HỒ DIỆN VÂN

Tiểu thuyết trinh thám

Tứ Huỳnh *dịch*

HUNG THẦN

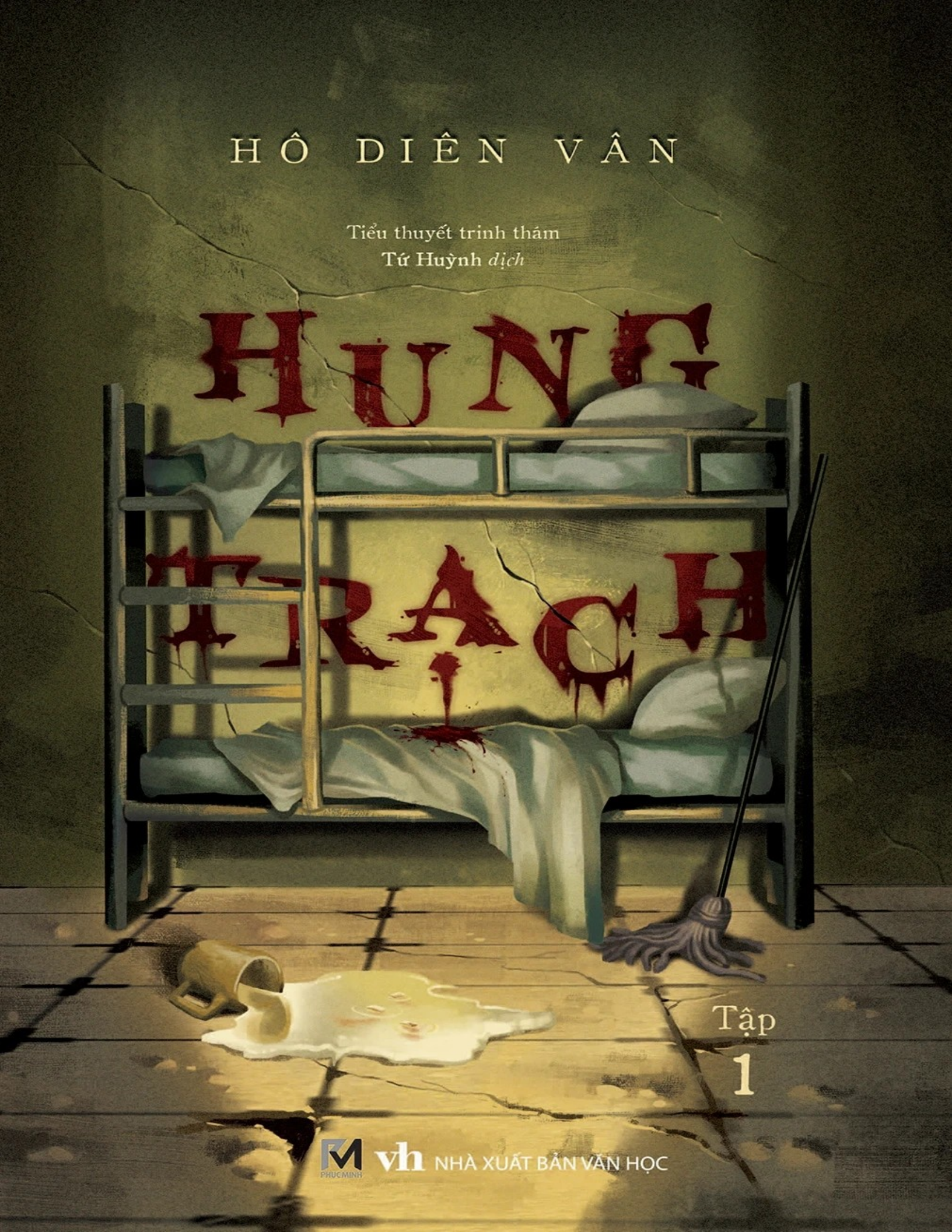

Tập 1

PHUCMINH

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

HUNG TRẠCH - TẬP 1

Tác giả: HÔ DIÊN VÂN

Sách đổi Ebook:

⇒ Cần ebook của sách mới

⇒ Mua 1 sách mới được 2 ebook

☎ 0907 060 886

Vào một đêm mưa tầm tã, Đường Tiểu Đường - một cựu nhân viên pháp y, đột ngột mất tích. Kẻ bắt cóc đưa ra lời thách thức: trong mấy tiếng đồng hồ, cảnh sát phải khám xét hiện trường, phá giải những vụ án cũ trong ba căn **HUNG TRẠCH** đã được dọn vệ sinh, bằng không hắn sẽ giết chết con tin!

Chạy đua từng phút từng giây, Lưu Tư Miễu dẫn theo Từ Nhiễm - cô gái may mắn sống sót trong vụ thảm án từng xảy ra ở Phong Chi Thự, để dấn sâu vào từng căn **HUNG TRẠCH** âm u, truy tìm sự thật vốn bị thời gian chôn vùi.

Cùng lúc ấy, Lôi Dung - một chuyên gia pháp y, đến dự tiệc tối tại tòa Phong Chi Thự, nào ngờ trong đêm ấy lại có thêm người bỏ mạng...

Những vụ án chết người kỳ lạ nối tiếp nhau, rốt cuộc do ma quỷ tác quái, hay là có kẻ cố tình ngụy tạo **HUNG TRẠCH**?

Mục lục

Mục lục
CHƯƠNG 1 Móng tay
1
2
3
4
5
6
Chương 2 Vụ án gian trá
1
2
3
4
5
Chương 3 Căn hung trạch thứ nhất
1
2
3
4
5
6
7
Chương 4 Cuộc điều tra không chứng cứ
1
2
3
4
5
6
7
8
9
Chương 5 Phong Chi Thự

1
2
3
4
5
6
7
8
9

CHƯƠNG 1

Móng tay

"Tóc không bằng răng, răng không bằng móng."

(Câu cửa miệng của Pháp y)

1

"Đây là... cái gì thế?"

Nhìn vào thứ đang trôi nổi trên chiếc cốc đánh răng, Đường Tiểu Đường thấy hơi khó hiểu.

Bò dậy từ trên giường, vừa dụi cặp mắt nhập nhèm ngái ngủ vừa vào nhà vệ sinh, cầm bàn chải lên... suốt cả quá trình đó, cô đều không nhìn thấy nó, mãi đến lúc dòng nước từ vòi tuôn vào trong cốc đánh răng, nó mới từ từ nổi lên.

Cô ngẩng đầu lên, bên ngoài ô cửa sổ hẹp dài là bầu trời mờ xám, có chút phù nề, và hơi phát sáng tựa như phổi của người bị chết đuối.

Bất giác, xoang mũi có cảm giác đau nhức như bị sặc nước, cô vội cúi xuống, xem xét lần nữa cái thứ nãy giờ vẫn trôi nổi trên cốc.

Không động đậy, nhưng dường như lại đang dao động nhè nhẹ, giống một vật thể sống đã chết, mà như chưa chết hẳn, nhưng vật thể gì lại có màu sắc như thể chứ: một mảnh nửa trong suốt, trong sắc trắng có chút màu da, hệt như mảnh da chân bị xén, trông buồn nôn đến lạ.

Cô căng tròn mắt rồi nhìn thật kỹ.

Bỗng nhiên...

Bỗng nhiên cô ý thức ra được đó là thứ gì!

Cô rùng mình, lui về sau nửa bước, thắt lưng đập lên khung cửa kính của phòng tắm, khiến nó phát ra một tiếng "rầm".

Không ngờ lại có tiếng vọng.

Đột nhiên, nỗi sợ hãi trong cô lớn gấp hàng trăm lần!

Đúng thế, dù là trong nhà vệ sinh, hay trong căn phòng bên ngoài nhà vệ sinh đi nữa, thì lúc này chỉ có mình cô đơn độc đối mặt với thứ đáng sợ ấy.

"Đường Tiểu Đường, mày nhớ lấy, cả đời này dù mày có đi đến đâu, tao cũng sẽ bám chặt trên cổ mày!"

Trong nháy mắt, lời nguyền rủa đáng sợ xuất hiện trong đầu cô, từng chữ như thể đang dùng búa gõ "boong boong boong" lên võng mạc, cô không chịu đựng nổi nữa, thực sự không chịu đựng nổi nữa. *Ta đã trốn chạy đến nơi xa xôi thế này, vì sao người vẫn đuổi theo ta? Rõ ràng người biết ta hoàn toàn vô can, vì sao vẫn không chịu buông tha ta?*

Cô chậm rãi ngồi vật xuống đất, mắt nhắm nghiền, thở hổn hển từng hơi mạnh, như thở không ra hơi vì thiếu oxy, trong một thoáng, cô thậm chí không xác định được rốt cuộc mình đang ở nhà vệ sinh hay là trong cỗ quan tài đã bị chốt chặt nắp hòm và đang dần chìm xuống. Hồi lâu thật lâu, thế giới hoàn toàn không có chút động tĩnh gì, như thể đã bị vùi chôn rất sâu dưới lòng đất, mãi đến lúc một tiếng động ào ạt nghe như tiêu chảy vọng lại từ trong đường ống thoát nước, cô mới vui mừng và cũng xót xa nhận thức được rằng: nơi mình ở vẫn là trần gian.

Cô mở mắt ra, một niềm khát khao sinh tồn khiến cô muốn chạy ra ngoài, nhưng cô không cử động nổi, thân thể này đã hoàn toàn không còn là của cô nữa, mà chỉ là một tảng thịt có thể lôi ra xâu xé bất cứ lúc nào. Lần trước ở trong thang máy Tòa nhà thương mại Long Dụ đã xảy ra tình huống như này, cô còn cố tình chọn một chuyến thang máy tham quan lên thẳng, để tránh trường hợp chứng sợ không gian kín tái phát, thế nhưng khi thang máy lên đến tầng bốn, nhân viên bán hàng thời trang nữ đã treo con ma-nơ-canh trên móc treo, khiến trong nháy mắt cô trở lại Bắc Kinh, trở lại căn hộ mình từng thuê trọ, trở lại cái đêm khuya u ám đáng sợ ấy...

Mình phải, mình phải nghĩ cách.

Cô lần tay lên túi quần của bộ đồ ngủ.

Còn may, còn may, lúc thức dậy, cô đã mang điện thoại theo thói quen.

Cô lấy điện thoại ra, dùng ngón trỏ bấm vào màn hình mấy nhát thật mạnh, mở danh bạ, tìm đến cái tên "Lôi Dung", rồi lập tức nhấn vào biểu tượng gọi màu xanh lục ở bên cạnh.

Lôi Dung là vị nữ bác sĩ pháp y cấp cao nhất của Trung Quốc, kiêm phụ trách Trung tâm Giám định pháp y tư nhân duy nhất trong nước. Trước đây, Đường Tiểu Đường từng công tác ở trung tâm này một thời gian dài, Lôi Dung rất quan tâm cô, cũng hướng dẫn và giúp đỡ cô rất nhiều về nghiệp vụ. Đáng tiếc là kể từ sau sự việc ấy, cô đã dứt khoát rời khỏi trung tâm giám định, rời xa người chị Lôi Dung dịu dàng, hiền lành và ân cần ấy.

"Tút, tút, tút, tút, tút... Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau", một giọng nữ vọng lại từ trong ống nghe.

Cô tuyệt vọng.

Mái tóc buông thống như dải voan đen che phủ trên vai cô.

Cái thứ ấy, vẫn đang trôi nổi trên chiếc cốc đánh răng.

Đúng lúc này, đột nhiên điện thoại vang lên, tuy nhạc chuông được cài đặt là bài hát chủ đề của bộ phim hoạt hình Nhật Bản *Love Live*! nhưng trong phòng vệ sinh lặng im như chết, lại nghe đinh tai chực vỡ màng nhĩ như thể tiếng nhạc rock heavy mental vậy.

Cô nhìn điện thoại, rồi nghe máy như thể nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng.

"Chị, chị Lôi Dung." Mới nói được vài từ thì nước mắt đã giàn giụa, ngay cả chính bản thân cô cũng không ngờ tới.

Ở đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm tĩnh vô cùng của Lôi Dung, giọng nói ấy như một miếng nệm dựa khổng lồ bằng bọt biển, khiến Đường Tiểu Đường liền cảm thấy ấm áp và tin cậy ngay, "Tiểu Đường, chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Chị ơi, em sợ quá, trong phòng em có một thứ cực kỳ, cực kỳ đáng sợ."

Qua ống nghe, Lôi Dung không vì mấy từ "cực kỳ, cực kỳ đáng sợ" mà thay đổi giọng nói điềm tĩnh như thể đang chèo thuyền trên biển Bắc, trời trong nắng ấm, con sóng duy nhất chẳng qua cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, "Thứ gì thế?"

"Một chiếc móng tay!" Đường Tiểu Đường giọng nghẹn ngào, "Móng tay người!"

Trong ống nghe, trầm lắng xuống một lúc, ước chừng cũng chỉ trong khoảng thời gian để chấm một dấu ngắt, giọng nói của Lôi Dung vang lên lần nữa, “Tiểu Đường, em đang sống ở địa chỉ mà em đã nói với chị trên WeChat hai hôm trước, hay ở nhà bạn?”

“Ở đây em không có bạn bè...” Đường Tiểu Đường nói. Mặc dù đã lên thành phố được hơn nửa năm, nhưng phần lớn thời gian cô chỉ ở trong căn hộ thuê trọ, lên mạng xem manga Nhật, nếu không phải đi ăn cơm thì hầu như cô không bước chân ra khỏi nhà.

“Được, để chị xem thời gian, bây giờ là đúng 8 giờ sáng, ùm, thông thường thì trung tâm giám định pháp y chúng ta cũng đi làm vào giờ này nhỉ?

“Vâng ạ, thường thì chị còn đến sớm hơn một chút...”

“Tốt lắm, em đã đi lâu như thể mà vẫn chưa quên giờ giấc chấm công, xem ra em vẫn còn cơ hội để quay lại làm việc đấy.” Lôi Dung mỉm cười, “Xem như chúng ta bắt đầu làm việc bình thường trong thời gian đi làm bình thường, được chứ?”

Đường Tiểu Đường nghe mà không hiểu lắm, cô ngồi thẳng tấm thân mềm oặt lên một chút, “Ý chị là ...”

“Giống như ngày trước, bây giờ chúng ta nhận được yêu cầu khám nghiệm tử thi, nhưng do nghi ngờ nạn nhân đã bị phân xác, không phát hiện được thêm thi thể nào ở hiện trường, chỉ có một chiếc móng tay, không còn cách nào khác, em phải biết rằng, lần nào cảnh sát hình sự cũng đều mong tử thi được gửi

đến bằng Thuận Phong[1E], nhưng không may là hung thủ lại thích EMS hơn."

Bất giác Đường Tiểu Đường nín khóc và nở một nụ cười, chống tay xuống đất, chậm rãi đứng dậy, cô định thần lại, ừ, cứ xem như đang ở trung tâm giám định pháp y, nhìn những thứ đáng sợ ở đó, đâu chỉ có mỗi một chiếc móng tay.

Thế mà, có khi, một chiếc móng tay còn đáng sợ hơn cả một xác chết.

Điều đáng sợ không phải là một chỉnh thể, mà là những phân đoạn mà trí tưởng tượng có thể được phóng đại đến vô hạn.

Một lần nữa cô lại quay mặt đi.

"Tiểu Đường, rời khỏi trung tâm giám định lâu như thể rồi, thật sự em chưa từng nghĩ đến chuyện quay lại sao?" Lôi Dung đột nhiên nói.

Đường Tiểu Đường ngẩn ra, suy nghĩ một lúc, hạ giọng nói, "Sao em lại chưa từng nghĩ đến chứ, em nhớ chị lắm."

"Thế thì tốt, để chị xem ngoài giờ giấc chấm công ra, em còn nhớ được bao nhiêu nghiệp vụ pháp y." Lôi Dung nói, "Đề bài kiểm tra, à, lấy luôn chiếc móng tay ấy là được rồi, một chiếc móng tay là đủ để dựng nguyên cả một hiện trường vụ án rồi."

"Vâng..... vâng ạ." Ánh mắt Đường Tiểu Đường nhìn kỹ chiếc móng tay đang trôi nổi trên mặt nước trong chiếc cốc đánh răng, giống như trước đây, bắt đầu bước mô tả đầu tiên về vật chứng, "Đầu tiên, chiếc móng tay này..."

“Không đạt rồi.” Giọng nói bên trong ống nghe có chút trách móc, “Ở hiện trường phạm tội, nhân viên pháp y trước tiên cần phải làm gì với mẫu vật cần kiểm nghiệm?”

Ở hiện trường phạm tội, một nhân viên pháp y trước tiên cần phải làm gì với mẫu vật cần kiểm nghiệm?

Ồ, đúng rồi, phải phân biệt xem đó có phải là “mẫu vật ban đầu” không, hay nói cách khác, trước tiên phải làm rõ, mẫu vật này không phải do cảnh sát hình sự để lại trong quá trình khám nghiệm. Môn khám nghiệm hình sự học chỉ rõ rằng, có bốn loại nguyên nhân chủ yếu khiến cho hiện trường phạm tội và các chứng cứ liên quan bị phá hoại: khí hậu, kẻ phạm tội, thân nhân người bị hại và người đầu tiên phát hiện ra vụ án (ở Trung Quốc có thể còn phải tính thêm “quần chúng vây lại xem”), nhưng nhiều khi, một viên cảnh sát chưa từng được huấn luyện nghiêm khắc về công tác bảo vệ hiện trường có mức độ phá hoại còn nghiêm trọng hơn cả khi kết hợp những yếu tố trên lại với nhau, thi thể là “chứng cứ thứ nhất” của hiện trường phạm tội, vậy nên cũng không thể thoát khỏi “quy luật” này. Do vậy, Lôi Dung yêu cầu, bất kỳ mẫu vật nào do phía cảnh sát gửi đến, trước tiên đều phải giám định xem có phải mẫu vật ban đầu hay không, nếu không phải mẫu ban đầu hoặc mẫu vật ban đầu đã bị bẩn, thì phải ghi vào hồ sơ vụ án, điều này mang ý nghĩa cực kỳ quan trọng đối với công tác khám nghiệm tử thi, thậm chí là phá án sau này. Đến tận bây giờ, Đường Tiểu Đường vẫn nhớ, có lần, trong lúc cô và đồng nghiệp là Cao Đại Luân kiểm tra một thi thể, phát hiện một ít tro thuốc lá nơi khóe miệng của người chết, nghiền ngẫm hết nửa ngày trời xem đây có phải là “chữ

ký" gì đó do kẻ giết người hàng loạt để lại hay không, đến lúc biết được rằng đấy là kết quả của việc một viên cảnh sát hình sự không kiềm chế được cơn nghiện thuốc lá ở hiện trường, hai người họ suýt nữa tức vỡ cả phổi.

Vậy thì, ý của Lôi Dung là... mình hiểu rồi.

Đường Tiểu Đường xem lại mười ngón tay cửa chính mình với vẻ vô cùng nghiêm túc và chăm chú, sau đó nói vào điện thoại di động, "Chị à, có thể xác định, chiếc móng tay này không phải của em."

"Tốt lắm, bắt đầu mô tả đi, chú ý trình tự quy phạm và dụng cụ để quan sát mẫu vật."

Trong việc tiến hành lấy và quan sát những mẫu vật loại nhỏ, cách làm theo quy phạm là dùng nhíp, tuy nhiên xét đến tính đặc thù của môi trường xử lý vụ án, khi nhân viên công tác không mang theo nhíp, vật thay thế tốt nhất là đũa, về điểm này ngoài nhân viên pháp y của một số ít quốc gia như Trung Quốc và Hàn Quốc, những nhân viên pháp y khác hoàn toàn không thể thao tác được, về chất liệu thì đũa kim loại là tốt nhất, vì trong cuộc sống thường ngày, kim loại dễ khử trùng nhất, sẽ không làm cho vật mẫu bị bẩn lần hai, nếu thực sự không có thì cũng có thể dùng đũa tre, đũa gỗ và tệ nhất là đũa nhựa. Thế nhưng, đũa ở trong bếp, trước mắt giờ đây, thế giới bên ngoài phòng vệ sinh đối với Đường Tiểu Đường đều lớn quá, đáng sợ quá, cô đành phải dùng cán của hai bàn chải làm đũa, nhắm nửa mắt gắp chiếc móng tay ấy ra, đặt lên một tờ khăn giấy sạch.

Tờ khăn giấy lau mặt hút hết lượng nước trên chiếc móng tay đi rất nhanh, nằm giữa một vệt nước loang nhỏ là một vật trông vẫn buồn nôn như trước, như thể một miếng da chết.

Thế nhưng nói cho cùng thì, móng tay chính là một dạng "da chết".

Từ góc độ của y học, móng tay là sản phẩm được sản sinh ra trong quá trình sừng hóa của biểu bì ở chóp đầu ngón tay, có thành phần chủ yếu là chất keratin, cấu tạo của nó có thể chia làm ba phần, từ dưới lên trên lần lượt là chân móng, đĩa móng và viền móng. Lúc còn đi học có một thầy giáo với vẻ ngoài trông giống Nam Hải Ngạc Thần, trong lúc giới thiệu về viền móng, một câu nói của thầy suýt nữa làm cô phụt nước bọt ra ngoài, "Chính là cái phần mà các em có thể gặm được ấy". Nhân viên pháp y có kinh nghiệm có một câu cửa miệng là "Tóc không bằng răng, răng không bằng móng", nghĩa là lượng thông tin nhận dạng cá nhân mà một nắm tóc có thể cung cấp không nhiều bằng một chiếc răng, mà một chiếc răng lại không bằng một cái móng tay. Một nắm tóc, có thể cho biết độ tuổi và tình trạng sử dụng thuốc của nạn nhân; một chiếc răng, trừ khi nạn nhân từng lập hồ sơ sức khỏe răng miệng ở bệnh viện răng hàm mặt, còn không thì nhiều lắm chỉ có thể nhìn ra độ tuổi, nạn nhân có mắc bệnh và có nghiện thuốc lá hay không, riêng móng tay thì có thể cung cấp lượng thông tin phong phú hơn nhiều. Ngay cả trong việc lấy ADN, móng tay cũng chiếm một ưu thế nhất định, thông tin ADN ở tóc tập trung toàn bộ ở vị trí nang tóc, nhìn từ góc độ này mà nói, đối với phần thân tóc mà thợ cắt tóc cắt đi, khả năng lấy được thông tin ADN là bằng

không. Móng tay thì lại khác, chân móng và đĩa móng được cung cấp dinh dưỡng bởi giường móng có chứa mao mạch dẫn, mạch bạch huyết và thần kinh, vì vậy việc tiến hành kiểm nghiệm ADN vô cùng dễ dàng, cho dù là nơi thiếu thốn chất dinh dưỡng, tế bào bị sừng hóa ở mức độ cao, còn thoái hóa cực kỳ nhanh là viền móng, chỉ cần có phương pháp tách chiết thích hợp, hiệu ứng phân hình của STR (đo kiểm tra để phân biệt các cá thể dựa trên trình tự lặp lại của các phân đoạn ADN) thậm chí có thể sánh được với mẫu máu.

"Phương thức cắt đứt chiếc móng là gì?" Một hồi lâu Lôi Dung không nghe Đường Tiểu Đường nói gì, bèn chủ động hỏi.

Lúc này Đường Tiểu Đường mới nhận ra mình đã mất tập trung, cô thoáng nhìn qua vết thương bị xước ở phần chân móng nói với vẻ quả quyết, "Giật gãy một cách bạo lực, từ dấu vết trên đĩa móng, em suy đoán là dùng thứ gì đó kiểu như là kìm kẹp chặt lại, sau đó rút mạnh ra."

"Giới tính của chủ nhân chiếc móng thì sao?"

Đường Tiểu Đường tập trung ánh nhìn lên trên chiếc móng vừa xem vừa nói, "Tỉ lệ giữa chiều cao và chiều rộng của chiếc móng này không quá rõ ràng, tương đối mỏng, bề mặt tương đối trơn bóng, có màu hồng nhạt, có lẽ là kết quả của việc tô sơn móng tay trong thời gian dài. Các đường sọc dọc khá ít, khá thấp, khá nhẵn nhụi, em cho rằng đây là móng tay của nữ giới."

Bề mặt của móng tay chủ yếu được tạo thành từ các đường sọc chạy theo chiều dọc xuyên suốt toàn bộ thể móng, các đường vân này hơi nhô lên, chúng chính là các đường sọc dọc của móng.

“Tốt lắm, độ tuổi của chủ nhân móng tay thì sao?”

Đường Tiểu Đường hơi do dự.

Phán đoán độ tuổi của một người thông qua móng tay, cách chuẩn xác nhất là thông qua độ dày của móng, vì móng của con người sẽ tăng độ dày lên theo tuổi tác, lấy ví dụ người dưới 30 tuổi, độ dày của móng tay thường nằm trong khoảng 0,5-0,6 micromet, còn trên 60 tuổi thì sẽ tăng đến 0,7 micromet, thế nhưng điều này hoàn toàn không thể nhìn ra bằng mắt thường...

Dường như ở đầu bên kia điện thoại, Lôi Dung đã nhận ra suy nghĩ của Đường Tiểu Đường, “Quên mất hệ số Braille rồi à?”

Louis Braille là người đã phát minh ra chữ nổi, bảng ký tự do ông sáng tạo ra dùng 6 điểm nổi để biểu đạt chữ cái tiếng Anh, có những ký tự chỉ có một điểm nổi (như chữ A), nhưng có những ký tự thì lại có đến tận 5 điểm nổi (như chữ Q). Nhưng “Hệ số Braille” lại là cách diễn đạt của khoa học pháp y, tức là thông qua mức độ nhô lên nhiều ít của các hình chấm trên móng để phán đoán độ tuổi của người sở hữu móng, thông thường, móng tay có hệ số Braille thấp thì người sở hữu móng tương đối trẻ, trường hợp ngược lại thì tương đối lớn tuổi.

Thế nhưng cái này chỉ nhìn thôi thì không được.

Nhất định phải sờ vào bằng chóp đầu ngón tay để cảm nhận.

“Chị ơi, em không dám...” Tiếng nói của cô nghe như thể bị bơm ép ra từ trong ống tiêm, “Em không dám sờ, em không biết từ đâu ra một chiếc móng tay thế này, em thề tối qua, lúc đánh răng trước khi đi ngủ, em còn chưa nhìn thấy nó.”

“Tiểu Đường, em nghe chị nói này.” Giọng nói của Lôi Dung vẫn điềm đạm, “Từ khi được sinh ra, cả cuộc đời con người đã là một quá trình không ngừng gặp phải những chuyện kỳ lạ, hơn nữa cái được gọi là trưởng thành chẳng qua là một phản ứng loại bỏ sự dị ứng để xem những chuyện cổ quái là trạng thái bình thường mà thôi, ví dụ như phát hiện ra một chiếc móng tay không biết từ đâu ra trong cốc đánh răng, điều này không hề kỳ lạ hơn chút nào so với việc hứa sẽ đi hết cuộc đời với một người không có chút quan hệ huyết thống trong lễ cưới cả, vì vậy em hãy tập trung một chút, chúng ta đang làm việc.”

Không ngờ những lời này đã giúp cảm giác sợ hãi trong nội tâm Đường Tiểu Đường giảm đi rất nhiều, cô hít sâu một hơi, vươn tay ra, vớt chiếc móng tay lên, nhắm mắt lại, về miết giữa ngón trỏ và ngón cái tay phải, một vật phẳng dẹt như thể, mà cô lại cảm thấy tựa như đang về miết một con mắt vừa bị móc ra vậy, thật lâu thật lâu, mới tìm được cảm giác biến không gian hai chiều thành ba chiều.

“Hệ số Braille rất thấp.” Đường Tiểu Đường nói, “Dưới 30 tuổi.”

“Tiếp đến là chiều cao của người này.”

Thoạt nghe dường như là chuyện không tưởng, từ một chiếc móng tay có thể suy ra được chiều cao của một người ư? Nhưng câu trả lời là chắc chắn được, hệ số trung bình giữa chiều dài ngón trỏ của một người (tức là theo trục dọc ngón trỏ, đo độ dài tính từ viền dưới nếp nhăn của đốt ngón tay thứ ba đến đầu ngón ngón trỏ) và chiều cao cơ thể là 24, do đó công thức tính của nó là “tổng chiều dài ngón trỏ x 24 = chiều cao cơ thể”; hệ số

trung bình giữa chiều dài ngón giữa của một người (tức là men theo trục dọc ngón giữa, đo độ dài tính từ viền dưới nếp nhăn của đốt ngón tay thứ ba đến đầu ngón giữa) và chiều cao cơ thể là 21, do đó công thức tính của nó là "tổng chiều dài ngón giữa x 21 = chiều cao cơ thể", mà thông thường thì độ dài của móng tay bằng 3/5 đốt cuối của ngón tay, đốt cuối của ngón tay bằng 1/3 ngón tay, vì vậy việc tính ra chiều cao của một người thông qua một chiếc móng tay hoàn chỉnh dễ dàng hơn nhiều so với việc đoán mã xác thực để đặt vé tàu hỏa trên trang web 12306.

Điều khó khăn duy nhất là làm rõ chiếc móng này thuộc về ngón tay nào. Thông thường, rất dễ để nhận biết và loại trừ móng của ngón út và ngón cái, còn đối với móng của ngón áp út, do có tính đối xứng rất tốt nên cũng rất dễ dàng để phân biệt nó, ngón trỏ và ngón giữa thì tương đối phiền phức, móng của hai ngón này sở hữu "đặc trưng dốc nghiêng", tức là móng của tay phải sẽ nghiêng xuống từ phải sang trái, còn tay trái thì ngược lại, nhưng bản thân hai loại móng ấy có độ lớn tương đương nhau, nếu không có ngón tay để làm "hệ quy chiếu" thì sẽ rất khó để phân biệt chúng.

Chiếc móng tay trước mặt sở hữu "đặc trưng dốc nghiêng" nổi bật, có lẽ là của ngón trỏ hoặc ngón giữa của tay phải.

"Chị Lôi Dung, em ước tính chiều cao cơ thể người này nằm trong khoảng từ 1,65 mét đến 1,70 mét." Đường Tiểu Đường nói.

"Nghề nghiệp thì sao?"

Với nữ giới dưới 30 tuổi, cao khoảng 1,65 mét, sơn móng tay trong thời gian dài, phạm vi nghề nghiệp có thể chọn lựa thực

sự là quá nhiều... Đường Tiểu Đường đang định xin sự trợ giúp từ Lôi Dung theo thói quen, đột nhiên cô nhớ ra điều gì đó, đưa mắt chăm chú nhìn về phần trước của chiếc móng, và trông thấy một lớp màu vàng nhàn nhạt.

Thông thường thuốc lá của phái nữ có "lực hun" khá nhẹ, dù hút thuốc trong thời gian dài đi nữa, màu sắc này cũng rất khó xuất hiện.

"Chị Lôi Dung, em nhìn thấy có màu vàng nhạt trên móng tay, cô ta hút thuốc trong thời gian dài, loại thuốc lá chất lượng tương đối kém, kết hợp với chiều cao, em nghi ngờ đây là một cô gái thường xuyên ra vào những địa điểm vui chơi giải trí thấp kém."

"Rất tốt!" Lôi Dung khen ngợi, "Em có nhớ không, dạo trước, chị mời trưởng ban Lâm Phụng Xung của Cục tập huấn cho các em, ông ấy từng bảo: nếu gái nhảy hoặc các cô nàng tiếp viên làm trái phép tắc trong giang hồ, ví như giữ riêng tiền khách cho, hay bán bột Ketamine hoặc thuốc lắc trong những cơ sở "sạch", thì sẽ phải chịu hình phạt nhổ móng tay'."

"Em nhớ ạ!" Có lẽ là nhớ lại những ngày tháng ở trung tâm giám định pháp y, giọng điệu Đường Tiểu Đường nhẹ nhõm đi rất nhiều, "Có một vụ án, nhờ việc chúng ta phát hiện ra móng tay của một xác chết không còn nguyên vẹn, từ đó mới trợ giúp cho phía cảnh sát bắt được hung thủ thực sự - một tên khốn hành nghề dân anh chị."

Lôi Dung mỉm cười nói, "Tiếp theo là khâu mấu chốt nhất, chúng ta cùng phân tích một chút, về đường đi của chiếc móng tay này, nghĩa là làm thế nào nó đến được phòng của em."

“Em... em cũng không biết, sáng nay, em thức dậy, đi vào nhà vệ sinh để đánh răng, vặn mở vòi, hứng nước vào trong cốc, sau đó thấy nó nổi lên.”

“Tối qua trước khi ngủ em có đánh răng không?”

“Dĩ nhiên là có.”

“Lúc ấy trong cốc không có chiếc móng tay này à?”

“Tuyệt đối không, nếu có thì lúc súc miệng chắc chắn em đã cảm nhận được rồi...”

“Có khả năng chiếc móng tay ấy vốn nằm trên chăn nệm, lúc em thức dậy mặc đồ vào thì vướng ở tay áo, sau đó rơi vào trong cốc không?”

“Chị này, chị biết em ưa sạch sẽ đến mức nào mà, chăn nệm của em đều được dọn dẹp mỗi ngày.”

“Được thôi, nếu loại trừ khả năng em tự mang theo chiếc móng tay ấy, vô tình làm rơi nó trong cốc. Vậy thì, có ba con đường để nó có thể vào được cốc đánh răng của em.” Lôi Dung nói, “Trước tiên, vì nguyên nhân nào đấy, chiếc móng bị mắc ở phần đáy của tuýp kem đánh răng, trong lúc em nặn kem thì bị rơi ra.”

“Kem đánh răng em vừa mới mua, chỉ mới mở ra vào tối qua.”

“Khả năng thứ hai, chiếc móng bị kẹt bên trong ống của vòi nước, bị cuốn ra cùng với nước vào sáng nay.”

“Điều này cũng không thể.”

“Vì sao?”

“Cái vòi nước này đã được lắp thêm một đầu lọc nước, chỗ miệng nước chảy ra là mắt lưới vô cùng nhỏ.”

“Thế thì, chỉ còn lại khả năng cuối cùng thôi.”

Đột nhiên giọng nói của Lôi Dung trở nên hơi nặng nề, trong lòng Đường Tiểu Đường chợt run lên, thực ra cô đã đoán được rất rõ ràng khả năng cuối cùng này, vậy nên ngay từ đầu lúc nhìn thấy chiếc móng tay, cô mới sợ hãi tột độ đến thế.

“Tiểu Đường, em còn trong nhà vệ sinh không?”

“Còn... vẫn còn ạ.”

“Em ngẩng đầu lên, xem thử phía trên cốc đánh răng có gì không?”

Đường Tiểu Đường ngẩng đầu lên, mấy đoạn đường ống thô lớn trên đỉnh đầu, đan víu vào nhau như thể những con mãng xà khổng lồ màu xám, ở một góc chết nơi ánh mắt không nhìn thấy được, hình như đang ẩn giấu một thứ gì vừa âm u vừa hiểm ác.

Đường Tiểu Đường nói vào điện thoại, “Chị ơi, có vài thanh đường ống.”

“Được, tiếp đến em ra ngoài phòng mang một chiếc ghế vào, đứng lên trên ghế xem thử các khe hở của đường ống, xem xem có vết máu không - hãy chú ý những vết máu dạng phun.”

Một cơn rùng mình, chiếc móng đang vê trong tay cô, rơi xuống viền màu trắng của bồn rửa mặt.

Không!

Đường Tiểu Đường bụm miệng lại, trong khoảnh khắc, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt. Cô hiểu rằng Lôi Dung cũng nghĩ giống mình, sở dĩ mới sáng sớm tinh mơ mà chiếc móng tay ấy đã bơi ngửa trong cốc đánh răng của cô, lời giải thích chính xác duy nhất, chính là trong căn hộ này đã từng xảy ra một chuyện

mà cô không chịu thừa nhận, không muốn thừa nhận, mà cũng không dám thừa nhận...

"Chị ơi, em sợ quá, đây không phải là chuyện có thực, em không muốn quan tâm đến chiếc móng tay ấy nữa, chẳng cần biết nó đến từ đâu! Chuyện này ngay từ đầu đã không liên quan đến em, vì sao cứ phải chọn em?" Đường Tiểu Đường ngồi sụp xuống sàn, vừa khóc vừa nói, "Chị có biết hơn nửa năm nay em đã chịu đựng như thể nào không, có biết bao đêm em không dám nhắm mắt, sợ rằng đột ngột sẽ có thứ gì đó trong nhà ghìm chặt cổ em, chỉ cần có chút biến động thôi là em sẽ vội vã chuyển nhà, chỉ lo rằng mình đang ở trong căn nhà không "sạch sẽ", nhưng em vẫn không trốn thoát được, không chạy trốn được, rốt cuộc vì sao lại như thể? Chị nói đi, rốt cuộc vì sao lại như thể chứ..."

"Tiểu Đường, em bình tĩnh một chút." Có lẽ do bất ngờ trước tâm trạng bùng phát đột ngột của Đường Tiểu Đường, giọng nói của Lôi Dung cũng có chút run rẩy, "Bây giờ em lập tức ra khỏi nhà vệ sinh, sau đó..."

Bỗng dưng cuộc gọi rơi vào một vùng im lặng chết chóc, như thể cổ họng bị chặn lại.

"Chị Lôi Dung, sao chị không nói gì nữa thế? A lô? A lô?!" Đường Tiểu Đường hét toáng lên, như đang hét từ dưới đáy giếng đen ngòm để gọi một người chỉ vừa khuất dạng khỏi mép giếng.

Mấy thanh đường ống có hình dạng như mãng xà khổng lồ trên đỉnh đầu, bị nỗi sợ hãi khủng khiếp biến thành những con mãng xà khổng lồ có hình dạng đường ống, chúng trườn xuống

một cách ngoằn ngoèo, Đường Tiểu Đường cảm thấy một luồng khí lạnh đang áp sát gần gáy sau, cô thét lên một tiếng thất thanh, dùng cả tay lẫn chân để bò khỏi nhà vệ sinh, ra đến phòng khách, chống tay vào đầu gối để đứng thẳng dậy, đang sắp sửa tông cửa xông ra thì...

Ngoài hành lang vọng lại tiếng bước chân đang bước lên từng bậc thang, càng lúc càng gần...

Tiếng bước chân đã dừng lại, phía ngoài cửa căn hộ của cô.

Ai?

Người ngoài cửa là ai?

Từng sợi lông tơ trên người Đường Tiểu Đường dựng đứng cả lên.

Tay nắm tròn trên cửa chính khẽ động đậy...

Có người đang vặn tay nắm cửa!

Kế đến... cánh cửa chầm chậm đẩy mở ra một khe hở.

Ôi trời ơi!

Chắc chắn lúc thức dậy vào buổi sáng, mình đã buộc túi rác của phòng ngủ, rồi tiện tay ném vào hộp giấy ngoài cửa, sau đó đã quên mất khóa cửa!

Đường Tiểu Đường ngồi vật xuống sàn, tưởng tượng lúc cửa được mở ra, tên ác quỷ từng giết người và phân xác trong căn nhà này, sở hữu gương mặt man rợ đến thế nào.

Cả một vùng mơ hồ trong tầm mắt.

Cửa đã mở ra...

Khuôn mặt điềm đạm mà dịu dàng của Lôi Dung xuất hiện.

2

Đường Tiểu Đường ngã bổ vào lòng Lôi Dung, khóc gào lên, "Chị Lôi Dung, chị dọa em sợ chết đi được!"

Lôi Dung vỗ nhẹ nhàng lên vai cô, "Được rồi, được rồi, không sao đâu. Hôm qua chị đến đây dự lễ cưới của một người bạn, vốn định đi tàu cao tốc về Bắc Kinh vào chiều tối, sau đó chị bỗng nhớ đến em, bèn quyết định sáng nay đến thăm, vì ngại làm phiền em nghỉ ngơi nên đã không chào hỏi trước, ban nãy chị đã đến dưới tầng rồi, nhận được cuộc gọi của em, nhưng vừa bước vào hành lang thì không biết làm sao mà điện thoại bị mất sóng."

Khó khăn lắm Đường Tiểu Đường mới dứt được tiếng khóc, nước mắt vương lại trên đôi má xinh đẹp, đôi cạnh hàm phúng phính như em bé trông béo núc ních, như thể đã bị nhét hai quả táo vào trong.

"Vẫn ổn, không gầy đi nhiều, thế là đúng rồi đấy." Lôi Dung nhìn cô kỹ lưỡng, mỉm cười bảo, "Chuyện có lớn bằng trời đi nữa cũng không được để cái miệng chịu thiệt, đây mới là Tiểu Đường của chúng ta chứ."

Đường Tiểu Đường nín khóc, nở một nụ cười.

Lôi Dung đi vào nhà vệ sinh, vừa đưa mắt nhìn đã thấy chiếc móng tay nằm bên mép bồn rửa tay màu trắng, cô lấy cây nhíp nhỏ ra khỏi túi xách, gắp nó lên để quan sát tỉ mỉ trong chốc lát, khẽ gật đầu với Đường Tiểu Đường đang tựa ngoài cửa, "Không tồi, vẫn chưa đánh mất nghiệp vụ, phán đoán của chị về cơ bản cũng giống em." Sau đó, cô đi ra ngoài phòng, khiêng một chiếc ghế vào, đứng lên ghế để quan sát mấy thanh đường ống kia.

Lớp sơn màu bạc được sơn phía ngoài đường ống đã bị tróc không ít, vết gỉ sét loang lổ, không có vết máu - chiếc móng tay kia vẫn còn rất mới, giả sử gần đây có vụ án giết người kinh khủng xảy ra trong căn hộ này, móng tay của nạn nhân bị rút ra rồi quẳng lên trên đường ống, nhất định sẽ có vết máu dính vào, thế nhưng, nếu có người từng lau chùi qua, thì sẽ không thể nhìn thấy vết máu bằng mắt thường, nhất định phải dùng dung dịch luminol dạng phun để phun lên vị trí đáng nghi, nếu có phản ứng dạ quang màu xanh da trời thì có thể khẳng định rằng có vết máu tồn tại ở vị trí đáng nghi đó. Chỉ có điều, dù gì thì dung dịch luminol dạng phun cũng không phải son hay dung dịch softener (dung dịch làm mềm da), dù Lôi Dung có tận tụy yêu nghề đến đâu, cũng không thể mang theo món đồ chơi ấy mọi lúc được, do vậy cô áp dụng phương pháp đơn giản hơn: nhẹ nhàng dùng tay lau lên khe hở của đường ống, đầu ngón tay cô cảm nhận được cảm giác gợn nhám của bụi bặm.

Không có ai từng lau chùi qua.

Cũng có nghĩa là, chỗ này không có vết máu.

Thế thì, rốt cuộc chiếc móng tay ấy có mặt ở cốc đánh răng của Đường Tiểu Đường bằng cách nào?

“Em thuê căn hộ này được bao lâu rồi?” Lôi Dung vừa hỏi Đường Tiểu Đường, vừa lấy một chiếc túi ni-lông đựng thực phẩm từ cô, bỏ chiếc móng tay vào trong, dán một tờ nhãn ở phía ngoài, dùng bút nước viết thời gian, địa điểm... lấy mẫu vật chứng lên đấy.

“Một tuần.” Đường Tiểu Đường mếu máo nói, “Cái công ty kinh doanh nhà cũ ấy thề thốt chắc nịch, đảm bảo tuyệt đối sẽ không giới thiệu nhà từng xảy ra án mạng cho em, em đã đóng hết tiền thuê ba tháng, phen này lỗ to rồi.”

Lôi Dung lấy điện thoại ra, gọi liên tiếp mấy số điện thoại, nhập mã số sĩ quan cảnh sát của mình vào theo yêu cầu của lời hướng dẫn, điện thoại liền được kết nối.

Cô hướng vào micro, nói ra vị trí và số nhà của căn hộ, “Các anh thử kiểm tra xem, có án mạng từng xảy ra ở căn hộ này trong vài tháng trở lại đây hay không?

Câu trả lời bảo rằng “Không”.

“Thế thì, đơn vị pháp y trực thuộc văn phòng tỉnh hoặc thành phố các anh, thời gian gần đây có từng tiếp nhận một xác chết hoặc mảnh thi thể với đặc trưng như sau hay không - nữ giới, dưới 30 tuổi, chiều cao khoảng từ 1,65 mét đến 1,70 mét, nghề nghiệp có thể là gái nhảy hoặc nữ tiếp viên hay ra vào các địa điểm giải trí, ngón trỏ hoặc ngón giữa tay phải thiếu mất một chiếc móng tay.”

Câu trả lời vẫn là “Không”.

Lôi Dung ngắt máy, chau mày, trầm tư một lúc, rồi ngẩng đầu lên, trông thấy gương mặt vẫn trắng nhợt của Đường Tiểu Đường.

“Em không nên trọ ở đây nữa.” Lôi Dung nói, “Thu dọn đồ đạc rồi đi theo chị, chúng ta đi tìm cái công ty kinh doanh nhà cũ ấy, bảo họ trả lại tiền thuê cho em, không trả lại cũng được, nhưng phải tìm một căn hộ khác cho em.”

Đường Tiểu Đường chỉ mong nghe được câu nói này, cô xông vào phòng ngủ, thu dọn quần áo, đồ dùng hằng ngày... chất đầy vào trong chiếc va li to, sau đó rời khỏi nhà cùng Lôi Dung, ngay trước lúc ra khỏi cửa, cô còn chắp hai tay, hướng vào căn hộ, vái hai vái, sau đó cô khóa cửa, hai tay nhấc va li, từng bước một đi xuống bậc thang.

Suốt dọc đường, Đường Tiểu Đường mãi không khép miệng lại được, cô không ngừng kể cho Lôi Dung nghe những gì mình đã trải qua trong nửa năm qua: đầu tiên là thuê được một căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố, cuộc sống đặc biệt thuận tiện, về sau không hiểu sao nghe đồn tòa nhà có ma, làm cô sợ đến mức vội vã chuyển nhà, chuyển vào tòa căn hộ của họ hàng đối diện tòa án thành phố, nghĩ rằng địa giới ấy dương khí mạnh, chắc sẽ không sao, đến lúc vào ở rồi mới biết, mấy năm trước có một kẻ là con em cán bộ trọ ở đây, liên tiếp lừa các cô gái trẻ vào nhà hiếp dâm rồi có lần giết hại, cô lại phải chuyển nhà tiếp. Đêm đầu tiên đến chỗ ở mới, cô cứ cảm thấy gờn gợn, hôm sau cô đến cửa hàng vật dụng hóa chất mua một lọ luminol, về rưới ra khắp nhà, tắt đèn, thấy ánh dạ quang sáng lên dưới sàn phòng bếp, cô lập tức báo cảnh sát, khi cảnh sát đến, hỏi chủ nhà trọ mới biết, người ở trọ trước, do ở cữ sau sinh, đã thuê một bà ở dưới quê, bà ấy đã cất công mua gà trống sống về đây, mổ ra nấu canh để thúc sữa...

Chuyện bé xé ra to, chủ nhà đuổi luôn Đường Tiểu Đường ra ngoài, cô tìm đến công ty kinh doanh nhà cũ, thuê được căn hộ này.

“Cũng do em chim phải đạn sợ cành cong thôi.” Lôi Dung cười cay đắng bảo, “Dù gì em cũng từng làm nghề pháp y, có máu trên sàn thì nhất định là máu người à?”

“Em hoang mang thật mà!” Đường Tiểu Đường dấu cặp môi bé lên, “Ai như chị, không sợ trời không sợ đất.”

Vừa bước ra khỏi tiểu khu, cứ như mở khóa van ra, huyên náo ngay lập tức. Trên con đường chật hẹp, xe buýt, xe tư nhân, taxi, xe đạp, chen chúc kinh khủng lại còn đan cài rối ren, người réo còi thì mải réo còi, kẻ nhấn chuông thì cứ nhấn chuông, giao hòa cùng những cây lá sum sê hai bên đường tạo thành dòng chảy đục màu xanh lục đen khắp một vùng. Một cửa hàng chuyên bán đồ điện vừa mới khai trương đang treo một dải băng rôn ghi: *Nhiệt liệt chúc mừng hội thao toàn quốc tổ chức tại thành phố*, dàn loa lớn trước cửa phát đi phát lại bài *Dạo này thấy hơi sầu*, không biết có bao nhiêu ý nghĩa nữa. Một nhóm người già đầu tóc bạc phơ khom lưng, nhặt nhạnh những mẩu lá cải vụn và những quả cà chua bi bị giẫm bẹp trên đất, dễ thấy rõ là đang thu dọn tàn dư của buổi chợ sớm vừa kết thúc. Vài cửa tiệm bán đồ ăn sáng đang dọn hàng, chất đủ loại dụng cụ làm bếp và bộ đồ dùng lúc ăn bẩn thỉu vào trong chiếc nồi khói nóng hừng hực, dường như muốn gói lại cả buổi sáng thối rữa và mờ mịt của thành phố để mang đi, đến mai lại đến.

Công ty kinh doanh nhà cũ không ở đâu xa, nằm ven một con phố nhìn ra đường cái, mặt tiền được sơn màu vàng ấm, ai

không biết còn tưởng là bán trứng gà hữu cơ, một tấm biển hiệu được treo trên cửa, đề bốn chữ *Địa ốc Viên Mãn*, góc dưới bên phải còn đánh cả số hiệu chuỗi văn phòng, ngoài cửa văn phòng có rất nhiều nhân viên môi giới mặc vest đen, đứng thành ba dãy chỉnh tề, nghe lời giáo huấn của người đại diện có cái bụng phệ quan chức đứng ngay hàng đầu tiên. Không biết người đó đã nói gì, bỗng dưng bọn họ vỗ tay tập thể ba nhịp, hô đều tăm tắp, "Muốn! Muốn! Muốn!" khiến cho một ông lão dắt chó đi ngang giật bắn cả mình. Người đại diện lại nói tiếp, chưa được mấy câu, bọn người mặc vest đen lại vỗ tay rồi hô lên, "Được! Được! Được!" Tiếp đấy, bọn họ tản ra như thể những miếng mộc nhĩ nén lại bị ngâm trong nước, một số ít đi vào văn phòng còn lại đa số đứng trước cửa, cầm xấp tờ rơi phát cho người qua đường.

Lôi Dung vừa mới dẫn Đường Tiểu Đường bước vào văn phòng, một gã môi giới tiến lên chào đón với nụ cười cung cúc, "Xin chào, xin hỏi quý khách muốn mua nhà hay thuê nhà ạ?"

Đường Tiểu Đường nói, "Tôi nghi ngờ căn hộ các anh cho tôi thuê là hung trạch, vui lòng trả lại tiền thuê cho tôi!"

Nụ cười của tên môi giới biến mất, hắn hét vọng vào phía trong một tiếng "trưởng phòng", gã bụng quan chức ban nãy nói lời giáo huấn ngoài cửa bước ra, cặp mắt dâm dật lướt lên người hai cô gái mấy lượt, rồi mới hỏi có chuyện gì. Đường Tiểu Đường kể lại một lượt diễn biến đại khái của sự việc, tên trưởng phòng vừa nghe vừa không ngừng cười khẩy, cuối cùng hắn bảo, "Có chiếc móng tay mà đã là hung trạch, thế có cái bao cao su thì là nhà chứa hả?"

Ngay lập tức, tiếng cười rộ lên khắp văn phòng.

“Tôi nghĩ có lẽ anh nghe mà chưa hiểu.” Lôi Dung nói rất điềm tĩnh, “Đó là một chiếc móng tay hoàn chỉnh, bị kéo giật một cách bạo lực khiến nó bị rơi ra, không biết vì sao mà rơi vào cốc đánh răng của bạn tôi, dĩ nhiên nó không thể trở thành vật chứng chắc chắn để nhận định căn phòng là hung trạch, nhưng chí ít nó khiến người ta rất không thoải mái trong lòng, tôi kiến nghị các anh, tốt nhất nên hoàn trả lại tiền thuê cho cô ấy, hoặc tìm một căn hộ mới cho cô ấy.”

“Không được!” Trưởng phòng lắc đầu, “Tiền thuê đã được trả cho chủ nhà từ lâu, chúng tôi không có cách nào đi đòi lại nữa, tìm một căn hộ mới càng không thể, không phải là chúng tôi không có nguồn cung nhà, mà là nếu tôi đáp ứng yêu cầu của các cô, cũng đồng nghĩa với chuyện ngầm thừa nhận căn nhà ấy là hung trạch, công ty chúng tôi từng cam kết công khai, tất cả nhà qua tay chúng tôi đều được truy ngược lên ba đời chủ trước, tuyệt đối không bán hoặc cho thuê hung trạch. Những chuyện làm hủy hoại thương hiệu công ty, tôi không thể làm được. Một là các cô tiếp tục ở, hai là dọn đi, không còn lựa chọn nào khác.”

Lôi Dung nghĩ một lúc, cảm thấy hắn ta nói cũng có lý, giá nhà thành phố ở tỉnh không đắt như ở Bắc Kinh, căn hộ một phòng ngủ, một tháng tiền thuê hơn một nghìn, chỉ vì chút ít tiền này mà làm to chuyện thì không đáng, thế là cô nói nhỏ với Đường Tiểu Đường, “Tiểu Đường, thôi kệ đi, cả thảy có hơn ba nghìn tệ thôi, hơn nữa thời gian tới em chưa chắc sống ở đây

nữa mà, thôi thì dứt khoát, chúng mình không lấy khoản tiền này nữa, em về Bắc Kinh với chị đi."

Hoàn cảnh gia đình Đường Tiểu Đường cực tốt, cô lớn lên với sự nâng niu chăm sóc từ bé, nên vừa tùy hứng vừa nhát gan, vừa nãy cô bị chiếc móng tay dọa cho không hề nhẹ, tuy không muốn vứt bỏ ba nghìn tệ oan uổng, nhưng cô cũng không mong dành thời gian quá lâu để dây dưa chuyện này, thế là cô khẽ gật đầu, đưa chìa khóa nhà cho tên trưởng phòng rồi bảo, "Đây là chìa khóa nhà, trả lại cho ông, xem như tôi xui xẻo, nhà thì tôi không ở nữa, tiền thuê tôi cũng không cần."

Hai cô gái vừa quay người định đi ra ngoài, đột nhiên gã trưởng phòng la lên một tiếng "Đứng lại", đi vòng ra trước mặt họ, chặn đường.

"Ông làm gì đấy?" Đường Tiểu Đường bất giác níu chặt tay áo của Lôi Dung.

Có lẽ thấy hai cô gái đã bỏ cuộc trong việc đòi lấy lại tiền thuê vì không muốn gây chuyện, hoặc nghe giọng họ không phải người bản địa, tên trưởng phòng này chợt cảm thấy họ dễ bắt nạt, "Tôi nói trước, các cô bước ra khỏi cánh cửa này rồi, thì không được nói bậy bạ bên ngoài, bảo nhà chúng tôi giới thiệu cho các cô là hung trạch, không thì đừng hỏi tại sao tôi không khách khí."

"Này!" Đường Tiểu Đường nổi nóng, "Miệng tôi nằm trên người tôi, chuyện tôi muốn nói gì còn bị ông quản hay sao?"

"Tôi lại muốn cái miệng nhỏ của cô mọc trên người tôi thật nữa cơ." Gã trưởng phòng cười dâm đãng nói, "Ra khỏi cửa rồi nghe ngóng thử xem, *Địa ốc Viên Mãn* là công ty môi giới nhà

đất lớn nhất thành phố đấy, nếu các cô nói ra những lời không nên nói, truyền đến tai tôi, đến lúc ấy đừng trách sao tôi đây làm ra những chuyện vừa trông không được, vừa nghe không lọt tai đấy nhé."

Đường Tiểu Đường mắng một câu "Đồ lưu manh thối tha"! Cô đẩy hắn ra bằng cú hất tay, kéo theo Lôi Dung xông thẳng ra cửa, nào ngờ gã trưởng phòng hét một tiếng "Chặn bọn nó lại"! Một tiếng phành phạch như ruồi, bọn mặc vest đen đứng phát tờ rơi tuyên truyền trước cửa ào đến bao vây, người va kẻ quệt vào hai cô gái, miệng phun ra những lời nhơ bẩn. Lôi Dung và Đường Tiểu Đường đang quýnh vã mồ hôi đầy cả trán, bỗng một chiếc Toyota Prado màu đen lù lù xông đến như con tê giác rồi đỗ lại ở mé đường, hai người một béo một gầy từ trên xe nhảy xuống, người béo mặc vest thường phục màu xám đậm, bắp thịt tưng tưng chạy bước nhỏ tới, vừa chạy vừa gọi to, "Trưởng ban Lôi, phải trưởng ban Lôi đó không?"

Mặc dù Lôi Dung đảm nhiệm vị trí chủ nhiệm Trung tâm giám định pháp y, nhưng cô cũng là sĩ quan cảnh sát cấp Trưởng ban của Cục công an thành phố Bắc Kinh, do vậy người ngoài Cục hay gọi cô là "Chủ nhiệm Lôi", nhưng trong nội bộ Cục cảnh sát, mọi người vẫn hay gọi cô là "Trưởng ban Lôi".

Lôi Dung ngước mắt lên nhìn, mừng rỡ vô cùng, "Sở phó Lưu à? Tôi đây!"

Người ấy tên là Lưu Tiệp, là Phó giám đốc Sở công an tỉnh chuyên trách công tác hình sự trinh sát, hơn bốn mươi tuổi, tuy tướng mạo rất hiền hòa, nhưng xuống tay rất nghiêm đối với các phần tử phạm tội hình sự, giới giang hồ đặt cho anh biệt

danh là "*hổ mặt cười*". Ngày trước, khi đến Bắc Kinh tập huấn, Lưu Tiệp từng nghe qua bài giảng của Lôi Dung, từ đấy về sau, hễ gặp vấn đề nan giải nào về mặt pháp y trong lúc giải quyết vụ án, Lưu Tiệp bèn trực tiếp xin sự trợ giúp từ Lôi Dung ở nơi cách xa nghìn trùng, Lôi Dung cũng làm hết sức để giúp đỡ, vì qua lại thường xuyên nên họ dần quen thân.

Lưu Tiệp tiến đến gần, bắt tay Lôi Dung, "Tốt quá rồi! Thật không ngờ cô lại ở đây..."

Nhưng cả bọn người của *Địa ốc Viên Mãn* lại không biết lai lịch của anh ra sao, có tên ngáo ngơ tiến lên hỏi, "Anh làm cái quái gì đấy?"

Lưu Tiệp ngẩn ra một lúc, chỉ vào tên này hỏi Lôi Dung "Thằng này. ở đâu ra đấy?"

Lôi Dung không nói rõ được hết trong chỉ một lúc, cô thật lòng không muốn chuyện bị xé ra to, nên cười nhẹ nói, "Gặp chút hiểu lầm nhỏ thôi, không sao đâu, làm sao anh tìm được tôi vậy?"

Lưu Tiệp nói, "Đi, chúng ta lên xe rồi nói."

Tên ngáo ngơ kia mắt chẳng hề nhạy, lại tiến lên trước một bước tiếp tục cản đường, nói với Lôi Dung vẻ dữ dằn, "Lời của trưởng phòng chúng tôi đã nói, các cô nhớ chưa!"

"Nhớ rồi, anh yên tâm, chúng tôi sẽ không nói bừa đâu." Lôi Dung vừa hứa, vừa kéo Lưu Tiệp và Đường Tiểu Đường rời đi.

Mãi đến lúc này, Lôi Dung mới để ý, người xuống xe cùng với Lưu Tiệp, đang đứng chờ ở nơi không xa cũng không gần, anh ta có vóc dáng vừa gầy vừa nhỏ con, bờ vai sụp, cánh tay dài, trông giống một chú khỉ.

Đường Tiểu Đường nuốt không trôi nỗi uất ức này, sau khi lên xe, Lôi Dung vừa giới thiệu với mọi người xong, lập tức cô la lối lên, "Sở phó Lưu, vừa nãy công ty môi giới ấy giở trò lưu manh với chúng em, anh có quản không?" Sau đó cô kể lại sự việc từ đầu chí cuối. Lưu Tiệp nghe xong, nói với Lôi Dung, "Cô yên tâm, nỗi uất ức này, nhất định tôi sẽ xử lý giúp cô!"

Lôi Dung nở một nụ cười, "Anh vẫn chưa nói, làm sao tìm được tôi thế?"

"Cô quên rồi à, chiếc điện thoại của cô đã được sao lưu trong hệ thống điều khiển trung tâm, cô đi đến đâu thì GPS cũng có thể hiển thị." Lưu Tiệp nói, "Cô là sĩ quan cảnh sát cấp cao trong hệ thống pháp y toàn quốc đấy, cô vừa gọi vào số điện thoại của Sở để tra vấn đấy thôi, chỗ chúng tôi đã lập tức thông báo ngay cho toàn bộ các cán bộ từ cấp sở trở lên trong hệ thống công an tỉnh, lão Cát còn tưởng cô được tổ giám sát điều xuống để điều tra ngầm, làm lão sợ phát khiếp..." Anh vừa cười vừa híp mắt nhìn Lôi Dung.

Lôi Dung cười bảo, "Tôi đến tham dự lễ cưới của một người bạn, lẽ ra đã về Bắc Kinh từ hôm qua, nhưng nhớ đến Tiểu Đường nên sáng nay đã cất công đến thăm em ấy, ai ngờ bị vướng vào mớ bòng bong này - anh tìm tôi có việc gì không?"

"Sẵn nhắc đến, chuyện còn có chút liên quan đến Tiểu Đường nữa cơ." Lưu Tiệp nói.

"Em ư?" Đường Tiểu Đường chỉ vào chóp mũi mình.

"Cô đừng hiểu nhầm." Lưu Tiệp nở một nụ cười với cô, rồi tiếp tục nói với Lôi Dung, "Trước tiên cho tôi hỏi một chút, căn

hộ mà Tiểu Đường ở, thật sự từng xảy ra án mạng sao? Có cần tôi cử người đến điều ra kỹ lưỡng không?"

Lôi Dung thoáng suy nghĩ rồi nói, "Thật ra cũng không nghiêm trọng đến thế, dù gì thì một chiếc móng tay cũng không chứng tỏ được điều gì, chủ yếu là do một người bạn cùng trọ với Tiểu Đường ở Bắc Kinh lúc trước, đã thắt cổ chết trong nhà, làm cho Tiểu Đường sợ bóng sợ gió, cứ tưởng là vào ở chỗ nào thì cũng sẽ gặp hung trạch... Phải rồi, cứ mang cái này đến trung tâm giám định pháp y tỉnh để lưu mẫu, lỡ như hôm nào cần đến." Nói đoạn, cô bèn giao chiếc túi ni-lông bảo quản đồ ăn có chứa chiếc móng tay cho Lưu Tiệp.

Lưu Tiệp cất đi, nói với giọng điệu nặng nề, "Chuyện mà tôi phải tìm đến chị, chính là chuyện có liên quan đến hung trạch."

Tiểu Đường thoáng rùng mình ớn lạnh.

Lôi Dung nhìn Lưu Tiệp nói, "Không phải chứ, nhân viên hình sự điều tra lâu năm như anh, mà cũng tin những thứ này sao?"

"Trưởng ban Lôi, thật sự cô cũng đừng chê tôi mê tín, cô có thể nói cho tôi biết, theo cách hiểu của cô thì hung trạch có nghĩa là gì không?"

Lôi Dung suy nghĩ, rồi nói, "Là ngôi nhà từng xảy ra án giết người".

"Chưa đúng hoàn toàn." Lưu Tiệp khẽ lắc đầu.

"Chưa đúng hoàn toàn?"

"Chưa đúng hoàn toàn!" Lưu Tiệp nói, "Lấy ví dụ, một ngôi nhà, trước đây từng xảy ra vụ án hình sự, có người chết, nhưng cô không hề biết, vào ở trong ấy, hơn nữa còn ở rất nhiều năm

mà vẫn an toàn vô sự, ngôi nhà như thể có được coi là hung trạch không?"

Lôi Dung sững người, thoáng qua một chốc, cô bỗng cười, "Sở phó Lưu, tôi thật không ngờ, từ khi nào mà anh đã trở nên sâu sắc như thể nhỉ. Vậy theo anh, thế nào mới là hung trạch?

Lưu Tiệp cười hề hề hai tiếng, nói, "Theo tôi, một căn nhà từng xảy ra án mạng giết người, rồi sau đó, đến lúc có người vào ở, lại xảy ra chuyện vô cùng đáng sợ hoặc kỳ dị lần nữa - thí dụ như bị hung linh phá phách, hay thậm chí xảy ra án mạng mới, thì căn nhà ấy mới có thể được xem là hung trạch!"

Có lẽ do trên mặt đường có chỗ lồi lõm, đúng lúc này một tiếng "rầm", chiếc Prado lún xuống một cú, đột nhiên một cảm giác khác lạ ập đến trong lòng Lôi Dung. Cô xoay ánh mắt đi, nhìn ra phía trước, cảnh vật hiện ra nơi kính chắn gió đằng trước khiến cô trở nên bất an: dưới màn trời âm u, con đường vừa nãy vẫn còn là đường trong thành phố, giờ đây đột nhiên trống trải như thể đã bị dao phạt qua, trên mặt đường có rất nhiều đá vụn nhỏ, lốp xe nghiến qua làm phát ra những tiếng lạch cạch không ngừng, hai bên đường cực kỳ hoang vắng, đừng bảo là nhà lầu, đến cả nhà mái bằng cũng tàn tạ khôn tả, thi thoảng lại có một căn trồi ra, căn nào căn nấy như đang ẩn giấu các mảnh thi thể vậy, những nơi còn lại nếu không phải là gạch ngói vương vãi thì cũng là đất bazan chất đống - rất rõ ràng, họ đã đi đến khu ven rìa của thành phố.

Một, hai đứa bé, một, hai con chó, ngoài ra hoàn toàn không có chút sinh khí nào.

Vậy là đang muốn đi đâu?

Lôi Dung nhìn Lưu Tiệp qua khóe mắt, trong thoáng chốc, khuôn mặt nhìn nghiêng béo núc ních của anh trở nên lạ lẫm khác thường: *Đúng vậy, chúng ta có quen biết nhau, anh ta từng là học trò của mình, đều là đồng nghiệp làm trong ngành công an với mình, thế nhưng chúng ta có thật sự quen thân đến thế không? Bao năm nay, chẳng phải 99% những lần liên lạc với nhau đều thông qua điện thoại di động hoặc internet sao? Nội dung liên lạc không gì ngoài chuyện nguyên nhân cái chết của nạn nhân không rõ ràng, mong mình chỉ đạo và kiến nghị, xét về phương diện ý nghĩa nào đấy, chỉ có điểm khác biệt duy nhất trong việc trao đổi nghiệp vụ giữa mình và anh ta so với làm phẫu thuật từ xa, đó chính là một người thì mổ xẻ người sống, một người thì giải phẫu người chết, mình hoàn toàn không hiểu rõ anh ta là người như thể nào, có tính cách và sở thích kỳ cục thế nào, đánh giá tâm lý sau khi nổ súng giết chết phạm nhân được mức mấy... không sai, anh ta là Phó giám đốc Sở công an tỉnh, nhưng trong thời đại mà quân hàm của một người còn không đáng tin bằng thông tin xác thực Taobao, thì điều này hoàn toàn không thể nói lên được gì...*

Chết tiệt! Sao mình có thể lên chiếc xe này một cách dễ dãi như thể!

Không khí trong xe đột ngột căng thẳng, nỗi căng thẳng này không cụ thể, không hữu hình, nhưng đang thực sự tồn tại trong xe, mỗi người đều đang im lặng, chờ đợi, không muốn hành động khinh suất, giống như đang ở hiện trường rò rỉ khí gas, không ai dám quẹt vào chiếc bánh răng của chiếc bật lửa...

Cũng vì sự im lặng này mà tiếng rầm rầm của lốp xe vang lên với vẻ khác lạ dị thường. Bỗng nhiên thân xe trở nên dao

động, lắc lư qua lại, như thể đang sàng mì vậy. Lôi Dung nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy xe đã đi vào một con đường đất mà thực sự không thể gọi là đường được nữa, ở nơi sâu thẳm giữa đồng hoang có một khoảnh sân bị bao quanh bởi tường gạch, trên bức tường đổ nát được sơn một dòng chữ nhìn không biết là gì, nét chữ đỏ khô như thể vết máu khô quánh.

Khoảng cách giữa chiếc xe và khoảnh sân càng lúc càng gần, cuối cùng xe đi qua một cánh cửa rào sắt gỉ sét loang lổ, một ông lão trông có vẻ không bình thường đang đứng trước cửa, nhìn họ cười nghềnh nghệch, một vòm miệng móm há hốc rõ to.

Chí ít, phải nghĩ cách giúp Tiểu Đường bỏ trốn. Lôi Dung nghĩ, từng hạt mồ hôi rịn ra trên trán.

Đúng lúc ấy, chiếc xe dừng lại, Lưu Tiệp mở cửa rồi xuống xe, "tên khỉ" vẫn ngồi trên ghế lái, chờ hai cô gái xuống xe rồi mới lái xe sang chỗ đỗ xe.

Nếu bây giờ áp chế "tên khỉ" ấy, bắt anh ta lái xe đi, có lẽ sẽ là cơ hội tốt nhất!

Lôi Dung vừa nghĩ đến đấy, "tên khỉ" quay mặt lại, nhe răng ra cười thẳng vào hai người, như đang nói "Mau xuống xe, không được giở trò".

Đường Tiểu Đường ngây ngô nhảy xuống xe, còn la lên gọi Lôi Dung, "Chị ơi, chị xuống mau đi chứ."

Hết cách rồi.

Lôi Dung thoáng cười cay đắng, bước xuống xe.

Ngay khoảnh khắc giẫm hai chân lên mặt đất, cô ngửi thấy một thứ mùi kỳ lạ, qua thời gian dài công tác trong lĩnh vực

pháp y, thứ mùi này cô không thể quen thuộc hơn nữa, đây là thứ mùi thối um của máu tanh, chỉ bốc lên nồng nặc khi phân giải thi thể với số lượng lớn, để mặc cho chúng bị phơi trần ra trong môi trường lộ thiên, dưới sự tác động của vi khuẩn thối rữa, nhặng và dòi bọ tạo nên, bản thân thứ mùi này không hề trong lành, lại tích tụ quá nhiều, để quá lâu, nên trái lại nghe còn hăng mũi dị thường hơn. Bất giác cô nhớ lại lúc thực tập, cô từng đi đến thị trấn Dương Dụ Hà, khu Thương Châu, thành phố Thương Lạc, đứng trong chính khoảnh sân nhà, nơi chôn 48 thi thể của tên ác quỷ giết người biến thái cực nghiêm trọng là Long Trị Dân, tuy đã gần 20 năm trôi qua, nhưng cái thứ mùi làm người ta sởn hết gai ốc này thì cô vẫn ngửi được thấy rõ.

Lưu Tiệp vươn dài tay ra, bày một tư thế "mời" có đôi phần phô trương, nụ cười trên mặt rất không tự nhiên.

Có là ổ hùm hang cọp cũng phải xông vào thôi.

Lôi Dung nghĩ thế, giẫm bước qua khoảng sân cỏ dại mọc điên cuồng vì không được ai cắt tỉa, đi vào trong một nhà kho đắp gạch trông như có thể chứa vừa mấy chiếc máy bay, bên trong tối như hũ nút, chỉ nghe thấy tiếng đập cánh vo ve của cả bầy ruồi đông đảo. Phải mất một lúc lâu mắt mới có thể thích nghi được, thì cảnh tượng trước mắt lại không khỏi khiến cho cô kinh hoàng: vết máu và mỡ động vật vương vãi khắp những bức tường màu nâu tối và trên nền nhà, từng dãy băng chuyền bằng kim loại được bày ngay ngắn trật tự như thể dàn lẩu băng chuyền của tử thần, những chiếc móc sắt treo trên ấy tuy đã gỉ sét loang lổ từ lâu, nhưng vẫn làm nảy sinh nỗi đau đớn về mặt sinh lý cho người nhìn, bên trong đường ống xả thải máu huyết

nằm phía dưới, dường như vẫn còn thứ gì đặc sệt đang trôi chảy ồ ạt...

Lôi Dung mau chóng xác định được, đây là một phân xưởng thao tác của một xưởng giết mổ bị bỏ hoang đã lâu.

Rốt cuộc Lưu Tiệp muốn làm gì? Rốt cuộc là muốn làm gì mình? Ban nãy anh ta nói về hung trạch hết nửa buổi, nếu như mỗi loại sinh mệnh đều hóa thành hung linh sau khi chết thảm, thế thì e rằng không còn hung trạch nào lớn hơn xưởng giết mổ nữa cả, không lẽ anh ta dẫn mình đến đây là vì muốn làm một show nghệ thuật trình diễn[2E]? Thế thì đây quả thực là màn hài kịch đen mười phân vẹn mười rồi.

Đi qua phân xưởng thao tác rộng lớn của xưởng giết mổ này, lại đi xuyên qua phân xưởng khử trùng và phân xưởng phân loại, tận cùng hành lang là một cánh cửa đóng kín mít, có hai thanh niên mặc vest màu xanh lam thẫm đứng trước cửa.

"Vui lòng nộp điện thoại di động." Một thanh niên nói với Lôi Dung.

Lôi Dung quay đầu lại nói với Lưu Tiệp, "Xin thứ lỗi, vui lòng cho tôi một lý do."

Lưu Tiệp nộp cả hai chiếc điện thoại cho người thanh niên ấy, rồi nói với Lôi Dung, "Trưởng ban Lôi, thông cảm nhé, khi mở cánh cửa này ra rồi, bên trong sắp mở một cuộc họp cần được bảo mật, ngay cả tôi cũng phải nộp điện thoại, không ai ngoại lệ."

Thanh niên kia lại bồi thêm một câu, "Nếu có bất kỳ thiết bị ghi âm nào trên người, xin vui lòng nộp luôn một thể."

Lời này vừa dứt, Lôi Dung lại cảm thấy vững tâm hơn rất nhiều, nếu thực sự là muốn làm hại cô và Đường Tiểu Đường, thì sẽ không quan tâm đến chuyện ghi âm hay không ghi âm, mà đã quan tâm rồi, thì chẳng qua chỉ lo rằng sau khi đi khỏi, họ sẽ truyền bản ghi âm ra ngoài mà thôi.

Cô khẽ lắc đầu bảo, "Tôi không mang bất kỳ thiết bị ghi âm nào."

"Nếu thế, vui lòng cho phép tôi khám xét một chút được không?" Người thanh niên nói.

Lưu Tiệp vội kết thúc không khí căng thẳng bảo, "Chuyện này không cần đâu, Trưởng ban Lôi là vị khách do tôi đặc biệt mời đến, cô ấy đến tham dự buổi họp này vào giờ chót." Tiếp đến anh lại nói với Lôi Dung, "Trưởng phòng Lôi, có chuyện này, tôi cần đến sự giúp đỡ của cô, quý cô Tiểu Đường đây, xin đừng vào, hãy sang căn phòng bên cạnh để chờ cô ấy một lát có được không?"

Đường Tiểu Đường nghe xong, thấy có chút không vui, nhưng cô biết trong công tác công an coi trọng nhất là kỷ luật, nếu đã là bảo mật, thì không có chỗ cho chuyện thương lượng gì hết, cô kéo cánh tay Lôi Dung nói, "Vậy em chờ ở ngoài, xong việc chị ra mau nhé... à phải rồi, chị có mang cái ấy không?

Khuôn mặt cô hơi đỏ lên.

Vẫn biết túi xách là khuê phòng thứ hai của con gái, người khác không được phép tùy tiện xem, nhưng Đường Tiểu Đường cứ bước thẳng sang dùng dằng với Lôi Dung, thẳng thừng lục lọi túi của cô, vì vậy Lôi Dung khẽ cười, đưa túi xách cho Tiểu

Đường rồi bảo, “Ngăn trong có một gói nhỏ, em cứ lấy mà dùng, chú ý đừng uống nước lạnh.”

Đường Tiểu Đường tìm ra được một gói khăn giấy vệ sinh, trả túi xách lại cho Lôi Dung, hỏi kỹ vị trí nhà vệ sinh, rồi chạy vụt đi mất.

Lưu Tiệp tiến lên phía trước đẩy cửa ra, Lôi Dung nhìn thoáng qua anh một cái, rồi đi vào trong.

3

Cảnh tượng trong phòng khiến Lôi Dung giật mình kinh ngạc. Điều hoàn toàn khác với ngoài kia là, nơi đây vô cùng sạch sẽ, sàn nhà bằng gỗ được đánh một lớp sáp sáng bóng soi tỏ mặt người, trên bốn bức tường trắng chạm sàn không có vết ố nào, một chiếc bàn họp bằng gỗ tếch hình dãy dài nằm chính giữa, có mười mấy người đang ngồi xung quanh, thần sắc ai nấy đều nặng nề như nhau. Tuy hai ngọn đèn trần rọi sáng trưng, nhưng do căn phòng này không có một ô cửa sổ nào, vì vậy dù là những món đồ nội thất hay những người dự họp thì đều toát lên lớp ánh sáng trắng nhợt, ngay cả những chiếc bóng của họ trông cũng khô quắt như thể đã bị rút cạn hết máu rồi.

Trông thấy Lưu Tiệp đến, mọi người đều đứng dậy chào. Anh đi vòng một mạch vào chỗ trong cùng, kéo một chiếc ghế, mời Lôi Dung ngồi, sau đó anh ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi một người đàn ông có vẻ ngoài gầy còm nhưng tinh nhạy đang ngồi đối diện, "Cục phó Tần, đã đến đủ cả chưa?"

"Trừ Tu Thúc ra, còn lại đã đến đủ." Cục phó Tần khẽ rướn người lên nói.

"Cuộc họp này được tổ chức cho chính ông ấy, ông ấy không đến là thế nào..." Lưu Tiệp làu bàu, ngón tay gõ hai nhịp lên rìa

cạnh bàn, nói với vẻ quả quyết, “Mặc kệ ông ấy, cứ họp trước!”

Trong phòng lập tức trở nên im lặng, một tiếng “cạch” ngoài cửa vọng vào, rõ ràng cửa chính đã bị đóng chặt kín.

Cục phó Tần bắt đầu giới thiệu lần lượt những người dự họp: chủ nhiệm ủy ban cư dân đường phố, chủ nhiệm ban trị an khu, trưởng đồn cảnh sát, chuyên gia xử lý vật phẩm hóa sinh nguy hiểm, chuyên gia giám định hình sự, chuyên gia về dịch vụ bảo đảm vệ sinh gia đình, cố vấn viên tư vấn bất động sản cấp cao, cán bộ thuộc ủy ban chính trị pháp luật thành phố... Lôi Dung càng nghe càng cảm thấy hiếu kỳ, vì thực sự cô nghĩ mãi vẫn không hiểu một đám người ngồi tụ lại với nhau là để mở một cuộc họp có nội dung gì.

Đến khi giới thiệu tới cô, Cục phó Tần không quen biết, Lưu Tiệp tiếp lời, “Đồng chí Lôi Dung, quan chức pháp y hàng đầu của nước ta.”

Không phải dân trong nghề thì sẽ không biết nghề của nhau, không ai cảm thấy cái danh hàm này có gì đáng nể đến thế, chỉ khẽ gật đầu với Lôi Dung, cô cũng nở một nụ cười đáp lại.

“Tôi là Phó cục trưởng được phân công quản lý sự vụ mai táng của Cục hành chính nhân dân.” Giới thiệu xong rồi, Cục phó Tần đi vào chủ đề chính, “Vậy buổi họp hôm nay bắt đầu. Mọi người có mặt ở đây, trong đó có tôi, đều là người cùng một nhà trong hàng ngũ công an, thì thôi không nói những lời khách sáo nữa. Như mọi người đều đã biết, hai tháng gần đây, do tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng duy nhất của thành phố đã không may hy sinh trên mặt trận công tác, khiến cho số

lượng lớn hiện trường vụ án hình sự - chủ yếu chỉ những hiện trường tội phạm giết người trong nhà, không được ai dọn dẹp, quần chúng có ý kiến rất nhiều. Trong quá trình này, chúng tôi được sự ủng hộ và giúp đỡ hết mình của các đồng chí có mặt tại đây, đã làm được nhiều việc cho thành phố và người dân, nhân đây, tôi xin bày tỏ lời cảm ơn đến mọi người."

Sở dĩ gọi "người cùng một nhà trong hàng ngũ công an", là để chỉ các đơn vị và cá nhân đã phối hợp nhịp nhàng, hình thành quan hệ hợp tác cố định với cơ quan công an trong công tác bảo vệ an ninh thường ngày, những "quần chúng Triều Dương"[3E] tiếng tăm lẫy lừng thật ra chính là hàng nghìn hàng vạn "người cùng một nhà" như thể, dĩ nhiên, cấp bậc của những "người cùng một nhà" dự họp hôm nay còn cao hơn nhiều.

Còn về "đội công nhân vệ sinh đặc chủng", còn gọi là "đội vệ sinh hung trạch", lại là một nghề ít ai biết đến. Do quan hệ công việc nên Lôi Dung từng tiếp xúc với họ, vì vậy có biết đôi chút. Tên gọi đầy đủ tiêu chuẩn của ngành nghề này là "Công tác vệ sinh hiện trường phạm tội", ở Mỹ được gọi là "CTS-Decon" - khử ố tẩy trùng hiện trường phạm tội và thương vong. Sau khi tội phạm bạo lực, nhất là án mạng giết người xảy ra, thông thường đều tuân theo trình tự xử lý như sau: cảnh sát hình sự bảo vệ hiện trường và thu thập lời khai của nhân chúng, nhân viên điều tra hình sự tiến hành khám nghiệm hiện trường, lấy mẫu vật chứng, nhân viên pháp y "thu thập" chứng cứ thi thể, đồng thời "đóng gói" thi thể, đem đến trung tâm giám định pháp y để

tiếp tục khám nghiệm tử thi kỹ hơn, sau đó nhân viên điều tra hình sự xác nhận đã hoàn tất thu hết vật chứng ở hiện trường, tiếp đến hiện trường được niêm phong, ngoại trừ nhân viên xử lý vụ án thì không ai được đi vào, một cảnh sát trực ban ở lại trông giữ, mãi đến lúc tổ chuyên án hạ lệnh hủy bỏ niêm phong, đội vệ sinh đặc chủng đi vào, bắt đầu vệ sinh các "vật tàn dư" của vụ án, ví dụ như vết máu, mô cơ thể người, nhặng hoặc ruồi, những đồ gia dụng và tường nhà phủ đầy lỗ đạn... cho đến khi căn phòng không còn chút dấu vết gì cho thấy nơi đây từng xảy ra án mạng.

Môi trường làm việc của ngành nghề này cực kỳ khắc nghiệt, yêu cầu phải "gan thép dạ sắt mũi điếc", trong mắt mọi người, nó còn "không lành" hơn cả pháp y, vì vậy trong nhiều năm qua, nó được "phân việc" bởi đại đội vệ sinh môi trường bằng cách truyền đạt mệnh lệnh hành chính xuống, phân đến ai thì người ấy đành chịu xúi quẩy. Tuy nhiên, kể từ thập niên 90 của thế kỉ trước, theo đà bùng phát tăng cao của tội phạm trong thành phố, nhất là tội phạm hình sự nguy hiểm, ngành nghề này không những ngày càng cần thiết hơn, hơn nữa yêu cầu chuyên nghiệp hóa ngày càng cao, vì vậy được cơ quan công an đã dẫn đầu, phối hợp với cơ quan dân chính, tuyển chọn người ưu tú nhất trong số những người làm công tác vệ sinh có kinh nghiệm ưu tú, thành lập nên từng "Tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng" độc lập, chuyên thực hiện những công việc loại này, mỗi tiểu đội có biên chế từ năm đến bảy người, đãi ngộ hậu hĩnh, nhưng vẫn ít ai hỏi đến. Ở những thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải và Quảng Châu, thông thường có hai đến ba

tiểu đội như thể, thì một thành phố tỉnh lỵ có được một đội đã không dễ thực hiện rồi.

Nhưng, "hy sinh toàn bộ trên mặt trận công tác" là có chuyện gì?

"Chúng tôi cũng thử liên hệ với đại đội bảo vệ môi trường thành phố và các công ty gia đình lớn, tuyển dụng một số nhân viên vệ sinh với mức lương cao để dọn dẹp những căn hộ từng xảy ra tội phạm bạo lực nghiêm trọng, nhưng rất tiếc, dù có những cá nhân riêng biệt bằng lòng tiếp nhận nhiệm vụ này, thì cũng không thể tập hợp lại thành một đoàn thể được." Cục phó Tần nhíu chặt lông mày nói, "Tôi không hề có ý trách cứ bất kỳ ai, dẫu sao hai tháng trước, chuyện toàn bộ tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng gặp nạn, làm gợi lên đủ loại lời đồn thổi trong xã hội, khiến lòng người hoang mang, quả thực vụ án này cũng đã xảy ra vô cùng kinh khủng và máu me, dẫn đến việc các nhân viên vệ sinh thường thể hiện tâm trạng kháng cự đối với công việc... Xin lỗi, đây không phải là chủ đề của buổi họp hôm nay, tôi hơi lạc đề rồi. Dưới đây, điều tôi muốn báo cáo với mọi người chủ yếu là: trải qua sự cố gắng trong gần một tháng trời, bằng tốc độ nhanh nhất có thể, chúng tôi đã đào tạo ra một tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng hoàn toàn mới, sắp tới sẽ bắt đầu làm việc!"

Lập tức trong phòng vang lên một hồi tiếng thì thầm râm ran, như một cơn gió bất chợt đến lùa qua ngọn cây.

"Chuyện tốt đấy!" Một người phụ nữ già với vòng eo thùng phuy có thể nhìn thấy được ngay cả khi ngồi, ban nãy được giới

thiệu là Chủ nhiệm ban trị an khu, nói lớn tiếng, “Tuyển từ đâu đến đấy?”

Cục phó Tần nói, “Về lai lịch của các nhân viên trong cơ cấu đội thì hơi phức tạp, chỉ có một người phái nữ từng làm qua công tác vệ sinh thôi, đối với ba người còn lại thì: một người là viên chức đã thôi việc, một người lúc trước từng làm qua nghề nhân viên môi giới bất động sản, còn một người thì tốt nghiệp đại học nhưng mãi vẫn chưa có công việc ổn định...”

“Đám người này có ổn không đấy?” Người eo thùng phuy cười mỉa mai.

“Ổn hay không thì cũng phải là họ thôi, không thì biết đi đâu để tìm người chứ!” Cục phó Tần cười cay đắng, “Có điều, mọi người có thể yên tâm là trải qua sự tập huấn của chúng tôi, họ đều đã trang bị đủ năng lực nhất định đối với công tác vệ sinh hiện trường phạm tội, năm nghiệp vụ lớn của ngành nghề này là: dọn dẹp rác thải, tẩy sạch dấu vết, khử mùi, sát trùng diệt khuẩn, sửa sang lại một cách đơn giản, ngoại trừ khoản cuối cùng ra, có thể nói họ có vấn đề gì.”

“Thế là ổn rồi!” Bộ dạng của “Eo thùng phuy” trông như thể mau chóng kết thúc cuộc họp để tôi còn làm việc khác, “Đây cũng đâu phải là công việc có hàm lượng kỹ thuật cao gì đâu, chỉ cần một là không ngại khổ, hai là không sợ chết thì ai cũng có thể làm tốt được.”

“E là không thể nói như vậy được đâu!” Lưu Tiệp bỗng cất tiếng, “Về khổ thì, khi bị dồn đến một mức nhất định rồi thì ai cũng không sợ; nhưng nếu nói đến cái chết, e rằng không ai là không sợ, dẫu sao thì vụ án lớn kia vừa mới xảy ra, giờ đây

những người còn dám làm công tác vệ sinh đặc chủng, đều có thể được xem là anh hùng hảo hán.” Anh khẽ ngưng lại, ném ánh nhìn sang phía “Eo thùng phuy”, thấy bà ta cụp mắt lại mấy phần, rồi anh tiếp tục, “Mọi người đừng coi thường công tác vệ sinh đặc chủng, hiện nay ở thành phố chúng ta, trung bình mỗi ngày xảy ra khoảng một vụ án mạng giết người trong nhà, vậy hai tháng sẽ là bao nhiêu vụ, mọi người đã tính qua chưa? Ít nhất là 60 vụ! Cộng thêm những căn hung trạch khác vẫn chưa kịp vệ sinh trong nửa năm nay, hơn một trăm căn nhà từng xảy ra án mạng cứ thế để ở đấy, với những cư dân sống trong cùng một tòa nhà, cùng một tiểu khu, vốn dĩ trong lòng họ đã đủ khó chịu rồi, nếu không ai thu vén, không ai quét dọn, họ sẽ nghĩ như thể nào? Trong khoảng thời gian ngắn như thể mà Cục phó Tần đã tổ chức được đội ngũ từ đầu, theo tôi thấy là rất tốt, rất tốt.

“Sở phó Lưu nói đúng, nói đúng lắm!” Một người gầy còm hễ cười là hở lợi nói với vẻ nịnh hót.

Lôi Dung nhớ hình như tên người này là La Khiêm, là cố vấn viên tư vấn bất động sản cấp cao gì đấy.

Trong phòng họp, quân hàm của Lưu Tiệp là lớn nhất, anh đã lên tiếng, đương nhiên những người còn lại sẽ ngại không nói thêm gì nữa, cũng có người để lộ ra biểu cảm mặc xác như kiểu “Anh đã nói như đinh đóng cột thế rồi thì còn tìm bọn tôi làm gì nữa” trên mặt, có một người cố tình uống trà trong ly làm phát ra tiếng òng ọc, âm thanh rất vang.

Đúng lúc này, Lôi Dung để ý thấy Lưu Tiệp và Cục phó Tần trao đổi ánh mắt với nhau một cái, tuy chỉ khoảng mấy giây,

nhưng ánh mắt dò hỏi của Lưu Tiệp, Cục phó Tần khẽ nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn ra cửa chính, tiếp đấy lại lắc đầu khe khẽ với Lưu Tiệp, cả một chuỗi động tác này, đều giúp cô hiểu rằng, họ đang chờ đợi, với vẻ nôn nóng, cái người tên là "Tu Thúc".

Lưu Tiệp nhíu chặt lông mày, ngón cái tay phải xoa tới lui vào đầu ngón trỏ, dường như có chuyện phiền phức, không biết là nên hành động ngay lập tức, hay là kéo dài thời gian.

Cục phó Tần đợi một lúc, đợi mãi không nhận được chỉ thị rõ ràng của anh ta, bèn rướn đôi vai gầy gò lên rồi nói, "Khoảng chừng một tháng trước, chúng ta đã triệu tập mở cuộc họp đầu tiên ngay trong căn phòng này, mọi người còn nhớ không, lần ấy, đồng chí Từ Tam Ảo đã đề xuất một kiến nghị, làm gợi lên không ít tranh cãi."

Một người đàn ông già cả, nhỏ thó trống hơi lôi thôi ngồi ở một chỗ gần cửa, vội hối hả rướn khẽ mông lên, thấy ý của Cục phó Tần không phải là gọi mình đứng dậy để phát biểu, lại vội vàng ngồi về chỗ.

Mới nãy trong lúc nghe Cục phó Tần giới thiệu, Lôi Dung đã có ấn tượng sâu sắc với cái tên "Từ Tam Ảo" độc đáo này, biết rằng danh tính của ông ta là một chuyên gia dịch vụ vệ sinh gia đình gì đó, nhưng nhìn kiểu gì thì lão già này cũng giống công nhân vệ sinh môi trường lục thùng rác để tìm lon.

"Lão Từ." Cục phó Tần nói, "Ông có thể nói lại lời đề xuất trong buổi họp lần trước chứ?"

Từ Tam Ảo lại vội vàng đứng dậy, cong lưng lại, cười hì hì bảo, "Cục phó Tần, lần trước, trước khi vào họp tôi đã uống quá

chén, vì vậy đã nói bừa vài câu, làm rất nhiều vị lãnh đạo không vui, thôi hôm nay tôi không nói nữa."

Cục phó Tần ra hiệu cho lão ngồi xuống, bảo, "Bảo ông nói thì ông cứ nói, không cần nhiều lời thế, ông không mở đầu là tôi không hát tiếp phần sau được nữa đâu."

Từ Tam Ảo chưa dám ngồi xuống, nét mặt ông ta vẫn có chút do dự, khuôn mặt vốn đã phủ đầy nếp nhăn, nay co rúm lại trông càng giống khuôn mặt của loài chó Sa Bì bị chà qua vậy, "Được thôi... lần trước tôi đã nói, thời xưa, nếu trong nhà từng có người chết bất đắc kỳ tử, muốn tìm người đến thu dọn, thì phải chú ý nhiều thứ, tuyệt không phải chuyện chỉ quét nhà rồi quét tường thôi đâu, đó chỉ là những công việc bề mặt, không xua đi được tà khí. Người chết rồi, nhưng hồn vẫn còn đó, nhất là những người chịu oan ức, chết thảm, vốn dĩ họ đã oán hận căn nhà ấy đã hại mình bỏ mạng, không chịu rời đi, ông chỉ lo dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, người ta cảm thấy ở đó thoải mái, thì càng không muốn rời đi nữa. Dĩ nhiên đấy là còn tốt, lỡ như trong lúc quét dọn ông phạm đến hung vị, lấy thí dụ người này bị đâm chết trong nhà vệ sinh, oán khí lớn đi rồi, may là còn một mảnh gương trấn lấy, nó không động đậy được, ông không biết, ông đến gỡ mảnh gương ra ném đi mất..."

"Lão Từ, ông vừa phải thôi, được rồi đấy!" Bỗng "Eo thùng phuy" lên tiếng, trên mặt bà ta đầy chính khí, "Ở trên thì không ngừng kêu gọi phổ cập tri thức khoa học đến quảng đại quần chúng nhân dân, ông thì lại thế, chủ trương đi ngược với nhà nước phải không? Ngày nào cũng tuyên truyền cái bài mê tín ấy, cứ tiếp tục như thể thì ông sẽ đứng bên bờ vực đấy."

Từ Tam Ảo hoang mang, chớp cặp mắt híp, eo lưng cứ cúi khom xuống từng chút một với vẻ không biết phải làm sao.

“Lão Từ, ông cứ nói tiếp.” Lưu Tiệp hơi mất kiên nhẫn.

Nhưng Từ Tam Ảo thật sự là không dám nói tiếp nữa, “Dù sao thì, trước khi chúng ta sang đấy để dọn dẹp hung trạch, thì nhất định phải mời Quách tiên sinh..

“Không phải là thầy phong thủy sao, còn không phải mê tín phong kiến à.” Có một người vừa nãy được giới thiệu là chuyên gia xử lý vật phẩm hóa sinh nguy hiểm, lầm bầm nói.

Từ Tam Ảo lắc đầu, “Thầy phong thủy là thầy phong thủy, còn Quách tiên sinh là Quách tiên sinh, khác biệt lớn lắm đấy.”

“Có khác biệt gì đâu, với tôi thì cũng như nhau.”

“Sao lại như nhau được? Thầy phong thủy thì chuyên xem phong thủy nhà cửa, còn Quách tiên sinh thì chuyên xua đuổi hung linh trong hung trạch, có thể nói ví von người trước chuyên khai hoang làm vệ sinh cho nhà mới, còn người sau chuyên diệt gián giết kiến lửa cho nhà cũ, sao có thể như nhau được? Đừng nói là thầy phong thủy, đến đại Quách tiên sinh và tiểu Quách tiên sinh còn khác nhau nữa đấy.”

“Chẳng phải toàn là cái bài quái lực loạn thần[4E] cả sao!” Vị chuyên gia ấy nheo mắt lại với vẻ khinh miệt vô cùng.

Từ Tam Ảo có trình độ văn hóa thấp, nghe không hiểu “quái lực loạn thần” là gì, nhưng ông ta biết đó không phải là lời hay, eo lưng vốn đang khom bỗng vươn thẳng lên trong thoáng chốc, “Anh mới là người quái lạ đấy, không biết thì đừng bình

phẩm lung tung những chuyện của cha ông ta, toàn bộ đều là bệnh thần kinh cả à?"

Những người trong phòng biết ông ta hiểu sai, bất giác lớn cười thầm. Tuy Lôi Dung là một người theo chủ nghĩa khoa học, nhưng vô cùng cởi mở, trước giờ cô vẫn luôn cảm thấy cốt lõi của tinh thần khoa học là nghi ngờ, chất vấn mọi thứ - trong đó bao gồm cả bản thân khoa học, vì vậy đối với những chuyện huyền bí, tuy chưa bao giờ tin, nhưng cô vẫn sẵn lòng nghe, tìm hiểu thêm nhiều một chút, dẫu sao thì với tất cả những chuyện chưa được kiểm chứng để làm sáng tỏ thực hư, cô đều không phủ định một cách triệt để. Lần này, không biết vì sao, cô lại nảy sinh thiện cảm đối với sự "gàn bướng"[5E] của lão già Từ Tam Ảo nhỏ thó này, dẫu sao thì trong thời đại này, những người cho phép người khác chà đạp mình nhưng không được xúc phạm đến niềm tin của mình, đã càng ngày càng ít.

Gã chuyên gia xử lý vật phẩm hóa sinh nguy hiểm ấy khẽ nâng mắt kính lên, giơ hai cánh tay ra, bật cười khà khà, "Những chuyện của cha ông ta có phải đều là bệnh thần kinh hay không, tôi không biết, nhưng nếu nói nhà nào từng có người chết thì là hung trạch, thì đấy quả là những lời mê sảng mà chỉ người sốt cao đến mức lú lẫn mới thốt ra được, chúng ta là những người theo chủ nghĩa duy vật, không thể tin rằng sau khi con người chết đi sẽ có hồn ma gì đó, càng không thể tin rằng có hung linh gì đó đi hại người được, bằng không ông hỏi thử những người bán nhà cũ mà xem, những căn hộ từng xảy ra

án mạng, không lẽ được báo giá thấp hơn nhiều so với căn hộ bình thường hay sao?"

La Khiêm, gã tư vấn viên bất động sản cấp cao nở một nụ cười nịnh hót với Lưu Tiệp lúc nãy, chợt lên tiếng, "Anh Triệu Long, chuyện này thì quả thực anh không biết rồi, theo phép tắc trong ngành của chúng tôi, phàm là hung trạch thì giá bán sẽ thấp hơn ít nhất là 30% so với nhà bình thường, cái này gọi là tính ba phần ma, lấy ví dụ một ngôi nhà mười nghìn tệ, nếu tùng xảy ra án mạng, thì chỉ bán tối đa là bảy nghìn, nếu bán giá cao, ba phần của ma ấy sẽ lấy bù vào người môi giới, không ai dám tự tìm cái chết ghê người kiểu này cả."

Chuyên gia xử lý vật phẩm hóa sinh nguy hiểm sững đờ ra, có lẽ không ngờ rằng chân lý tuyệt đối của mình lại chịu thách thức, ngay lập tức, gã đuỗn mặt dài ra bảy phân, nói với Lưu Tiệp, "Sở phó Lưu, tôi nghĩ, hôm nay anh mời bao nhiêu người đến đây, không phải để nghe tọa đàm phản khoa học đấy chứ, nếu là thế, thì thứ lỗi vì tôi không hầu được nữa, tôi vẫn cứ câu nói vào lần họp trước, chuyện đội vệ sinh đặc chủng thì tôi ủng hộ, nhưng nếu thừa cơ để giở cái bài mê tín ấy, thì tôi kiên quyết phản đối!" Nói đoạn gã đứng dậy đi thẳng ra cửa.

Bước đi này của gã, tựa như đã xé mở túi bao bì của gói khoai tây Lays, trong nháy mắt là tiếng lầm rầm của mấy chiếc ghế, nhiều người nữa cũng đứng lên, dồn dập nói, "Cục phó Tần, Sở phó Lưu, tôi cũng có việc, tôi cũng xin về trước", "Sao lại giở cái bài phong thủy tướng trạch ấy ra rồi, tốt hơn hết là không nghe", "Chủ nhiệm Trâu, theo tôi thấy áp phích tuyên truyền

phản đối khoa học giả còn phải treo dài hạn trên bảng tin báo của khu các anh”...

Một nụ cười cay đắng hiện ra trên mặt Cục phó Tần, ông giơ hai cánh tay ra về phía Lưu Tiệp ngồi đối diện, hiển nhiên đang tỏ ý, cái chức Phó cục trưởng Cục hành chính nhân dân của mình không quản nổi các chư hầu đây; sắc mặt của Lưu Tiệp cũng trở nên rất khó coi, anh chuyên trách công tác hình sự trinh sát, ngày thường cần nhất là sự giúp đỡ của những người làm công tác cơ sở và các nhà khoa học thuộc các lĩnh vực khác nhau này, nên dẫu trơ mắt ra nhìn cuộc họp trước mắt giải tán đi chăng nữa, có bực dọc anh cũng không dám trút, có giận dữ anh cũng không dám xả.

Trông tình hình thì như đê đã vỡ, khó lòng bồi đắp lại được nữa.

Lúc đám người mà dẫn đầu là gã chuyên gia xử lý vật phẩm hóa sinh nguy hiểm ùn ùn lao ra đến cửa, đột nhiên cửa được đẩy mở, một người với chòm râu quai nón tinh tế bước vào.

Bất chợt nhiệt độ trong phòng hạ xuống đến mấy độ, Lôi Dung bỗng cảm thấy một thoáng lạnh người.

Không có cơn gió lạnh nào thổi vào, nhưng lại có cơn ớn lạnh dồn đến.

Trông dáng vẻ thì người vừa đến có lẽ chính là “Tu Thúc”, người mà Cục phó Tần và Lưu Tiệp nghển đầu trông ngóng nãy giờ!

Lôi Dung vốn có tiếng trong việc nhìn người chuẩn xác, nhưng ấn tượng đầu tiên đối với Tu Thúc lại có chút không rõ ràng: chòm râu quai nón đúng là rất tinh tế, bao quanh hai môi

trên dưới vừa vặn thành một vòng màu đen, mỗi sợi râu đều dày rậm, uốn xoăn và bóng loáng, như được chăm sóc qua bằng lược trước rồi sau đó bằng chuốt mi vậy, những phần không còn râu trên mặt thì vô cùng sạch sẽ, gọn gàng, mái tóc đen thoáng xoăn tự nhiên được tết lên thành một bím tóc nhỏ khá đẹp ở sau đầu, ông ta mặc một chiếc áo thun có in bức ảnh chân dung của Andy Warhol, một chiếc áo jacket cao bồi màu xám sẫm khoác ngoài, mặc một chiếc quần tây kaki màu cà phê, mang lại ấn tượng trong mắt người khác là một nam nghệ sĩ vô cùng thời thượng.

Nhưng đôi mắt đã làm bộc lộ ra một mặt khác, không hoàn toàn giống với cách phục sức của ông ta. Ông ta đeo một cặp kính mắt gọng tím dường như có số đi-ốp không cao, một đôi mắt không thể nói là to lắm, cũng không thể nói là biểu cảm lắm ẩn ngay phía sau tròng kính. Có lẽ ai đó sẽ cảm thấy ánh mắt ông ta có phần ảm đạm và u ám, tinh thần không đủ sắc sảo, nhưng Lôi Dung nhận ra, không phải thế, đây là đôi mắt chỉ có ở một người đã trải nhiều thế sự và lão luyện dị thường, gió sương của năm tháng đã gột rửa sạch ánh "chói lóa", để rồi phủ lên một lớp hồ thật sự. Cũng chính vì nguyên do là ánh mắt được phủ hồ này, Lôi Dung xác định rằng độ tuổi của ông ta có lẽ phải trên bốn mươi.

Điều thật kỳ lạ là, dòng lũ ào ra từ con đê vỡ gặp phải ông ta, như va phải một ngọn núi, đột ngột chấm dứt.

Tất cả những người muốn rời khỏi nơi đây đều đờ ra cả, đứng bất động tại chỗ, biểu cảm ngượng ngùng hiện lên trên mặt, trông cứ như học trò gian lận bị giáo viên phát hiện vậy.

Lưu Tiệp như gặp được viện binh, không kiềm được giương tay lên hô gọi, “Tu Thúc, ông đến rồi à!”

Cục phó Tần vốn ngồi quay lưng về phía cửa chính cũng la làng đứng dậy, nói với Tu Thúc, “Ông còn không đến nữa thì những người này đều đi hết cả.”

Tu Thúc bước vào phòng họp, đám người ở cửa đều vội vã lùi về sau, đồng thời như bị một luồng sức kỳ lạ nắm chặt vào vai, ấn thẳng về đúng chỗ ngồi của từng người.

Từ Tam Ảo chạy về phía trước với vẻ hết sức mừng rỡ, nắm lấy tay Tu Thúc nói, “Tôi còn tưởng ai đến hôm nay nữa chứ, thì ra là Quách tiên sinh, tốt quá rồi, tốt quá rồi, vừa nãy tôi đã nói vài câu, chẳng qua chỉ nói là phải đuổi hung linh đi trước khi vệ sinh hung trạch thôi, nghe xong từng người trong bọn họ như thể nuốt phải ruồi vậy, ai cũng co giò bỏ đi.”

Tu Thúc dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn một lượt những người trong phòng, tất cả những ai bị ông ta nhìn đến đều bất giác lẩn tránh ánh mắt, co rụt người lại.

Cho đến khi ông ta nhìn thấy Lôi Dung...

Trước tiên là một thoáng sững sờ, tiếp đấy là một cái gật đầu nhè nhẹ.

Bị gửi nuôi nhờ tại nhà người thân từ nhỏ, thời trung học cơ sở theo chân bố mẹ về quê nhà Tô Châu, sau lại thi đậu vào Trường đại học cảnh sát Trung Quốc, sau khi tốt nghiệp thì đi du học ở nước ngoài, trải qua quá trình học tập chăm chỉ chịu khó, trở thành nữ pháp y số một trong nước... những trải nghiệm phức tạp trong cuộc đời, khiến Lôi Dung thể hiện ra sự chín chắn vượt xa tuổi tác. Cô biết rất rõ, chỉ cần hai người gặp

gỡ nhau, dù là người xa lạ hay là cha con, anh em vợ chồng bạn bè, cũng đều tồn tại sự kiểm soát của một người đối với người còn lại, còn khi một nhóm người ở bên nhau, chắc chắn cũng sẽ có một "người điều khiển tình hình", nắm quyền toàn cuộc, một lời nói của người ấy nặng nghìn cân. Bản thân Lôi Dung chính là người như thể, dù đi đến bất cứ nơi đâu, do có khí chất chị đại bẩm sinh, nên cô thường xuyên được mọi người tôn làm người lãnh đạo, tuy nhiên, Tu Thúc đang đứng trước mặt đây, rất rõ ràng cũng là một người sở hữu ham muốn điều khiển toàn cuộc một cách bẩm sinh, hơn nữa... ông ta cũng đã nhận ra điểm tương đồng giữa mình và Lôi Dung, do vậy ông ta mới gật đầu ngỏ ý chào.

Điều làm Lôi Dung không ngờ đến là Tu Thúc đã bất ngờ bước đến trước, chủ động chìa tay về phía cô, đồng thời ném ánh nhìn dò hỏi với Lưu Tiệp.

Lưu Tiệp vội vàng giới thiệu, "Vị đây là chuyên gia pháp y cao cấp ưu tú nhất nước ta - Lôi Dung."

"Xin chào, nghe danh cô đã lâu." Tu Thúc nói với Lôi Dung.

Đây cũng là câu nói đầu tiên mà ông ta nói kể từ lúc bước vào hội trường, giọng nói thoáng nhẹ, nhấn chữ rõ ràng, tao nhã vô cùng.

Lôi Dung bắt tay ông ta, nở một nụ cười ý tứ, "Xin chào ông Quách."

Tu Thúc chết sững.

Trong nháy mắt, tiếng cười phá lên rộn vang khắp phòng họp.

4

Hỏng bét, xem ra mình đã nói lời không đúng rồi.

Lôi Dung nghĩ trong lòng, nhưng lòng dạ cực thâm sâu, cô chỉ mỉm cười với vẻ điềm đạm, dùng phong thái như thể để đối mặt với sự cười nhạo xảy đến đột ngột.

"Cô Lôi Dung, cô không biết rồi." Tu Thúc giải thích, "Vừa nãy lão Từ gọi tôi là Quách tiên sinh, không phải do tôi họ Quách, mà vì ngành phong thủy tướng trạch đã được sáng lập nên bởi học giả trứ danh thời Đông Tấn là Quách Phác, nên kể từ đấy mọi người gọi chúng tôi là Quách tiên sinh thôi."

Đây là kiến thức mà Lôi Dung chưa từng nghe qua, vì vậy cô hết sức tò mò, "Nghe lời bác già Từ nói, hình như các ông còn được chia làm tiểu Quách tiên sinh và đại Quách tiên sinh gì nữa phải không? Điều này có gì khác nhau không ạ? Chẳng lẽ một người thì phụ trách chọn dương trạch, còn một người thì giúp chọn âm trạch?"

Tu Thúc lắc đầu, "Không phải đâu, mặc dù rất nhiều người cho rằng thầy kham dư và thầy phong thủy là giống nhau, nhưng những năm gần đây trong ngành chúng tôi cũng đã hình thành nên sự phân chia: người chọn mộ địa cho người chết được gọi là thầy kham dư, còn người chọn đất ở cho người

sống thì được gọi là thầy phong thủy. Thầy phong thủy cũng được chia làm hai dạng, một dạng chuyên chọn địa điểm để xây nhà, và đề xuất ý kiến sửa đổi đối với chuyện cây cảnh trong nhà và hệ thống nước, phương vị của cửa và cửa sổ, lắp đặt nội thất, bố trí đặt vật dụng, từ đó khai vận hóa sát, dạng này vẫn được gọi là thầy phong thủy theo thói quen; dạng còn lại là khi trong nhà từng có người đột tử, sau đó có hộ mới muốn vào ở, để đề phòng bị hung linh quấy rối, người đặc biệt đến để đuổi trừ hoặc xoa dịu hung linh, được gọi là Quách tiên sinh. Sự khác biệt giữa tiểu Quách tiên sinh và đại Quách tiên sinh là ở chỗ, tiểu Quách tiên sinh thuộc phái *Hình pháp*, còn đại Quách tiên sinh thì thuộc phái *Lý khí*.

Lôi Dung nghe mà thấy lơ mơ, "Nhưng theo tôi thấy, thì hình như ông chưa giải thích rõ, ông chỉ giải thích một khái niệm vốn đã khá xa lạ bằng một khái niệm càng xa lạ hơn nữa."

Tu Thúc nói, "Pháp y Lôi đúng thật là tra hỏi đến tận gốc rễ, phong thủy học Trung Quốc có cực kỳ nhiều trường phái, như phái *Bát trạch*, phái *Ngũ hành*, phái *Phiên quái*, phái *Kỳ môn* gì đó, nhưng nói cho cùng, thì chỉ có hai phái lớn: phái *Hình pháp* và phái *Lý khí*, để tôi nghĩ xem nên nói thế nào cho cô dễ hiểu một tí... Cô xem qua *Tiếu ngạo giang hồ* chưa?"

"Dĩ nhiên là rồi."

"Kiếm pháp của Hoa Sơn phái được chia làm hai trường phái lớn: *Kiếm tông* và *Khí tông*, đúng chứ?"

"Vâng"

"Phái *Kiếm tông* chủ yếu luyện chiêu thức kiếm và tập kiếm pháp, một lòng rèn kỹ năng bên ngoài, giành chiến thắng bằng

kỹ xảo kiếm thuật; còn phái *Khí tông* chủ yếu luyện khí công và tu nội lực, trước sau giữ thế thủ và áp chế địch bằng nội công thuần phác. Phái *Hình pháp* chính là *Kiếm tông*, họ nhấn mạnh việc khảo sát các điều kiện dẫn đến sự hình thành của hung trạch từ đủ các loại nguyên nhân bên ngoài, thông qua việc thay đổi việc bố trí đặt các vật dụng hoặc bố cục xây dựng trong hung trạch để đạt được mục đích "yên trạch"; còn phái *Lý khí* chính là *Khí tông*, tìm tòi nguyên nhân bên trong hình thành nên hung trạch, coi trọng trừ bỏ ác khí, xua đuổi hung linh, hóa hung trạch thành *cát địa*."

"Nói vậy thì, chắc chắn ông là đại Quách tiên sinh rồi."

Tu Thúc sững người, "Làm sao cô biết?"

Lôi Dung cười nói, "Ông bảo rằng *Kiếm tông* một lòng vụ ngoại, *Khí tông* thì chấp ý thủ trung, người xưa có câu: vụ ngoại phi quân tử, thủ trung đại trượng phu, ắt hẳn ông sẽ không tự đội chiếc mũ 'phi quân tử lên đầu mình."

Tu Thúc khẽ chắp tay bảo, "Cô Lôi Dung đây quả nhiên là thông minh sáng suốt hơn người! Nhà tàng thư Đinh Nhuế Phác thời Thanh từng nói trong sách *Phong thủy khu hoặc* rằng: "Thuật phong thủy, đại để không nằm ngoài hai nhà *Hình pháp, Lý khí*, những người ở thời Đường Tống, ai cũng được thu nhận riêng bởi các tông phái khác nhau, không dùng chung lẫn nhau, cả nghìn năm nay, đại Quách tiên sinh và tiểu Quách tiên sinh tựa như thù địch với nhau, có hắn thì không có ta, có ta thì không có hắn, việc tẩy dọn hung trạch chỉ có thể mời một nhà, tuyệt không thể mời cả hai nhà. Từ thời Dân quốc trở về sau, theo dòng du nhập của cái được gọi là khoa học hiện đại, tiểu

Quách tiên sinh bắt đầu được ưa chuộng, nhưng những năm gần đây, đại Quách tiên sinh chúng tôi thì dường như ngày càng được chào đón hơn."

"Vì sao lại như thể ạ?" Lôi Dung hỏi.

"Với tiểu Quách tiên sinh thì, sở dĩ có chữ 'tiểu, là để hình dung rằng kỹ năng của họ, chẳng qua chỉ là những kỹ xảo dị thường động tác nhỏ, mánh lới nhỏ mà thôi, sao có thể so được với đại Quách tiên sinh, người truy cứu đến cùng nguyên nhân bên trong phân biệt các loại khí và hóa giải sát, đến quỷ thần cũng không sao dò nổi!" Nói đến đây, mỗi sợi râu của Tu Thúc đều giương hết lên.

Lôi Dung không ngốc, chỉ có điều thi thoảng cô lại bị lệch pha, thốt ra những câu nói làm người ta trở tay không kịp, dở khóc dở cười, như lúc này đây, thình lình bật ra câu, "Sao tôi lại nhớ là Phong Thanh Dương, người lợi hại nhất Hoa Sơn phải là người thuộc *Kiếm tông* mà?"

Vừa nghe xong, ngũ quan trên mặt Tu Thúc co lại thành hình chữ "quýnh"[6E], qua một hồi lâu lắm mới nén trầm giọng xuống mà nói, "Hừ... nếu không phải vì tiểu Quách tiên sinh vô dụng, thì đã không đến nỗi làm cho Phong Chi Thự thoáng cái chết nhiều người như vậy!"

"Tu Thúc!"

Lưu Tiệp và Cục phó Tần không hẹn mà cùng gọi.

Giọng của họ đều khẩn thiết và sợ hãi, rõ ràng là nhìn thấy một lỗ hổng chưa từng nghĩ tới xuất hiện trên đê, muốn lấp mà muộn rồi.

Những người khác trong phòng đều hiện lên vẻ mặt hoảng hốt.

Một cách nhạy bén, Lôi Dung phát hiện ra rằng, chuyện mà Tu Thúc nhắc đến có lẽ chính là sự kiện khủng khiếp dẫn đến sự "hy sinh toàn bộ trên mặt trận công tác" của tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng trước đó.

Rốt cuộc thì sự kiện ấy là gì? Vì sao họ phải giữ kín bưng như thế?

Lôi Dung hiểu rằng, khi một nhóm người muốn cùng nhau bảo vệ một bí mật, phương pháp phá vỡ tốt nhất không phải là đặt câu hỏi công khai mà là dò hỏi riêng tư, vì muốn bảo mật thì cần phải có sự kiềm chế và nghị lực, nhưng tiết lộ bí mật thì về mặt ý nghĩa nào đó, lại là bản năng của loài người. Do vậy, cô không vội tung mối nghi vấn trong lòng mình, mà đặt một câu hỏi khác cho Tu Thúc, "Được thôi, quả thực tôi không biết một tí gì về ngành nghề này của các ông, thế nhưng... xin thứ lỗi tôi nói thẳng, phạm vi nghiệp vụ của các ông chẳng phải rất hẹp, số lượng nghiệp vụ chẳng phải cũng rất ít hay sao, có bao nhiêu người sẽ gặp phải hung trạch khi mua nhà cơ chứ?"

"Pháp y Lôi, cô nhầm rồi." Bỗng nhiên La Khiêm đứng dậy nói, dường như gã cảm thấy mình hơi thất thố, bèn cười hì hì hai tiếng với mọi người, "Lúc nãy Sở phó Lưu đã nói ra một số liệu, không biết cô có để ý hay không, ở thành phố chúng ta, bình quân mỗi ngày xảy ra khoảng một vụ án giết người trong nhà, như vậy sẽ tạo ra gần 400 căn hung trạch trong một năm, mời đại Quách tiên sinh và tiểu Quách tiên sinh, "phí cát-xê" một lần thôi đã là sáu nghìn tệ, nhưng nhà nào mua hung trạch

cũng không dám tiết kiệm khoản chi này, cộng thêm việc ở thành phố tỉnh lỵ này của chúng ta, tổng cộng đại Quách tiên sinh và tiểu Quách tiên sinh chỉ có hai người thôi, mà tiểu Quách tiên sinh thì lại... vì vậy, số lượng nghiệp vụ không phải là rất ít, mà là làm không kịp."

Lúc này Lôi Dung mới ý thức được rằng, mỗi năm 400 căn hung trạch thật sự không phải là con số nhỏ, còn nhớ dạo trước cô từng thấy trên tin tức, một công ty địa ốc có tiếng ở Bắc Kinh đã xây dựng một kho số liệu hung trạch rất toàn diện, theo thống kê, số lượng hung trạch của toàn Bắc Kinh là... bao nhiêu căn ấy nhỉ?

Nói xong những lời này, La Khiêm nhìn Tu Thúc, dường như mong nhận được một, hai câu tán thành từ ông ta, nhưng Tu Thúc lại không nhìn gã lấy một lần, gã đành hậm hực ngồi xuống.

"Chú em La nói không sai." Mãi đến lúc này Tu Thúc mới chầm chậm cất lời, "Từ sau khi tiểu Quách tiên sinh làm hỏng chuyện đến giờ, đại Quách tiên sinh tôi đây bận đến nỗi chỏng bốn vó lên trời, ngoài việc trừ tà ra, còn lãnh thêm một nhiệm vụ đặc biệt từ nơi Sở phó Lưu và Cục phó Tần, hôm nay vốn dĩ định báo cáo một chút với mọi người, nhưng ai ngờ vì sự đến trễ của tôi, làm cho bao nhiêu bạn bè muốn bỏ đi không nói một lời, thật sự muôn phần xin lỗi!"Ngay lập tức, trong phòng vang lên một tràng tiếng nói cuống quít, "Tu Thúc, ông khách sáo quá", "Không phải là chúng tôi bỏ đi không nói một lời đâu, chỉ là uống nhiều nước quá nên muốn đi vệ sinh thôi", "Nào có chuyện thông cảm với không thông cảm, đều là bạn bè..."

Tu Thúc nghe xong những lời này với khuôn mặt không chút cảm xúc, rồi đi thẳng một mạch đến trước mặt gã chuyên gia xử lý vật phẩm hóa sinh nguy hiểm nọ, cúi khom lưng xuống, nhìn vào mắt gã nói, "Ban nãy tôi nghe anh Triệu Long nói, anh là người theo chủ nghĩa duy vật, không thể tin rằng sau khi con người chết đi sẽ có hồn ma gì đó, càng không thể tin rằng có hung linh gì đó đi hại người, có phải vậy không?"

Trên người Triệu Long không còn một tí khí thế ngạo mạn nào lúc nãy nữa, gã co rụt trên ghế như một đứa con dâu nhỏ bị ức hiếp, nhưng vẫn ráng gắng gượng lấy thể diện, "Tu Thúc, ông trông này, tôi đang đứng ở góc độ là một người làm công tác nghiên cứu khoa học để thể hiện quan điểm của mình với tư cách là một chuyên gia..."

Tu Thúc khẽ nhấc cặp kính mắt, lưng khom xuống thấp hơn, mặt áp lại gần hơn một chút nữa, "Thế thì, nếu đứng ở góc độ của một người bình thường, thì anh nhìn nhận như thể nào?"

Triệu Long khép chặt môi lại, môi dưới gắng sức bặm chặt lên trên, không nói một lời. Bóng của Tu Thúc phủ lên trên mặt gã, làm gã hiện lên với vẻ ảm đạm khôn cùng, một quả đầu trông cứ như thể đã bị gác lên trên máy chém vậy.

Tu Thúc cười lạnh lùng, đứng thẳng lưng nói, "Anh Triệu Long không nói gì, không có nghĩa là trong lòng anh đã chịu phục, con người mà, giữa cái vẻ hiện ra trên mặt với điều trong lòng, vốn dĩ đã khó bề ăn khớp đồng nhất với nhau, tôi sẽ không so bì, càng sẽ không để tâm, lúc nãy khi quý vị đứng dậy muốn bỏ đi, đã thêm cho tôi một tràng tước vị, mê tín phong

kiến, ngụy khoa học gì đấy, vậy mà tai tôi lại thính, đã bị ngăn bởi cánh cửa mà vẫn nghe thấy rõ mồn một, từ trong thâm tâm tôi biết, đây cũng không phải là suy nghĩ thật sự của mọi người. Tuy nhiên, với tư cách một đại Quách tiên sinh, tôi vẫn muốn kể cho mọi người nghe, công việc này của chúng tôi rốt cuộc có phải là lừa tiền hay không…"

La Khiêm vừa thốt lên một câu "Sao có thể chứ", bỗng gã nhận ra lời xen vào này thật không phù hợp, vội vàng ngậm miệng lại.

"Quý vị có lẽ đã nghe nói về *Hoàng đế trạch kinh* rồi nhỉ? Quyển sách này là trứ tác kinh điển về người và môi trường kiến trúc, nhà phong thủy nhất định phải học thuộc lòng, mới có thể ra trận được." Tu Thúc vừa thả bộ đi lại trong phòng họp vừa nói, "Chữ 'Trạch này, có nghĩa gốc là nơi để ký thác, trong phần mở đầu của *Hoàng đế trạch kinh* có nói: *Phu trạch giả, nãi âm dương chỉ khu nữu, nhân luân chi quỹ mô, nhân chi trạch nhi lập, trạch nhân nhân nhi tồn, nhân trạch tương phù, cảm thông thiên địa, cố bất khả độc tín mệnh dã*[7E] nghĩa là sao? Quý vị chỉ cần chú ý đến câu cuối cùng là được, con người không thể chỉ một lòng tin vào số mệnh, làm cho đúng chuyện nhà ở, thì đến vận mệnh cũng có thể đảo ngược, đủ thấy là chuyện này không thể bị xem thường. Vậy thì, phong thủy nhà ở thật sự có sức mạnh lớn như thể sao? Đương nhiên rồi! Người xưa từ lâu đã hiểu rằng, môi trường nhà ở có mối liên quan mật thiết đến sức khỏe, khí vận, thậm chí là có khi chuyện sinh tử của con người. Trước hết hãy nói về chuyện chọn địa điểm: trong *Tả truyện* có

nói: *Tử chi trạch cận thị, thu ải ngao trần, bất khả dĩ cư*, nghĩa là nhà ở nằm gần khu chợ náo nhiệt, vừa ồn ào phức tạp, vừa nhiều đất bụi, không thích hợp để ở; trong sách *Dương trạch toát yếu* có nói: *Đàn tế, cổ mộ, cầu kiều, nhà bia, một khối sát khí hiểm hóc; bốn bề hoang vu, không một bóng người, một vùng đãng khí; núi trống nhà vắng chỉ độc nhất một thôn làng, một phái khí u ám mịt mù*, những nơi này đều không phải là nơi thích hợp để xây nhà sinh sống. Lại nói về xây cất nhà cửa: trong sách *Hoàng đế trạch kinh* có nhắc đến *ngũ hư*, cần tuyệt đối tránh: *nhà to người ít, nhất hư; cửa nhà to mà trong nhà nhỏ, nhị hư; tường vách không xong, tam hư; giếng bếp không gần nhau, tứ hư; đất trạch nhiều mà nhà ốc nhỏ, sân vườn rộng, ngũ hư*, còn cả phương hướng cửa sổ, tỉ lệ giữa phòng khách và phòng ngủ, màu sắc của tường nhà, thì càng phải chăm chút nhiều hơn nữa, hễ có chút sơ suất thôi là có thể dẫn đến tai họa. Cả chuyện xanh hóa vườn nhà: sách *Trạch phổ thông ngôn* có chép: *cành nghiêng hướng cửa, khóc lóc tang hồn; cửa đối cấy không, ho hắng bầm bệnh*[8E]. Sự kiện tử vong liên tiếp xảy ra tại viện dưỡng lão Phong Thụ Lĩnh, vừa đúng có thể chứng tỏ cho lý thuyết này."

Lôi Dung nghe thấy thì thích thú, cô vốn cứ tưởng chuyện mua nhà chẳng qua chỉ là chuyện lựa một phương hướng và tầng lầu thôi, không ngờ bên trong có nhiều thứ phải coi trọng như thế, mặc dù những điều mà Tu Thúc nói đến phần nhiều để chỉ chuyện xây cất nhà mái bằng thời xưa, nhưng nghĩ kỹ một chút thì, quả thực là có lý, ví dụ như chuyện "ngũ hư", dĩ nhiên cũng có cái mà cô không hiểu lắm: cành cây trong sân

vườn nghiêng hướng vào cửa mà có thể chết người, đâu có nghiêm trọng đến thế...

Tuy nhiên, "Sự kiện tử vong liên tiếp xảy ra ở viện dưỡng lão trên Phong Thụ Lĩnh", là chuyện như thế nào?

"Có lẽ có người sẽ nói, trong phong thủy có bao hàm cả các lý lẽ khoa học nhất định, cái đấy còn chấp nhận được, nhưng bọn Quách tiên sinh chuyên môn phụ trách việc xua đuổi hung linh trong hung trạch các ông, thì lại là mê tín từ đầu đến đuôi. Đại sai thay! Đại sai thay! Phần mở đầu của *Hoàng đế trạch kinh* có nói: *Phàm nhân sở cư, xô bất tại trạch. Tuy chỉ đại tiểu bất đẳng, âm dương hữu thù, tung nhiên khách cư nhất thất chỉ trung, diệc hữu thiện ác. Phạm giả hữu tai, thận nhi họa chỉ, do dược bệnh chỉ hiệu dã*. Không khó để lý giải ý nghĩa của lời này: Nhà có lớn nhỏ khác nhau, hai khí âm dương cũng có khác biệt, nhưng chỉ cần có người ở trong ấy, thì sẽ sinh ra hành động tốt hoặc cử chỉ xấu, nhưng hễ đã giết người trong nhà thì sẽ tạo thành sát khí, nhất định phải khử sát trấn tà thì mới có thể chấm dứt được tai họa." Tu Thúc nói, "Dựa trên tác dụng khác nhau của khí đối với người cư ngụ, người xưa chia khí làm sinh khí và 'sát khí, phàm là những gì có ích cho thân thể và tâm hồn của người cư ngụ thì tức là sinh khí, trái lại, những thứ có hại cho thân thể và tâm hồn của người cư ngụ thì tức là 'sát khí, nói cho cùng thì hung linh chính là oan hồn không mất đi được của người chết bất đắc kỳ tử, oán khí không đi mà thành một luồng sát khí ứ đọng trong nhà..."

"Càng nói càng vớ vẩn."

Một tiếng nói đột ngột vang lên trong phòng, tràn đầy sự khinh bỉ và coi rẻ, có lẽ vì tất cả mọi người ở đây đều có một sự kính nể không sao hiểu được dành cho Tu Thúc, vì vậy khi tiếng nói này phát ra, như thể trong một buổi tụ họp fan của một ca sĩ nào đó, ai đó đã đột ngột gào lên một câu "Không lẽ các người đều không nhận ra hắn bị lệch tông sao", ngay trong tích tắc, nó như một tấm bia bắn tên, thu hút vô số ánh nhìn khiển trách.

Nhưng Lôi Dung lại nảy sinh niềm hứng thú đối với tiếng nói lệch tông này, nhìn theo hướng nguồn tiếng nói phát ra, chỉ thấy một người đàn ông tầm hơn bốn mươi tuổi, trên khuôn mặt đầy râu rậm rạp, có đôi con ngươi to như thể mắt bò, khuôn mặt đầy nanh ác trông như từng miếng mì chưa lên men mọc lồi lên, mũi hơi đỏ, cặp môi dày cộm không che được chiếc răng cửa hơi gồ ra ngoài, dưới tai phải có một vết sẹo dao chém rất dài, từ mang tai kéo dài ra xiêu xiêu vẹo vẹo chạy suốt vào trong cổ áo, cứ tựa như đã xăm lên da ba chữ "không quan tâm".

Lúc nãy nghe Cục phó Tần giới thiệu, người này tên là Bộc Lượng, hình như là trưởng đồn cảnh sát nào đấy, Lôi Dung bất giác nhớ đến người bạn thân của mình - Mã Tiểu Trung, trưởng đồn cảnh sát Vọng Nguyệt Viên. Mã Tiểu Trung có lẽ là trưởng đồn cảnh sát nổi tiếng nhất Bắc Kinh, anh ta là một người béo thấp, miệng hơi méo nhẹ, khắp người từ trên xuống dưới đều cà lơ phất phơ, cả một bụng toan tính xấu, trong đầu đầy những ý tưởng tồi, mũ cảnh sát trên đầu chưa bao giờ đội ngay ngắn được ngày nào, với các phần tử phạm tội hình sự, gã ra tay cực ác, nhưng đối với các bà con chú bác trong khu vực thì lại nhiệt

tình nồng ấm đến mức như thể người trong nhà... Cái người tên là Bộc Lượng trước mắt đây, có cái đà ác ấy của Mã Tiếu Trung, nhưng lại không có sự láu cá gian xảo của Mã Tiếu Trung, có vẻ hơi "đơ" hơn một chút.

"Anh nói cái gì?" Tu Thúc đứng lại, nhìn sững Bộc Lượng.

Bộc Lượng hất cằm, "Tôi bảo là ông càng nói càng vớ vẩn!"

Trong phòng họp, có vài người nhìn vào ánh mắt của Tu Thúc, tuy vẫn cung kính như trước, nhưng lại không che giấu được một niềm vui trên nỗi đau của người khác.

Tu Thúc không mảy may rối trí, "Tôi nói vớ vẩn chỗ nào? Nguyện nghe tỏ tường."

Dường như Bộc Lượng không mấy hiểu "nguyện nghe tỏ tường" nghĩa là gì, anh ta liếc mắt nhìn Tu Thúc rồi nói, "Ông tán hết cả nửa ngày trời, tôi thì ít học, nói thực là nghe không hiểu lắm, dù gì cũng là những thể văn văn ngôn thôi, những thứ mà người xưa viết, điều nào điều nấy đều là anh thứ tư trong *Bách gia tính*[9E] - hàng loạt lý lẽ. (Họ Lý). Nhưng trong quá khứ, tôi xuất thân từ đại đội cảnh sát hình sự của thành phố, tôi không dám nói ngoa là đã có mặt ở tất cả hiện trường án mạng trong những năm ấy, có mười phần thì cũng đã đi hết tám, chín phần, từng thấy qua xác chết, từng giẫm lên vũng máu, nhặt qua tàn thi thể, đào lấy cả xương sọ... có nơi khủng khiếp rùng rợn nào mà tôi chưa từng bước vào? Nhưng trước giờ tôi vẫn chưa thấy qua hung linh nào cả, ông thấy nhà nào từng có người chết thì đều biến thành tivi màn hình phẳng hết

cả hay sao? Từ trong bức tường nào cũng có thể bò ra được một cô Sadako[10E] à?"

Trong phòng vang lên một tràng cười rúc rích.

"Ồ!" Tu Thúc khẽ nâng gọng mắt kính, "Thì ra anh là cảnh sát, cảnh sát là nhân viên công vụ, có câu '*Nóc nhà nha môn ba thước gió*', hung linh có oán khí tại tâm, không đòi mạng thì không buông xuôi, thủ đoạn đòi mạng thường thảm khốc cùng cực, sau khi xuống dưới kia rồi, phần lớn đều bị tuyên xử khổ hình ở điện Diêm La, vì vậy chúng rất ít khi vướng lụy với người của công ở dương thế, tránh chịu tội thêm lần thứ hai, cho nên chuyện anh không nhìn thấy được là rất bình thường."

"Nói vậy, người xưa từng thấy qua thật hả?"

"Từng thấy qua thật."

"Được thôi!" Điệu bộ Bộc Lượng như muốn sống mái đến cùng, "Thế ông nói cho tôi nghe xem thời xưa từng có những căn hung trạch nào, lần lượt từng xảy ra những chuyện hung linh làm hại người nào, nói trước, phải có xuất xứ, có tên có họ, không được là chuyện ma trong Liêu Trai, không được là chuyện mà ông tự biên xằng chế bậy, ông nói được ba chỗ, tôi sẽ chịu thua ngay lập tức!"

Trong một thoáng, khắp phòng họp lặng ngắt như tờ, tất cả đều nín thở lặng nhìn theo Tu Thúc, bầu không khí đè nén nặng nề đến nỗi như đồng cỏ lặng ngắt trước trận bão tố.

Có lẽ, thật sự có một trận bão tố đang được ấp ủ ngoài kia?

Lôi Dung nhìn căn phòng không có cửa sổ này, lại nhớ đến bầu trời xám mờ mịt mà cô nhìn thấy trên đường đến nơi ở của

Đường Tiểu Đường sáng nay.

Tu Thúc nhìn Bộc Lượng, ánh mắt bình lặng như mặt ao đầm xưa, "Về hung trạch, từ xưa đã có thuyết 'tứ tam, có nghĩa là chia làm bốn loại, những hung linh tác quái cũng có ba loại. Thế thì tôi sẽ nhận lời yêu cầu của anh, thuật lại tỏ tường cho anh hay về những hung trạch có thật được ghi chép trong các cổ thư thuộc loại sử liệu, anh cứ lấy điện thoại ra, mở trang Baidu[11E], tôi nói đến phần nào, anh tra đến phần đấy, nếu có nói sai một từ, hay có bịa đặt một trường hợp nào, thì xem như tôi thua."

Bộc Lượng không chút khách sáo, lần mò lôi từ trong túi quần ra một chiếc điện thoại màn hình rõ to, đặt lên bàn, mở trang Baidu lên.

"Trong mắt người ngoài, hung trạch không là gì ngoài một ngôi nhà từng xảy ra án mạng, nhưng thời xưa ở Trung Quốc từng phân chia chúng thành bốn loại." Tu Thúc tiếp tục bước chậm rãi, "Loại thứ nhất gọi là '*Quan hung trạch*', tức là nhà bất lợi đối với viên quan đang cư ngụ, trong *Thái Bình quảng ký* có nhắc đến một người tên là Viên Gia Tộ, nhậm chức Huyện thừa huyện Viên, ai ngờ quan trạch của viên huyện thừa ấy là một căn hung trạch, '*vi giả tận tử, sác nhiệm xô nhân cư, ốc vũ thôi tàn, kinh cức sung tắc*'[12E]. Viên Gia Tộ trước nay luôn ngay thẳng trong sạch, '*tiễn kì kinh cức, lí kì tường viên*'[13E], trấn áp được luồng khí hung sát. Loại thứ hai được gọi là '*Nghịch lữ hung*', nghịch lữ là lữ quán, lữ quán từng xảy ra án mạng, hung linh có oán khí quá thịnh, làm bất lợi đến tất cả lữ khách đến ở

trọ. *Ngu Sơ tân chí* chép, vào đầu thời Khang Hy, tại một lữ quán ở ngoại thành Thiên Tân, có vị lữ khách đến ở trọ, gặp ngay lúc đông khách hết phòng, chủ quán bảo '*kì hậu nhất thất, dạ đa quỷ*'[14E], làm nhiều khách sợ mà bỏ đi, do vậy, đến tận lúc ấy vẫn bỏ không, không ai dám ở. Lữ khách bảo là không sợ, sau đó anh ta '*thủ bút đồ xích diện, trước bào hoa, trang Quan Công*'[15E], đêm khuya tĩnh mịch, đột nhiên một thiếu phụ tóc dài phủ kín mặt bước ra từ sau giường lò kêu oan, hôm sau anh ta tháo dỡ gạch giường lò ra, phát hiện một xác chết phụ nữ bị chôn ở dưới, đó là người tiểu thiếp bị giết hại bởi chủ nhà trước đó."

Những điều mà Tu Thúc nói, những người trong phòng chưa từng nghe qua, trong nháy mắt ai nấy đều nghe mà thấy hứng chỉ ngời ngời, chỉ có Bộc Lượng là dùng đầu ngón tay vừa ấn vừa lướt trên màn hình điện thoại.

"Loại thứ ba là loại thường gặp nhất, cũng chính là loại mà bình thường hễ nhắc đến hai chữ hung trạch là chúng ta sẽ nghĩ ngay đến, chính là '*tư trạch hung*'. Có tội phạm giết người xông vào nhà, hoặc trong nhà tự dấy lên tranh chấp nội bộ rồi chém giết lẫn nhau, hoặc là tự mình nghĩ quẩn không thông suốt rồi treo cổ tự vẫn, một xác chết trong nhà, thì trong nhà sẽ có thêm một hung linh, căn nhà ấy cũng tự nhiên trở thành hung trạch, dĩ nhiên là chết vì bệnh hay những cái chết tự nhiên khác thì không tính. Sự đáng sợ của hung trạch, không nằm ở chỗ từng có người chết, cho dù một căn nhà từng có hàng trăm hàng nghìn người chết đi nữa, nếu không có hung

linh tác quái, thì cũng không được xem là hung trạch, cùng lắm chỉ là một '*chuẩn hung trạch*', chỉ có những căn xảy ra sự cố tử vong hoặc gây thương tích thì mới là hung trạch theo đúng nghĩa."

Bất giác Lôi Dung nhớ ra, trên đường đến đây, Lưu Tiệp cũng từng nêu qua quan điểm tương tự với Tu Thúc, nếu nói vậy thì, chí ít về sự lí giải đối với từ '*hung trạch*' này, Lưu Tiệp chịu ảnh hưởng sâu sắc từ Tu Thúc.

Tu Thúc tiếp tục nói, "Về '*tư hung trạch*', những án lệ trong lịch sử thực sự nhiều không đếm xuể, thế nên tôi sẽ không nếu ví dụ nữa..."

"Này này!" Bỗng nhiên Bộc Lượng nhấc đôi mí mắt hơi sưng phủ lên, "Hai ví dụ mà ông nêu lúc nãy, tuy không xuất xứ từ Liêu Trai, nhưng cũng không phải sử liệu chính quy gì đâu nhỉ, nếu như ông đã bảo tiền lệ của '*tư hung trạch*' rất nhiều, thì lấy hai ví dụ từ trong sử liệu có độ tin cậy cao hơn ra xem nào!"

"Độ chân thật trong đã sử tư gia, thì nhất định sẽ ít hơn so với chính sử sao? Chưa chắc đâu. Tuy nhiên, cứ tạm thời nghe theo lời hạn định của ông. Đã từng nghe về *Triều dã thiêm tải* chưa? Đấy là một quyển bút ký được viết bởi học giả thời Đường là Trương Trạc, về sau rất nhiều nội dung trong đó được trích dẫn lại trong *Tư trị Thông giám*, mức độ uy tín và đáng tin cậy rất cao. Trong đó có nhắc đến chuyện, có một người tên là Trịnh Tòng Giản, trong nhà anh ta lúc nào cũng có chuyện kỳ lạ xảy ra, người trong nhà không mắc bệnh thì cũng gặp tai nạn ngoài ý muốn, thế là Trịnh Tòng Giản mời một thầy phù thủy đến điều tra, phát hiện ra một thi thể dưới nền nhà phòng

khách, đó là một người họ Khấu, bị chủ nhà trước đó giết hại rồi chôn dưới đất, '*di xuất cải táng, ư thị toại tuyệt*'[16E]. Tu Thúc trưng ra điệu bộ gặp đòn đỡ đòn, ung dung thong thả, "Còn cả *Vạn lịch dã hoạch biên*, tập bút ký viết bởi Thẩm Đức Phù, vị này học rộng, có sở trường khảo chứng, *Vạn lịch đã hoạch biên* xứng danh là bách khoa toàn thư của thời nhà Minh, bấy lâu nay đều được giới nghiên cứu sử học coi trọng, ông không những cho rằng *Địa lý cát hung, thời diệc hữu nghiệm*'[17E], hơn nữa trong sách còn ghi chép về hung trạch ở nhiều nơi, '*tín hồ hình gia chỉ thuyết bất vu*'[18E], trong đó nơi có tiếng nhất là nhà của viên sử quan Thẩm Tông Bác, lúc Thẩm Tông Bác mới vào ở, ông ta cảm thấy nhà rất rộng rãi, sạch sẽ gọn gàng, chỉ có một chuyện rất kỳ lạ, cứ đến tối, thắp nến lên, lúc nào ánh nến cũng rất yếu ớt, '*gia chí thập số cự diệc nhiên*'[19E], trong căn nhà tối nghìn nghịt đầy bóng lạ đung đưa, làm bất an lòng người, vừa hay hàng xóm của Thẩm Tông Bác là bố của Thẩm Đức Phù, bố ông ta cảm thấy e là trong nhà có thứ gì đó không sạch sẽ, che mất tia sáng, bèn khuyên ông ấy chuyển nhà, Thẩm Tông Bác không nghe. '*Nhất nhật sách khang, tắc kiến nhất thiếu phụ thi tại yên, uyển nhiên như sinh*'[20E], Thẩm Tông Bác sợ đến nỗi hồn xiêu phách lạc, vội vã chuyển đi, mới biết được lúc trước tại sao không thắp đèn sáng lên được, có thể là do hung linh tác quái."

Nói đến đây, Tu Thúc khẽ nhìn Bộc Lượng, chỉ thấy anh ta trừng mắt nhìn Tu Thúc, rõ ràng là hai chuyện này đều xác thực không sai, không bới móc được gì.

Tu Thúc vẫn giữ sắc mặt như cũ, tiếp tục nói, “Loại hung trạch thứ tư gọi là...”

Tựa như vừa giương đao lên vung một đường, đột ngột chém đứt hết mọi âm thanh.

Tu Thúc đứng yên, ngẩng đầu lên, trông lên ngọn đèn trần hình tròn trên trần nhà, bờ môi nhúc nhích khe khẽ, như một người ngồi trong giếng khô ngưỡng vọng lên bầu trời không thể chạm tới trên đỉnh đầu mà cầu nguyện điều gì đó, thần sắc ông ta vô cùng quái lạ, có chút u ám, có chút lo âu, lại có chút sợ hãi không dám nói thành lời.

Trong khoảnh khắc, căn phòng cũng chìm vào bầu không khí phảng phất như trong giấc mộng.

“Sao đấy? Ngắt điện rồi à?” Bộc Lượng cười khẩy nói.

Tu Thúc cúi đầu xuống, nhìn ông ta một cái, “Không có gì, loại hung trạch thứ tư, vì nó cực kỳ đặc biệt và hiếm thấy, nên tạm thời tôi sẽ không nói đến.”

Loại hung trạch thứ tư, có thể là gì? Lôi Dung nghĩ ngợi, thực sự không nghĩ ra được còn có loại hung trạch nào có thể thêm vào danh hàm “đặc biệt và hiếm thấy” như vậy, không lẽ bản thân hung trạch thôi còn không đủ đặc biệt và hiếm thấy sao?

“Tôi tiếp tục nói đến chủng loại của hung linh.” Tu Thúc tiếp tục dạo bước, bước đi vừa từ tốn lại vừa có tiết tấu, tuy đang ở trong một phòng họp không lớn, nhưng đi vòng quanh bàn làm việc, lại dường như đang đi trong một vùng đồng nội mùa xuân, ngâm thơ với vẻ mừng vui tự đắc, “Có thể với rất nhiều người, hung linh vốn là oán khí của con người sau khi chết hóa

thành, thì nghiễm nhiên sẽ có hình dạng người, nhưng điều này là sai hoàn toàn. Vạn vật đều có hồn, một khi linh hồn thoát ra khỏi xác phàm, do bởi cơ duyên, cũng có khả năng ám vào vạn vật, một khi điều huyền bí bên trong bị khám phá bởi người có tâm tính bất lương, hắn cũng có thể 'chế tạo ra hung linh, điều này cũng tạo thành ba loại hình lớn của hung linh."

"Đầu tiên là vật dụng. Chính là điều mà tôi đã nhắc đến lúc nãy, sau khi hung linh thoát ra khỏi xác, khí oán độc ám vào một số vật phẩm, động vật, thực vật, có thể tác quái trên tất cả mọi thứ, đặc biệt, khi sự việc giết người là vì cướp của, nhưng tên tội phạm giết người lại bỏ trốn thục mạng trong kinh hoàng, chưa kịp mang tiền của đi, lúc ấy hung linh sẽ ám lên của cải giống y như Grandet[21E], làm một kẻ nô lệ giữ của đến chết. Trong *Thái bình quảng ký* có một mục chép rằng: có một người nghèo tên là Tô Át, thực sự không mua nhà nổi, bèn dùng một ít đồng bạc trong tay để '*tàn giá chí nhất hung trạch*'[22E], sau khi vào ở rồi, Tô Át nghe lời chỉ bảo của phương sĩ, đào nền nhà lên, '*đắc nhất thiếc ủng, khai chi, đắc tử kim tam thập cân*'[23E], đây chính là tiền lệ có thật về hung linh ám trên tiền của."

"Nếu vào thời nay, hung linh sẽ ám lên đâu? Thẻ tín dụng? Thẻ ngân hàng? Alipay hay ví WeChat?" Bộc Lượng mỉa mai.

Nhưng Tu Thúc không quan tâm, tiếp tục nói, "Kế đến là chí yểm, chính là việc tạo ra hung linh bằng hành vi con người. Làm một hình nhân bằng gỗ giấu trong hốc tường, dọa người ta sợ chết khiếp, nói trong nhà có ma... cái này đa phần để biến

nhà đắt tiền thành hung trạch, sau đó mua bán lại bằng giá rẻ bèo, thời nay đã không còn dùng nhiều nữa. Dưới đây, tôi sẽ nói nhấn mạnh về thi hài".

Có lẽ do hai chữ "thi hài", thần sắc của mọi người đều thoáng rùng mình, Lôi Dung cũng không ngoại lệ, ban đầu cô chỉ ngồi yên để lắng nghe, nhưng lúc này lại vô thức đặt một cánh tay lên bàn.

"Hung linh không phải là vật hữu hình, mà là một thứ sát vô hình, trong sách *Duyệt vi thảo đường bút ký*, Kỷ Hiểu Lam có một đoạn nói hay vô cùng: '*Hoành vong lệ quỷ, đa niên trầm trệ giả, suất tại u phòng không trạch trung, thị bất khả cận, cận tắc vi hại*'[24E]. Hung linh có một đặc điểm gọi là *'hữu thất tắc cứ, kiến khoảng tắc thế'*. Nghĩa là chỉ cần bị hãm hại trong nhà, thì luôn ở trong nhà không chịu đi; trái lại nếu bị hại ngoài vùng đồng hoang hoặc ngoại ô, thì sẽ không dễ tác quái, nôn nóng tìm thế thân đến vậy." Tu Thúc nói, "Thế thì, có người sẽ hỏi, trong nhà thì hung linh tồn tại ở trạng thái như thể nào? Nếu nhìn từ ghi chép thời xưa, chỉ cần có một chút thông tin cơ thể của người bị hại còn lưu lại trong nhà, thì hung linh sẽ không rời đi..."

Lôi Dung giơ tay lên.

Tu Thúc nâng tay phải để bằng lên, bày một tư thế "xin hãy nói".

"Tôi là một chuyên gia pháp y." Lôi Dung đứng dậy nói, "Nói từ góc độ khoa học, tôi không cách nào đồng tình với cách nói của ông về chuyện hung linh tồn tại, bởi vì những gì ông thuật lại lúc nãy, tất thảy đều là ghi chép của người đi trước, nói từ

góc độ chứng cứ, đó đều là nhân chứng mà không phải vật chứng, huống hồ đó là nhân chứng từ rất lâu đời, giá trị đáng tin cậy của chúng bị giảm đi rất nhiều...”

“Ơ?” La Khiêm ưa xen ngang lại cất lời, còn cố tình nâng tông giọng lên rất cao, “Hàng nghìn hàng vạn học giả thời xưa suốt mấy nghìn năm nay, những chuyện ghi lại bằng giấy trắng mực đen, cũng không đáng tin cậy hay sao?”

“Không đáng tin cậy.” Lôi Dung nói, “Đối với một người làm công tác khoa học, chỉ cần thiếu mất chứng cứ thử nghiệm để khả dĩ nghiệm chúng thêm lần nữa, thì dù bất cứ chuyện gì được ghi chép trên bất cứ điển tịch nào, cũng tồn tại một nhu cầu thiết yếu phải nghi ngờ chất vấn. Thế nhưng, do tôi không có cách nào chứng minh rằng hung linh thật sự không tồn tại, vậy nên tôi cũng chỉ có thể đến mức không đồng tình mà thôi. Tuy nhiên, về cách nói của Tu Thúc vừa nãy, tôi muốn đặt câu hỏi, dựa trên quan điểm của ông, nếu sau khi phần tử phạm tội giết người, hắn lau rửa sạch sẽ vết máu, dời thi thể ra khỏi nhà, thì căn nhà này sẽ không có hung linh tồn tại nữa hay sao?”

“Khó lắm.”

“Gì cơ?” Lôi Dung nghe mà không hiểu lắm.

“Tôi nói là, khó lắm.” Tu Thúc gỡ kính mắt ra, dùng một mảnh vải hình dáng như miếng da rắn lau chùi tròng kính với vẻ tỉ mỉ, “Sau khi hung phạm đã giết người, phần nhiều sẽ đào tẩu ngay lập tức, dù có dời xác thì cũng rất khó để đem hết mà không sót lại một phần liên quan nào ra ngoài, luôn luôn có một chút gì đấy bị bỏ quên trong nhà, trở thành đối tượng để

hung linh ám vào, ví dụ như một đoạn ngón tay bị chặt đứt, một chiếc răng, thậm chí là một chiếc móng tay."

5

Một chiếc móng tay!

Lôi Dung cảm thấy thân thể thoáng rùng mình, cô nhìn chết sững vào Tu Thúc, nhưng trước mắt lại hiện ra một khuôn mặt khác, đấy là khuôn mặt bị một chiếc móng tay trong cốc đánh răng dọa sợ đến độ cắt không còn giọt máu của Đường Tiểu Đường.

Câu nói này của ông ta có ý gì?

Một cảm giác hoảng sợ khủng khiếp, hệt như luồng khí lạnh cuồn cuộn ập đến, cuốn chặt lấy Lôi Dung. *Cái người tên là Tu Thúc này rốt cuộc là ai? Ông ta biết được những gì? Rốt cuộc ông ta có liên quan gì đến chiếc móng tay ấy? Rốt cuộc ông ta đang trù hoạch một âm mưu nào không thể nói ra?*

Nhưng Tu Thúc đã đeo mắt kính lên, một lần nữa ẩn giấu ánh mắt đằng sau tròng kính dày cộp.

Lôi Dung ngồi xuống mà lòng dạ rối bời.

"Dĩ nhiên, có một loại hung linh đặc biệt, không nương vào xác chết, mà tồn tại với tư cách là một 'cá thể độc lập, đấy chính là ma thắt cổ mà chúng ta hay nói tới." Tu Thúc nói, "Ma thắt cổ thuộc hàng ác quỷ. Trong bút ký *Động Linh tiểu chí* của Quách Tắc Vân thời Dân quốc chắp bút, có mấy đoạn ghi chép tỉ mỉ,

như viết về hung trạch ở Nam Cung, hai thiếu niên qua đêm trong một xưởng nhuộm từng có người treo cổ chết, đêm đến, '*Trên xà nhà như thể có vật gì đó, nhìn kỹ thì thấy hình người, cổ treo trên xà, thân quắp tới lui trông như đang đánh đu*'; còn cả hung trạch trại tiểu đội Dung Thành, một người đọc sách đến nửa đêm:

"Em tỉnh dậy rồi, tối om, chỉ thấy có một đôi chân đang treo trên đỉnh đầu, em sợ quá, vừa kêu vừa bò ngược về phía sau, chỉ thấy Lý Viên đang treo ngay dưới trần nhà, thân thể thẳng băng, một đôi mắt lồi ra nhìn chằm chằm vào em..."

Lời khóc lóc vô cùng kinh hãi của Đường Tiểu Đường, bỗng nhiên vọng về bên tai Lôi Dung.

Vụ việc tự sát kỳ dị nửa năm trước ấy, mang lại chấn thương tâm lý cực lớn cho Đường Tiểu Đường, khiến cô rời khỏi công việc ở viện nghiên cứu pháp y, đến thành phố lạ lẫm này, đồng thời không ngừng chuyển nhà y như thể trốn tránh hung linh.

Vì sao trong những lời ông Tu Thúc này nói, khắp mọi chỗ đều như đang ám chỉ và nhắc đến Đường Tiểu Đường, hay chăng, chỉ đơn thuần là mình đã nghĩ ngợi quá nhiều?

"Rầm"!

Một tiếng động cực lớn, khiến cho mọi người ngồi trong phòng, đắm chìm trong bầu không khí kỳ dị ấy giật bắn một cái, có người nhảy lên, có người kêu bật ra, còn có người không kiềm được phải lấy tay bụm lại trước ngực. Nhìn kỹ lưỡng thì là cái bà chủ nhiệm ban trị an khu có vòng eo thùng phuy, nhưng không biết vì sao bà ta lại ngồi phịch xuống đất, nước mắt giàn

giụa, đưa bàn tay về phía Tu Thúc, miệng cầu xin, “Xin ông đừng nói nữa, xin ông đừng nói nữa..”

Đây lại là chuyện gì?

Lôi Dung nhìn khắp các khuôn mặt của những người trong phòng, ngũ quan của bọn họ đều vặn xoắn lại với vẻ xấu xí, những ánh mắt nhìn vào Tu Thúc vừa chán ghét lại vừa nể sợ, dường như đang phát ra lời cầu xin y hệt như của “Eo thùng phuy”.

Nhu nhược như bò, ngu dốt như lợn, nhát gan như thỏ, sợ sệt như cừu...

Cần phải dùng toàn bộ nghị lực mới có thể ghìm xuống dòng suy nghĩ quái dị: *Nơi này vốn dĩ là xưởng giết mổ, những người này thật ra là những con súc vật bị giết mổ đầu thai mà thành.*

Nhưng làm cách nào cũng không ghìm nén được...

Làm cách nào cũng không ghìm nén được dự cảm đáng sợ rằng: *Tu Thúc chính là tay đao phủ chơi đùa và giết mổ bọn họ.*

Tu Thúc bước đến bên cạnh “Eo thùng phuy”, vươn hai tay xuống dưới nách bà ta, chỉ nâng nhẹ nhàng một cái là đã đỡ được thân thể to xác ấy dậy, kéo chiếc ghế bị rơi ngã, đặt lại cho ngay ngắn, rồi để bà ta chậm rãi ngồi xuống, vỗ nhẹ lên vai, dùng một giọng điệu nhẹ nhàng mà tàn nhẫn để nói, “Không phải tôi đã nói với chị, dùng phương pháp mà tôi dạy cho chị, thì từ nay có thể không cần phải chịu đựng sự ám ảnh của ma thắt cổ nữa hay sao.” Sau đó ông ta đứng thẳng dậy, khẽ nhìn Bộc Lượng trong tích tắc đã bị khí thế của ông ta làm cho sợ đến mức mắt mũi sững đờ, rồi nở một nụ cười lạnh lẽo, “Lời thỉnh

cầu của phụ nữ chỉ cần kèm nước mắt, thì nhất định phải tuân theo, huống hồ nếu nói tiếp nữa, e rằng sẽ phải dính dáng tới rất nhiều bí mật chuyên nghiệp của Quách tiên sinh chúng tôi, do vậy, câu chuyện của tôi đành ngừng tại đây thôi."

Nói xong, ông ta lại lôi một chiếc ghế không ai ngồi, rồi ngồi xuống ngay bên cạnh "Eo thùng phuy", lấy từ trong túi quần ra một chiếc khăn tay có in bức tranh *Người đàn bà khóc* nổi tiếng của Picasso, đưa cho "Eo thùng phuy", để bà ta lau nước mắt.

Cái người này, thật sự là tà ác đến tận xương tủy!

Lưu Tiệp đứng dậy, thân hình to béo xô dồn bàn ghế làm phát ra tràng tiếng vang rầm rầm, "Tu Thúc đã nói xong, để tôi bổ sung thêm hai câu nhé. Trong cuộc họp lần trước, đồng chí Từ Tam Ảo có đề ra một kiến nghị là bên cạnh việc bồi dưỡng cấp tốc một đội ngũ vệ sinh đặc chủng, nên mời thêm một vị Quách tiên sinh để 'trang bị cho đội ngũ vệ sinh, nhằm kịp thời ứng phó với hung linh ẩn hiện trong hung trạch, cuối cùng bị mọi người phê bình ngay tại chỗ. Nhưng lúc sau khi tan họp, tôi và Cục phó Tần đã cùng nhau bàn bạc, cảm thấy ý kiến của lão Từ không phải không có lý, thế là, chúng tôi chưa xin được sự đồng ý của mọi người - thời gian gấp lắm rồi, nên đã mời luôn Tu Thúc sang đây trước, từ nay về sau, mời ông ấy sát cánh cùng đội ngũ vệ sinh đặc chủng. Nhưng cân nhắc đến yêu cầu của cấp trên đối với chủ trương cửa chính phủ là nhất định phải công khai hóa, dân chủ hóa, minh bạch hóa, nếu không có sự đồng ý của quý vị, sau này nếu trên xét duyệt hành động này, tôi và Cục phó Tần sẽ phải đối mặt với chất vấn trách nhiệm, do đó, xin mọi người nhất thiết phải thực hiện suy xét về phần

phát biểu lúc nãy của Tu Thúc một cách thận trọng, tỉ mỉ, rồi giơ tay lấy ý kiến." Sau đó, anh còn đặc biệt khom lưng xuống nói riêng với Lôi Dung ngồi bên cạnh, "Trưởng ban Lôi, cô không cần phải tham dự bỏ phiếu."

Giờ đây Lôi Dung mới hiểu ra dụng ý của cuộc họp được triệu tập hôm nay. Không lâu trước đó, cô đã có mặt trong hội nghị công tác trị an toàn quốc ở Bắc Kinh, lãnh đạo cấp cao nhất dự họp đã đặc biệt nhắc đến: Từ nay trở đi, trong công tác trị an quy mô lớn cần phối hợp triển khai với lực lượng xã hội, cơ quan công an các cấp cần phải sử dụng phương thức công khai, dân chủ, minh bạch, trưng cầu ý kiến của đồng chí phụ trách các đơn vị, phát huy trí tuệ và sức mạnh tập thể, không được độc đoán, không được chuyên quyền cá nhân, không được duy ý chí, đạt mục tiêu xây dựng dân chủ và xây dựng pháp trị đồng đều phát triển cùng nhau. Mà Lưu Tiệp và Cục phó Tần thân là lãnh đạo, cả hai không thể phạm một chút sai lầm nào. Nói từ góc độ truy cầu thiết thực, họ đã mời một "người chưa văn minh" là Tu Thúc đây để công tác; nói từ góc độ quy tắc chính trị, họ cần phải chứng minh hành vi mời Tu Thúc công tác là "hợp pháp".

"Được rồi, bây giờ bắt đầu lấy ý kiến." Cục phó Tần nói, "Người nào đồng ý rằng, từ nay về sau Tu Thúc tham gia vào đội ngũ vệ sinh đặc chủng, triển khai công tác, xin hãy giơ tay."

Lôi Dung vừa nghe thấy đã giật mình kinh ngạc!

Lúc này, theo những gì Lưu Tiệp nói, thì Tu Thúc và đội vệ sinh đặc chủng cùng hành động với nhau, hai bên có quan hệ hợp tác bình đẳng, nhưng cách nói của Cục phó Tần lại là "từ

nay về sau Tu Thúc lãnh đạo đội ngũ vệ sinh đặc chủng", đồng nghĩa với việc biến quan hệ giữa hai bên thành quan hệ lệ thuộc, tồn tại sự phân biệt giữa cấp trên và cấp dưới.

Mà một người chính tà khó lường như Tu Thúc, có thích hợp để đi vào hiện trường phạm tội từng xảy ra án mạng giết người để tiến hành vệ sinh không? Trong quá trình công tác, ông ta sẽ lợi dụng cơ hội này để đạt đến những mục đích mờ ám khác hay không?

Lôi Dung định nhắc nhở Lưu Tiệp một chút, nhưng trên gương mặt của Lưu Tiệp, cô nhìn thấy một tia mệt mỏi, sự mệt mỏi ấy hiển nhiên cho thấy, chỉ cần có thể thông qua suôn sẻ, anh ta sẽ không để ý đến những tiểu tiết trông có vẻ không hề quan trọng ấy.

Thế là cô kiềm lại, không nói gì.

Những người có mặt còn lại, phần nhiều cũng để lộ ra vẻ mệt mỏi giống hệt như Lưu Tiệp, hoặc là khuất phục, lũ lượt giơ tay lên.

Chỉ có Bộc Lượng là không giơ tay.

"Bộc Lượng, anh không đồng ý phải không?" Biểu cảm của Lưu Tiệp rất bình lặng, nhưng trong giọng nói anh có một tia buồn bực không che giấu được, "Thử nói lý do xem, vì sao? Vừa nãy Tu Thúc trích dẫn điển cứ, anh cứ cầm điện thoại kéo lướt một hồi, có phát hiện ra chỗ nào sai sót trong những lời ông ấy nói không?"

"Không có sai sót, có lẽ nên nói, tôi bị lượng kiến thức về hung trạch của Tu Thúc làm cho chấn động, tôi chưa bao giờ nghĩ đến rằng có người từng làm qua nghiên cứu sâu sắc đến

thế đối với những căn nhà từng có người bị giết hại.” Bộc Lượng nói không phải là không có ý mỉa mai, “Tuy nhiên, tôi lại có chút đồng tình với ý kiến của quý cô (anh ta chỉ tay vào Lôi Dung) này, anh đã nói nhiều như thể, mà chẳng có chứng cứ đáng tin cậy, đâu thể cứ để anh tìm một căn nhà từng xảy ra án mạng, đầu ngón tay chỉ lên trần nhà phe phẩy một tràng, rồi nói hung linh ở đâu, những người khác không một ai nhìn thấy, cứ mặc cho anh bịp bợm được cơ chứ?”

“Hung linh không phải là một thực thể, mà là một thứ sát khí.” Tu Thúc nói, “Thế này được chứ, anh có thể theo chân tiểu đội vệ sinh để công tác cùng nhau, biết đâu có thể nhìn thấy bằng chứng về sự tồn tại của hung linh.”

Bộc Lượng tựa lên lưng ghế, cười nhạt bảo, “Công việc chính của tôi cũng đủ bận bù đầu rồi, công sức đâu mà đi làm tổng vệ sinh cùng với các ông… thế nhưng, nếu ông không ngại, tôi lại có một cách để lường thử tài cán của ông ngay tại đây.”

Tất cả mọi người trong phòng đều ngây ra.

Tu Thúc khẽ gật đầu.

“Nếu vừa nãy ông đã thổi tài cán của mình lên tận mây xanh như thể, thì được, để tôi kể cho ông nghe chuyện này.” Bộc Lượng nheo mắt lại nói, “Khoảng hai mươi năm trước, ngay trong chính xưởng giết mổ này, có một vụ án giết người kinh hoàng đã xảy ra, có một công nhân nam, ngày thường ăn thì giỏi mà làm thì nhác, trong làn sóng thoái việc[25E] đợt đầu tiên bị đưa vào danh sách thoái việc, vì bất mãn cực độ đối với lãnh đạo nhà xưởng, hắn ta đã cầm một con dao, truy đuổi vị

lãnh đạo, may mắn là mọi người đều đã chạy nhanh, từng người đều chạy thoát, hắn sợ cục công an tìm đến mình, lại nghĩ đến chuyện dù mình không bị bắt giữ thì sau khi thoái việc cũng khó mà sống nổi, nên đã treo cổ tự tử, vợ hắn chết sớm nên trong nhà chỉ còn lại đứa con trai đang học trung học, đáng thương lắm... Hồi ấy, tôi mới vừa gia nhập vào đội ngũ công an không bao lâu, bản thân vụ án này thì lại chẳng có khúc mắc gì quá lớn, lãnh đạo bèn để cho tôi xử lý toàn bộ, những chỗ chi tiết thì không nhắc nhiều nữa, dẫu sao thì từ đầu đến cuối sau khi giải quyết xong vụ án này, tôi cũng chẳng thấy mời Quách tiên sinh gì cả, hồi ấy nếp sống ngay thẳng, coi trọng khoa học, căn phòng từng có người treo cổ chết được quét dọn qua, làm những gì cần phải làm thôi. Theo cách nói lúc nãy của Tu Thúc đây, nỗi thù hận trong lòng của ma thắt cổ là nhiều nhất, ở lỳ không đi, thế thì ông có thể chỉ thử cho tôi, hung linh của con ma thắt cổ ấy ở đâu không? Nếu tôi đeo cặp mắt kính hồng ngoại hay gì đấy lên thì có nhìn thấy được không?

Một tiếng "soạt", tất cả mọi người đều xoay đầu về phía Tu Thúc.

Tu Thúc suy nghĩ một thoáng, rồi nói chậm rãi, "Trong *Tả Truyện* có một câu nói vô cùng nổi tiếng, đó là '*Tân quỷ đại, cố quỷ tiểu, tiên đại hậu tiểu, thuận dã*', nghĩa là năm tháng qua đi, hồn ma hoặc hung linh sẽ không ngừng trở nên nhỏ lại, cho đến khi biến mất. Trong *Duyệt vi thảo đường bút ký* cũng nói '*Ma quỷ là khí còn sót lại của con người, sẽ tiêu tan đần, trên đời có người sẽ thấy ma, nhưng sẽ không thấy ma từ trước thời Phục Hy*

hay Hiên Viên, vì ma quỷ từ thời ấy đã biến mất hoàn toàn'. Hai mươi năm đã trôi qua, hung linh gì thì cũng đã tiêu tan...”

“Ha ha ha ha ha!” Bộc Lượng toét miệng cười, bờ môi dày cộm vểnh lên, “Tôi biết ngay ông sẽ bày ra cái bài này, dù gì nói cho cùng thì cũng có mười chữ thôi: “*Tra không ra bằng chứng thực, chết không đối chứng!*”

Không ít người cũng len lén nhếch miệng cười.

“Thế nhưng.”

Hai chữ mà Tu Thúc nhẹ nhàng thốt ra, khiến tất cả nụ cười tắt ngấm trong nháy mắt.

“Thế nhưng, hung trạch vẫn còn.” Ông ta thấy những người có mặt dường như có chút nghe không hiểu lắm, nên bổ sung, “Một thành phố, hàng trăm nghìn căn nhà, vì sao xảy ra án giết người ở nhà này, mà không xảy ra ở những nhà khác, nó có nguyên nhân do người trong cuộc, nhưng cũng đôi khi do bản thân ngôi nhà, ví dụ như có một số điều cấm kị xuất hiện trong xây dựng, hoặc nằm đúng ngay hung vị, do đó, tuy tôi không thể cho ông nhìn thấy được hung linh, nhưng tôi có thể dự tính ra được người tự thắt cổ ấy đã treo cổ ở phòng nào trong nhà xưởng này.”

Đến cả Lôi Dung nghe xong cũng trơ ra như phỗng, làm sao có thể làm được?

Bộc Lượng vỗ lên bàn một phát, “Quyết định thế nhé, chỉ cần ông tìm ra được căn phòng đó, tôi sẽ giơ tay làm một phiếu tán thành, nếu tìm không ra, thì ông đi về, đừng gây xáo trộn chỗ đội vệ sinh đặc chủng nữa, được chứ?”

Tu Thúc khẽ gật đầu.

Trong phòng vang lên tiếng rì rầm trao đổi kinh ngạc.

Bộc Lượng nhảy khỏi chỗ ngồi, đi đến cửa, rầm rập kéo cánh cửa phòng ra một cái, "Xin mời, tôi dẫn ông đi hết toàn bộ xưởng giết mổ, đi một vòng khắp từng gian phòng."

"Không cần đâu, ông hãy nói cho tôi hay năm sinh của người chết."

"Hình như là năm 1965... không sai, là năm 1965, lúc chết người ấy mới ba mươi mấy tuổi."

"Tây tứ mệnh, quẻ Cẩn, cát vị là tọa đông bắc hướng tây nam, hung vị là tọa tây nam hướng đông bắc.." Tu Thúc đứng dậy, hai bàn tay đặt trước ngực, lòng bàn tay ngửa lên, mười ngón tay xếp chồng lên nhau, vừa bằng cách điều chỉnh phương hướng ngang dọc của ngón tay, quan sát các hình chữ nhật, hình thoi hoặc hình tam giác tạo thành từ biến ảo giữa các đốt ngón tay, vừa lẩm bẩm thành lời trong miệng, "Giết người không thành, lại mất mạng mình, nhà chữ vong' bị khuyết bên thanh long hoặc bên bạch hổ tác quái. Có căn phòng nào nối thông với gian xưởng chính, nằm ở phía tây nam của gian xưởng chính, bản thân căn phòng ấy có một mặt tường có góc lồi hoặc góc khuyết, và cửa sổ trổ ra hướng Bắc không?"

Tất cả mọi người giương mắt nhìn nhau.

Một cánh tay giơ lên.

"Ông là?" Tu Thúc nhìn về phía người đàn ông với chiếc mũi đỏ phì đại ngồi trong góc ấy.

"Vị này là ông Trương, xưởng trưởng của nhà máy chế biến thịt tổng hợp nhiệm kỳ cuối cùng, hồi ấy lúc văn phòng thị chính tỉnh quyết định khai phóng nơi này thành một hội

trường hội nghị, ông ấy đã tiến hành phối hợp tích cực." Lưu Tiệp giới thiệu.

Xưởng trưởng Trương đứng dậy, những cuộc xã giao rượu thịt trong thời gian dài, không những khiến ông mang một chiếc mũi đỏ phì đại rõ to, hơn nữa lúc cất tiếng, từ trong cổ họng phát ra một thứ âm thanh đục ngầu, khò khè như một chú cún bị bệnh nặng, "Tuy hai mươi năm trước tôi vẫn chưa vào làm trong nhà máy này, đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe nói nơi đây từng xảy ra vụ án treo cổ tự tử, thế nhưng, căn phòng mà Tu Thúc mô tả ấy, tôi biết nó nằm ở đâu."

"Ở đâu?" Rất nhiều tiếng nói không hẹn mà cùng cất lên hỏi.

Xưởng trưởng Trương khẽ chỉ xuống dưới chân, "Chính tại chỗ này, chính là căn phòng mà chúng ta ngồi họp này, kề sát bên gian xưởng chính, mọi người hãy nhìn chiếc tủ hồ sơ sau lưng tôi, có phải là được khảm vào vừa đúng một góc trồi ra hay không, ngày trước chúng tôi đều bảo căn phòng này là trám không bằng, chính là vì trong số bốn mặt tường có một mặt bị trồi ra một khoảnh, trông cứ kỳ cục thế nào..."

"Trời ơi!" Chủ nhiệm Ban trị an khu có cái eo thùng phuy bụm miệng lại.

Tu Thúc trông sang Bộc Lượng, người có sắc mặt ảm đạm như sắt đá, ánh mắt chán nản vô cùng.

Ngay lúc này, Triệu Long, gã chuyên gia xử lý vật phẩm hóa sinh nguy hiểm vẫn lặng yên nãy giờ đột ngột lên tiếng, "Tu Thúc, dựa trên những lời mà ông đọc lầm rầm trong miệng lúc nãy, hình như trong căn phòng này còn thiếu một ô cửa sổ hướng bắc đấy."

Ải cuối cùng rồi đây. Lôi Dung nghĩ.

Kể từ lúc bước vào căn phòng, tựa như Gia Cát Lượng đấu khẩu với quần nho, Tu Thúc đã trả lời hết câu cật vấn này đến câu cật vấn khác, thách thức hết ải khó khăn này đến ải khó khăn khác, mà câu hỏi trước mắt này, có lẽ là câu hỏi cuối cùng, cũng là câu hỏi khó nhất, vì rõ ràng dễ thấy rằng, đây là một căn phòng không có cửa sổ.

Mặc cho ông ta mồm mép lanh lợi, mặc cho ông ta có muôn nghìn kỹ năng muôn vạn bản lĩnh, cũng không thể nào hô biến ra một cánh cửa sổ hướng bắc từ một căn phòng không có cửa sổ được!

Tu Thúc bước đến dưới một mặt tường, ngoảnh mặt hướng vào bức tường trắng ấy, đứng yên.

Hồi lâu sau, ông ta quay người lại nói, “Một bức tường nhìn không thấy cửa sổ, cũng giống như một căn nhà nhìn không thấy hung linh, dù hiện không phát giác được, không đồng nghĩa với việc nó thật sự không tồn tại…”

Nói đoạn, ông ta bước đến cạnh chiếc ghế mình ngồi, khom lưng xuống, nhấc chân ghế lên, đột nhiên nhắm chuẩn vào tường nện lên đấy thật mạnh!

“Rầm rầm… lắc rắc”!

Một tiếng vang rầm như sấm sét giữa trời quang! Lớp trát tường và các mảnh gạch đổ sụt hoặc bắn tung tóe như thể bị mìn làm nổ tung, bỗng chốc trên tường vỡ ra một lỗ hổng khổng lồ.

“Bắt đầu rồi.”

Xuôi theo ánh nhìn của Tu Thúc, Lôi Dung trông về phía lỗ hổng trên tường, nhìn thấy một cánh đồng hoang đang run rẩy xào xạc trong gió lạnh.

6

Mọi người tốp năm tốp ba rời khỏi phòng họp có mặt tường bị hổng một lỗ, đối mặt với cơn cuồng phong cuồn cuộn thổi vào, đến cuối cùng, ngay cả Bộc Lượng cũng phải chấp nhận sự thật là Tu Thúc sẽ lãnh đạo tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng.

Đa số họ đều lê bước nặng nề ra khỏi xưởng giết mổ, tựa như đã hoàn thành xong nhiệm vụ đào đất đắp đai gian khổ.

Tu Thúc đứng trước hai cánh cửa sắt khổng lồ, loang lổ vết gỉ sắt của phòng xưởng, đưa một điếu thuốc cho Lưu Tiệp, rồi dùng bật lửa châm cho ông ta, "Sở phó Lưu, cảm ơn sự ủng hộ của anh đối với công tác của tôi."

"Có chi đâu, Tu Thúc, người cần phải nói cảm ơn là tôi đây." Lưu Tiệp cười, nếp nhăn nổi lên nơi khóe mắt, "Thế thì, khi nào ông bắt đầu công tác dẫn đội?"

"Tối nay."

"Ơ?" Lưu Tiệp hơi không ngờ tới, "Nhanh thế à?"

"Đã huấn luyện hai tuần rồi, dạo trước cũng đã thực tập làm dọn dẹp ở Phong Chi Thụ, cũng xem như là đạt chuẩn, nên mau chóng đi vào hoạt động, liền ngay tối nay đi, nếu cứ kéo dài, nhà không hôi, người đã hôi trước rồi." Tu Thúc nói.

Lưu Tiệp khẽ gật đầu, “Tính đến hết tối ngày hôm qua, theo số liệu mà Cục thành phố báo cáo cho tôi, số căn hộ nhà ở là hiện trường án mạng còn sót lại, chưa được tiến hành dọn dẹp là 65 căn, thêm những căn hung trạch vẫn chưa kịp dọn dẹp trong nửa năm nay, thành phố ta tổng cộng có 114 căn hung trạch đang chờ dọn dẹp, trước mắt đều có hiệp cảnh[26E] và cán bộ liên phòng[27E] đóng giữ, danh sách và phương thức liên hệ của họ và vị trí cụ thể của hung trạch, tôi đã cho anh biết từ trước rồi, anh cần dọn dẹp căn nào, chỉ cần chào hỏi một tiếng với nhân viên canh giữ là được, họ sẽ rút lui trước, để chìa khóa ở gần cửa phòng, để tiện cho các anh đến dọn dẹp.”

Tu Thúc “ừm” một tiếng, quay người định bỏ đi, đột nhiên sau lưng có người gọi, ông ta quay đầu lại nhìn, là Lôi Dung.

“Lôi pháp y, cô có chuyện gì không?” Tu Thúc hỏi.

Lôi Dung nhìn ông ta một lúc, dùng một giọng điệu lạnh băng để nói, “Cho tôi xin số điện thoại của ông.”

Tu Thúc đọc ra 11 con số.

Lôi Dung lấy điện thoại di động ra lưu lại, rồi gọi ngược vào số đó, điện thoại di động của Tu Thúc vang lên mấy tiếng trong túi áo, song Tu Thúc không hề có ý định bắt máy.

“Số di động của tôi, xin ông hãy nhớ lấy.” Lôi Dung nói, “Bằng trực giác, tôi cho rằng chúng ta sẽ còn liên hệ với nhau.”

Cái miệng bị chòm râu ria rậm rạp che phủ của Tu Thúc khẽ nhếch một cái, rồi ông ta quay người bỏ đi.

Lôi Dung nhìn theo bóng lưng ông ta, một cảm giác bất an không sao kìm nén được, đang không ngừng loang ra trong

lòng cô, khuếch tán đến từng dây thần kinh, tùng ống huyết quản trên người, cô cảm thấy cần phải bắt người này ngay lập tức, giam giữ ông ta, đấy mới là cách làm đúng đắn, nhưng trước mắt vừa không có chứng cứ phạm tội, lại không có lý lẽ gì để tạm giữ, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn ông ta rời đi, như thể nhìn thấy một con rắn độc trườn qua bãi cỏ không một tiếng động, lẩn vào trong một ngôi trường đang có rất nhiều trẻ em...

Có lẽ, mình sẽ phải hối hận cả đời vì khoảnh khắc do dự này.

Lưu Tiệp nhìn theo Tu Thúc ngồi lên một chiếc xe, dần đi khuất, rồi thở ra một hơi rõ dài.

"Tên khỉ" đang trấn thủ ở một chỗ không xa tiến đến, đưa điện thoại cho anh, bảo, "Sở phó Lưu, nhà an toàn vừa gọi đến, dường như có một người không rõ danh tính đang đi lại ở gần Thuận Cảnh Uyển.

Trong phút chốc, biểu cảm của Lưu Tiệp trở nên vô cùng căng thẳng, anh đón lấy điện thoại, nói chưa được vài câu đã bốc hỏa, "Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, Từ Nhiễm là người may mắn sống sót và là nhân chứng mục kích duy nhất của vụ huyết án ở Phong Chi Thự, vì vậy, nhất định phải không tiếc mọi giá, đảm bảo chắc chắn cho an toàn tính mạng của cô ấy! Nhiệm vụ này mà không hoàn thành, tôi đảm bảo sẽ nhổ sạch sẽ không chừa một bông hoa con mẹ nào trên vai các anh!" Sau đó anh chửi thề một câu, rồi ngắt cuộc gọi.

Anh nhíu chặt mày suy nghĩ hồi lâu, rồi nói với "tên khỉ", "Theo những gì anh biết được thì, trong đội cảnh sát đặc nhiệm có người nào, cả kỹ năng lẫn thuật dùng súng đều tốt, lại tuyệt

đối chưa từng bị cái tên khốn nạn Trần Nhất Tân ấy thẩm thấu qua không?"

"Tên khỉ" khẽ lắc đầu, "Sở phó Lưu, anh cũng biết đấy, lực lượng cảnh sát toàn thành phố hầu như đã bị điều đến hội trường của hội thao toàn quốc để chấp hành nhiệm vụ bảo vệ an ninh, trong đó bao gồm cả đội cảnh sát đặc nhiệm, huống chi, tòa nhà ở của đội cảnh sát đặc nhiệm cũng do Trần Nhất Tân giúp đỡ dàn xếp..."

"Cả một đội ngũ công an thành phố, mà lại không thể tìm ra một người trăm phần trăm không có quan hệ gì với cái tên họ Trần đó!" Lưu Tiệp nghiến răng ken két nói.

"Tên khỉ" khẽ suy nghĩ rồi nói, "Tôi có một vị cấp trên già, nguyên là đội trưởng đội cảnh sát hình sự ở một tỉnh, về sau do phạm sai lầm nên bị điều đi Bắc Kinh, làm nhân viên cảnh sát cơ sở ở một đồn cảnh sát, gần đây ông ấy theo chân trưởng đồn cảnh sát đến thành phố ta để giao lưu trao đổi kinh nghiệm về cảnh sát cùng xây dựng với nhân dân, kỹ năng của ông ấy siêu cừ khôi, đặc biệt là sử dụng thành thạo súng trường tự động, có tài bách phát bách trúng một phát vỡ đầu! Hơn nữa có thể đảm bảo không có dây mơ rễ má gì với bên chúng ta, có thể trông cậy được."

Lưu Tiệp dường vỡ lẽ ra, "Tôi có nghe qua về ông ấy, trước đây còn gặp một lần trên hội nghị biểu dương tấm gương anh hùng..... vậy cứ mời ông ấy, anh chào hỏi một tiếng với kho súng ống, phân cho ông ấy một khẩu QBZ-95[28E] đi, hỏa lực lớn mà lại dễ mang, lúc sử dụng sẽ thuận tay, sau đó bảo ông ấy

gấp rút đến nhà số 1502 đơn nguyên 2 tòa A, Thuận Cảnh Uyển, bảo vệ an toàn cho Từ Nhiễm, phải nhanh lên!"

"Sở phó Lưu!" "Tên khỉ" kêu lên một tiếng.

Lưu Tiệp lập tức ý thức được rằng đây là một địa chỉ cần được bảo mật cao độ, nên ngượng ngùng kề ngón trỏ lên miệng, tỏ ý là anh biết rồi, lại khẽ trông ra xung quanh, chỉ có Cục phó Tần và Lôi Dung, mới yên tâm trở lại. Anh phác một cử chỉ tay về phía Cục phó Tần, có ý là đi vào trong xưởng giết mổ, bàn bạc thêm về những việc còn sót lại.

"Đứng lại!"

Lưu Tiệp xoay đầu về với vẻ kinh ngạc, trông thấy gương mặt vốn luôn ôn hòa của Lôi Dung, lúc này lại nghiêm túc lạ thường.

"Sở phó Lưu, tôi muốn nói chuyện riêng với anh."

Cục phó Tần thấy bầu không khí không ổn, vội cười xòa giảng hòa, "Pháp y Lôi, lần đầu chúng ta gặp nhau, cũng sắp giữa trưa rồi, tôi là chủ, mời cô và Sở phó Lưu cùng ăn một bữa cơm nhé...

Lời còn chưa nói xong, ông đã trông thấy hai tia ánh nhìn của Lôi Dung phóng về phía mình, không biết vì sao, ông lại bị dọa đến mức ngậm chặt miệng lại.

Lưu Tiệp khẽ cười khổ vẻ cam chịu, dẫn Lôi Dung đi vào một căn phòng nhỏ.

Trong phòng chỉ có một cái bàn và hai cái ghế đẩu, bàn được đặt ngang ở giữa, trông rất giống một phòng thẩm vấn.

"Đóng cửa lại, ngồi xuống." Lôi Dung bảo Lưu Tiệp.

Lưu Tiệp có chút không nén được thể diện, vừa đóng cửa vừa lầm bầm một câu gì đấy.

“Sở Lưu, anh có biết hay không, một vị cán bộ cấp sở cục trong hàng ngũ công an, một vị lãnh đạo cấp cao chuyên trách công hình sự điều tra của tỉnh, đem cách làm mê tín vào trong quá trình xử lý vụ án, là hành vi vi phạm nghiêm trọng kỉ luật của tổ chức!”

Lưu Tiệp vừa ngồi xuống ghế, “Trưởng ban Lôi, tôi mời cô đến để nhờ giúp đỡ, bây giờ bộ dạng này của chị, cứ như đang xét xử phạm nhân vậy, thế này là thế nào?”

“Rốt cuộc anh có hiểu không, tôi đây muốn giúp anh, nếu thật sự có ai báo cáo những cách làm này của anh lên trên, những cuộc thẩm tra mà anh phải đối mặt còn nghiêm trọng hơn thế này nhiều!” Lôi Dung nói với vẻ nghiêm túc, “Hiện nay công an và hệ thống tư pháp đều đang đẩy mạnh kỉ luật, dựng làn gió mới, giương cao chính khí, anh giở cái bài này là sai trái, là hành vi đi ngược với đại xu thế đấy!”

Lưu Tiệp thoáng cười, “Chủ nhiệm Lôi, cô ở trên Bắc Kinh lâu rồi, đại xu thế mà cô nhìn thấy, không giống với cái mà tôi nhìn thấy.”

Lôi Dung ngây ra, rồi phản bác, “Tôi không cần biết là giống hay không giống, cả đất nước đang tiến lên trên, tiến về phía trước, không ai được lái ngược xe, kéo bà con nhân dân về phía cái bài mê tín ấy!”

“Thế vừa lúc nãy sao cô không phản bác Tu Thúc ngay tại trận?” Lưu Tiệp hỏi.

Trong thoáng chốc Lôi Dung á khẩu, thật ra cô cũng rất bực: bản thân mình là một nhà khoa học, mà lại không kiên trì tranh luận mặt đối mặt với Tu Thúc đến cùng, tuy nhiên nghĩ kỹ một chút thì lại không thể trách bản thân hết được, dẫu sao cô với Tu Thúc, nói cho cùng, cũng là hai người được đào tạo từ hai hệ thống tri thức khác nhau.

"Được rồi, được rồi." Lưu Tiệp chỉnh lại sơ sài mái tóc rối bù nhùi, "Trưởng ban Lôi, tôi xem cô là bạn thân mới bảo với cô đấy, Tu Thúc là tôi đích thân mời tới, nếu không có ông ấy đuổi tà đằng trước, đến bậc cửa của hung trạch, bọn công tác vệ sinh đặc chủng cũng không dám bước qua đâu. Nói vào việc chính nào, Trưởng ban Lôi, hôm nay tôi mời cô đến, thật sự không phải để cho cô tiếp thu bài cải tạo rằng chuyện hung trạch là có lý, mà là vì tôi muốn nhờ cô một việc."

Lôi Dung thở dài một hơi, "Việc gì?"

"Hẳn cô cũng đã nhìn thấy biểu ngữ hội thao toàn quốc treo khắp thành phố rồi, các sếp nở mặt nở mày, nhưng người cực khổ lại là công an." Lưu Tiệp cười đắng, "Hội thao toàn quốc khai mạc tối nay, 90% lực lượng cảnh sát thành phố đều bị điều đi xung quanh hội trường để chấp hành nhiệm vụ bảo vệ an ninh, đừng bảo là các phân cục đều vườn không nhà trống, mà ngay đến đồn cảnh sát cũng chỉ còn lại vài người trực mà thôi, mà tôi thì nhất định phải có mặt, chỉ huy công tác bảo vệ an ninh, do đó có một chuyện vô cùng nan giải, đành phải làm phiền cô đứng ra giúp thôi."

"Anh nói đi." Lôi Dung bảo.

Lưu Tiệp còn chưa mở miệng, đột nhiên nghe thấy có người đang la lên ở bên ngoài, "Chị ơi, chị Lôi Dung ơi, chị ở đâu đấy?"

Lôi Dung mở cửa ra, Đường Tiểu Đường lủi vào trong tích tắc, xụ miệng xuống bảo, "Chị Lôi Dung, cuộc họp của các chị kết thúc rồi, sao không nói với em một tiếng chứ?"

"Chẳng qua là chưa kịp nói thôi mà." Lôi Dung mỉm cười nói, "Chị nói thêm vài câu với Sở phó Lưu, xong ngay đây." Sau đó, cô đóng cửa lại, nói với Lưu Tiệp, "Nói tiếp lời vừa nãy, rốt cuộc anh muốn nhờ tôi giải quyết chuyện gì?"

Lưu Tiệp chậm rãi nói, "Cô có thể giúp tôi đi xem một căn hung trạch không?"

Hung trạch?

Sao lại là hung trạch nữa?

Kể từ lúc nhận được cuộc điện thoại của Đường Tiểu Đường sáng sớm nay, Lôi Dung đã cảm thấy mình dường như đã sa vào một vòng xoáy màu máu được hợp thành từ những căn hung trạch trùng trùng điệp điệp, dù vùng vẫy cỡ nào cũng không dứt ra được, trái lại càng sa vào sâu hơn nữa. Đối với việc này, cô cảm thấy lo âu và bất an, nhưng thứ ma lực mãnh liệt do lòng hiếu kỳ tạo ra lại khiến cô không kìm được mong muốn nhằm về phía nơi sâu nhất của vòng xoáy để tìm hiểu rốt ráo đầu đuôi... Tuy nhiên, cô vẫn cảm thấy rằng, với lời nhờ vả của Lưu Tiệp, cô cần có một lý do để có thể thuyết phục chính mình nhận lời, "Tôi đã nói trước với Đường Tiểu Đường, chiều nay sẽ dẫn em ấy về Bắc Kinh, do vậy xin thứ lỗi cho tôi vì không giúp được anh."

Lưu Tiệp đứng yên, nhìn Lôi Dung chăm chú, dùng một giọng điệu chân thành đến mức gần như van nài, "Lôi Dung, tôi thật sự hết cách rồi. Từ khi có án mạng giết người đặc biệt nghiêm trọng xảy ra liên tiếp ở Phong Chi Thự, đến nay, tôi đã chịu đựng áp lực mà người thường khó bề hình dung nổi, đầu tiên là thương nhân nổi tiếng nhất và là người đã mở đường cho ngành bất động sản ở thành phố này là Triệu Hồng Pha bị hại, vụ án ấy kỳ dị tột cùng, đông đảo nhân chứng đã tận mắt nhìn thấy, ông ấy chết trong căn phòng kín, với cửa và cửa sổ đều khóa trong, phía cảnh sát đã vận đến chiêu thứ mười chín trong *Hàng long thập bát chưởng* rồi, nhưng vẫn không thể phá được án. Sau đó cả một tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng đi dọn dẹp hiện trường, ngoài một người may mắn sống sót ra, những người còn lại đều bỏ mạng trong biệt thự, chỉ cần nhìn thấy cảnh tượng đó thôi là sẽ phải gặp ác mộng cả đời. Cả hai vụ án đều chưa phá được, có một tên mà chúng tôi đặc biệt nghi ngờ là kẻ tình nghi - chính là lão tổng Trần Nhất Tân của cái *Địa ốc Viên Mãn* đã xảy ra xung đột với cô hôm nay, lão đã mua lại Phong Chi Thự, mời Tu Thúc dẫn theo tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng mới thành lập thu dọn một lượt, rồi mời không ít người đến để tổ chức một buổi tiệc rượu tại đấy tối nay... Có một tình báo nói với tôi, có thể cử một nhà suy luận ưu tú vào đấy, thử khám nghiệm lại biệt thự một lần nữa, xem có thể điều tra ra sự thật của hai vụ án giết người hay không, e rằng đây là cơ hội cuối cùng để phá án rồi, bằng không, với sự xảo trá của Trần Nhất Tân, phía cảnh sát rất khó tìm thêm được lý do để đặt chân vào Phong Chi Thự, dù có bằng chứng phạm tội nào

còn sót lại đi nữa, sớm muộn gì cũng bị hắn tiêu hủy, vì vậy, tôi muốn nhờ cô đi hộ tôi một chuyến."

Hứng chí ập đến với Lôi Dung ngay tức thì, là một vị pháp y, cô từng ra vào vô số hiện trường phạm tội, số lượng thi thể cô giải phẫu đếm không xuể... Trong giới pháp y có một câu nói đùa cợt là "Một năm còn mới, hai năm thể diện, ba năm không đổi là chén cơm, bốn năm thì quen, năm năm thì lười, sáu năm đơn thuần là xác sống", ý nói là rất khó để kiên trì trong công tác pháp y, nếu kiên trì được đến một số năm nhất định thì chắc chắn là có nguyên nhân, Lôi Dung rất thích câu cuối cùng ấy, vì trong chớp mắt cô đã công tác trên cương vị pháp y được tám năm rồi, trên cái cương vị vừa bẩn vừa mệt vừa buồn nôn vừa khủng khiếp mà tiền lương lại thấp đến lạ này, có thể kiên trì được tám năm, đồng thời đạt được thành tựu nổi trội, đấy thật sự là một niềm hứng thú và cảm tình đặc biệt với nghề mà cô đã chọn; được thôi, dẫu có bị người ta bảo thành "xác sống" thì cũng đành nhận vậy.

Nhưng cô vẫn giữ im lặng, vì lời của Lưu Tiệp có thể đã chạm đến cô, nhưng vẫn không đủ, đúng vậy, không đủ. Đối với kiểu nhân vật xứng danh là siêu đẳng bậc nhất về kỹ năng chuyên nghiệp cũng như địa vị trong ngành mà nói thì anh không thể chỉ niêm một cái giá ưu đãi trên mạng mà đã trông chờ cô rút tiền ra mua hai chiếc điện thoại Smartisan[29E] được, nhất định phải tặng kèm một tấm vé vào cửa buổi tọa đàm đặc biệt của La Vĩnh Hào[30E], hơn nữa còn phải là ghế VIP đặc biệt dãy hàng phía trước.

Về điều này, Lôi Dung biết rõ, Lưu Tiệp càng biết rõ hơn, "Ngoài ra, sau khi xảy ra vụ huyết án Phong Chi Thự, đủ các loại lời đồn lan khắp thành phố, khắp cả tỉnh, đều bảo là hung linh tác quái, ác quỷ báo thù, sau đấy, án mạng giết người liên tiếp xảy ra trong một tiểu khu do Triệu Hồng Pha phát triển tên là Tân Thủy Viên, làm cho lòng người bất an. Nói ngay chuyện công tác vệ sinh đặc chủng này, nếu không phải nhờ chúng tôi mời được Tu Thúc, thì căn bản là không ai dám làm nữa, cho nên, nếu cô có thể điều tra rõ ràng sự thật về vụ án giết người liên tiếp ở Phong Chi Thự, đó mới là cách tốt nhất để giúp công chúng tin tưởng vào khoa học, từ bỏ những cách nói mê tín như hung linh đấy."

Cái tên cáo già này! Lôi Dung nghĩ thầm. Rõ ràng anh ta hoàn toàn không tin cái bài của Tu Thúc, nhưng lại thể hiện ra sự khiêm cung đối với văn hóa truyền thống khắp mọi chỗ, chẳng trách mới bốn mươi có lẻ đã làm đến phó sở trưởng rồi... Tuy nhiên, không thể không thừa nhận, lời của anh ta đã đánh trúng vào tâm khảm của cô, sau khi trải qua cả buổi sáng ròng rã bị oanh tạc bởi những lời kỳ đàm quái luận của Tu Thúc, có lẽ ngoài lòng kiêu hãnh của việc bảo vệ cho khoa học ra, không gì có thể kích thích bầu nhiệt tâm đích thân đến hiện trường phạm tội của cô hơn nữa.

Lôi Dung là người có tâm dạ cực sâu, nghĩ gì trong lòng cũng không hiện ra trên mặt, nhưng Lưu Tiệp lại nghĩ nhiều rồi, "Về mặt an toàn, cô có thể yên tâm, tôi cử cái cậu vẫn đi theo tôi để đi cùng cô, cậu ấy tên là Hầu Kế Phong, là nhân viên cảnh vệ,

đừng thấy cậu ta gầy như sợi gai thế, nói về tài nghệ, cậu ta giỏi nhất nhì trong hàng ngũ cảnh sát toàn tỉnh đấy."

"Nhưng mà, hiện tôi vẫn chưa hiểu rõ tí gì về hai vụ án mà anh nói cả." Lôi Dung nói, "Hơn nữa, tôi thấy lạ quá, sở tỉnh, cục thành phố nhiều người như vậy, sao anh không cử một cán bộ cảnh sát đắc lực để đi Phong Chi Thụ, mà cứ phải để một người ngoài là tôi đây giúp đỡ mới được nhỉ?"

"Gì mà người ngoài hay không người ngoài, cảnh sát khắp thiên hạ đều là một nhà mà!" Lưu Tiệp hiểu là Lôi Dung đã đồng ý giúp đỡ rồi, không nén nổi vui mừng ra mặt, "Cái gã Trần Nhất Tân ấy, cô gặp là sẽ biết, nói về gian trá xảo quyệt, làm chuyện xấu, nếu hắn tự nhận mình là hạng nhì, thì không ai dám nhận hạng nhất cả, quá trình làm giàu phất lên của người này chính là một pho sử lưu manh, khắp trên dưới sở tỉnh và cục thành phố, hễ là cảnh sát điều tra có chút máu mặt thì không ai không quen biết hắn, cũng không có ai mà hắn không quen quan hệ bên trong đấy thì rối rắm phức tạp thôi rồi... Còn nếu như cô đi, thứ nhất là hắn không quen biết cô, thứ hai là cô làm công tác pháp y trong thời gian dài, trên người không có tướng điệu của cảnh sát, chưa chắc hắn đã có thể nhận ra thân phận thật sự của cô. Chốc nữa chúng ta đi chung với nhau, tôi đưa cô đến Phong Chi Thụ, trên đường tôi sẽ kể tường tận về diễn biến của hai vụ án giết người, sau đó sẽ biên dụng một danh tính thích hợp, để cô đường hoàng đi vào Phong Chi Thụ..."

Lời đã nói gần hết, Lôi Dung và Lưu Tiệp cùng nhau bước ra khỏi gian phòng nhỏ, chợt cô cảm thấy ban nãy trong lúc họp

mình đã uống hơi nhiều nước, lúc này cần phải đi vệ sinh, bèn đưa túi xách cho Đường Tiểu Đường bảo, “Em cầm giúp chị, đi cùng chị vào nhà vệ sinh nhé.”

Nhà vệ sinh hơi xa, hai cô gái vai kề vai đi về phía trước, nhìn vào gương mặt nhìn nghiêng có chút trắng nhợt của Đường Tiểu Đường, không hiểu sao, Lôi Dung lại nhớ đến Tu Thúc, nhớ đến chiếc móng tay bên mép bồn rửa tay.

Thế là trong lòng cô lại run lên.

Nhất định phải cho cô bé này rời khỏi đây càng sớm càng tốt, bằng không, cô cứ cảm thấy có chuyện gì đó đáng sợ sẽ xảy ra với em ấy.

“Tiểu Đường, chị vừa nhận được nhiệm vụ, chắc là tạm thời không về Bắc Kinh được rồi, nhưng để em lại đây, thực sự chị không yên lòng, em xem thế này được không, em về Bắc Kinh trước, chị xử lý xong việc ở bên này, rồi về Bắc Kinh đoàn tụ với em.” Lôi Dung nói với giọng điệu êm dịu.

“Em không chịu.” Đường Tiểu Đường dấu môi lên rõ cao.

Lôi Dung đã hiểu nhầm, “Nếu không muốn về Bắc Kinh, thì em về Thượng Hải trước, kể từ sau lần trước em... xảy ra chuyện đó đến nay, bố em vẫn luôn nghe ngóng tung tích của em, hàng vạn lần không yên tâm, em về nhà nghỉ ngơi một thời gian, chị sẽ đến tìm em sớm nhất có thể.”

Đường Tiểu Đường trừng to đôi mắt hạnh nhân, “Chị ơi, thế là chị bỏ mặc em à?”

“Tiểu Đường, em đừng hiểu lầm.” Trong thoáng chốc Lôi Dung không biết nên giải thích thế nào, một mặt, cô cứ cảm thấy chiếc móng tay mà Đường Tiểu Đường trông thấy trong

cốc đánh răng sáng nay là một điềm báo không lành, nhưng mặt khác, trong tiềm thức cô biết rằng tiếp đến mình cũng có khả năng rơi vào nguy hiểm, dù trên bề mặt có bình lặng đến đâu, trong nội tâm vẫn là nỗi thấp thỏm và hồi hộp không gạt bỏ được, đương lúc trăm mối ngổn ngang, không ngờ hiếm hoi thay, cô không thốt nên lời.

"Chị Lôi Dung, em thật sự sợ lắm, dù rằng chính em cũng không biết thứ mà mình sợ là gì..." Đường Tiểu Đường lại cho là Lôi Dung bị làm khó bởi câu hỏi của mình, quýnh đến nỗi nắm lấy tay cô lắc một hồi, nói mếu máo, "Có lẽ điều em sợ chính là dù mình đi đến đâu cũng gặp phải hung trạch, em đã cố gắng rồi, em dùng mọi cách để thoát khỏi hồn ma của Lý Viên, nhưng chẳng ích gì... chị biết em vẫn còn là một đứa trẻ mà, em chỉ biết khi có chị ở bên mới là an toàn nhất, chị không được bỏ mặc em đâu đấy!"

Hung linh của người chết treo cổ thường hóa thành vật có hình người, hơn nữa còn vướng lụy đến cùng, báo thù không nghỉ.

Lôi Dung chậm rãi lấy tay Tiểu Đường ra khỏi mu bàn tay của mình. Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt to ngân ngấn nước của Đường Tiểu Đường bảo, "Tiểu Đường, em không còn là một đứa trẻ nữa, có những vấn đề em có sợ cũng vô ích, nhất định phải tự mình đối mặt, tự mình xử lý, nếu không dù em có trốn đi đâu, cũng sẽ gặp phải hung trạch thôi, vì thứ không thể rời khỏi hung trạch không phải là người em, mà là tâm của em."

Đường Tiểu Đường nhìn Lôi Dung, ánh mắt thay đổi từ kinh ngạc trở nên lưỡng lự, từ lưỡng lự trở nên hoảng sợ, từ hoảng sợ

trở nên giận dữ, từ giận dữ trở nên lạnh lẽo... Hình như đây là lần đầu tiên cô nhận ra, người chị mà cô coi như người thân này, thật ra chẳng hề có quan hệ máu mủ với mình. Một cảm giác bị phản bội và bỏ rơi, ập đến trong tâm hồn nhạy cảm của cô, mà cảm giác này do sự khiếp sợ gây ra bởi chiếc móng tay lúc sáng sớm, nên không ngừng phóng lớn lên, cuối cùng bị trở thành một vùng tuyệt vọng không cách nào cảm thông.

Cô vung tay nhét chiếc túi xách cho Lôi Dung, xoay người lại, chạy nhanh như bay ra khỏi ngoài nhà xưởng.

"Tiểu Đường, em quay lại đây!" Lôi Dung thoáng chốc quýnh lên, đuổi theo ra khỏi nhà, "Em hiểu nhầm chị rồi, em mau về đây cho chị."

Đột nhiên một cánh tay đặt lên vai cô.

Lôi Dung quay lại nhìn, là Lưu Tiệp.

"Kệ cho cô ấy đi đi, đúng là một đứa trẻ không thể trưởng thành." Lưu Tiệp nói.

Nhìn theo bóng lưng dần đi xa của Đường Tiểu Đường, tim Lôi Dung đập loạn một hồi, suýt nữa thì nước mắt rơi ra, vì cô dự cảm được một cách vô cùng rõ ràng: đây có lẽ là lần cuối cùng cô và Đường Tiểu Đường gặp mặt nhau.

Chương 2

Vụ án gian trá

"Có rất nhiều điểm kỳ lạ trong vụ án này, thực sự đáng để suy ngẫm, không thể chỉ vì trông có vẻ không thể nào là mưu sát, mà đã phủ định triệt để khả năng nó là mưu sát."

(Ác quỷ của Dartmoor - Paul Halter)

1

"*Cậu có tin là có hung linh ẩn hiện trong hung trạch không?*" Tin nhắn WeChat được gửi đi, chờ một lúc lâu sau, Hô Diên Vân trả lời, không có ký tự, chỉ có một biểu tượng cảm xúc ngoáy mũi.

Lôi Dung bất giác cười mỉm.

Hô Diên Vân là nhà suy luận số một trong nước, người này cậy tài mà khinh người, phóng túng ương ngạnh, chỉ vì lớn lên từ nhỏ với Lôi Dung, tình cảm như chị em, nên cậu ta mới trả lời bằng một biểu cảm như vậy, nếu đổi thành người khác mà hỏi kiểu đó, chắc hẳn sẽ bị cho luôn vào danh sách đen rồi xong chuyện.

Niềm tin của người này vào khoa học kiên định hơn mình nhiều. Lôi Dung nghĩ, "Nếu vừa nãy người có mặt không phải mình mà là cậu ta, chắc chắn sẽ không thể thiếu một trận tranh luận khốc liệt với Tu Thúc đâu."

Chiếc xe Prado màu đen đi tròng trành trên con đường đất vùng quê rất lâu, cuối cùng ưỡn thẳng lưng, vọt lên trên đường quốc lộ, men theo đường giới tuyến vạch ra bởi những cây cối thấp bé mà thưa thớt hai bên đường để lái về phía trước, bức màn trời vẫn ảm đạm như lúc nãy, như thể có hàng ngàn hàng

vạn lớp mây dày đặc đang ấp ủ thứ gì đó, lại như thể chẳng hề có sợi tơ mây nào cả, chỉ là một miếng máy ép nước hoàn chỉnh màu xanh thép đang chầm chậm buông, hướng xuống đỉnh đầu.

Hai tòa công trình đắp chiếu màu xám, đứng sừng sững trên cánh đồng hoang ở nơi xa, từng ô cửa sổ mở toang hoác như thể từng ống cổ họng xi măng gào khóc đòi ăn nhưng lại khó lấp đầy cơn thèm.

“Giá nhà ở Bắc Kinh thế nào?” Ngồi kề vai cạnh Lôi Dung ở hàng ghế sau, Lưu Tiệp bỗng hỏi, thân hình to béo căng đến nỗi chẳng còn bao nhiêu không gian sót lại trong xe.

“Còn thế nào được, đất xây dựng trong vòng Năm Vành Đai[31E] ngày càng ít, không có nhà mới nữa, nếu có thì cũng mười mấy vạn một mét vuông, vài năm trước nếu không nhờ vay vốn để mua được một căn hộ hai phòng, e là tối đến tôi cũng phải ngủ trong phòng làm việc với xác chết như rất nhiều đồng nghiệp khác - - dù sao thì xác chết còn có chiếc tủ đông.” Lôi Dung cười khổ sở.

Lưu Tiệp trợn tròn mắt, “Mười mấy vạn một mét vuông ư? Ba năm trước tôi đi công tác ở Bắc Kinh, nghe nói nhà trong vòng Năm Vành Đai năm vạn một mét vuông thôi, mà đã giật mình đến mức suýt tái phát bệnh tim rồi... Sao lại tăng cao đến thế?”

“Ai mà biết được, mặc dù là người cầm dao giải phẫu, nhưng tôi không biết làm khám nghiệm tử thi cho thị trường nhà đất Trung Quốc đâu... Giá nhà ở thành phố tỉnh lỵ thì sao?”

“Cũng thế, có tiền cũng không mua được.” Lưu Tiệp nói, “Vài năm trước, chỉ cần có khung cửa sổ thì có thể nhìn thấy xe cần cẩu, hễ gió nổi lên là khắp thành phố đều ngập đầy bụi bặm xây dựng khắp nơi đều nghe tiếng xây lắp leng keng loảng xoảng, giá nhà thì nóng đến mức, chỉ trong thời gian ăn hết bát mì khô nóng[32E], là giá nhà đã có thể lộn nhào, tăng đến thế cũng chưa chắc sẽ giành được, căn nhà của tôi đấy, cũng là nhờ có thương nhân bất động sản lớn nhất thành phố mà lúc nãy tôi có bảo với cô là Triệu Hồng Pha, chăm lo cho, mới kiếm được đấy... nói rõ trước nhé, ông ấy chỉ thêm giúp tôi một số thứ tự[33E], tiền nhà là tôi bỏ tiền ra trả đấy, không phải lạm quyền để tư lợi đâu... Cô đừng cười, bây giờ chỉ cần là người từ Bắc Kinh đến, tôi đều thiếu điều muốn mời họ đến nhà tắm công cộng trước để chứng minh mình trong sạch.”

“Quan hệ giữa Triệu Hồng Pha với anh tốt lắm sao?” Lôi Dung hỏi.

“Nói thực là, không tồi!” Lưu Tiệp thẳng thắn đáp, “Triệu Hồng Pha vào nghề từ thập niên chín mươi của thế kỉ trước, làm công ty xây dựng, bố ông ấy từng làm tư lệnh quân khu, vì vậy toàn bộ cấp quản lý của công ty ông ấy đều là sĩ quan quân đội giải ngũ, họ vâng lời, tuân thủ kỷ luật, bằng lòng chịu khổ, chỉ trong vài năm đã làm cho công ty phất lên. Về sau do tranh chấp sử dụng đất, họ đã chạm trán với một băng đảng xã hội đen trong thành phố, dưới trướng Triệu Hồng Pha toàn là quân nhân chuyên nghiệp, hễ đánh nhau thì không phải tay mơ, sự việc càng làm càng căng hồi ấy tôi làm đội trưởng đội hình sự

điều tra, trong lúc xử lý chuyện này, đã có ý thiên vị Triệu Hồng Pha - quân cảnh thì một nhà mà, về mặt tình cảm thì không có cách nào không thiên vị được. Về sau ông ấy biết được, đã tìm tôi uống vài bữa rượu, kết giao tình nghĩa, nhưng người này cực kỳ biết điều, sau lần ấy chưa bao giờ vì chuyện riêng mà tìm đến nhờ tôi giúp lần nào, chủ yếu là do việc kinh doanh của ông ấy càng làm càng lớn, trở thành ông lớn trong tỉnh, mạng lưới quan hệ xã hội rộng thấu trời xanh, căn bản ông ấy không cần tôi giúp gì cả."

"Vài năm trước, ông ấy nhận ra thị trường bất động sản đã sa sút, cộng thêm việc người cha già qua đời, khiến ông ấy bị đả kích rất mạnh về mặt tinh thần, kèm theo đấy còn mắc một căn bệnh nặng, hình như là xương cột sống bị nhiễm virus gì đó, sau khi bình phục thì ông ấy trở thành người gù lưng, ông ấy nghĩ, dẫu sao tiền cũng đã kiếm đủ, bèn chính thức tuyên bố về hưu, giao công ty cho đàn em chăm lo, bản thân ông ấy xây một biệt thự trên Phong Thụ Lĩnh, dự định mang theo cô vợ trẻ dọn vào đấy ở ẩn. Ai ngờ vừa dọn vào chưa đầy một năm, bên ngoài đồn đại rằng ông ấy mắc bệnh tâm thần, thường mặc đồ ngủ màu trắng, chân để trần, không phân biệt ngày đêm gì, cứ đi qua đi lại trong ngôi biệt thự, thường xuyên lẩm bẩm một mình, như thể đang tìm kiếm thứ gì, lại như thể đang trốn tránh điều gì, vợ ông ấy sợ chết khiếp, chạy mất, trong biệt thự chỉ còn lại một người quản gia già, một cô đầu bếp và hai cô giúp việc... Sau khi nghe kể thì tôi cũng định đi thăm ông ấy, nhưng công việc bận rộn, không có thời gian, cho đến lúc sự việc đáng sợ ấy xảy ra."

“Một ngày tháng giêng năm ngoái, nửa đêm, tôi đang trực ban thì đột nhiên nhận được cuộc gọi từ đồn cảnh sát Phong Thụ Lĩnh, bảo là vừa xảy ra một vụ án ở Phong Chi Thự: Triệu Hồng Pha vung dao rượt chém khiến một cô giúp việc bị trọng thương viên quản gia là người báo cảnh sát. Khi cảnh sát lao đến nơi, trời đất lạnh lẽo, Triệu Hồng Pha đang mặc bộ đồ ngủ phong phanh ngồi trên bậc cấp, ngây người ra nhìn cô giúp việc đang nằm sấp trên đất. Trên đường bị dẫn về cục cảnh sát, ông ấy cứ nhắc mãi đến tên tôi, cho nên nhân viên cảnh sát mới gọi cho tôi. Tôi nghe xong, vội vã lao sang, chỉ mới một năm không gặp, tóc của ông ấy đã bạc trắng hết, lưng đã gù càng gù ghê gớm hơn, tia máu đỏ đầy trong mắt, thân thể gầy khô không ngừng run rẩy, một lớp tử khí bao trùm trên mặt, tôi hỏi ông ấy vì sao lại vung dao chém người, ông ấy bảo không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì, lại còn bảo có một con ác quỷ vô số chân trong biệt thự, bám theo ông ấy. Điều đáng sợ nhất là, lúc ông ấy cởi áo cho tôi xem, tôi phát hiện có đường vằn đỏ hình mạng nhện trên người ông ấy, như thể thật sự có một thứ gì đó như dây roi độc vướng mắc trên đó...”

Lôi Dung thoáng nghĩ rồi hỏi, “Có phải bệnh Zona[34E] không?

“Không phải, tôi từng mọc qua cái món Zona ấy rồi, không giống như thế.” Lưu Tiệp nói, “Tôi cảm thấy lão đàn anh này đáng thương quá thể, bèn huy động chút quan hệ, dẫn ông ấy đi làm một bài giám định ở trung tâm tâm thần, điều làm tôi kinh hãi là bác sĩ bảo thần trí của ông ấy hết sức bình thường, tôi bảo

thế chuyện ông ấy nói trông thấy ma quỷ ở nhà là thế nào? Bác sĩ vừa cười vừa nói ra một câu, đến giờ tôi vẫn nhớ mãi, ông ấy nói '*Đầu óc của Triệu Hồng Pha minh mẫn hơn người ngày ngày thức khuya giải quyết vụ án như anh đây nhiều, nếu thật sự ông ta nhìn thấy ma quỷ trong nhà, thì tôi khuyến nghị, thay vì mang ông ta đến đây làm bài kiểm tra, thì anh hãy đi điều tra nhà ông ta một chút*'."

"Thế anh đã đến nhà ông ấy chưa?" Lôi Dung hỏi.

Lưu Tiệp khẽ gật đầu, "Trước tiên tôi để ông ấy ở lại viện điều dưỡng của trung tâm tâm thần nằm ở ngoại thành nghỉ dưỡng, sau đó dành thời gian đến Phong Chi Thự một chuyến. Cô biết người xuất thân là cảnh sát hình sự lão làng như tôi, chuyện gì cũng đã thấy qua, thứ không tin nhất là tà đạo, nhưng tòa biệt thự đấy cứ như có một luồng tà khí..."

"Tà khí kiểu như thể nào?" Lôi Dung hỏi, "Cầu thang gãy khúc? Nền nhà nghiêng lệch? Tường nhà sơn thành màu đen cả? Hay là treo đủ các loại mặt nạ kỳ dị?"

Lưu Tiệp hấp háy mắt hết nửa buổi, "Cô đang nói gì thế? Hiện giờ chúng ta đang nói về vụ án thật sự, không phải đang tán gẫu về tiểu thuyết trinh thám với thám tử lừng danh Conan."

"Vậy tà khí mà anh nói là muốn chỉ điều gì?"

"Nhìn vẻ bề ngoài, Phong Chi Thự cũng chỉ là một tòa biệt thự rất đỗi bình thường nằm trên một ngọn đồi nhỏ được bao quanh bởi con sông nhỏ, phong cách kiến trúc cũng chẳng mấy đặc biệt hay kỳ dị gì lắm, bước vào trong, cách xây lắp hay đồ nội thất cũng đều bình thường, đâu phải chúng ta chưa đi qua

những nhà giàu có, chẳng qua là giẫm lên đá cẩm thạch, ngồi lên da bê thuộc, nhưng Phong Chi Thự thì khác, thời gian nán lại lâu thì sẽ cảm thấy khó chịu khắp người, để tôi nghĩ xem nên diễn tả cảm giác ấy thế nào, ấy là... ấy chính là, có ai đó trong nhà."

Lôi Dung rùng mình ớn lạnh, "Kỳ lạ nhỉ, sao lại có cảm giác như thể được?"

"Tôi cũng không biết, nhưng tôi cứ có cảm giác như thể đấy." Biểu cảm bối rối hiện lên trên mặt Lưu Tiệp, "Hôm ấy đến Phong Chi Thự rồi, trước tiên tôi tra hỏi quản gia và cô đầu bếp, làm rõ một chút về diễn biến trước sau của sự việc, họ bảo, quả thực trạng thái tinh thần của Triệu Hồng Pha một năm trở lại đây rất kỳ lạ, lúc thì ngơ ngơ ngẩn ngẩn, lúc thì cáu kỉnh dễ giận dữ, lúc nào cũng một mình đơn độc, nói chuyện với hư không, lúc ngủ cũng không nằm trên giường, có lạnh cỡ nào cũng thích nằm trên sàn. Buổi tối hôm xảy ra chuyện, ông ấy ở thư phòng trên tầng ba mãi không chịu bước ra, đêm hôm khuya khoắt, có tiếng cà xát đinh tai vọng ra, loẹt xoẹt loẹt xoẹt, làm ồn đến mức mọi người không ai ngủ được. Viên quản gia định đi nhắc chủ nhân nghỉ ngơi sớm chút, vừa đẩy cửa ra nhìn, cảnh tượng trước mắt làm ông ta sợ chết điếng, chỉ thấy Triệu Hồng Pha đang ngồi dưới ánh trăng trắng nhợt, cầm một con dao làm bếp, cạo từng nhát lên lớp sơn tường, mặt tường ấy cứ như phải chịu hình phạt, để lộ ra bức vách màu xám và loang lổ bên trong. Như tên tội phạm giết người bị bắt quả tang ở hiện trường, vừa trông thấy viên quản gia, Triệu Hồng Pha liền thét lên một tiếng kỳ dị rồi lao bổ ngay về phía ông ta, viên quản gia

co giò bỏ chạy, Triệu Hồng Pha rượt theo sát không tha, rượt từ trên tầng ba xuống tầng một, có một cô giúp việc ở dưới tầng một không biết có chuyện gì đã xảy ra, đang dụi đôi mắt còn mơ màng, vừa bước ra khỏi phòng, đã đâm đầu va ngay phải Triệu Hồng Pha, bị ông ấy chém phải một nhát dao lên vai, cô ấy mang theo con dao trên vai chạy trối chết về phía trước, chạy ra khỏi cửa chính rồi cắm đầu ngã xuống đất, Triệu Hồng Pha chạy đến rút dao khỏi vai cô gái, nhìn vào con dao làm bếp máu me đầm đìa, ông ấy run rẩy khắp người, ném nó xuống đất, rồi ngồi cắm phịch xuống bậc cấp, không ngừng nói '*Không phải tôi chém, không phải tôi chém*' ... mãi cho đến khi cảnh sát đến."

"Thế thì, rốt cuộc có phải ông ấy chém hay không?" Lôi Dung hỏi.

Lưu Tiệp thở dài ra bảo, "Viên quản gia và cô giúp việc bị thương ấy, là nhân chứng; chỉ phát hiện ra dấu vân tay của Triệu Hồng Pha trên cán dao, là vật chứng."

Lôi Dung khẽ gật đầu, "Anh hãy kể tiếp đi."

"Tôi nghe xong, cảm thấy vụ án này có điểm kỳ lạ, bèn quyết định khám nghiệm kỹ lưỡng mấy địa điểm có liên quan đến vụ án, bắt đầu từ bậc cấp bên ngoài cửa chính tầng một, tôi đi vào từng căn phòng, lúc đầu viên quản gia còn đi cùng tôi, rồi không hiểu sao, bỗng nhiên ông ta biến mất không thấy đâu nữa, trong ngôi biệt thự rõ lớn, hình như chỉ còn lại có mình tôi, bốn bề trống trải như thể, im ắng đến nỗi hệt như đã chết rồi, tôi bắt đầu cảm thấy thở dốc, cổ chân mềm nhũn ra, vài cảnh tượng quái lạ vụt lóe qua trong ánh mắt, hình nhân mơ hồ, lửng lơ bất định... Tôi đi lảo đảo trong hành lang tối tăm,

bước vào trong một căn phòng hướng nam ở đầu xa nhất về phía tây của tầng ba, thứ ảo giác đấy càng nghiêm trọng hơn, đột nhiên như thể có một người bị phong kín ở đằng sau bức tường đang dộng đập trối chết để cầu cứu vậy. Tôi sợ chết khiếp, chạy đến bên cửa sổ, định mở cửa ra để thay đổi không khí, nhưng không biết vì sao, tuy cánh cửa sổ ấy chỉ cách cánh tay tôi khoảng tầm một thước, vậy mà tôi vươn tay ra, làm thế nào cũng không thể với tới cần gạt được, liền đó tôi cảm thấy sau gáy lạnh lên từng cơn, tôi hốt hoảng nhớn nhác, tôi là một phó sở trưởng sở công an tỉnh, sao có thể bị yêu quỷ làm thành bộ dạng thảm hại như thể! Thế là tôi rút súng lục ra, bắn một phát về phía sau lưng, một tiếng 'đoàng' lớn vang lên, màng nhĩ rung lên đau điếng, kính trên cửa sổ bị rung vỡ, nhưng món vũ khí ấy cũng đã rung tinh chính tôi, tôi nhận ra trong phòng vốn dĩ không có ai, chỉ có viên quản gia vừa giật mở cửa phòng đang trố mắt sững sờ nhìn tôi."

"Tôi tiến lên trước túm chặt cổ áo viên quản gia, hỏi lão ta rằng rốt cuộc tòa biệt thự này có vấn đề gì mà cảm giác quái gở vậy, suốt nửa buổi lão già nói chẳng nên lời, cuối cùng mới bảo tôi rằng, trước đây tòa biệt thự này là một viện dưỡng lão, có chuyện từng xảy ra, làm cho nhiều người già bị chết, về sau Triệu Hồng Pha mua lại miếng đất này, cho tháo dỡ viện dưỡng lão đi rồi xây biệt thự này lên, sau đó thì có lời đồn đại. Sau khi Triệu Hồng Pha dẫn người nhà vào ở, ông ấy trở nên kỳ cục quái lạ, nhiều người giúp việc sợ quá, bỏ đi hết, chỉ còn lại hai người giúp việc và một cô đầu bếp, vì ham lương cao nên ở lại, về phần chính lão thì, lão bảo chỉ đơn thuần là do lão từng làm

nhân viên cảnh vệ của bố Triệu Hồng Pha, bao nhiêu năm nay đã quen đi trước về sau, giờ đây thực sự không nỡ rời đi... Dù không biết những gì lão nói là thật hay giả, tôi cũng chỉ còn cách xem như là thật thôi." Nói đến đây, Lưu Tiệp khẽ vỗ lên vai của Hầu Kế Phong đang lái xe ở phía trước, "Tiểu Hầu, chuyện tôi bị hãi đến nỗi nổ súng ấy, không được nói với ai cả nhé."

"Hiểu rồi ạ!" Hầu Kế Phong cười hì hì bảo, "Lời này mà đồn ra ngoài, em theo anh, em cũng chẳng nở mặt đâu."

"Mẹ kiếp!" Lưu Tiệp cười mắng một câu.

Chợt Lôi Dung nhớ ra điều gì, "Chuyện người chết ở viện dưỡng lão mà anh kể, phải chăng chính là sự kiện tử vong liên tiếp xảy ra tại viện dưỡng lão Phong Thụ Lĩnh' mà ban nãy Tu Thúc nhắc đến?"

"Ừm." Lưu Tiệp gật đầu, "Chuyện ấy chẳng có gì kỳ lạ cả, chỉ là một sự cố đơn thuần, về trải qua cuộc điều tra kỹ lưỡng được Sở công an tỉnh phối hợp với Cục hành chính nhân dân, Sở y tế cùng triển khai, thì chính là do viêm phổi lây nhiễm lan rộng, mà không được kịp thời chữa trị gây ra."

Thật sự là như thể sao?

Ý niệm này vừa mới lóe trong đầu Lôi Dung, lại bị lời kể của Lưu Tiệp ngắt ngang, "Triệu Hồng Pha ở lại trong viện điều dưỡng gần một năm, trạng thái thân thể và tinh thần đều đã phần nào hồi phục, thế nhưng công ty ông ấy lại xảy ra chuyện lớn. Kể từ sau khi lượng xây dựng của nhà ở thương mại và tòa nhà thương mại tuột dốc theo đà giảm thiểu dần dần của đất sử dụng có thể khai thác được trong thành phố, công ty đã đầu tư toàn bộ nhân lực lẫn tài chính vào việc mở mang thị trường

nhà cũ, trước khi lui về ở ẩn, Triệu Hồng Pha đã đích thân ủy nhiệm cho một cấp dưới mà ông ấy rất tin tưởng để toàn quyền phụ trách thay đổi mô hình của công ty, vậy mà ngay trong khoảng thời gian Triệu Hồng Pha bị bệnh, tên cấp dưới này đã dùng hàng loạt thủ đoạn lừa đảo để hoàn thành xong việc chuyển nhượng quyền cổ đông gì đấy... Tôi cũng không hiểu nổi cái đống từ ngữ trong ngành thương mại ấy, dẫu sao thì cuối cùng công ty này đã bị thay tên đổi họ, biến đổi hoàn toàn thành công ty cửa chính hắn..."

Lôi Dung nói, "Không lẽ công ty mà anh nói, chính là *Địa ốc Viên Mãn* của Trần Nhất Tân?"

"Chính xác!" Lưu Tiệp gật đầu.

Lôi Dung nói, "Hoàn thành việc chuyển nhượng quyền cổ đông, cải tổ công ty gì gì đó, có thể chỉ là chuyện trong một ngày, nhưng toàn bộ kế hoạch, hoạt động không thể nào hoàn thành nổi trong một năm Triệu Hồng Pha bị bệnh, chắc chắn tên Trần Nhất Tân đã bày mưu tính kế, chuẩn bị từ rất lâu, mới có thể hoàn thành một nhát chí mạng trong khoảng thời gian thích hợp được."

Lưu Tiệp khẽ gật đầu, "Trần Nhất Tân này, tôi đã quen biết từ trước, hắn lợi dụng chuyện hối lộ để cấu kết cùng với những tên quan tham, chuyên kinh doanh những món đầu cơ trục lợi, bán trộm tài sản quốc gia, thậm chí mang cả vật tư chống lũ và vật liệu xây dựng trường tiểu học tình thương đi bán ngược lại, táng tận lương tâm, điều đáng tiếc là ô dù của hắn quá lớn, bên điều tra tội phạm kinh tế không cách nào động đến hắn. Vài năm gần đây, nhà nước thật sự làm nghiêm chuyện chống tiêu

cực, chúng tôi đều tưởng là thằng oắt này sẽ vào nhà lao ăn dưa muối gặm bánh ngô đến nơi rồi, thế mà không biết hắn giở thủ đoạn gì, lại luồn lách được đến bên Triệu Hồng Pha làm đến chức phó tổng, được giao phó trọng trách, tôi đã nhắc nhở lão Triệu phải cẩn thận hơn, ai ngờ lão Triệu đã quá tự tin, cuối cùng còn bị cái tên nhãi này gài ngược lại…"

"Trở lại với chuyện Phong Chi Thự. Tôi đã làm nhiều việc cho người giúp việc bị thương nọ, còn tìm đến viên quản gia, nhờ lão rút một số tiền lớn từ tài khoản của Triệu Hồng Pha ra để bồi thường cô ta mới hủy bỏ kiện tụng. Cái hôm mà lão Triệu trở về nhà từ viện điều dưỡng, thê thảm vô cùng. Bọn cấp dưới nếu không phải bị Trần Nhất Tân loại trừ, thì cũng đã thay nhà đổi chủ về phe Trần Nhất Tân rồi, hoàn toàn không ai quan tâm đến chuyện sống chết của ông ấy, làm ông anh già lẻ loi khốn khổ lắm, chính tôi đã lái xe đi đón ông ấy. Tuy đã không còn cái bộ dạng tâm thần phân liệt như lúc mới vào trong đấy nữa, nhưng ông ấy vẫn tiều tụy già cỗi như trước, vai kéo cụp xuống, người cúi lom khom, như con chó già không có nhà để về." Lưu Tiệp thở dài nói, "Không ngờ chúng tôi gặp Trần Nhất Tân trước cửa viện điều dưỡng, hắn dẫn theo một đám thuộc hạ, làm cả một đội toàn là siêu xe cứ như là đại ca xã hội đen vậy, trông thấy Triệu Hồng Pha, Trần Nhất Tân làm ra bộ dạng như đặc biệt đến để đón ông ấy, thực ra muốn xem trò cười là vị sếp ngày nào nay đã phượng hoàng sa cơ theo đàn gà[35E], còn hỏi ông ấy có về cái biệt thự khắc ông ấy đó hay không, nếu không thì bán cho hắn. Tôi tức đến nỗi suýt nữa đã động thủ với Trần

Nhất Tân, ngay lúc ấy, lão Triệu đột nhiên vươn tay ra cản lại, ánh nhìn ngời sáng vắng bóng lâu nay phóng ra từ trong mắt, ông ấy nói với Trần Nhất Tân: '*Nhất định ta sẽ về nơi ấy, nhất định ta sẽ bắt tên tiểu nhân vô lại chỉ biết lén hạ độc thủ, mãi mãi không dám bước ra ánh sáng đang nấp trong biệt thự của ta!*' Cô không nhìn thấy vẻ mặt của Trần Nhất Tân khi nghe thấy câu nói này, vừa hãi hùng, vừa thù hận, hơn nữa một nhân viên hình sự điều tra lão làng như tôi tuyệt đối không thể nhìn nhầm được - trong đôi mắt tam giác ấy tràn đầy ý định giết chóc!"

"Sau khi Triệu Hồng Pha về nhà rồi, tôi rất không yên tâm, mới đầu còn gọi điện mỗi ngày một lần để hỏi thăm, Triệu Hồng Pha cứ cười hà hà trong điện thoại, bảo mình đang bận điều tra một chuyện rất vui thú, một khi đã có kết quả rồi thì đảm bảo đấy sẽ là vụ án lớn kinh thiên động địa, tôi bảo ông ấy nói cụ thể thêm chút, ông ấy không chịu nói, chỉ bảo rằng, một khi đã xác thực rồi nhất định sẽ nói với tôi đầu tiên, tôi căn dặn ông ấy rằng điều quan trọng nhất là chăm lo sức khỏe cho tốt, những việc khác tạm thời cứ gác sang một bên đã... Về sau công việc trở nên bận rộn thì tôi cũng không chăm gọi điện cho ông ấy nữa, ai ngờ vài tháng sau, tôi đột ngột nghe tin về cái chết của ông ấy."

2

Chiếc Prado một lần nữa chạy vào trong thành phố, tốc độ dần chậm lại.

Lúc này là 12 giờ trưa, nhưng giao thông vẫn tắc ghê hồn, Hầu Kế Phong định mắc đèn hiệu cảnh sát lên, bị Lưu Tiệp ngăn lại, "Làm sao đấy, cậu thấy còn chưa đủ loạn à?" Tuy nhiên, dù có bật đèn còi hụ cảnh sát lên, cũng chưa chắc đã có ai nghe thấy, vì tiếng tranh nhau gào thét quảng cáo rầm rộ bằng loa âm lượng lớn của các cửa hàng thương mại cạnh tranh hai bên đường, đã bao phủ cả một con đường vào trong một đường hành lang của tiếng ồn. Đến ngã tư, xe dừng lại sát bên vệ đường, Hầu Kế Phong nhảy xuống xe không biết đi đâu mất, có một viên cảnh sát giao thông đi sang định nhắc nhở họ vi phạm, vừa trông thấy biển số xe, liền vội vã ngoảnh mặt đi bận làm chuyện khác. Lôi Dung ném ánh mắt ra ngoài cửa sổ: từ cửa sổ bên trái xe trong ra ngoài, một khán đài màu đỏ đã được dựng lên trước cánh cổng treo đầy cờ dây nhiều màu của một trung tâm thương mại, có một thanh niên đang đứng khoa tay múa chân trên ấy, không ngừng nói những lời lặp đi lặp lại, đang quảng bá gói thuê bao Thiên Dực 4G trọn gói, nhưng dưới khán đài lại không có ai, vài cậu thiếu niên mặc đồ bò rẻ tiền,

tóc tai bẩn đến nỗi bóng láng, tựa người lên hàng lan can, vừa chia nhau hút một điếu thuốc, vừa luân phiên quát người thanh niên trên khán đài là "đồ đần"; ngoài cửa sổ xe bên phải lại là cảnh tượng khác hẳn, một tòa cao ốc thương mại màu xám đen trông có vẻ rất cao cấp đứng sừng sững với vẻ lạnh băng, đủ các loại hàng mẫu trang phục, túi hàng hiệu, làm mình làm mẩy vẻ ngạo mạn phía sau lớp màn thủy tinh sáng tỏ mặt người trên tường, men theo bờ chân tường rắn chắc, một hàng những kẻ lang thang ngồi trong những chiếc thùng các-tông không biết được bọc trong bao nhiêu lớp bạt ni-lông, đang nhìn cái thế giới tựa hồ không hề có chút quan hệ gì với họ này với ánh mắt trống rỗng.

"Thế hệ trẻ và thế hệ già, đều không có nhà để về như nhau...", Lôi Dung thở dài, "không lẽ đây chính là thành quả của cuộc cải cách nhà ở hai mươi năm nay?

Lưu Tiệp xoay xoay cái đầu to béo, cũng thoáng nhìn ra ngoài qua cửa sổ xe, định nói điều gì rồi kìm lại được.

Một tiếng "cạch", của xe bên trái ghế lái được mở ra, Hầu Kế Phong chui vào xe, đưa cho họ một túi nhựa rõ to, "KFC, anh chị ăn trước đi." Sau đó lại khởi động xe rồi lái về phía trước.

Lưu Tiệp có chút ngại ngùng, "Trưởng ban Lôi, có lỗi quá, đáng lẽ nên tìm một chỗ để mời cô ăn một bữa đàng hoàng, tiếc là chúng ta phải đi gấp cho kịp, tôi muốn cô đến Phong Chi Thự sớm một chút, có nhiều thời gian hơn để đích thân trải nghiệm và nắm rõ tình hình, vì vậy chúng ta chỉ có thể như vậy, ăn món Tây nhé."

Lôi Dung cười, “Anh nên nói là ẩm thực quê nhà kiểu Mỹ, sẽ có vẻ cao quý sang[36E] hơn chút, không sao cả, công việc quan trọng hơn, anh hãy cứ kể tiếp rốt cuộc Triệu Hồng Pha đã chết như thể nào đi.”

Lưu Tiệp hỏi Lôi Dung có đem máy tính theo hay không, sau đó gọi điện bảo cấp dưới nén tất cả các thông tin có liên quan đến hai vụ án “Triệu Hồng Pha tự sát” và “Đội công nhân vệ sinh đặc chủng gặp nạn tập thể” thành tệp tin, gửi vào e-mail của Lôi Dung, cô vừa gặm Burger đùi gà nướng New Orleans, vừa lấy iPad ra khỏi túi xách, mở hai tệp dữ liệu ấy ra, xem lướt qua từng tài liệu bên trong dưới sự giới thiệu của Lưu Tiệp.

“Bốn bức ảnh này là bản vẽ mặt bằng của Phong Chi Thự, bức thứ nhất là bản vẽ toàn cảnh cửa Phong Thụ Lĩnh bao gồm cả biệt thự và phần sân vườn bên trong, ba bức sau lần lượt được đánh dấu là tầng một, tầng hai, tầng ba của biệt thự.” Lưu Tiệp lại bảo Lôi Dung mở một tệp dữ liệu khác, “Hình ảnh trong này khá nhiều, bao gồm bản vẽ phương vị hiện trường, bản vẽ toàn diện hiện trường và bản vẽ cục bộ hiện trường do phía cảnh sát phác họa sau khi án mạng xảy ra, chốc nữa cô cứ xem từ từ, hãy xem bức này trước, đầu mút phía tây của tầng ba, phía nam và phía bắc lần lượt đều có một gian phòng, cửa đối cửa, gian phòng bên phía bắc này là một phòng tập thể thao cỡ nhỏ, bên phía nam chính là căn thư phòng mà đêm hôm khuya khoắt Triệu Hồng Pha cạo lớp sơn tường, về sau ông ấy cũng chết trong này.”

Lôi Dung gật đầu, “Lúc anh đến điều tra ở Phong Chi Thự, có phải đã nảy sinh ảo giác hồn lìa khỏi xác cũng trong căn phòng này không?”

Lưu Tiệp gật đầu, “Bây giờ, tôi thuật lại cho cô toàn bộ diễn biến tình tiết vụ án, tuy nhiên, vì tôi không có mặt lúc án mạng xảy ra - thật đáng tiếc khi nhắc đến chuyện này, lẽ ra buổi chiều hôm ấy Triệu Hồng Pha đã có ý gọi điện cho tôi, mời tôi sang đấy, nhưng sở tỉnh có một cuộc họp rất quan trọng vào phút chót, tôi đành khước từ, dĩ nhiên cho dù tôi có mặt đi nữa, cũng chưa chắc phá được vụ án quái dị tột cùng này - do vậy tôi chỉ có thể dựa trên ghi chép thẩm vấn và báo cáo điều tra hiện trường về sau, mô tả lại cho cô một cách khách quan về tình hình lúc ấy, cũng bao gồm một số suy đoán của chúng tôi. Dẫu sao đây cũng không phải là tiểu thuyết trinh thám, vậy nên tôi sẽ không nói sinh động được như thể, mong cô thông cảm.”

Lôi Dung “ừm” một tiếng.

“Một ngày cuối tháng sáu năm nay, dựa trên hồi ức của những nhân viên có liên quan, bắt đầu từ khoảng giữa trưa, Triệu Hồng Pha gọi điện cho bạn bè của mình, bảo họ đến gặp nhau ở Phong Chi Thự tối đấy, lý do là ông ấy bị bệnh kéo theo dưỡng bệnh, đã lâu rồi không gặp bạn cũ, muốn gặp tận mặt để trò chuyện, nhất định phải đến. Thời gian gọi cho tôi là 2 giờ chiều, tôi bảo có thể tôi không sang được, ông ấy bảo tôi cử một người khác đến. Tôi suy nghĩ một thoáng, rồi gọi đến Tổng đội hình sự điều tra cục thành phố, bảo người đảm nhiệm chức Phó đội trưởng là Bộc Lượng đi thay tôi, anh ấy đã theo tôi kể từ lúc tôi làm đội trưởng đội cảnh sát điều tra rồi, tuy hơi ẩu đoảng,

nhưng ghét cái ác như ghét kẻ thù, nếu thật sự gặp phải chuyện gì, nhất định anh ấy sẽ đứng mũi chịu sào."

"Sáu giờ chiều tối hôm ấy, Bộc Lượng lái xe lên núi, tới Phong Chi Thự, có lẽ là do tiếng đồn Triệu Hồng Pha phát điên chém người dữ dội quá, cho nên tuy đã gọi không ít cuộc điện thoại, nhưng không có nhiều khách đến, trong số đó gồm cả chuyên gia xử lý vật phẩm hóa sinh nguy hiểm Triệu Long và cố vấn viên tư vấn bất động sản cấp cao La Khiêm mà cô đã gặp sáng hôm nay, người đón tiếp họ là viên quản gia, Triệu Hồng Pha ở trên tầng ba mãi không xuống, lúc này trong Phong Chi Thự còn có một bà làm bếp và một cô giúp việc, đều đang bận làm công tác chuẩn bị cho bữa tối. Khách khứa trò chuyện được một lúc trong sảnh lớn dưới tầng một, bất chợt có một chiếc xe đến bên ngoài, sau khi xe đỗ lại, có hai người bước xuống, mọi người không ai ngờ đến, một trong số đó lại là kẻ tử thù của Triệu Hồng Pha - Trần Nhất Tân."

"Dựa trên cách nói của Trần Nhất Tân về sau thì, do nhận được cuộc gọi mời của Triệu Hồng Pha nên hắn mới đến, Triệu Hồng Pha bảo muốn gặp tận mặt để thương lượng chuyện bán Phong Chi Thự. Hắn còn dẫn theo một người tên là Hồ Nhạc, vốn công tác ở công ty bảo an Cửu Môn hàng đầu trong nước, được Trần Nhất Tân thuê về làm vệ sĩ kề cận với lương cao, có thể thấy Trần Nhất Tân đã có chuẩn bị từ trước, lần đến Phong Chi Thự này chỉ e là chẳng có tiệc tùng tốt lành gì."

Lôi Dung khẽ gật đầu.

"Trông khách khứa đã đến đầy đủ, viên quản gia lên lầu, mời ông chủ xuống, người đi theo sau lưng Triệu Hồng Pha, là

một người mà không ai ngờ đến - con trai của ông ấy, Triệu Lân Chi."

Lôi Dung thất kinh, "Triệu Hồng Pha còn có một người con trai à?"

"Triệu Hồng Pha không có khả năng sinh sản, do vậy đã nhận con trai của một người họ hàng xa làm con nuôi. Cái cậu Triệu Lân Chi này tôi gặp qua đôi lần, tuổi còn trẻ lắm, không ưa trò chuyện, không ưa quan tâm người khác, làm gì cũng lấm la lấm lét, rón rén vụng trộm, có khi đang ngồi đấy, bất chợt thân thể cậu ta run lên, nhìn trái nhìn phải với vẻ kinh hãi muôn vàn trong mắt, bộ dạng đặc biệt sợ hãi. Về sau không biết cậu ta xảy ra mâu thuẫn gì với Triệu Hồng Pha, mà bỏ nhà ra đi, nghe nói bố nuôi gặp chuyện rồi mới vội quay về, sau khi án mạng xảy ra, trong lúc điều tra chúng tôi nhận ra cậu ta có chút tâm thần ngẩn ngơ, thế mà cậu ta lại là một trong những nhân chứng mục kích hiện trường phạm tội quan trọng nhất, do vậy tuy đã mài mòn hết cả mồm mép với cậu ta, nhưng chúng tôi vẫn mãi không thể hỏi ra được thứ gì có giá trị cả." Lưu Tiệp quay trở lại chủ đề, "Tiếp đó, viên quản gia dẫn mọi người đến dùng bữa tại phòng ăn nằm ở tầng một, dựa trên chỗ ngồi đã được sắp đặt sẵn từ trước, Triệu Hồng Pha ngồi ở đầu bàn, đồng thời cố tình để cho Trần Nhất Tân ngồi vào ở vị trí đối mặt với mình. Lúc mới đầu, còn trao chén cạn ly bình thường, nói về những chủ đề nhẹ nhàng, tâm trạng của Triệu Hồng Pha cũng tốt một cách đặc biệt, trước sau cứ cười tít mắt suốt, không biết ai là người đã mở đầu, chủ đề đột ngột xoay sang chuyện hung trạch."

Cái miệng đang nhai của Lôi Dung ngừng nhúc nhích.

"Trong tài liệu gửi cho cô, có lời trần thuật của từng người có mặt đêm hôm ấy về những gì tai nghe mắt thấy, chốc nữa nếu có thời gian cô có thể xem kỹ, tôi chỉ giới thiệu qua cho cô thôi." Lưu Tiệp nói, "Dựa trên hồi ức của mọi người, hình như là đầu tiên có người đã nói rằng hiện nay ít có nhà ở thương mại mới được mở bán nữa, sau đó liền nói đến vấn đề giá cả của nhà cũ cũng đang tăng cao không ngừng, từ đấy dẫn đến chuyện hung trạch. Trần Nhất Tân than thở bảo, sợ nhất là nhân viên môi giới cấp dưới chưa điều tra rõ ràng xem nguồn gốc nhà có ổn hay không, đã sơ sẩy giới thiệu hung trạch cho người mua, về sau một khi người mua phát hiện ra, xảy ra kiện tụng, không chỉ chắc chắn sẽ thua, hơn nữa nhất định sẽ còn phải đền một số tiền lớn, sau đấy hắn chỉ ngay vào La Khiêm, mỉa mai với nói móc một tràng, bảo rằng La Khiêm với tư cách là cố vấn viên cấp cao của *Địa ốc Viên Mãn*, hồi đầu năm đã đề xuất một 'chiến lược hung trạch gì đó, công ty đã phung phí số lượng lớn vốn đầu tư để thu mua không ít hung trạch trong vòng nửa năm nay, tuy giá cả rẻ bèo, nhưng lại không bán ra nổi, rất nhiều trong số ấy đã thật sự trở thành 'bất động sản để rửa trong tay, La Khiêm giận khôn thấu, nhưng không dám nói một lời nào. Lúc này, bỗng nhiên Triệu Hồng Pha đứng ra giảng hòa, ông ấy hỏi tất cả mọi người một câu hỏi: 'Vì sao trên thế giới lại tồn tại cái thứ kỳ lạ là hung trạch này?"

"Câu hỏi này đã chặn họng tất cả mọi người, giây lát sau, câu trả lời cũng được đưa ra liến thoắng lũ lượt. Có người bảo là do đã phạm điều cấm kị trong phong thủy, có người bảo do an

ninh xã hội không tốt gây nên, có người bảo trên phương diện khách quan điều này đã chứng tỏ sau khi chết, con người có linh hồn, lại có người bảo trên đời này vốn không có hung trạch gì cả, chỉ đơn thuần là trò vui do mọi người tự hù dọa chính mình mà thôi, trái lại Bộc Lượng là người trả lời thẳng thừng nhất, 'Sao ông không hỏi xem vì sao trên đời này lại có người giết người'?"

Lôi Dung nhớ lại cái bộ dạng nghiêm túc bám chết lấy lý lẽ ấy của Bộc Lượng lúc tranh luận với Tu Thúc hồi sáng nay, bất giác nở một nụ cười.

"Chờ đến khi mọi người nói xong, Triệu Hồng Pha mới cười bảo, Mọi người đều nói rất có lý, nhưng tôi có cách nhìn nhận của riêng mình - theo tôi thì, có dục ham muốn, thì sẽ có hung trạch." Lưu Tiệp thoáng ngưng lại, trông vẻ không mấy hiểu của Lôi Dung, tiếp tục nói, "Lúc ấy, những người ngồi xung quanh bàn tiệc cũng đều mang cái vẻ đầy dấu chấm hỏi trên trán, Triệu Hồng Pha nói, 'Chẳng phải hay sao, mỗi một vụ giết người, suy cho cùng tận đều là kết quả của lòng tham vô đáy, dục vọng đối với tiền bạc, dục vọng đối với người khác giới, dục vọng đối với quyền lực... đủ các loại dục vọng, khiến cho người với người giết chóc lẫn nhau, đã có giết chóc, thì cũng có cả hung trạch, có cả hung linh quẩn quanh trong hung trạch."

"Khắp phòng ăn, tất cả mọi người đều bị những lời này của Triệu Hồng Pha làm cho kinh ngạc sững sờ, song lời mà Triệu Hồng Pha nói tiếp sau đó, càng khiến họ không rét mà run hơn: 'Ham muốn của con người là một thứ rất kỳ lạ, nếu không có nó, có lẽ đến tận ngày nay nhân loại vẫn hái quả trên cây để ăn,

cũng không thể sinh sôi nòi giống, phát minh cái này hay chế tạo cái kia, do vậy, tôi luôn mang một nỗi thấu hiểu đối với hung trạch tạo ra do ham muốn, luôn mang một mối đồng cảm với hung linh bị hại, thậm chí với tên hung thủ đã gây ra cái chết cho người khác, tôi cũng mang một nỗi thương hại, dẫu sao thì, đối với một người đi giết hại người khác, bản thân người ấy cũng là nạn nhân của ham muốn, tuy nhiên có một loại người tôi căm ghét tột độ và tuyệt không thể tha thứ được, đó chính là - người cố ý tạo ra hung trạch!"

Lôi Dung trợn tròn mắt.

"Về sau Bộc Lượng kể tôi hay, lúc ấy tất cả những người trên bàn ăn, đều mang một biểu cảm gần giống như cô, có người trông thấy, trong lúc nói những câu này, hai tia ánh nhìn của Triệu Hồng Pha chọc thẳng lên mặt Trần Nhất Tân như thể hai cây kim thép, nhưng Trần Nhất Tân vẫn cười hề hề, dường như hoàn toàn không biết rằng những lời Triệu Hồng Pha nói có ý nghĩa gì, nhưng Triệu Hồng Pha không chịu tha cho hắn, cười lạnh lùng bảo, 'Tổng giám đốc Trần, vừa nãy anh đã diễn một màn kịch hay trước mặt mọi người, anh căm tức lồng lộn vì đã thu mua lượng lớn hung trạch, tôi hỏi anh, anh thật sự cảm thấy khó chịu vì đã tích trữ lượng lớn hung trạch sao?

"Dưới ánh nhìn dồn của Triệu Hồng Pha, Trần Nhất Tân nói mà sắc mặt không đổi, 'Công ty chúng tôi đã cam kết rồi, tất cả các giao dịch nhà cũ đều phải hoàn thành trong vòng ba tháng, hung trạch đã thu mua mà không bán ra được, tiền vốn công ty không châu chuyển linh động được cũng còn là chuyện nhỏ,

nhưng làm hỏng thương hiệu *Địa ốc Viên Mãn* thì lại là chuyện lớn!"

"Không phải chứ, với tài năng nẫng tay trên, mưu mô cưỡng đoạt của giám đốc Trần, sao lại phạm phải sai lầm mang tính định hướng trong vấn đề trọng đại đến thế được cơ chứ? Địa ốc Viên Mãn là đứa con do đích thân ta sinh ra, định vị ban đầu là một công ty môi giới nhà cũ, đột ngột bắt đầu từ năm nay, thu mua hàng loạt những căn hung trạch mà đến một tên đần cũng biết không dễ gì để bán ra, dù có bán ra cũng không bán được giá cao, bản thân đây không phải một hành vi môi giới, mà là một hành vi tích trữ, tích trữ thì chắc chắn là để đầu cơ, đây là lý lẽ bất biến từ nghìn xưa... Nói thật, lúc mới đầu ta vẫn không hiểu chiến lược của anh lắm, nhưng gần đây ta đã cử người đi thực hiện vài cuộc điều tra, cuối cùng đã hiểu ra bí mật bên trong. Triệu Hồng Pha nói, Điều quan trọng hơn nữa là ta đã nắm giữ được một số bằng chứng - cho thấy anh cố tình tạo ra hung trạch! Lúc này, cái miệng nhái vẫn há toe toét suốt của Trần Nhất Tân khép lại dần dần rồi nói, Nếu giám đốc Triệu có bằng chứng gì, thì mang ra đây cho tôi xem thử, có sao không có bằng chứng mà lại ngồi đây nói vu dọa dẫm người ta thế.' Một tiếng rầm, Triệu Hồng Pha đứng dậy khỏi ghế, nhìn Trần Nhất Tân trừng trừng, cuối cùng qua một hồi lâu, ông bật ra một tiếng cười lạnh lẽo, chỉ lên trần nhà nói, Không phải giám đốc Trần muốn mua ngôi biệt thự này của ta sao? Nếu biến ngôi biệt thự này thành hung trạch, không phải giá cả sẽ rẻ bèo hơn rất nhiều sao? Trần Nhất Tân nói mà không động đậy mảy may, Tôi không hiểu ý của giám đốc Triệu. Triệu Hồng Pha nói, 'Cái

tên họ Trần kia, ngươi bày âm mưu, giờ thủ đoạn, đổi trụ tráo cột, biến công ty của ta thành của ngươi, thương trường như chiến trường, vốn đã không có gì gọi là nhân nghĩa đạo đức, ta không trách người, nhưng trái lại hôm nay có sĩ quan cảnh sát Bộc ở đây, có chuyện này phải nói cho rõ ràng, năm xưa ngươi là người đã xây ngôi biệt thự này cho ta, bên trong bên ngoài đều được xây lắp lộng lẫy nguy nga, nhờ đó mà tranh thủ được sự tín nhiệm của ta, nhưng người đã suy tính từ trước, đã cố tình phạm phải đủ các loại hung sát trong bố cục và xây dựng ngay từ lúc ấy, hòng biến căn nhà này thành một tòa hung trạch, món nợ này tính sổ ra sao?!"

"Vừa nghe xong, thái độ của Trần Nhất Tân lập tức mềm mỏng trở lại, 'Tôi nào có tài cán lớn như vậy, giám đốc Triệu, chắc chắn ông hiểu lầm rồi. Triệu Hồng Pha nổi giận đùng đùng bảo, 'Hiểu lầm ư? Đề bạt được loại người như người lên thành phó giám đốc, mới là sai lầm lớn nhất trong đời ta. Lúc này, Bộc Lượng đứng dậy nói, 'Giám đốc Triệu, nhiệm vụ mà Sở phó Lưu giao cho tôi hôm nay là bảo vệ cho sự an toàn của ông, nếu ông cảm thấy có tên nhãi nhép nào đe dọa đến sự an toàn của mình, chỉ cần nói ra, tôi lập tức còng hắn lại ngay. Cái gã thẳng băng băng này giỏi cái bài ấy lắm." Lưu Tiệp cười khổ sở, "Còn tên Hồ Nhạc ngồi bên cạnh Trần Nhất Tân, cũng chầm chậm đứng lên, nhìn Bộc Lượng trùng trừng. Trông tình cảnh ấy, Triệu Hồng Pha bèn nói, 'Ân oán riêng giữa tôi và Trần Nhất Tân, tội gì phải để nhiều bạn bè giương nỏ tuốt gươm như vậy, thế này đi, tôi lên lầu chờ một lát trong thư phòng trước, mười phút sau, Trần Nhất Tân nhà ngươi suy nghĩ kỹ rồi hãy lên tìm

ta để bàn, bàn ổn thỏa, thì là chuyện riêng, bàn không xong, thì xem như việc công giải quyết kiểu công vậy. Nói xong ông ấy uống cạn rượu vang trong ly, lau miệng bằng khăn, rồi bước lên lầu, Triệu Lân Chi đuổi theo lên, vừa gọi được một tiếng 'bố, Triệu Hồng Pha đã trừng mắt nhìn cậu ta một cái rồi bảo, Mày đi theo tao làm gì, ra tiếp khách đi!"

"Triệu Lân Chi đứng ngay lối lên cầu thang, lúng túng không biết làm thế nào, những khách khứa còn lại cũng ngại ngùng ra mặt, ngay đến cả Trần Nhất Tân cũng ngồi ngây ra trên ghế, tầng trên im ắng như tờ, khắp nhà tĩnh mịch như chết, chỉ có thể nghe thấy tiếng kim giây của chiếc đồng hồ treo trên tường, tích tắc tích tắc, một người không nhạy bén như Bộc Lượng, mà về sau cũng bảo tôi rằng, bầu không khí trong phòng ăn lúc ấy vừa căng thẳng vừa kỳ dị, tất cả mọi người đều cảm thấy có chuyện đáng sợ gì đấy sắp xảy ra, cho nên không ai dám cử động, chỉ sợ bản thân mình trở thành ngòi nổ làm nhóm lên sự việc khủng khiếp nào đấy, cả một ngôi biệt thự rõ to mà im lặng như chết, như phần mộ lẻ loi trên đồi hoang... Tuy Triệu Hồng Pha đã bảo Trần Nhất Tân hãy đi lên tầng sau mười phút, nhưng mười phút trôi qua từ lâu rồi mà Trần Nhất Tân vẫn không mảy may nhúc nhích. Cuối cùng viên quản gia khẽ hắng giọng, Trần Nhất Tân sững đực ra, liền đấy mới nhận ra là mỗi một ánh mắt đều đang nhìn sang phía hắn, tuồng như đang hỏi 'Anh còn ngồi đây làm gì"? Hắn chậm rãi đứng dậy, vịn vào tay vịn của cầu thang xoắn ốc và bước lên tầng trên tối mịt, Hồ Nhạc vừa định bước theo lên, Bộc Lượng đưa người ra chặn ngang, Giám đốc Triệu chỉ nói là để một mình tên họ Trần

đi lên, tên họ Trần ấy dù lớn hay bé cũng là một tên đái đứng, không tới nỗi đi đến đâu cũng phải mang theo vệ sĩ chứ nhỉ."

"Sau khi Trần Nhất Tân lên tầng trên, trong khoảng thời gian rất lâu, tầng trên lặng ngắt như tờ, giữa thời gian ấy, chỉ có La Khiêm bảo là lỡ uống nhiều quá, nên đã đi vệ sinh, viên quản gia bảo phải xuống bếp xem còn món nào chưa được dọn lên, nên cũng đã rời khỏi, cô đầu bếp hiển nhiên cũng không ở trong phòng ăn... Cô đừng trách tôi dài dòng, tôi thấy việc nói rõ ràng vị trí của từng người vào lúc ấy, sẽ càng có lợi hơn cho cô trong việc làm rõ và phân tích tình tiết vụ án." Lưu Tiệp nói với Lôi Dung, "Ngay lúc mọi người cảm thấy bực dọc bất an vì thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, ngay lúc mà một cây kim rơi xuống sàn cũng có thể khiến tất cả kinh hoàng chấn động, đột nhiên một tiếng hét thất thanh từ tầng trên vọng xuống!"

"Tiếng hét của ai?" Lôi Dung hỏi.

"Có thể... là của Triệu Hồng Pha."

"Vì sao lại nói là 'có thể'?"

"Vì dựa trên hồi tưởng của tất cả mọi người về sau, ngay cả Triệu Lân Chi cũng không lập tức bật lên phản ứng là bố anh ta đang hét, chỉ vì ngay giờ phút ấy ngoài Trần Nhất Tân ra, chỉ còn Triệu Hồng Pha ở tầng trên, mà Trần Nhất Tân vẫn còn sống, thế thì người đã phát ra tiếng hét e chỉ có thể là Triệu Hồng Pha mà thôi."

Lôi Dung nhíu mày lại, "E rằng suy luận này không đủ chặt chẽ đâu."

"Trong tình trạng mà thần kinh mỗi người đều căng thẳng cao độ, nếu có ai khẳng định chắc chắn một trăm phần trăm là

Triệu Hồng Pha đang hét, chẳng phải trái lại mới là không bình thường sao?"

"Ừm, có lý."

Lưu Tiệp nói tiếp, "Mọi người sững sờ hết mấy giây, Hồ Nhạc xông lên tầng ba, người theo phía sau hắn là Triệu Lân Chi, sau nữa là Bộc Lượng, Triệu Long và những người còn lại ở sau chót, lên đến tầng ba, chỉ thấy cả một khoảnh tối mịt trong hành lang, chỉ có thư phòng hướng nam nằm ở đầu xa nhất về phía tây, có ánh đèn vàng vọt tràn ra dưới khe cửa, qua vóc người trông giống như khoai tây đang đứng trước cửa, có thể nhận ra người đang đứng chính là Trần Nhất Tân, hắn không ngừng dùng nắm đấm đập lên cửa và gọi lớn, 'Giám đốc Triệu, giám đốc Triệu, có chuyện gì xảy ra thế, ông mở cửa ra đi! Nhưng trong phòng không một tiếng động, lúc này Bộc Lượng bước sang, vặn nắm tay cửa rần rần rần hết nửa buổi, nó bị khóa từ bên trong, anh ấy không lo nghĩ được nhiều nữa, tung một cước đạp lên trên cửa, cánh cửa gỗ lim rắn chắc không mảy may sứt mẻ, Bộc Lượng lại sút một cước, chỉ nghe chốt khóa bên trong vang lên một tiếng cách, lúc đấy, Hồ Nhạc bước lên, lôi Bộc Lượng ra, sút thật mạnh một cước thứ ba, tên này là người luyện võ, một tiếng động lớn vang lên như sấm rền, cánh cửa liền bật mở!"

"Mọi thứ xảy ra trước mắt làm tất cả mọi người đang đứng tụ lại trước cửa sợ hãi sững sờ: chỉ thấy dưới sự soi rọi của ánh đèn bàn vàng vọt, Triệu Hồng Pha nằm nghiêng trên nền nhà phía trước bàn đọc sách, một con dao cắm giữa ngực, tay ông ấy còn nắm chặt cán dao, tiếng 'ộc ộc ộc đáng sợ phát ra từ trong

cổ họng, dưới thân người đã co quắp lại càng co quắp cong vẹo hơn do nỗi đau đớn khủng khiếp, một vũng máu đỏ đã hợp lưu lại thành vịnh…”

Lôi Dung không nén nổi phát ra một tiếng rên nhè nhẹ, “Trời ơi!”

“Triệu Lân Chi hét lên một tiếng, liền đó xông ngay vào phòng Bộc Lượng la lên một câu Không được phá hoại hiện trường, định lôi anh ta trở lại, nhưng Trần Nhất Tân đang đứng ngăn như khối cầu bằng thịt trước mặt, bèn túm lấy cổ áo sau gáy rồi đẩy anh ta sang một bên, Hồ Nhạc vừa trông thấy, đấm ngay một quả vào Bộc Lượng làm anh ấy ngã xuống đất, trong đường hành lang không hề rộng rãi bỗng chốc vang lên một tràng tiếng la hét và tiếng đấm đá, cũng không biết là ai đã ăn một đấm của ai, ai đã đá vào ai một cước, tóm lại sau khi cơn hỗn loạn đã lắng lại, mọi người mới trông thấy, Triệu Lân Chi đang ngồi bên cạnh Triệu Hồng Pha với vẻ sợ hãi trên mặt, thân người đang nằm giữa vũng máu của Triệu Hồng Pha lại co giật thêm vài nhát, rồi tắt thở hoàn toàn.”

Không ngờ trong phút chốc Lôi Dung lại không nói nổi nên lời.

Lưu Tiệp khẽ ngưng, rồi nói tiếp, “Bộc Lượng đi vào, kéo Triệu Lân Chi ra, sau đó cấm tất cả mọi người tiến thêm nửa bước vào trong phòng, bật ngọn đèn lớn trên trần lên, dựa trên quy phạm, vừa dùng điện thoại để chụp hình, vừa tiến hành khám nghiệm sơ bộ. Về sau anh ấy bảo với tôi, giác quan thứ sáu mách bảo anh ấy rằng Triệu Hồng Pha bị giết chết, nhưng lúc Hồ Nhạc giương chân đá tung cửa ra, anh ấy trông thấy rất

rõ, trong phòng không có bất kỳ ai, tủ sách kê dựa tường, bàn đọc sách không lớn, không che chắn nổi tầm nhìn. Tuy Triệu Hồng Pha đã chết, nhưng mắt ông ấy mở rất to, ánh nhìn còn sót lại trông vừa kinh khủng vừa hung tàn, hàm răng nghiến chặt đầy thù hận, xác chết cứng đờ lạnh lẽo dần, cơn ớn lạnh tự nhiên dâng lên làm Bộc Lượng sởn hết gai ốc, tựa như một con ác ma lòng đầy oán hận trôi lượn lờ lên tới trần nhà, đã sải tung ra đôi cánh màu đỏ máu...”

3

Lôi Dung rùng mình.

"Bộc Lượng khám xét tỉ mỉ căn phòng, không tìm ra hiện vật gì như đường hầm bí mật hay đại loại thế, anh ấy bước đến bên cửa sổ, kiểm tra xem có thể được mở ra từ bên ngoài hay không, rốt cuộc phát hiện ra cửa sổ đã được khóa trái bên trong, ngay lúc định rời khỏi đó, anh ấy đột nhiên trông thấy một người phụ nữ sắc mặt trắng nhợt đang đứng dưới sân."

Lôi Dung hơi sửng sốt, "Người phụ nữ? Người phụ nữ nào?"

"Bộc Lượng cũng không quen biết, anh ấy định mở cửa sổ ra, lại sợ trên tay nắm cửa sổ có dấu vân tay chưa được thu thập, khiến chúng bị phá hoại. Lúc này, anh ấy trông thấy người phụ nữ quay người bỏ chạy mất, vội vã nói với đám người đang đứng co cụm trước cửa, "Có một người phụ nữ ở sân sau, muốn bỏ chạy, các anh mau chóng bắt cô ta lại!" Không bao lâu sau, viên quản gia đến báo cáo, bảo là đã tìm được người phụ nữ ấy rồi, cô ta là Đồng Lệ, vợ của Triệu Hồng Pha, lẽ ra đã rời khỏi nhà từ rất lâu rồi, không hiểu sao lại trở về tối nay, về sau cô ta bảo là Triệu Hồng Pha đã gọi cho mình, muốn bàn về thủ tục ly hôn và phân chia tài sản, sau khi lái xe đến nơi, cô ta bước vào sảnh trước, nhận ra đèn trong sảnh trước và đèn trong phòng

ăn tuy đang sáng, nhưng không có ai, có tiếng hét và tiếng vật lộn quyết liệt ở tầng trên, cô ta hơi sợ hãi, vội bước trở ra khỏi biệt thự, định bỏ đi, nhưng lại sợ không hợp lẽ, bèn vòng ra sân sau, để quan sát từ bên ngoài xem động tĩnh bên trong, kết quả là nhìn thấy ngọn đèn lớn trong thư phòng ở tầng ba đột nhiên sáng lên, cô ta sững người một lúc, đang cân nhắc xem nên làm thế nào, thì trông thấy khuôn mặt một người xa lạ xuất hiện trên cửa sổ, làm cô ta sợ đến nỗi vội vàng bỏ chạy."

"Người mà cô ta nhìn thấy là Bộc Lượng à?" Lôi Dung hỏi.

"Đúng vậy."

"Thế thì, lúc cô ta đi vào sân sau, có trông thấy người nào khác bên dưới cửa sổ thư phòng không?"

Lưu Tiệp chỉ vào bản vẽ mặt bằng của ngôi biệt thự trên máy tính bảo, "Cô xem, tòa biệt thự này thực ra là một khối kiến trúc khá là quy củ', mang hình chữ nhật đối xứng trông kiên cố chắc chắn lắm. Từ hai mé đông và tây của biệt thự, đều có thể đi vào vườn sau, chờ tới khi đến đấy cô đích thân xem xét là sẽ biết. Theo lời Đồng Lệ, tối hôm ấy khi đi vào sân sau, cô ta đi vòng qua từ mé phía tây, không hề trông thấy người nào khác cả."

"Trong khoảng thời gian ấy, có người nào trong biệt thự không ở trên tầng ba hay không?"

"Cái này thì không biết được, lúc Bộc Lượng khám xét, ngoài cửa vẫn còn lộn xộn lắm, ai mà biết được có phải mỗi một người đều ở đó cả hay không." Lưu Tiệp thở dài một hơi, "Sau khi cảnh sát nhận được tin báo án, kỹ thuật viên hình sự và pháp y đã lập tức đến đấy, một hồi sau, tôi cũng dẫn người chạy sang, trông thấy thi thể của người bạn già bị phủ khăn trắng rồi

bị khiêng lên xe chở đi, trong lòng thật không vui vẻ chút nào, mắt ông ấy mở trừng trừng đích thân tôi đã vuốt mắt cho ông ấy, nhưng vuốt sao cũng không nhắm lại nổi."

Lôi Dung nói, "Khám xét hiện trường và kiểm nghiệm xác chết một cách chi tiết, cho ra kết quả thế nào?"

Lưu Tiệp nói, "Kết quả khám xét hiện trường cho thấy: trước khi căn phòng ấy bị phá cửa xông vào, cửa và cửa sổ đều bị khóa trái, mà trên cán dao cũng chỉ có dấu vân tay của Triệu Hồng Pha, khám nghiệm thi thể không phát hiện ra vấn đề gì, nguyên nhân cái chết là do bị vật sắc nhọn đâm vào tim, đơn giản rõ ràng đến mức như thể được ngâm trong nước lọc vậy. Có viên cảnh sát hình sự già quả quyết ngay tại chỗ là Triệu Hồng Pha chết do tự sát. Thế nhưng tôi không thể nào chấp nhận quan điểm này. Động cơ thì sao? Không ai biết vì sao ông ấy tự sát! Về sau, trong lúc chịu thẩm vấn của cảnh sát, những người có mặt lúc ấy đã chia ra ba quan điểm khác nhau đối với nguyên nhân cái chết của Triệu Hồng Pha: Những người giữ quan điểm thứ nhất là cô đầu bếp, cô giúp việc và Đồng Lệ, họ nhắc đến trạng thái tinh thần của Triệu Hồng Pha, cảm thấy rằng rất có khả năng là bệnh tâm thần tái phát khiến ông ấy tự đâm cho mình một nhát; những người giữ quan điểm thứ hai là phần lớn khách khứa, họ đều cho rằng Trần Nhất Tân đã giết Triệu Hồng Pha, vì hôm ấy theo lời Triệu Hồng Pha đã nói hoặc ám chỉ, rất hiển nhiên là ông ấy đã nắm giữ được bằng chứng gì đó cực kỳ bất lợi cho Trần Nhất Tân, muốn vạch trần hắn, hắn đến bước đường cùng, đành giết người để thủ tiêu, chỉ có điều phương pháp giết người thì không ai biết cả..."

Lôi Dung nói xen vào, “Vậy thì, về sau cảnh sát đã tìm được bằng chứng cực kỳ bất lợi cho Trần Nhất Tân này hay chưa?”

Lưu Tiệp khẽ lắc đầu, “Ngăn kéo bàn đọc sách, tủ quần áo, két sắt của Triệu Hồng Pha đều đã được mở ra, không tìm thấy vật gì có chút liên hệ nào với Trần Nhất Tân.”

Lôi Dung hỏi, “Quan điểm thứ ba là gì?”

“Người giữ quan điểm thứ ba chỉ có một, chính là Triệu Lân Chi.” Lưu Tiệp nói, “Anh ta không ngừng lầm bầm, bảo là trong biệt thự có thứ gì đó, đã làm hại bố nuôi của mình, cảnh sát không thể nào giở chứng thần kinh theo anh ta được, nên đã bảo anh ta nói rõ ràng xem là thứ gì? Anh ta không nói được...”

“Tôi để ý, dường như trong lúc giới thiệu những quan điểm khác nhau của mọi người đối với nguyên nhân cái chết của Triệu Hồng Pha, anh đã không nhắc đến người quản gia.”

“Ha ha, Trưởng ban Lôi lắng nghe kỹ càng thật đấy.” Lưu Tiệp cười, “Sau khi chạy đến biệt thự, tôi đã tham dự hết những cuộc thẩm vấn với từng người, trong đó thái độ của ông quản gia là kỳ lạ nhất, lão ta vô cùng đau lòng trước cái chết của ông chủ, nhưng trước sau lão không hề đưa ra bất cứ đánh giá và suy đoán nào, giống như muốn chôn vùi vô số bí mật cùng với quan tài của Triệu Hồng Pha mãi mãi. Trực giác bảo tôi rằng, chắc chắn người này giữ một bí mật nào đó, nhưng mãi không nói ra...”

“Nhiều điều bí ẩn quá!” Lôi Dung lẩm bẩm một câu, ném ánh mắt đầy nghi hoặc ra ngoài cửa xe.

Không biết từ khi nào, chiếc xe đã lái vào một con đường quốc lộ hơi hẻo lánh. Tuy đường rất rộng, nhưng hai bên đường

không một ngọn cây, ở nơi còn thấp bé hơn cả vệ đường, từng cụm từng cụm nhà ngói gạch cũ nát, như thể những chiếc tổ ong bị phá nát, bày ra dày đặc về phía xa: những bức tường được sơn biểu ngữ đã ngả màu, những mảnh gạch vụn màu đỏ đen, những ô cửa sổ tối om, những mái nhà lợp giấy dầu màu xanh xám, những chiếc túi nilông phủ trên những chiếc vò và treo dưới hiên nhà, khiến nơi đây trông cứ như một vùng nhà hang động mà người tiền sử bỏ hoang. Rất rõ ràng, nơi đây vốn là khu hộ ở lều, nhìn từ một số ngôi nhà kề sát bên đường bị thiếu mất một nửa như chiếc răng mẻ, có thể tưởng tượng thấy việc phá dỡ chuyển dời lúc xây dựng đường đã diễn ra kinh khủng đến mức nào. Chỉ đáng tiếc là, có lẽ do ít được dọn dẹp nên mặt đường của con đường quốc lộ kiêu hãnh vênh vang này như thể bị gắn lên vài mảnh vá, chỗ này một đống đất cát, chỗ kia một mảnh đất bazan, làm phát ra tiếng lạo xạo lúc bánh xe chạy qua nghe như tiếng răng cắn phải vật cứng.

Lôi Dung thu ánh mắt về, nhìn Lưu Tiệp nói, “Sở phó Lưu, vừa nãy anh đã nói, bác sĩ tâm thần cho rằng tinh thần của Triệu Hồng Pha vốn không có vấn đề gì, thế thì cái kết luận ông ấy tự sát do bệnh tâm thần hoàn toàn không thể đứng vững, chỉ có thể là sự cố ngoài ý muốn hoặc do bị sát hại. Trước tiên hãy xem xét sự cố ngoài ý muốn, ví dụ Triệu Hồng Pha đang cầm dao định làm gì đó, rồi bị vấp ngã từ trên cao xuống sàn, bị dao đâm trúng ngực, có khả năng như thể hay không?”

“Việc khám xét nhằm vào hiện trường phạm tội đã loại trừ khả năng này một cách triệt để, không hề có bất cứ vết xước nào trên nền nhà do Triệu Hồng Pha bất cẩn ngã xuống tạo ra,

xung quanh cũng không có ghế hay gì đó để ông ấy trèo lên rồi ngã xuống."

"Thế thì, chỉ còn nguyên nhân là bị sát hại thôi."

"Nói một câu trộm vía, lão Triệu chết một cách kỳ lạ đến vậy, tôi thật tình mong ai đó có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng là do bị sát hại... Nhưng không được, cửa và cửa sổ căn phòng đều bị khóa trái, không tìm ra được một tí ti khuyết điểm nào, những con mắt có mặt ở hiện trường đều đang nhìn vào đấy, sau khi Hồ Nhạc tung một cước mở cửa ra, trong phòng chỉ có mỗi Triệu Hồng Pha, ai có thể giết được ông ấy chứ?"

Lôi Dung khẽ gật đầu bảo, "Sở phó Lưu, tôi biết, người đã nhiều năm giải quyết vụ án ở tuyến đầu cảnh sát điều tra, sẽ không mấy tin là có 'tội phạm bất khả thi gì đấy, ví dụ như những vụ giết người trong phòng kín trong các tiểu thuyết trinh thám. Thế nhưng, với tư cách là một nhân viên pháp y từng giải phẫu vô số thi thể tôi vẫn phải nói rằng, sở dĩ rất nhiều vụ án mạng thật sự không trở thành tư liệu trong tiểu thuyết trinh thám, không phải do chưa đủ kinh dị li kỳ, mà chỉ là do sự máu me vốn đã là 'khẩu vị nặng thực sự, những cảnh sát hình sự ngày ngày ngâm đẫm bên trong đấy, sẽ chẳng còn thèm quan tâm đến sự phối hợp của gia vị nữa."

"Tôi hiểu." Lưu Tiệp khẽ gật cái cằm béo múp, "Nói không giấu gì chị, kể từ sau khi đến Phong Chi Thự, cảm thấy nơi ấy khá tà đạo, tôi cũng cảm thấy e là vụ án này không lên nổi

chương trình pháp chế, chỉ có thể dựng thành *Tiến gần đến khoa học*[37E] thôi."

Lôi Dung bất giác cười, "Thế này đi, với tư cách là một người ưa thích tiểu thuyết trinh thám, chúng ta sẽ tạm xem vụ án mạng của Triệu Hồng Pha là một vụ giết người trong phòng kín, để tôi nói thử cho anh vài thủ pháp giết người có khả năng xảy ra, anh đã đến hiện trường, đã từng tham dự thẩm vấn, các hồ sơ, ghi chép có liên quan cũng đã xem qua cả mớ, tôi nói ra một thủ pháp, nếu anh có thể dùng bằng chứng đanh thép nào để phản bác được, thì chúng ta đổi một thủ pháp khác, cho đến khi tìm ra thủ pháp có khả năng lớn nhất mới thôi, anh thấy sao?"

"Được!" Lưu Tiệp nói, "Dù sao cũng còn một đoạn đường, xem như tán chuyện phiếm vậy."

Lúc này, ngay cả Hầu Kế Phong đang mải lái xe cũng khẽ nghiêng đầu qua, "Trưởng ban Lôi, Sở phó Lưu, hai người nói lớn giọng chút nhé, tôi đây là fan ghiền tiểu thuyết trinh thám đấy!"

"Được thôi." Lôi Dung cười nói. Cô khẽ suy nghĩ một chút rồi nói, "Thủ pháp thứ nhất, không biết vì nguyên nhân gì, Triệu Hồng Pha đã bàn bạc trước với Triệu Lân Chi, định diễn một vở kịch để hù dọa các vị khách một phen, Triệu Hồng Pha lên lầu trước, khóa trái cửa lại, cầm một con dao và nằm xuống sàn, sau đó hét lên một tiếng thất thanh, thu hút các vị khách mời tụ tập trước thư phòng. Sau khi cửa bị đá mở ra, dựa trên 'nội dung vở kịch đã được trao đổi từ trước, Triệu Lân Chi chỉ cần

lao đến bên người bố nuôi, lộ ra vẻ sợ hãi là được rồi, nhưng Triệu Lân Chi lại làm ra vẻ xem xét tình trạng vết thương của bố nuôi, xoay lưng lại về phía mọi người, nắm lấy tay của bố nuôi, cắm thẳng con dao vào ngực ông ấy...

"Điều này hoàn toàn không thể." Lưu Tiệp lắc đầu thật mạnh, "Khoảnh khắc mà Hồ Nhạc đá tung cửa ra, tất cả những mọi người tụ tập trước cửa đều trông thấy một vũng máu dưới sàn trước mặt Triệu Hồng Pha, tuy sau đấy do trận hỗn chiến giữa Hồ Nhạc và Bộc Lượng, làm cho mọi người không để ý đến Triệu Lân Chi, nhưng với cái gan thỏ đế ấy của cậu ta thì..."

Lôi Dung ngắt lời, "Có thể chuẩn bị sẵn một lớp máu gà máu vịt gì đó trước, hoặc cứ làm luôn ít huyết tương, sau khi giết chết Triệu Hồng Pha rồi, máu của ông ấy chảy ra, hòa với máu trên nền nhà lúc đầu, dù gì cứ màu đỏ là được, pháp y bên tỉnh lỵ đây nếu không tiến hành phân tích chi tiết đối với mẫu máu thì..."

Lưu Tiệp chau mày lại, "Lôi đại pháp y à, tôi bảo này, tỉnh lỵ tuy không sánh được bằng đế độ các chị, nhưng cũng không đến nỗi làm việc mức độ này. Pháp y đã tiến hành khám nghiệm máu trên nền nhà, thuần túy tự nhiên không bị ô nhiễm, chắc chắn là máu tươi có độ thuần chất cao vừa chảy ra từ cơ thể Triệu Hồng Pha ra, trên thân thể ông ấy cũng không có miệng vết thương nào khác, cho nên cô đừng đặt giả thiết là ông ấy đã lấy máu trước giờ cơm tối, rồi đổ ra nền nhà sau khi vào thư phòng nữa, vả lại, bỗng nhiên ông ấy dàn dựng ra vở kịch giết người trong phòng kín trình diễn trước mặt mọi người để làm gì chứ!"

Lôi Dung hơi đỏ mặt, cô nhấp nháy hàng mi dài xinh đẹp, để lộ ra nụ cười thẹn thùng của người con gái một cách vô cùng hiếm hoi, “Ui cha, lúc nãy không phải tôi đã nói rồi sao, đây chỉ là một cuộc thảo luận để khơi thông não bộ thôi, đừng làm nghiêm túc quá vậy chứ.”

Lưu Tiệp vội giơ hai tay lên, tỏ ý đầu hàng.

“Dạng thứ hai. Trần Nhất Tân đã mua chuộc được quản gia hoặc người giúp việc, làm lỏng khóa cửa cánh cửa phòng, chế tạo ra một cái ‘lỗ có thể tháo dỡ và lấp vào, Trần Nhất Tân đến trước cửa, trước tiên hắn dỡ khóa cửa xuống một cách nhẹ nhàng, không phát ra một tiếng động nào, mở cái miệng lỗ ấy ra, sau đó gọi Triệu Hồng Pha đến trước cửa, khi cơ thể ông ấy kề sát vào cửa phòng hắn rút ra một con dao có chiều rộng phần cán nhỏ bằng đường kính miệng lỗ, đâm thẳng một nhát vào trong, rồi lắp lại khóa lần nữa, lấp miệng lỗ lại.”

Hầu Kế Phong bật ra một câu, “Âm mưu này hình như được viết trong cuốn tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng nào rồi thì phải...”

“Không được tiết lộ!” Lôi Dung nói, “Các phương pháp tương tự còn có: một cạnh của bản lề thật ra có thể mở được; buộc đầu sợi dây diều lên trên then cửa, đầu còn lại xỏ qua lỗ khóa đưa ra ngoài, chờ sau khi chốt lại rồi mới giật sợi dây diều ra; hoặc các âm mưu mang tính máy móc như tìm một mẩu nam châm điện cường lực nào đẩy hút lấy chốt của từ bên ngoài để khóa cửa lại... chung quy là có thể khóa trái cửa phòng sau khi giết người.”

“Đâu ra toàn những ý tưởng lung tung loạn xạ thế!” Biểu cảm của Lưu Tiệp dở khóc dở cười, “Trưởng ban Lôi, đối với những chiêu mà cô vừa nói, cảnh sát không sợ một tí nào, phá án chỉ là chuyện trong phút chốc, nói thật, chúng tôi chỉ biết một loại tội phạm giết người mà không dễ tóm thôi - cái loại giết người xong rồi bỏ chạy ngay đấy.”

Lôi Dung cười, “Được rồi, anh nói trước đã, những ý tưởng mà tôi nghĩ đến, trong lúc khám xét hiện trường, nhân viên điều tra đã lưu ý đến chưa?”

Lưu Tiệp khẽ chau mày lại, “Chắc chắn là không... trên thực tế sẽ không có ai làm như thể thật chứ!”

“Nói vậy thì, có tồn tại khả năng là phòng kín mang tính máy móc.” Lôi Dung thoáng suy nghĩ, nói, “Chờ đến lúc tôi đến Phong Chi Thự rồi xem xét kỹ lưỡng xem cánh cửa ấy có từng bị động tay động chân qua hay không. Tiếp sau đây là tiếp tục khơi thông não, các anh có khám xét qua trần nhà của căn phòng ấy chưa?”

“Trần nhà?” Lưu Tiệp ngơ ngác, “Trần nhà có gì để khám xét?”

“Có chứ. Ví dụ, ban đầu lúc Trần Nhất Tân xây dựng tòa biệt thự ấy, đã cân nhắc đến chuyện sớm muộn sẽ có một ngày cần dùng nó tạo ra phòng kín để giết người, vì vậy đã lầm cho trần nhà có thể nâng lên hạ xuống được, đồng thời gắn một con dao gấp chạy bằng điện lên, rồi lại lắp thêm một ống kính theo dõi ở nơi nào đó trong phòng, chờ đến khi Triệu Hồng Pha uống rượu có tẩm thuốc mê vào, hoặc bơm hơi độc vào qua bên dưới khe cửa, làm ông ấy ngất đi tại vị trí thích hợp rồi khởi động thiết

bị, khiến trần nhà hạ xuống chầm chậm, đồng thời con hở dao ra, mũi dao chĩa xuống, cắm vừa vặn vào ngực Triệu Hồng Pha, trong cơn đau khốc liệt Triệu Hồng Pha nắm chặt lấy cán dao, nhưng đành nhìn theo trần nhà nâng lên chầm chậm...”

Lưu Tiệp sắp khóc đến nơi, “Trưởng ban Lôi ơi là Trưởng ban Lôi, tôi vẫn luôn tưởng rằng cô là một nhà khoa học đầy óc thực tế, đứng đắn nghiêm túc, xem ra tôi đã làm, tôi thật không ngờ sức tưởng tượng hão huyền của cô lại cừ đến thế.”

“Cái này có gì đâu, xây một tòa công trình lên nhằm giết người, đây là chủ nghĩa kinh điển mới điển hình mà!” Hầu Kế Phong đang lái xe, không nhìn thấy biểu cảm mếu máo không ra nước mắt của Lưu Tiệp.

Ngày thường tính tình Lôi Dung vô cùng ôn hòa, cách xử sự cũng cực kỳ khôn khéo, nhưng một khi đã bướng, thì cũng đặc biệt bướng, nhất là trong chuyện nghiên cứu khoa học và thảo luận nghiên cứu vụ án, một khi đã cắm đầu vào rồi thì tám trăm con trâu cũng không lôi cô ra nổi, “Còn phòng kín tâm lý nữa, cũng cần thiết phải suy xét đến nó.”

“Phòng kín tâm lý là gì?” Lưu Tiệp không hiểu gì cả.

“Chẳng hạn như, Trần Nhất Tân và Bộc Lượng thông đồng với nhau - anh đừng trừng mắt nhìn tôi, tôi phải cân nhắc đến mọi khả năng.” Lôi Dung nói với vẻ nghiêm túc, “Cánh cửa ấy vốn không bị khóa, sau khi Trần Nhất Tân đâm Triệu Hồng Pha một nhát rồi, hắn ra ngoài vờ như cửa đã bị khóa, đến khi mọi người đều đã đến trước cửa, Bộc Lượng rõ ràng vẫn đối địch suốt với hắn cũng vặn tay nắm cửa một cái, cũng vờ ra vẻ như cửa đã bị khóa lại, mọi người bèn tin vào điều đấy; còn một khả

năng nữa: Bộc Lượng cấu kết với tên hung thủ thật sự, sau khi giết người thì tên hung thủ thật sự ấy bỏ trốn qua cửa sổ, còn Bộc Lượng với tư cách là cảnh sát duy nhất ở hiện trường, có đặc quyền để điều tra hiện trường tạm thời, do vậy nhân lúc mọi người không để ý đến, đã khóa cánh cửa sổ mới chỉ được đóng lại thôi; hai phương pháp nói trên, đều có thể làm hình thành nên phòng kín tâm lý qua việc tạo dựng hình ảnh giả tạo là cửa và cửa sổ đã bị khóa trái."

"Không sai, không sai!" Hầu Kế Phong nói, "Vì sao nhất định phải là Trần Nhất Tân và Triệu Lân Chi giết chết Triệu Hồng Pha? Không lẽ chỉ vì trong hai người ấy, một người thì mang thù oán với ông ấy, còn một người chạy đến bên cạnh ông ấy đầu tiên? Nếu nhìn từ thời gian gây án, sau khi Triệu Hồng Pha lên tầng ba rồi, người đã đi vệ sinh là La Khiêm, người đi xem còn món ăn nào chưa được mang lên là viên quản gia và người vẫn ở trong bếp suốt là cô phụ bếp, chẳng phải đã hội đủ điều kiện gây án hay sao?"

"Tên nhóc nhà anh câm miệng lại cho tôi!" Lưu Tiệp đập một phát thật mạnh lên lưng ghế lái, sau đó nói với Lôi Dung, "Trưởng phòng Lôi, trò khơi thông não này của cô đi hơi quá rồi, lại còn nghi ngờ cả Bộc Lượng nữa chứ, cô nên biết là, hôm ấy do tôi không đi Phong Chi Thự được nên mới cử anh ấy đi vào phút chót, làm sao mà anh ấy có thể cấu kết nối với Trần Nhất Tân hoặc là hung thủ thật sự khác nhanh đến thế, huống chi bắt đầu từ lúc khám xét hiện trường, camera trên điện thoại trước sau vẫn ở trạng thái ghi hình suốt, nếu anh ấy khóa cửa sổ lại, với độ cao của tay nắm cửa sổ như thể thì nhất định sẽ bị

ghi hình lại, đoạn video khám xét hiện trường cũng nằm trong hai tệp dữ liệu ấy, đã được gửi vào máy tính của cô rồi."

Nhưng Lôi Dung vẫn không chịu buông tha, "Cho dù không có vấn đề gì với tính chân thật của đoạn ghi hình đi chăng nữa, cũng chỉ có thể phủ định dạng phòng kín tâm lý thứ hai mà tôi đặt giả thiết, còn đối với dạng thứ nhất thì vẫn có khả năng xảy ra. Lúc trước anh đã nói, quan hệ giữa Trần Nhất Tân với cục cảnh sát chồng chéo phức tạp lắm, những năm gần đây, phàm là những người có thể hô mưa gọi gió trong giang hồ, nhất định sẽ nắm cả giới cảnh sát lẫn giới anh chị, rốt cuộc hắn đã mua chuộc người nào trong cục cảnh sát bằng tiền, e là vị sở trưởng như anh cũng chưa chắc đã biết được, giả dụ - tôi chỉ nói giả dụ thôi, Bộc Lượng đã cấu kết với Trần Nhất Tân từ trước, sau khi nhận cuộc gọi mà anh cử đến Phong Chi Thự, liền liên lạc ngay với Trần Nhất Tân, đúng lúc Trần Nhất Tân cũng định sang đấy, hai người bèn bàn bạc thống nhất âm mưu là sẽ tạo ra phòng kín, để cảnh sát tưởng rằng Triệu Hồng Pha chết do tự sát, hoàn toàn cũng có thể làm được chứ nhỉ."

Ngờ đâu Lưu Tiệp á khẩu, không thốt nên lời.

Đúng lúc này, chiếc xe bỗng rẽ trái, sau đó mũi xe chợt nâng lên, chạy vào một con đường dẫn lên dốc, đồng thời sau khi đã đến một độ cao nhất định rồi thì xe tiếp tục chạy trên con đường mòn giữa rừng không những rất hẹp mà còn mấp mô lồi lõm, một mùi tanh ẩm ướt xộc vào từ bên ngoài cửa sổ trước đang mở một nửa, Lôi Dung khẽ nhìn ra ngoài, cô nhận ra phía bên trái xe là một tiểu khu được bao quanh bằng tường cao, bên phải là một con sông nhỏ lấp loáng ánh nước.

“Có khả năng là không thể, cũng có khả năng là có thể...” Lưu Tiệp day huyệt thái dương nói, “Trưởng ban Lôi, cô đã nói đến nhiều khả năng như thể, bây giờ có thể phải tự mình đi kiểm chứng một chút rồi đấy.”

4

Lôi Dung kinh ngạc, "Ơ? Đến nơi rồi à?"

"Đúng vậy, cô nhìn sang bên phải, thấy hòn đảo nhỏ bên phía đối diện sông chưa?"

Lôi Dung đưa mắt nhìn ra xa, ban đầu cô còn tưởng thứ mình nhìn thấy là ảo ảnh giữa ban ngày: sương mù bốc lên từ trên mặt sông cực kỳ quái dị, xuyên qua từng cụm lớn sương mù trắng dày đặc nghi ngút, có thể thấy một ốc đảo nhỏ nổi lên ngay giữa dòng sông, bề mặt ốc đảo bị bao phủ bởi lớp bùn đất màu vàng, những hòn đá màu nâu và những khoảnh rừng tre màu xanh. Nơi cao nhất trên ốc đảo ước chừng cao cỡ vài chục mét, có một ngôi biệt thự màu đỏ sẫm nằm trên đấy theo hình trụ dài, do bị bao quanh bởi một bờ tường bao, nên không thể thấy rõ rốt cuộc nó cao ba tầng hay bốn tầng. Một con đường xi măng vừa có thể cho xe chạy qua vừa có thể cho người đi qua, nối thông từ cổng chính của biệt thự thẳng xuống dưới chân núi. Một chiếc cầu đá nối liền bờ sông bên này với ốc đảo, chỉ có điều đầu bờ sông bên này thì mở, nhưng đầu ốc đảo bên kia lại có một thanh chắn ngang màu đen đỏ đan xen, ngoài ra còn có một chốt bảo vệ màu xanh ngói đặt bên cạnh, nhìn không thấy rõ bên trong có người hay không.

Lôi Dung không thích ốc đảo này, cũng không thích tòa biệt thự mà nhìn từ màu sắc đến tạo hình cứ như chiếc quan tài, cô không thể nói rõ vì sao, chỉ là thấy không thích thôi, nếu phải cố gắng tìm một lý do, thì đấy là vì trong giây phút này, bầu trời u ám tựa như một nhà sắp đặt bối cảnh, đã phủ một bầu không khí chẳng lành lên ốc đảo và biệt thự, khiến cô nhớ lại rất nhiều lần đến hiện trường, những đồi núi hoang vu mà có thi thể bị chôn vùi, những mùi thối rữa buồn nôn và tiếng gào thảm thiết như có như không...

Bỗng nhiên cô có chút muốn nuốt lời, vốn dĩ, hôm nay thăm Đường Tiểu Đường xong, cô dự định đi tàu cao tốc thẳng về Bắc Kinh ngay, nếu làm vậy thì giờ này cô đã được ngồi trong tiệm ăn chay Sài Thị Phong Vị để ăn món mì thịt bò thơm phức, bây giờ thì hay rồi, không hiểu đầu cua tai nheo mà bị Lưu Tiệp "bắt cóc" đến một xưởng giết mổ, nghe một gã tên là Tu Thúc bốc phét một tràng liên miên về hung trạch, lại nhận lời của Lưu Tiệp một cách dễ dãi tùy tiện, đến một tòa biệt thự từng xảy ra án mạng trong phòng kín để tham gia tiệc tối gì đấy, mà biệt thự này lại có một thứ khí chất mà bao nhiêu người chết cũng không đủ!

Khoan đã!

Khoan đã!

Đột nhiên Lôi Dung nhớ lại điều gì, "Sở trưởng Lưu, tôi nhớ anh có nói là trong biệt thự này còn xảy ra một vụ án mạng đẫm máu hơn nữa?"

"Đúng!" Đột nhiên giọng điệu Lưu Tiệp trở nên nặng nề lạ thường, "Sau khi Triệu Hồng Pha chết, cảnh sát tạm thời niêm

phong Phong Chi Thự để điều tra, không biết Trần Nhất Tân đã dùng quan hệ gì mà chẳng mấy chốc niêm phong đã được gỡ, đồng thời hắn mua lại ngôi biệt thự từ tay hai người thừa kế là Triệu Lân Chi và Đồng Lệ, tìm tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng duy nhất của toàn tỉnh lỵ đến dọn vệ sinh. Tuy Phong Chi Thự rất lớn, nhưng dẫu sao sự việc chỉ xảy ra trong một thư phòng, nếu làm vệ sinh tính luôn cả hành lang thì ước chừng chỉ cần một ngày là xong, ai ngờ tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng một đi không trở lại, người nhà không làm sao liên lạc được, có người cha già của một thành viên trong đội đã trực tiếp đến thẳng Phong Chi Thự để kiểm tra, sau đó ông đã báo cảnh sát, giọng nói khi báo cảnh sát gần như bị hoảng loạn, khi cảnh sát tới, vừa trông thấy cũng khiếp sợ sững sờ, có năm xác chết trong biệt thự, người may mắn sống sót, là một cô gái đang thoi thóp dưới chân núi…”

Tuy đã biết chuyện này, nhưng giờ đây nghe kể, Lôi Dung vẫn rùng mình một cái.

Năm mạng người, cộng thêm Triệu Hồng Pha nữa là sáu mạng, chưa kể những người già chết trong một “sự cố đơn thuần” ở viện dưỡng lão…

Dường như có thứ gì đó đang tồn tại trong ngôi nhà…

Làm chuyên gia pháp y đã bao nhiêu năm nay, mà vẫn cực ít thấy có nhiều cái chết kỳ dị xảy ra trong cùng một nơi đến vậy.

Cách làm sáng suốt nhất trước mắt, chính là lập tức nói với Lưu Tiệp: *Tôi không muốn đến Phong Chi Thự này nữa, tôi muốn rời khỏi nơi này, thành phố này ngay lập tức, đi về Bắc Kinh…* Có bị anh ta cười nhạo cũng mặc.

Lôi Dung đang nghĩ đến đấy, vừa định mở miệng thì…

Một tiếng "lạch cạch", chiếc xe đã dừng lại.

Dừng ngay ở đầu cây cầu đá ấy.

Lưu Tiệp nghiêng người qua, nói với Lôi Dung, "Lẽ ra, tôi nên nói qua một chút với cô về tình hình điều tra hiện trường phạm tội của vụ án giết người thứ hai này, nhưng đã đưa hai người đến nơi rồi, tôi phải tranh thủ về bố trí công tác an ninh của hội thao toàn quốc, cho nên không nói nữa vậy. Hơn nữa, vụ án này không giống với vụ án của Triệu Hồng Pha, cái chết của Triệu Hồng Pha, ít nhiều gì tôi cũng xem như đích thân hiểu rõ và trải qua một chút, nên có quyền lên tiếng, nhưng với vụ án thứ hai, tôi cũng chỉ dựa vào báo cáo khám nghiệm tử thi, biên bản khám xét hiện trường và bút lục của người may mắn sống sót để nắm rõ về sau. Ngoài những tài liệu đã gửi vào máy tính cô lúc nãy, tôi còn sao thêm một vài tư liệu giấy, bây giờ đưa hết cho cô, sau khi đến Phong Chi Thự rồi thì cô xem từ từ nhé"

Nói đoạn, anh lấy một túi hồ sơ ra khỏi túi, nhét vào tay Lôi Dung, "Đến Phong Chi Thự rồi, viên nội gián' mà tôi nói với cô lúc trước sẽ đón tiếp, bố trí danh tính mới cho cô, đồng thời giới thiệu sâu hơn về tình tiết vụ án cho cô. Một khi đến hội trường hội thao rồi thì tôi sẽ đổi sang dùng hệ thống liên lạc nội bộ của an ninh, cô không gọi được vào số di động của tôi nữa đâu, sáng mai tôi lại đến đón cô vậy." Anh lại dặn dò người đang ngồi trên ghế lái xe là Hầu Kế Phong, "Tiểu Hầu, cậu xuống xe cùng Trưởng ban Lôi, qua cầu, đi bộ đến biệt thự đi, dù sao cũng không phải xa lắm, nhớ lấy, nhất định phải bảo vệ sự an toàn

của Trưởng ban Lôi cho tốt, bất cứ chuyện gì cũng đều phải nghe sự chỉ đạo của cô ấy!"

Cần phải nói ngay, bảo anh ta ngay: Tôi không đến Phong Chi Thụ nữa!

Nhưng Lôi Dung không sao mở miệng nổi.

Lưu Tiệp nhận ra sự khác lạ trong thần thái của cô, dường như đoán được điều gì, "Trưởng ban Lôi, cô vẫn ổn chứ?"

Lôi Dung nở một nụ cười khổ sở, vì tính cách mãi mãi đều quên thân vì người này của mình, "Không sao. Hành lý của Tiểu Đường để trong cốp sau, anh giữ lấy, đến khi tìm được cô ấy rồi thì trả lại cho cô ấy... Phải rồi, anh cho tôi số điện thoại di động của Bộc Lượng, trong lúc điều tra lỡ như tôi gặp phải vấn đề gì, có thể tìm anh ta bất kỳ lúc nào."

"Cũng được, cũng được." Lưu Tiệp đọc số di động của Bộc Lượng cho cô, "Gã đấy cũng đã tham gia công tác điều tra giải quyết vụ án thứ hai, tiếc là cũng như vụ thứ nhất, đã không điều tra được gì cả, anh ấy vốn làm chức Phó đội trưởng Tổng đội điều tra hình sự, về sau kiên quyết yêu cầu được giáng chức về làm Trưởng đồn cảnh sát Phong Thụ Lĩnh, sống mái với hai vụ án này, tuyên bố nếu không phá được án thì sẽ ở lại đồn cảnh sát cả đời..." Nói đoạn, anh mở cửa rồi xuống xe, đến khi Lôi Dung và Hầu Kế Phong cũng xuống xe rồi, anh ngồi thẳng lên ghế lái của chiếc Prado, quay đầu xe, chuẩn bị lái về, đột nhiên lại hạ cửa sổ, nói với Hầu Kế Phong "Khỉ, cậu qua đây một chút."

Hầu Kế Phong vội chạy lên phía trước, "Sở trưởng, có chỉ thị gì ạ?"

Lưu Tiệp lôi một vật ra khỏi thắt lưng, đưa cho Hầu Kế Phong, “Cậu cầm lấy cái này, ổ đạn đang đầy đấy, khi gặp tình huống khẩn cấp, cần dùng thì cứ dùng!”

Lôi Dung trông thấy rất rõ: đấy là một khẩu súng ngắn mẫu NP22 chuyên dụng của cảnh sát.

Đưa mắt nhìn theo Lưu Tiệp lái xe đi xa rồi, Lôi Dung và Hầu Kế Phong kề vai nhau đi về phía cây cầu. Mặt sông không rộng, nhưng nước sông rất xiết, xô ào ạt vào bờ, Lôi Dung vịn lan can nhìn xuống dưới, chỉ thấy nước sông mang sắc trời phản chiếu đầy u ám, giữa những gợn sóng cuộn trào, một luồng hơi lạnh màu xanh xám nổi lên khỏi mặt sông, hình như có một bầy cá đuối khổng lồ đang nằm phục dưới đáy sông, đang vẫy những chiếc vây ngực như những chiếc cánh với vẻ toan tính hiểm ác.

“Đang nghĩ gì vậy, Trưởng ban Lôi?” Hầu Kế Phong hỏi.

“Tôi nghĩ đến một phép so sánh mà ban nãy Sở trưởng Lưu đã ví von, anh ấy bảo vụ án đơn giản rõ ràng đến mức như thể được ngâm trong nước lọc vậy, nhưng trên thực tế, một vật bị ngâm trong nước lọc, do hiệu ứng khúc xạ ánh sáng, thứ được phản ánh nên không phải là vị trí thật sự của sự vật.” Lôi Dung nhìn thẳng về phía trước - tòa biệt thự trên đỉnh núi ấy - dường như đang tự độc thoại với chính mình vậy, “Hy vọng tôi có thể tìm được gì đấy, mặc dù chỉ có một buổi tối thôi...”

5

Lưu Tiệp lái chiếc Prado, chạy hối hả về hướng nội thành, có một cuộc họp nhất trí về phương diện an ninh của hội thao toàn quốc, tuyệt đối không thể đến trễ, càng không thể vắng mặt, vì chuyện này, sáng nay sở trưởng Cát còn đặc biệt gọi riêng cho anh để dặn dò, "Chuyện công tác vệ sinh đặc chủng là việc dân sinh, còn chuyện hội thao toàn quốc là việc chính trị, tất thảy đều rất quan trọng, chuyện nào cũng không được chậm trễ!"

Chính anh còn nói đùa một câu, "Ừm, tôi cứ xem như mẹ và con dâu đều rơi xuống sông, không cứu người nào thì cũng không được."

Nhắc đến con dâu, sức tập trung của anh lại có chút bị phân tán, thoáng một cái, bản thân đã hơn tứ tuần rồi, nhưng kể từ khi làm cảnh sát, suốt ngày chạy vụ án rồi ra hiện trường không quản ngày đêm, những người giới thiệu đối tượng cho, vừa nghe thấy nghề nghiệp của anh đều xua tay, "Cảnh sát pháp y nhà tang lễ, ba chuyện người mai mối không quản." Về sau đổi sang bộ phận văn phòng rồi, vẫn bận rộn từ sáng đến tối, đến mức không uống nổi một ngụm nước, đến tận bây giờ về nhà còn phải để cha mẹ già gần bảy mươi làm cơm cho ăn, câu

nói mà hai vị ấy nhắc mãi là, “Có ngày hai chúng ta đều đi hết cả, để xem ai làm cơm cho con.” Anh vẫn cười đùa hí hửng, “Không sao, trên đơn vị có nhà ăn mà!” Tuy vậy anh thật sự không biết lời này có phải càng khiến cha mẹ đau lòng hơn hay không.

Nếu nói về cô gái anh thích thì không phải là không có, chỉ có điều không phải lúc mình nên ngỏ lời đã không ngỏ lời, thì cũng là lúc anh ngỏ lời người ta đã là hoa có chủ mất rồi. Tuổi tác lớn dần, da mặt càng dày, nhưng dũng khí để thật sự dấn thân vào một mối tình lại ngày càng ít đi, rất nhiều phụ nữ cố ý bám vào người anh, đều chẳng phải do nhìn vào cái chức danh cấp phó sở trưởng của anh thôi sao. Dĩ nhiên, cũng có ngoại lệ... ví dụ như Lôi Dung, anh vẫn luôn âm thầm thích Lôi Dung suốt nhiều năm nay, nhưng địa điểm công việc cách xa nhau nghìn dặm, về tuổi tác thì lại lớn hơn cô ấy mười mấy tuổi, lại mang hình tượng óc bé bụng phệ, người ta vừa ý chỗ nào được chứ? Nhưng thật sự là do ngồi văn phòng nhiều quá nên anh mới có bộ dạng này, nhớ lại năm xưa, anh cũng là một mẩu “tiểu thịt tươi” ấy chứ!

Có khả năng xúc tiến một chút không nhỉ?

Lưu Tiệp khẽ nhấc mí mắt cụp xuống ghê gớm do quá béo, để lộ ra một tia kỳ vọng hư hỏng trong ánh mắt.

Chờ Lôi Dung trải qua một đêm trong Phong Chi Thự, sáng sớm mai đến đón cô ấy, mình biểu lộ một chút tấm lòng thì sao, nên nói sao cho phải nhỉ? Không được, có giết chết thì mình cũng không nói ra những lời như “Anh thích em” được, không thì mua một bó hoa

hồng đỏ rồi đưa cho cô ấy với vẻ hào phóng tự nhiên bảo "Cho cô đỡ sợ một chút"? Ôi thôi mẹ ơi, cái này vớ vẩn quá rồi...

Nghĩ đoạn, anh bất giác cười.

Tối nay, Phong Chi Thự sẽ không xảy ra chuyện gì, sẽ không gây ra mối nguy hiểm gì cho Lôi Dung chứ?

Có lẽ là không, không đến nỗi đâu, tuy nó đúng là một hung trạch, nhưng không phải có rất nhiều người sẽ đến đó sao, lần trước trong lúc trò chuyện với Tu Thúc, ông ta còn đặc biệt nói đến "Hung linh sợ nhất là dương thịnh", nơi nào có hơi người vượng, ma quỷ sẽ không dám làm càn, về phương diện này thì nghe lời Tu Thúc chắc chắn sẽ không sai...

Thế nhưng, không lẽ vào cái ngày mà Triệu Hồng Pha chết thì người đến lại ít hơn hay sao? Không phải ông ấy vẫn cứ chết một cách rất kỳ dị hay sao? Trong phòng kín, một ngọn đèn lẻ loi, một con dao nhọn, một thi thể, trông giống như tự sát, nhưng lại cũng giống như bị giết, vấn đề là, nếu là bị giết, thì là ai đã dùng cách gì, và làm như thế nào? Liên tưởng đến cảnh Triệu Hồng Pha cạo lớp sơn tường suốt đêm như thế đã phát điên, đường vằn đỏ có hình mạng nhện trên người, ông ấy vung vẩy con dao làm bếp chém ngã người giúp việc, cả ảo giác đáng sợ được tạo ra trong cái lần mình đến thăm Phong Chi Thự một mình, lúc bước vào căn phòng mà về sau Triệu Hồng Pha đột tử trong ấy...

Đột nhiên, như thể có một người bị phong kín ở đằng sau bức tường đang đập lên trôi chết để cầu cứu vậy, có tiếng khóc và tiếng kêu thét vang lên bên tai...

Bảo không có hung linh tác quái, ai mà tin được?

Có phải mình nên quay lại, đón Lôi Dung về thì tốt hơn?

Cũng chỉ là một ý niệm thoáng qua, rồi lại ngay lập tức phủ định, chiếc đồng hồ trên cổ tay nhắc nhở Lưu Tiệp, thời gian họp đã sắp đến gần, nhất định phải lao đến đấy cho đúng giờ mới được.

Không sao đâu, dù gì đã có tên nhãi Hầu Kế Phong bảo vệ Lôi Dung rồi mà.

Lòng bàn chân anh đạp thẳng xuống chân ga, tốc độ xe tăng nhanh thêm một chút. Dù sao con đường này cũng trống trải, chẳng có xe gì mấy, cũng không cần kiêng dè đột nhiên có một chú bé nào chạy phóc ra, những khu hộ ở lều cũ kỹ đổ nát dọc hai bên con đường, đừng bảo là người, mà đến một con chó cũng không có.

Bầu trời u ám ghê gớm, thế giới đang lùng nhùng một cách ẩm ướt như thể đã bật mở một cỗ máy làm ẩm khổng lồ không gì sánh bằng, trời sắp mưa rồi đấy nhỉ, nhưng ngẩng đầu nhìn thì lại không thấy gợn mây nào, cái vẻ u ám tuy không có mây đen mà dường như mây đen đè chặt thành phố thế này, trông càng đáng sợ hơn, báo hiệu trước một trận mưa lớn ngã rạ cành khô, thế trận như trút nước đang đến gần!

Cái vẻ u ám tuy không có mây đen mà lại dường như mây đen đè chặt thành phố...

Người Lưu Tiệp chợt run lên!

Đột nhiên anh đã nghĩ ra điều gì đó!

Câu nói mà Lôi Dung không chủ tâm nói ra, bầu trời u ám tuy không có mây đen mà lại dường như mây đen đè chặt thành phố trước mắt này, hiện trường vụ "tự sát" của Triệu Hồng Pha, toàn bộ đội công nhân vệ sinh đặc chủng bị giết hại ở

Phong Chi Thự, vị trí và tư thế phô bày của một thi thể trong số đó cùng với hai vết máu khiến người ta nghi hoặc, mọi thứ, chẳng lẽ là vì...

Trời ơi!

Thì ra là như thế!

Sự thật được phát hiện ra đột ngột, như thế một chiếc kim đuôi của con bò cạp có độc, đâm trúng vào cụm thần kinh tủy sống, khiến anh đau đớn tận xương, sởn hết tóc gáy!

Bỗng anh đạp thẳng xuống phanh xe, một tiếng "két két" vang lên, chiếc Prado dừng lại bên đường, lốp xe để lại một vết phanh thật sâu do ma sát trên mặt đường.

Không được, mình phải quay lại, mình phải quay lại ngay lập tức, nếu không thì...

Anh đánh cái vô lăng trong tay mình, vừa định quay đầu chiếc Prado, đột nhiên, một chiếc xe tải hạng nặng chạy đến từ xa, do vận tốc quá nhanh, thân xe khổng lồ rền vang rầm rầm trong lúc chạy như thế một con bò hoang đang phì phò thở mạnh, vốn dĩ chiếc xe tải này đang chạy theo hướng ngược lại ở bên làn xe còn lại, nhưng đến chỗ khoảng cách ước chừng còn năm mươi mét, đột nhiên đầu xe vùng qua, xông thẳng một mạch sang phía chiếc Prado!

Sao thế, đường rộng như thế cơ mà?

Chết tiệt!

Nó đang định...

Lưu Tiệp trông thấy đôi mắt hẹp dài như thể cá sấu của gã tài xế nọ.

Hai tia sáng âm u lạnh lẽo phóng ra từ đôi mắt ấy.

Anh cảm nhận được nỗi sợ hãi khủng khiếp.

Không kịp rồi, tất cả đều đã quá trễ, sống hơn bốn mươi năm trời, mãi đến giờ đây anh mới hiểu rằng, cuộc đời bắt đầu từ sự kéo dài dằng dặc vô hạn, nhưng không ngờ lúc kết thúc thì lại đột ngột không kịp trở tay đến thế.

Anh trợn tròn mắt, muốn nhìn rõ xem tất cả những chuyện hoang đường này đã xảy ra như thế nào, thế là anh trông thấy chiếc xe tải hạng nặng như quả núi tông vào đầu xe chiếc Prado! Tiếp sau tiếng "rầm" cực lớn vang lên, phần mui xe lăn nhào, những mảnh gương tan nát, phần cột A vặn xoắn biến dạng cùng với xương chân cửa chính mình, gần như cùng lúc phát ra tiếng răng rắc đau thấu xương tủy!

Chỉ trong chớp mắt, chiếc Prado đã bị văng đi mười mấy mét, lăn nhào va đập về phía khu hộ lều!

Ánh mắt của anh cũng lăn nhào như đèn chớp dây trong sàn nhảy disco.

Đùng đùng... Rầm!

Chiếc Prado như hòn thiên thạch rụng rơi nghiêng xuống, va đổ hết năm, sáu căn hộ liên tiếp, cuối cùng mắc lại giữa một đống gạch vỡ ngói vụn, bốn bánh chỏng lên trời.

"Lôi Dung, chạy mau..."

Đây là ý niệm cuối cùng của Lưu Tiệp trên thế giới này, ngay sau đó, một tiếng nổ cực lớn vang bên tai anh, một ngọn lửa dữ dội chiếm lấy đôi con ngươi của anh, anh cảm nhận một cách rõ ràng thân thể mình bị xé tan thành từng mảnh...

Chương 3
Căn hung trạch thứ nhất

1

701.

Ánh sáng rọi ra từ ngọn đèn pin như chiếc lưỡi liếm lên cửa chống trộm, rọi ra ba chữ số Ả Rập loang lổ vết gỉ sét. Không biết do thời gian đã lâu, hay do chất lượng thô xoàng, ba chữ số khảm kim loại không những loang lổ, mà còn xiêu vẹo, như thể thứ được treo lên là một xâu xương cốt bị hong khô từ lâu.

Trên hành lang tăm tối, một thứ mùi khiến người ta buồn nôn đang lượn lờ, thứ mùi này là thứ mùi riêng có ở không ít tiểu khu nhà ở kinh tế tiện dụng và nhà cho thuê giá rẻ, nó bắt nguồn từ bó hành tây nằm bên cầu thang bộ, những miếng lót từ mấy đôi giày thối trên bậu cửa sổ, dăm ba miếng cá khô được treo bằng dây thép bên dưới xà nhà, cả mấy hũ vò màu đen không biết đang ngâm thứ gì ở góc tường.... mùi vị của những món đồ này nồng nặc mà dính nhớp, làm người ta cảm thấy mình đang ở trong đấy, cũng đã trở thành một miếng thịt thối.

Đường Tiểu Đường bịt chặt mũi và miệng lại.

Cô lén nhìn Tu Thúc đang đứng bên cạnh. Tu Thúc buộc tóc lại thành búi, mặc bộ quần áo màu đen rộng thùng thình như

đạo bào, những chiếc cúc áo to tướng màu đồng càng tăng thêm vẻ thần bí.

Nhớ lại lúc tìm đến ông ta hồi chiều, không ngờ mình lại lỗ mãng thể.

"Ông là Tu Thúc đúng không? Tôi là Đường Tiểu Đường, tôi muốn gia nhập tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng."

Trong một gian nhà kho bên ngoài được sơn màu xanh lam nhạt, Tu Thúc đang nói gì đó với mấy công nhân, nghe thấy câu hỏi của cô gái đột nhiên xông vào này, ông ta khẽ đẩy kính, ánh mắt lạnh băng soi xét cô từ trên xuống dưới mấy lượt, rồi khẽ gật đầu.

Đường Tiểu Đường hơi ngây ra, ban đầu cô còn tưởng phải trải qua mấy thứ đại loại như kiểm tra kỹ năng gì đấy, không ngờ Tu Thúc lại đồng ý nhanh đến thế.

Xem ra đây đúng là chẳng phải việc ngon lành gì, bằng không, với mức độ chen lấn vỡ đầu khắp các ngày hội tuyển dụng hiện nay, sao đến nỗi phải thu nhận một kẻ không mời mà đến như mình dễ dàng đến thế.

"Tôi nói này." Đường Tiểu Đường hơi chột dạ, "Các ông tuyển người, không cần xem sơ yếu lý lịch và thi kiểm tra sao?"

Ngoài Tu Thúc ra, mấy công nhân vệ sinh khác đều cười lên, trong đó có một người tên là Lý Văn Giải, trông có vẻ xấp xỉ tuổi cô, khuôn mặt trắng trẻo, ánh mắt thuần khiết, nhìn cô, nở nụ cười rạng rỡ.

"Nhìn bộ dạng cô là biết ngay không phải người làm việc nặng nhọc." Một người phụ nữ to béo mà hễ cười là phần thịt dưới nách rung lên loạn xạ, nói. Dáng người bà ta không cao,

gương mặt đen nhẻm, mắt hơi nhỏ, chóp mũi vừa tròn vừa to như thể một củ tỏi to, tiếng cười thô ráp y như ngón tay, trái ngược với Đường Tiểu Đường, thoạt nhìn đã biết là người quen làm việc nặng nhọc. Về sau Đường Tiểu Đường mới biết, bà ta tên là Vương Hồng Hà, vốn là công nhân của công ty gia đình, là công nhân vệ sinh duy nhất có "xuất thân chính quy" trong nhóm này.

Hai người còn lại thì Đường Tiểu Đường không đoán được.

Một người tên là Trương Siêu, thoạt nhìn liền biết ngay là một người thông minh lanh lợi, trên khuôn mặt nhỏ hơi nhọn của anh ta có một đôi mắt tròn xoe láo liên, ánh nhìn tinh nhạy soi tứ phía, lại còn mang một thứ ý vị tràn đầy vẻ châm biếm đối với vạn sự vạn vật, mái đầu nhỏ rẽ ngôi của anh ta được chải bóng loáng, hơn nữa anh ta là người duy nhất trong số mấy người này không có một vết bẩn nhỏ nào trên đồng phục.

Còn một người nữa, là người lớn tuổi nhất trong nhóm, cũng là người mà Đường Tiểu Đường vừa nhìn là đã thấy căm ghét. Lão khoảng năm mươi mấy tuổi, bộ dạng trông rất giống Ngô Mạnh Đạt[38E], mái tóc ngắn xám xịt dễ ghét, khuôn mặt vuông, bọng mắt còn to hơn cả con mắt, phía trên môi có một nhúm râu nhỏ, lão đứng ở đấy, thân người vặn thành ba đường cong, chiếc quần rộng thùng thình được mắc trên phần da bụng nhô lên rõ cao, cứ hễ nó tuột xuống, thì lão lại dùng tay phải nắm lấy đũng quần kéo lên trên, ánh mắt cực kỳ dung tục.

"Tôi là lão Bì, chữ 'bì' trong từ 'bì quy đầu'." Lão cười hề hả bày ngón tay hình chữ V với Đường Tiểu Đường.

Tu Thúc nhìn lão Bì một cái, lão ập tức thu nụ cười về.

“Công tác vệ sinh đặc chủng không phải là ngành nghề kỹ thuật cao gì cả, biết quét nhà, chà rửa, biết cạo sơn tường là được, nhưng có ba điều kiện cứng không thể thiếu được, nếu cô tự cảm thấy mình làm được, thì mọi chuyện tôi đều OK.” Tu Thúc nhìn Đường Tiểu Đường nói.

“Ba điều kiện cứng gì?”

“Gan thép, dạ sắt, mũi điếc.”

Đường Tiểu Đường thấy hơi khó hiểu, chớp nháy đôi mắt to xinh đẹp hai cái, “Tôi không hiểu lắm.”

“Gan thép, tức là phải gan dạ. Đi vào hung trạch, khó tránh khỏi sẽ gặp phải những chuyện đáng sợ không thể dự liệu được, nếu không đủ gan dạ, sợ đến mức phát bệnh, thậm chí sợ chết ngay tại chỗ, đều là chuyện có khả năng xảy ra; dạ sắt, tức là hệ thống tiêu hóa phải khỏe mạnh, đừng thấy máu me là nôn ói, bằng không rốt cuộc là dọn dẹp hung trạch hay dọn dẹp thứ cô nôn ói ra? Mũi điếc, nghĩa là đừng quá nhạy cảm với mùi vị, tuy bảo là trong hung trạch, cảnh sát đã dọn thi thể các mảnh thi thể hết rồi, nhưng mùi tanh, mùi thối, mùi đại tiểu tiện của nạn nhân không thể xua đi được ngay, nếu không có một chiếc mũi điếc, mà nhạy cảm quá mức, thì cũng sẽ phải chịu tội dằng dặc không ngưng nghỉ.” Tu Thúc thoáng nhìn Đường Tiểu Đường, “Tôi thấy bộ dạng cô tiểu thư kiêu kỳ thế này, có làm được không đấy?”

Đường Tiểu Đường hất đầu, “Đừng xem thường, tôi đây là nhân viên pháp y đấy!”

Lời này vừa thốt ra, như thể vừa nổ một phát súng trong gian nhà kho vậy, biểu cảm trên mặt của mỗi người họ đều kinh ngạc sững sờ.

“Cô là pháp y ư?” Tu Thúc hỏi.

“Sao thế, không giống à?” Đường Tiểu Đường nói với vẻ rất đắc ý, “Tôi vốn công tác ở Trung tâm nghiên cứu pháp y Lôi Dung.”

Lý Văn Giải trợn tròn mắt, “Đó là cơ quan nghiên cứu pháp y hàng đầu Trung Quốc đấy!”

“Thì ra là môn đệ của Lôi pháp y, thất kính rồi.” Tu Thúc nói nhạt, “Có chút tranh luận nho nhỏ đã xảy ra giữa tôi và cô ta sáng nay, thì chiều nay cấp dưới của cô ta đến tìm, muốn gia nhập đội ngũ của tôi...”

“Ông đừng hiểu lầm!” Đường Tiểu Đường nói, “Tôi không phải được chị ấy cử đến theo dõi ông đâu, tôi chỉ muốn học cách làm sao xua đuổi hung linh từ ông thôi.”

“Vậy e là cô phải thất vọng rồi.” Tu Thúc nói, “Công tác vệ sinh đặc chủng phụ trách việc dọn dẹp các tàn dư không phải là bằng chứng còn sót lại ở hiện trường phạm tội, chứ không phải là thầy phong thủy hay đạo trưởng trừ ma gì hết.”

Dường như Đường Tiểu Đường ý thức được rằng mình đã nói sai gì đó, bĩu môi nói, “Vậy được thôi...”

“Phải rồi, có chuyện này phải nói trước với cô, mấy người họ đều đã được tập huấn trong khoảng một tháng, còn trải qua cả một lần thực tập, nghiệm thu hợp lệ, bắt đầu công tác vào việc chính thức từ hôm nay, cô mới vào lần đầu, cũng đã thấy tình hình của chúng tôi rồi đấy, không thể trích thêm nhân lực ra để

tập huấn đặc biệt cho riêng cô nữa, cô cứ trực tiếp vào việc nhé, với lại không có đồng phục, cô mặc thường phục được không?" Tu Thúc hỏi.

Đường Tiểu Đường cúi đầu khẽ nhìn qua bộ đồ thể dục bằng nhung thiên nga màu hồng nhạt trên người mình, rồi nói một câu thật to, "Không thành vấn đề."

"Đừng nhận lời dứt khoát như vậy." Tu Thúc nói, "Còn vài chuyện nữa, cũng nên nói rõ ràng từ trước thì hơn. Công việc này không có lương cố định, quét dọn một hung trạch đơn lẻ, chi phí mà chính phủ cấp cho là bất luận bao nhiêu người đi nữa, mỗi hộ là một nghìn tệ, một nghìn tệ này bốn người họ chia nhau, cô là thực tập sinh, tạm thời không được đồng nào cả, được không?"

Đường Tiểu Đường khẽ gật đầu.

"Công việc của mấy người họ không giống nhau." Tu Thúc giới thiệu, "Lão Bì phụ trách việc vệ sinh bước đầu vật ô nhiễm, Vương Hồng Hà chủ yếu vệ sinh mặt sàn và tường, Lý Văn Giải tìm kiếm và loại bỏ các vết tích vi lượng, Trương Siêu lo việc thu gom công cụ và rác rưởi, thế nhưng lúc thực sự vào việc rồi, thì thường không phân chia rõ ràng đến thế, cả một bộ trình tự không khác biệt gì so với các công ty gia đình thông thường. Thực ra cô mới vào thì cũng chẳng có việc gì làm, thôi cứ đi theo mọi người, xem ai cần giúp đỡ, thì giúp một tay!"

Tuy nhất thời chưa hiểu được công việc cụ thể của mấy người này là gì, nhưng Đường Tiểu Đường vẫn "vâng" một tiếng, rồi đột ngột thốt lên, "Vậy ông làm gì thế?"

Lão Bì cười hề hề.

Tu Thúc không tiếp lời, nói tiếp với Đường Tiểu Đường, "Có vài quy tắc, cô nhất định phải nhớ, đi vào hung trạch rồi thì đừng ồn ào, đừng chạy đuổi trêu đùa, đừng tùy tiện di dời vật thể, đừng tùy tiện thắp sáng vật phát sáng…."

"Vì sao?" Đường Tiểu Đường hỏi với vẻ hiếu kỳ.

Tu Thúc tiến lên trước một bước, đôi mắt nhìn thẳng vào hai con ngươi của cô.

Chỉ cách một lớp tròng kính, vậy mà dù thế nào cũng không nhìn thấy rõ ánh mắt của ông ta, chỉ cảm thấy nhiệt độ trong phòng kho đột ngột giảm xuống đến dưới điểm đóng băng.

"Nghe tôi nói này, hung trạch không phải là nơi từng có người chết, mà là nơi từng có người chết thảm. Điểm khác biệt lớn nhất giữa nơi ấy với phòng giải phẫu pháp y của các người là: trên bàn giải phẫu có một thi thể hữu hình, đang chờ cô khám nghiệm, còn trong hung trạch chỉ có hung linh vô hình, nó vẫn luôn tìm kiếm xem rốt cuộc ai đã giải phẫu nó. Lúc nãy cô đã hỏi tôi phụ trách làm gì? Bây giờ tôi trả lời cô đây, tôi phụ trách tìm kiếm hung linh, xua đuổi hung linh, để đảm bảo mọi người có thể hoàn thành công việc một cách bình thường và an toàn. Do vậy sau khi bước vào hung trạch, cô cũng phải như bọn họ, nhất định phải phục tùng sự chỉ huy và điều phái của tôi một trăm phần trăm, phục tùng đến mức độ mù quáng - còn nữa, đừng hỏi nhiều câu vì sao thế!"

Có một bầu không khí vô cùng đáng sợ trên từ con người này.

Đường Tiểu Đường bất giác bước lui nửa bước, khẽ nhìn sang mấy người còn lại như thể cầu viện, tuy vậy điều khiến cô

thất vọng là, biểu cảm của họ đều đang nói rõ rằng, đối với Tu Thúc, họ quả thực là "phục tùng đến mức độ mù quáng".

"Về các quy tắc khác, từ từ tôi sẽ quay lại nói thêm với cô sau." Tu Thúc giơ tay phải ra, lòng bàn tay ngửa lên, "Bây giờ, cô lấy điện thoại di động ra, chỉnh âm thanh thành chế độ rung, giao cho tôi cất giữ, trong quá trình công tác không được phép nhận và thực hiện cuộc gọi."

Đường Tiểu Đường lấy điện thoại ra khỏi túi quần, giao cho Tu Thúc.

Tu Thúc bỏ chiếc điện thoại vào trong chiếc túi vải bố màu xám trên nền nhà, sau đó nói với toàn thể đội viên của tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng, "Lần trước, mọi người đã chung tay với tôi dọn dẹp hiện trường án mạng đặc biệt nghiêm trọng ở Phong Chi Thự, mọi người đều có biểu hiện rất tốt. Buổi tối hôm nay chúng ta phải nắm bắt thời gian, làm vệ sinh mấy cái hung trạch, có thể lượng công việc sẽ tương đối lớn, không còn cách nào khác, dẫu sao nửa năm trở lại đây, thành phố ta đã dồn lại 114 căn hiện trường án mạng trong nhà chưa được dọn dẹp, chúng ta phải làm giống như xử lý các thực phẩm sắp quá hạn, nuốt chửng lấy chúng, nhai nghiền và tiêu hóa chúng sạch sẽ từng căn một."

Phép so sánh này làm cho Đường Tiểu Đường hơi buồn nôn.

"Xuất phát, trạm dừng thứ nhất, tiểu khu Tân Thủy Viên." Tu Thúc nói.

Ngồi lên một chiếc xe van hiệu Jinbei, lão Bì cầm lái, chạy về hướng tiểu khu Tân Thủy Viên. Trong khoang xe bẩn thỉu, một thứ mùi dầu mỡ lan tỏa nồng nặc, thân xe lắc lư nghiêng ngả,

khiến thứ mùi này càng trở nên buồn nôn hơn. Từ lúc bị hoảng sợ từ sáng sớm đến giờ, tinh thần của Đường Tiểu Đường vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, giờ đây cô tựa như người bị bệnh đến bệnh viện để chữa trị, tinh thần đã thả lỏng đi nhiều, ngay lập tức cô cảm thấy mệt mỏi đến lạ, chẳng mấy chốc đã đi vào cõi chiêm bao trong cơn tròng trành...

Có lẽ là do khúc cuối khi lốp bánh xe nghiền qua gờ giảm tốc trước cổng tiểu khu hơi mạnh, "cồng cộc" một cái, Đường Tiểu Đường bị cơn rung làm tỉnh giấc. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời màu xanh đen như thể từng mảng hoen tử thi, còn những tòa cao ốc liền dãy màu xám đứng sừng sững dưới bầu trời, tựa hồ từng thanh xương sườn đã xuyên qua lớp da ngoài cửa bầu trời mà chìa cả ra.

"Đến rồi." Ngồi trên ghế phụ lái, Tu Thúc chợt lẩm bẩm.

Đột nhiên trong lòng Đường Tiểu Đường quặn lên, tựa hồ bị ai đẩy dùng tay nắm chặt, đau đến mức suýt nữa thì nước mắt chảy ra.

Đến rồi, đến rồi, đến đâu rồi? Đến điểm khởi đầu hay là đến điểm cuối rồi? Đến một nơi mình chưa từng đến, chưa từng biết rõ bao giờ, như thể cuộc phiêu bạt nửa năm trở lại đây, mỗi một lần được gọi là đến rồi, chẳng qua là vì một cuộc dời đi mới, chỉ muốn tìm một nơi để yên lòng, nhưng lần nào cũng bước vào hung trạch.

Rốt cuộc do số phận tác quái, hay vì hung trạch quá nhiều?

Vào thời niên thiếu, một buổi chiều nào đó, khi cơn mưa lớn sắp đến, ngủ dậy từ trên giường mà mồ hôi ướt đẫm, nhìn ra

ngoài cửa sổ đen kịt, mới có nỗi tuyệt vọng và chua xót thế này...

"Tiểu khuê nữ, cô vẫn ổn chứ?"

Đương lúc cô đang phiền muộn khôn thấu, một giọng nói hơi thô kệch vang lên bên cạnh, là Vương Hồng Hà.

Lúc này Đường Tiểu Đường mới để ý thấy, thứ đang được đắp trên người mình là đồng phục của bà, cô liền cười ngay với vẻ ngại ngùng, bỏ chiếc áo ra trả lại cho bà ta.

"Trời trở lạnh rồi, đừng bị cảm." Vương Hồng Hà lầu bầu, mặc lại bộ đồng phục, "Tôi không hiểu, kiểu người da thô thịt dày như tôi với lão Bì làm việc này, là để cầu miếng cơm ăn, chứ những đứa trẻ da thịt nõn nà như các cô, vì sao cũng làm cái công việc người không ra người ma không ra ma thế này?"

Đường Tiểu Đường không muốn nói, hơn nữa cô còn nhận ra, Lý Văn Giải và Trương Siêu ngồi ở hàng ghế trước, nhìn nhau, rồi nhanh chóng né tránh ánh mắt nhau.

Mỗi một người ở đây, đều có điều bí mật mà bản thân không muốn cho người ta biết.

Sau đó, họ đã đứng trước cửa phòng 701 dãy 4 tòa nhà số 1.

2

Không hiểu vì sao, ngọn đèn compact treo trên trần hành lang không có chụp đèn, chỉ để lộ một vòng uốn trông như thể con bạch xà, đầu nuốt lấy đuôi kêu lẹt xẹt.

Tu Thúc xem kỹ lưỡng cánh cửa chống trộm của phòng 701, cuối cùng tìm ra được hai chiếc chìa khóa trong một kẽ hở nào đấy giữa tấm thép và dây thép, đầu tiên là mở cửa chống trộm ra "cạch" một tiếng, rồi lại cắm một chiếc chìa khóa vào trong lỗ khóa của cánh cửa bên trong, vặn hai lần, rồi đẩy ra kêu "cách" một tiếng. Bóng đen há miệng ra.

Một luồng hơi lạnh xộc ra từ trong nhà, có chút tanh thối, nhưng lại tươi mới khác thường, cảm giác ấy rõ ràng cứ như thể đột nhiên mở cánh cửa tủ lạnh ra vậy, điều khác nhau là, luồng hơi lạnh này chỉ dừng lại trên da trong vòng không đến 0.01 giây, mà đã ngấm vào tận trong tim Đường Tiểu Đường, kích động cô đến nỗi tim cô run bắn lên, cô nhìn về phía trước, như thể một người đã biết trước là sẽ xảy ra tai nạn khai khoáng đang mặt đối mặt với miệng giếng mỏ mà anh ta không thể không đi xuống.

Đột nhiên có tiếng không biết ngâm vịnh hay là hát ngân nga vọng lên trong hành lang, âm thanh đơn điệu nhạt nhẽo,

tựa hồ như có vô số sợi rong màu xanh lục đen mọc ra từ giữa các kẽ hở khắp bốn bức tường, vừa trôi nổi vừa sinh trưởng.

Là Tu Thúc, đứng trước cửa, chắp hai bàn tay lại, nhắm mắt lại niệm lầm bầm, vạt chân của chiếc áo bào dài màu đen dường như đang khẽ lay động, khiến ông ta trông như mẩu tàn thuốc ở đốt trên cùng của đầu lọc điếu thuốc đã cháy hết đồng thời đang nứt rời ra, mà ông ta lại không biết gì về chuyện này, hoặc không hề bận tâm.

Đường Tiểu Đường hơi sợ, khẽ rụt người về sau, va vào người Lý Văn Giải đằng sau.

"Sao thế?" Lý Văn Giải nhận ra người cô đang run lên khe khẽ.

"Mấy lời Tu Thúc niệm là gì thế?" Đường Tiểu Đường nén thấp giọng xuống hỏi, "Nghe sợ quá."

"*Kinh Địa Tạng*." Lý Văn Giải khẽ giải thích, "Đấy là Tu Thúc đang nói nhóm người chúng ta sắp sửa xâm nhập vào lãnh địa này không hề có ác ý, xin hung linh nhất định không được làm hại những người vô tội là chúng ta."

Đường Tiểu Đường thoáng bĩu môi, "Anh cũng thật sự tin có hung linh sao?

"Sao lại không có được?" Lý Văn Giải hơi ngạc nhiên, "Không lẽ một người bị giết hại, sẽ chết đi oan uổng vậy sao?"

Đường Tiểu Đường định ra vẻ ta đây là chuyên gia pháp y, phổ cập chút kiến thức khoa học cho anh, nhưng nhớ lại bộ dạng mình bị một chiếc móng tay làm cho sợ gần chết vào sáng sớm, lại có chút hơi ngại ngùng không dám thuyết giảng nữa.

Cô khẽ ló đầu qua bả vai Tu Thúc, nhìn vào bên trong căn nhà....

Bóng tối chưa hề nhạt yếu đi phần nào bởi lời niệm tụng của Tu Thúc.

Bầu không khí lạ lùng quá, mọi thứ đều không chân thật, như thể đã bước vào trong phim kinh dị vậy.

"Xong rồi." Niệm lời kinh xong, Tu Thúc ngẩng đầu lên.

Lão Bì là người đầu tiên bước vào căn nhà.

Bóng tối đậm đặc quá, nên không thể nhìn thấy bóng lưng lão nữa, như thể đã bị chìm nghỉm, mãi đến lúc nghe thấy lão ho lên một tiếng, mới biết rằng thực ra lão chỉ đứng ở sảnh trước cách đấy không đến ba mét.

Tiếp đến, Tu Thúc, Lý Văn Giải, Vương Hồng Hà, Trương Siêu lần lượt bước vào.

Đường Tiểu Đường giống như Harry Potter đang đứng ở "Sân ga số chín ba phần tư", do dự một lúc lâu, mới cắn chặt lấy răng căng đỉnh đầu, bước vượt qua ngưỡng cửa như thể bước xuyên qua tường.

Tất cả mọi người đều đã đứng ở sảnh trước để chờ cô. Thấy cô bước đến, Tu Thúc cởi chiếc ba lô vải bố màu xám xuống, lấy từ trong ra một chiếc máy tính bảng, bật lên, ánh sáng của chiếc máy tính bảng rọi sáng khuôn mặt của mỗi người đến mức trắng bệch và xanh xao hệt như ma. Tu Thúc dùng ngón tay lướt vài lần trên màn hình, vừa chỉ trỏ vào một bản vẽ và những chữ trên ấy, vừa nói với mọi người, "Trước tiên tôi giới thiệu qua một chút về tình trạng của căn hung trạch đầu tiên cần được làm vệ sinh tối nay, đây là một căn hộ hai phòng ngủ,

phòng khách và phòng ngủ chính hướng ra phía nam, phòng ngủ phụ hướng về phía bắc. Căn hộ này từng hai lần xảy ra chuyện, có ba nạn nhân đã tử vong. Lần đầu tiên là vào một năm trước, một cô bảo mẫu trẻ chết bởi một sự cố ngoài ý muốn, sau khi sự việc xảy ra, căn hộ này đã được dọn sạch một lần, nhưng không mời Quách tiên sinh; lần thứ hai là vào hơn hai tháng trước, hai cô tiếp viên thuê trọ ở đây bị giết, sau một khoảng thời gian rất lâu mới bị hàng xóm phát hiện ra, tên chủ nhà nghi là hung thủ giết người đang bỏ trốn - nhìn thấy chưa, đây chính là hung trạch điển hình."

Từng hai lần xảy ra chuyện, từng có ba người chết.

Thoáng nghĩ thôi mà da đầu đã hơi ngứa ran lên.

"Tu Thúc, hai cô gái ấy không phải là bị giết hại hay sao? Không thể nói là do hung linh làm hại." Lý Văn Giải bỗng đặt câu hỏi.

"Có nghe nói qua bệnh Moyamoya chưa?" Tu Thúc nói, "Một chứng bệnh lý rối loạn kỳ lạ, người bệnh như thể đã bị một thế lực vô hình điều khiển, ngờ nghệch hoặc phát cuồng, không thể tự chủ hành vi, khi chụp ảnh mạch máu não của người mắc chứng bệnh này, có luồng mây mù lan tỏa trong não bộ. Trong bút ký *Tiểu Đậu Bằng* thời nhà Thanh từng nói về chuyện có một gia đình họ Mạnh, trong nhà gặp việc tang, cỗ quan tài được để ở sảnh trước, có một người to gan tá túc ở nhà Mạnh, trong đêm đó thấy: *'Khắp người như thể băng tuyết sống, tim đập mạnh nhịp đến nỗi vọt lên tận cổ, hai bên thái dương tự dưng nghe tiếng chuông khánh*', đúng như thể bệnh Moyamoya vậy. Do đó,

kẻ giết người thoạt trông ngỡ là A, thực ra rất có khả năng do một thế lực B tồn tại trong người A gây ra."

"Thế à." Lý Văn Giải gật đầu.

Tu Thúc giới thiệu tiếp, "Địa điểm mà hai cô tiếp viên bị giết hại chính là trong phòng ngủ chính, hình như hung thủ có mối thù hận đặc biệt đối với một cô gái trong số đó, hắn đã chuyển thi thể của cô ấy vào nhà vệ sinh, rồi cho vào dung dịch gì đó có chứa axit sunfuric để ăn mòn, nói chung lại là các dạng tiêu hủy xác; thi thể của cô gái còn lại nằm ở giường dưới của chiếc giường hai tầng khám nghiệm hiện trường cho rằng chưa từng bị di chuyển. Vì vậy, trọng điểm vệ sinh của căn hộ này là phòng ngủ, phòng vệ sinh và bếp. Phía cảnh sát đã mang tất cả các vật chứng đi rồi. Trong lúc vệ sinh, chúng ta chú trọng vào mấy phương diện sau: nhất định phải lau sạch vết máu trên sàn phòng ngủ chính, trên tường, trên giường hai tầng; kiểm tra xem trong bếp có mô cơ thể nào sót lại hay, nếu có thì mang đi; với bồn tắm trong nhà vệ sinh, nhất định phải dùng dung dịch vệ sinh lau thêm nhiều lần, mọi người đã nhớ cả rồi chứ?"

Mọi người không hẹn mà cùng "vâng" một tiếng.

"Tôi làm ấm căn nhà một chút trước, sau đó đốt tà trừ hung." Tu Thúc nói, "Xong việc rồi, các anh chị hẵng mở thủy lộ từ phòng ngủ chính thông ra cửa chính."

Đường Tiểu Đường không biết có mấy ý nghĩa được bao hàm trong câu nói này, thấy Tu Thúc đã cắm một ngọn đèn ngủ nhỏ vào một ổ cắm điện trong phòng khách, ánh sáng vàng vọt như thể nắm chặt lấy đôi bàn tay người già, cô bèn vươn tay ra mò mẫm trên tường.

Nghe thấy động tĩnh, Tu Thúc quay đầu lại hỏi: “Tiểu Đường cô định làm gì đấy?”

“Ông thắp cái đèn ngủ nhỏ ấy thì nhìn thấy được gì chứ, tôi tìm công tắc điện đây.”

Tu Thúc đứng phắt dậy, rảo bước về phía trước, “Đã nói với cô từ trước rồi, không được tùy tiện thắp sáng các vật phát ra ánh sáng! Bản thân cô lúc đang ngủ vào buổi tối, bất chợt có người bật đèn lên, cô sẽ khó chịu lắm chứ? Chợt tối chợt sáng, như thể vẩy mực lên đất tuyết, làm xáo động linh hồn đấy, cô cứ nhất định phải chọc giận hung linh hay sao?!”

“Thế ông đây thì là gì?” Đường Tiểu Đường có chút không phục, chỉ thẳng vào chiếc đèn ngủ nhỏ.

“Cái này gọi là làm ấm phòng, là dùng tia sáng vàng êm dịu để soi sáng cho các công nhân vệ sinh, để có thể triển khai công tác được như thường, nhưng lại không đến nỗi kích động.”

“Nếu đã vậy, vì sao không chọn làm vệ sinh vào ban ngày đi?”

“Công tác vệ sinh hung trạch cũng giống như công nhân viên của công ty gia chánh thông thường, không có thời gian làm việc cố định, ban ngày hay buổi tối đều được, sở dĩ họ lựa chọn làm việc sau khi trời đã tối, hoàn toàn là để chiều theo tôi.”

“Chiều theo ông?”

Tu Thúc gật gật đầu, “Công việc của họ không cần trời phải tối, nhưng công việc của tôi thì không được, là một Quách tiên sinh, tôi nhất định phải chọn sáu khung giờ có âm khí nặng, vào lúc này tôi mới có thể tìm được và xua đuổi hung linh.”

Đường Tiểu Đường dựa vào tường, không nói một lời.

“Còn gì cần hỏi nữa không?” Tu Thúc nói với vẻ lạnh lùng lời ấy có ý rất hiển nhiên là nhắc nhở: cô đã hỏi quá nhiều câu vì sao rồi...

“Thôi bỏ qua đi Tu Thúc, cô ấy mới đến, không hiểu chuyện.” Vương Hồng Hà khuyên một câu.

Tu Thúc không nói thêm gì nữa, bước đến bên kệ giày, khom lưng xuống mò mẫm sột soạt hết một hồi, tìm được một chiếc dép nữ, ông ta cầm theo đi vào trong phòng ngủ chính.

Đây là gian phòng ước chừng khoảng mười sáu, mười bảy mét vuông, một chiếc giường hai tầng trên dưới làm bằng sắt được kê sát tường, trên trần nhà ngay phía trên có một thanh xà ngang, nhìn chướng mắt cứ như thể chữ đậm trong chữ in thể Tống. Chăn nệm trên giường đã bị thu sạch trơn từ lâu, chỉ còn mảnh ván giường sót lại. Đối diện bên kia giường có một chiếc bàn trang điểm màu hồng, không biết mặt gương bị bôi thứ gì lên mà trông bẩn quá thể. Dàn điều hòa hiệu Xuân Lan trông tựa hồ như thể đồ cổ treo phía trên bàn trang điểm. Nằm bên trái của bàn trang điểm là chiếc tủ áo đơn giản làm bằng vải, dây khóa kéo mở ra toang hoác như thể lồng ngực áo phanh ra; bên phải là một giá sách màu đen bằng sắt trông rất nghệ thuật, trên đó có vài cuốn sách báo và vài vật dụng kim loại lộn xộn. Kê sát cửa sổ là một cái bàn hợp kim nhôm, mấy ngọn cây cảnh cắm trong lọ hoa eo nhỏ làm bằng nhôm, khoằm lưng xuống vừa đen vừa gầy, đã chết khô từ lâu.

Trương Siêu phủ bốn mảnh vật có hình miếng nửa trong suốt lên sàn nhà, Tu Thúc đặt chiếc giày nọ lên trên vật hình

miếng, lẩm bẩm vài câu vè, ngón giữa và ngón trỏ của tay phải dựng lên, vẩy một phát sau tai, chỉ thấy một đốm lửa màu xanh lục lóe lên kêu một tiếng "xẹt" nơi đầu ngón tay, trong tích tắc ông ta không ngừng vẽ ngón tay theo hình vòng tròn bên tai, đường viền của một vòng này lại lớn hơn của một vòng trước, ngay giây phút đốm lửa biến thành ngọn lửa trong lúc quay vòng, Tu Thúc vẩy thẳng đầu ngón tay "soạt" một cái, ngọn lửa như con rắn trườn đến trước ngực, bốc lên giữa không trung, múa may lơ lửng, quay vòng không ngừng, ánh lửa soi rọi đôi tròng mắt của Tu Thúc trông như hai hòn than đỏ rực.

Đứng trước cửa phòng ngủ chính, Đường Tiểu Đường kinh hãi đến mức ngây mặt sững sờ!

Ngay tiếp đó, Vương Hồng Hà mang bao tay áo vào, dùng thùng nhựa vào hứng nước trong nhà vệ sinh, nhúng ướt cây lau nhà, tức tốc lau một mạch đoạn đường băng qua phòng khách đi từ phòng ngủ chính ra đến cửa chính.

"Tu Thúc, thủy lộ đã dọn xong!" Lý Văn Giải nói.

Tu Thúc dường không nghe thấy, miệng ông ta lẩm bẩm không ngừng, tốc độ nói càng lúc càng nhanh, trong căn phòng bé xíu này không ngờ lại có tiếng vọng khủng khiếp, "... li loạn bi khổ, toàn trong kiếp này, luân hồi vãng sanh, không cần cố chấp, đi đến nơi tịnh thổ của người, tìm sự an lạc cho chính người!"

Trên vách tường và trần nhà, trong thoáng chốc như đung đưa, khiến người ta sinh ra cảm giác như cả căn phòng đều đang bị nóng chảy!

Một đốm lửa nhỏ xíu này đây, làm sao có thể soi rọi ra hình ảnh khổng lồ như thế?!

Đường Tiểu Đường đang kinh sợ khôn tả, chỉ nghe thấy Tu Thúc niệm xong bài vè rồi, đôi môi nhổ một tiếng "Phụt", đôi tay ủ vào nhau, tay trái để sau lưng, tay phải chỉ về phía trước, ngọn lửa ấy tựa hồ con chồn sấm chớp của Chung Linh trong *Thiên long bát bộ*, "vù" một tiếng đập thẳng vào chiếc giày đang nằm trên sàn, ngọn lửa lớn lập tức bùng lên!

Hơi nóng cuồn cuộn, như thể nổ tung, bốc lên sùng sục đến nỗi làm tóc của mọi người trong phòng bị hất hết dậy! Đường Tiểu Đường sợ đến nỗi run lẩy bẩy, thân người quỳ thụp xuống như thể cầu xin tha mạng, ngón tay đang bấu vào khung cửa gần như bới cả vào trong gỗ.

Ôi trời ơi! Ôi trời ơi!

Điều khiến Đường Tiểu Đường sợ hãi hơn tất cả những điều này là Tu Thúc đang đứng quay lưng về phía cô ở ngay giữa phòng ngủ chính, bất chợt giơ hai cánh tay, ngẩng đầu lên, mà ông ta y hệt như đá, vẫn không mảy may cử động, tựa hồ đã hoàn toàn hòa làm một với không gian và cảnh tượng khủng khiếp này, không biết rốt cuộc ông ta là người, là ma, hay đứng giữa người và ma, tự do điều khiển sợi tơ, lèo lái cả sinh lẫn tử, cả ma lẫn đạo!

Mãi đến khi chiếc giày trên sàn đã cháy đến mức gần như thành tro rồi, Tu Thúc mới buông hai cánh tay xuống, giơ một tay ra, Trương Siêu liền vội trình lên một chiếc túi vải, Tu Thúc nắm lấy một vốc từ trong miệng túi, rải lên trên đống lửa tàn, thì ra là một vốc sỏi cát, dập tắt ngọn lửa hoàn toàn.

Lý Văn Giải tiến lên trước nói, “Tu Thúc, đã đuổi được hung linh đi chưa?

Thần sắc Tu Thúc nặng nề, ông ta không trả lời.

“Có khi nào Tu Thúc đã từng sẩy tay chưa?” Trương Siêu vừa mở cửa sổ ra để thoát hơi khói, vừa cười bảo, “Nếu chủ nhà chính là hung thủ giết người, e là hắn sẽ không trở về nữa, một khi sa lưới pháp luật, thì căn hộ này sẽ được sung công, đúng chứ?” Nói đoạn, anh ta lôi một chiếc máy tính ra bấm lách tách, không biết đang tính toán gì, đột nhiên nghe thấy lão Bì la lên trong nhà vệ sinh, “Chú Siêu, mau vào giúp một tay!”

Trương Siêu nhét máy tính vào túi, đi vào nhà vệ sinh.

Tu Thúc quay người lại, đưa mắt nhìn Đường Tiểu Đường đang ngồi trên sàn nhà, nói một câu với Lý Văn Giải “Các anh chị bắt đầu dọn dẹp đi”, sau đó ra ngoài ban công hút thuốc.

3

Lý Văn Giải quỳ xuống trước mặt Đường Tiểu Đường, đưa một tờ khăn giấy lau mặt cho cô.

Lúc ấy Đường Tiểu Đường mới ý thức được rằng, trên mặt mình đã nước mắt giàn giụa, cô nhận lấy tờ khăn giấy, vừa lau nước mắt vừa khóc bảo, "Các người đang làm gì thế, cứ như là khiêu đại thần[39E] vậy, sợ quá đi mất!"

Lý Văn Giải nhìn cô gái vừa xinh đẹp vừa đáng yêu này, khóc lem nhem hết cả mặt, cảm thấy vừa thương, vừa buồn cười, "Chẳng qua là đốt tà thôi mà, có phải đến mức này không?"

"Vì sao phải đốt chiếc giày đó? Còn nữa, chuyện thủy lộ mà ban nãy anh nói có nghĩa là gì chứ?" Đường Tiểu Đường vừa nức nở vừa hỏi.

Lý Văn Giải giải thích với vẻ kiên nhẫn, "Cái gọi là đốt tà ấy, đấy là trình tự quan trọng nhất trước khi dọn sạch hung trạch, tức là do thầy đuổi tà - chúng tôi thường gọi Tu Thúc như thể - đứng ở chính giữa căn phòng từng xảy ra án mạng, dùng nhiên liệu rắn đã được chuẩn bị sẵn từ trước, thắp lên một đống lửa, đốt một chiếc giày mà nạn nhân từng dùng, đấy chính là cái mà ta gọi là 'đốt tà, song song với việc đốt tà, nhất định phải đồng thời dùng giẻ ướt lau sàn phòng khách và những căn phòng

khác một lượt, gọi là mở thủy lộ, như thể nếu có hung linh thì sẽ không làm hại chúng ta."

Đường Tiểu Đường nghe đến nỗi ngây ra, "Trong chuyện này có nhiều kiến thức đến vậy sao!"

"Còn chẳng phải sao, nếu cô đọc nhiều sách về tướng trạch hoặc bút ký cổ, thì sẽ nhận thấy, sự ra đời, dọn sạch, làm mới và mua bán của hung trạch, từ lâu đã trở thành một thứ văn hóa cổ, mà đã là văn hóa cổ, thì nhất định phải có cách giải thích hợp tình hợp lý đối với ý nghĩa và tác dụng của mỗi hành động, lấy ví dụ lúc nãy Tu Thúc đã nổi giận chuyện cô bật đèn ấy, đấy không phải chuyện đùa đâu."

"Hai người nhường đường chút, đừng đứng chắn ngay trước cửa chứ!" Vương Hồng Hà đổ dung dịch tẩy trắng vào trong xô nước, lại nhúng ướt cây lau nhà thêm lần nữa, nhễ nhại bước đến.

Lý Văn Giải và Đường Tiểu Đường vội vàng đứng dậy, né ra mở lối đi, để bà ta đi vào lau mặt sàn của phòng ngủ chính.

Lý Văn Giải cũng đi lấy một xô nước, đổ dung dịch tẩy trắng vào, dùng một miếng khăn để lau chùi kỹ lưỡng tấm ván giường lộ ra của chiếc giường hai tầng, xem ra, trên lớp chăn nệm ở giường dưới nhất định đã vấy máu của nạn nhân, vì vậy cảnh sát đã mang toàn bộ chăn nệm đi. Sau khi lau xong, anh ngậm một chiếc đèn pin mini trong miệng, vặn bật lên, dùng vòng ánh sáng soi rọi, kiểm tra xem có chỗ nào bị sót hay không, mới phát hiện ra trên tường có không ít chấm máu, phần nào đã được cảnh sát lấy đi, thế là anh khẽ dịch chiếc

giường hai tầng ra ngoài, dùng một con dao cạo hết lớp sơn tường đó.

Tất cả mọi người đều đang bận rộn, mà bản thân thì ăn không ngồi rồi, Đường Tiểu Đường hơi ngại, bèn đi lấy chổi và hốt rác, quét sạch sẽ những mẩu sơn tường trên sàn.

"Chẳng biết cô gái trên giường này đã chết như thể nào..." Lý Văn Giải nói.

"Có lẽ bị hại bằng búa." Đường Tiểu Đường nói.

Lý Văn Giải sững người, "Làm sao cô biết?"

"Bởi vì vết máu lúc nãy anh đã cạo, mang đặc trưng "Castoff bloodstain pattern" rất rõ ràng, giọt máu không lớn, mang đặc trưng hình tuyến, có hiện tượng tản ra ở đuôi, tập trung ở chỗ cao hơn là chỗ thấp, dạng này thông thường đều hình thành do bị một vật nặng gì đó đánh đập mà nên." Đường Tiểu Đường nói xong mới nhớ ra hỏi một đằng mà mình trả lời một nẻo, sau đó hạ giọng nói khẽ, "Đừng quên, tôi là chuyên gia pháp y mà!"

Lý Văn Giải nhấp nháy con mắt hồi lâu, không tiếp lời nổi, quay lưng kê chiếc giường hai tầng về chỗ cũ.

"Tôi bảo này, tiểu pháp y." Không biết từ lúc nào, lão Bì đã đứng trước cửa, lôi trong túi ra một gói Chu Hắc Áp[40E], xé mở rồi ném vào miệng, cười hề hề nói, "Có hứng thú xem thử phòng vệ sinh với bếp không, ước chừng chỗ ấy hợp với khẩu vị của cô hơn đấy."

Ngay từ đầu Đường Tiểu Đường đã không thích người này, vì vậy cô kệ xác lão.

“Chậc chậc.” Lão Bì quay người lại, vừa hít kẽ răng vừa vặn vẹo mông nói, “Lại còn ‘hình thái vết máu’ gì nữa cơ, luyện được cái miệng tốt thế, đến lúc đánh trận với quân thật mới nhận ra - silicon cả thôi!”

Trương Siêu đang đứng ở phòng khách bật cười.

“Hai người vừa vừa phải phải thôi!” Lý Văn Giải có chút không vui, “Người ta là một cô gái mới vừa đến, các ông dọn cả đồ mặn đồ chay lên hết, không phù hợp đâu!”

Lão Bì cười đến nỗi mặt đầy nếp nhăn cứ như chú chó Sa Bì, “Văn Giải, không phải cậu thích cô tiểu pháp y này rồi chứ?”

May nhờ ánh sáng của ngọn đèn ngủ nhỏ khá tối, mới không ai để ý thấy gương mặt Lý Văn Giải đã ửng đỏ lên.

Đường Tiểu Đường không muốn bị bọn họ coi thường, tuy hàng trăm lần không muốn, nhưng cô vẫn cúi đầu nói, “Đi vào phòng vệ sinh, xem thử thì xem thử, có gì đâu mà ghê gớm.”

Lão Bì huýt sáo, khẽ nhướng mày về phía Trương Siêu.

Đường Tiểu Đường bước vào phòng vệ sinh không có cửa sổ, một mùi hôi xộc vào mũi. Không gian trong này không lớn, nhưng cũng không gọi là chật chội, ngoài bồn tắm, bồn rửa tay và bồn cầu, phía sau cửa còn đặt một cái giá nhựa, trên chất đầy mấy thứ dạng như khăn giấy, nước giặt, nước tẩy bồn cầu. Một ngọn đèn ngủ nhỏ được cắm vào trong cái ổ điện cao ngang thắt lưng, do nằm gần sát bồn tắm, nên soi tỏ bên trong cực kỳ rõ ràng.

Mặc dù Đường Tiểu Đường đã theo Lôi Dung đến không ít hiện trường phạm tội, cô cũng bị cảnh tượng trong bồn tắm làm cho giật bắn người lên, không phải là do trong đó có thi

thể, mà do trên phần đáy và bốn vách của chiếc bồn tắm màu trắng, bị phủ đầy bởi những vết lờ nhờ đủ để khiến sức tưởng tượng đạt đến tận cùng của sợ hãi. Thế nhưng điều khiến người ta buồn nôn nhất là mấy con cù sưu[41E] vừa đen vừa dài, bò ngang qua những vết máu đã khô đặc lâu.

So với cảnh tượng ấy, mặt đất vẫn gọi là sạch sẽ, chỉ có một ít giọt máu li ti nơi sát gần bồn tắm.

"Đây là thứ gì thế này?" Đường Tiểu Đường chỉ vào một số bọt màu trắng trên vách bên trong bồn tắm hỏi, những bọt màu trắng ấy có mùi thơm dịu của quýt.

Không ngờ Đường Tiểu Đường lại không nôn ngay tại chỗ, lão Bì cảm thấy kinh ngạc vô cùng, vì vậy lão tém lại một chút, "Đấy là dung dịch vệ sinh phòng tắm, lẽ ra sau khi phun lên, dùng khăn lau qua, là có thể lau vết bẩn đi, nhưng thời gian xảy ra vụ án cách đây quá lâu, vết máu đã khô, không dễ lau đi, vì vậy nên phun lên trước, để qua mười mấy, hai mươi phút rồi lại lau, hiệu quả sẽ tốt hơn."

Đường Tiểu Đường vươn thẳng người, thở dài một hơi, "Có lau sạch đến mấy đi nữa, cũng không ai muốn tắm trong đó nữa đâu."

"Không sai." Trương Siêu cười.

"Bớt tán dóc đi!" Lão Bì hậm hực nói, "Lau bồn tắm cùng với tôi đi, đâu như người ta rửa tay bằng chậu vàng[42E]."

"Thôi dẹp đi!" Trương Siêu nói, "Chỗ chật như vậy, một người ở trong đây cũng đã chê chật rồi, hai người chúng ta lau

cùng nhau, đừng nói là ông nhịn để tôi nhặt xà phòng[43E] đấy nhé…”

Đường Tiểu Đường sững người.

Dường như cô đã nhớ lại điều gì đó, nhưng lại hoàn toàn không tìm được mạch suy nghĩ, đấy chỉ là những giọt máu bị bắn ra, tuyệt đối không phải là máu bị phun.

Chợt Trương Siêu lại lên tiếng, “Tiểu pháp y, xem ra cô thật sự đã làm qua pháp y, bằng không cũng sẽ không qua được vòng dạ sắt này dễ dàng như thể, coi như cô giỏi! Có gan thì vào bếp thử, xem mũi của cô có đủ điếc hay không!”

Mũi của pháp y nào chỉ không thể điếc, thậm chí còn phải thính nhạy hơn cả chó săn. Đối với rất nhiều vụ án hình sự - nhất là những vụ án giết người bằng cách đầu độc, những người làm công tác pháp y giàu kinh nghiệm thậm chí không cần hóa nghiệm vật chứa trong dạ dày, chỉ cần thấy mùi trong khoang miệng của nạn nhân là có thể phán đoán được không một trăm phần trăm thì cũng tám, chín mươi phần trăm, ví dụ như mùi hạnh nhân đắng thì là ngộ độc cyanua, mùi tỏi thối thì là ngộ độc kẽm photphua… Vấn đề là, thông thường mà nói, những thi thể được đưa sang bên pháp y, không phải lúc nào chúng cũng nguyên vẹn, mà ngược lại, đại bộ phận đều bị vi khuẩn thối rữa gây mùi ngạt thở, rất nhiều nhân viên pháp y ngửi thấy mùi này đều buồn nôn lộn mửa, có thói quen thoa một ít dầu gió bên dưới mũi rồi mới lên bàn giải phẫu, điều này bị cấm bởi lệnh nghiêm của trung tâm nghiên cứu pháp y Lôi Dung, “Người mà hôm nay che lỗ mũi lại, ngày mai sẽ che mất

con mắt đi!" Mỗi khi nói đến vấn đề này, Lôi Dung đều vô cùng nghiêm khắc.

Do vậy, khi Đường Tiểu Đường bước vào bếp, chiếc mũi đã trải qua thử thách lâu dài không hề bị mùi tanh của máu hay mùi thối rữa làm cho ngạt thở ngã ra, trái lại bị cô nhạy bén phát giác ra: đấy là cái mùi đáng sợ chua chát vào tận cốt tủy, trong lúc làm phẫu thuật nha khoa, phát ra kèm với tiếng vang của đầu mũi khoan...

Đường Tiểu Đường khẽ nhìn căn bếp, tuy thi thể, thùng đựng axit sunfuric đã bị cảnh sát lấy đi làm vật chứng cả rồi, nhưng sự âm u đè nén tạo nên do các loại đường ống và bếp lò chồng chất hợp lại với nhau, vẫn có thể trải nghiệm lại nguyên vẹn tình cảnh lúc xảy ra vụ án... lại còn cảm giác dính nhớp khi lòng bàn chân tiếp xúc với mặt sàn, tiếng tí tách bất ngờ của vòi nước, từng mảng vết ố dầu lớn màu vàng trên mặt tường gần máy hút khói, càng khiến cô không lạnh mà run.

Một con người, rốt cuộc là vì sao lại nảy sinh mối thù hận và phân xác đồng loại ghê rợn đến như vậy?

Trong tích tắc, ảo giác xuất hiện.

Tên hung thủ dìm thi thể vào trong thùng axit sunfuric ấy, chầm chậm quay người lại, trên mặt xuất hiện nụ cười hiểm ác...

"Đường Tiểu Đường, mày nhớ lấy, cả đời này dù mày có đi đến đâu, tao cũng sẽ bám chặt trên cổ mày!"

Cô sợ run bắn lên, tức tốc né người về phía sau!

"Loạt soạt"!

Cũng may là ảo giác, cũng may là ảo giác!

Cô vỗ vỗ ngực, thở hổn hển.

“Sao rồi?” Giọng nói của Trương Siêu vang lên sau lưng “Chịu hết nổi rồi à?”

Đường Tiểu Đường chẳng đoái hoài anh ta, cô nghiêng đầu xem lúc nãy thứ gì đã chạm vào vai mình làm phát ra tiếng “loạt soạt”, thì ra một vòng băng dính bản rộng đóng thùng màu vàng, đang được dán lên trên khung cửa của gian bếp.

“Đây là cái gì thế?”

“Lúc bước vào đã như vậy rồi.” Trương Siêu nói, “Đoán chừng là để ngăn cản mùi hôi thối bay ra, nên hung thủ đã dùng băng dính phong kín cả cửa phòng lẫn cửa sổ, cô xem, phía bên này khung cửa còn đang dán rất kín, phía bên đã mở ra có lẽ được dán vào cửa đấy.”

Đường Tiểu Đường dùng tay vuốt nhẹ nhàng lên cạnh viền của cánh cửa, “Ừm, nó dinh dính này.”

Cô lại nhìn thật kỹ dải băng dính được dán lên cạnh bên kia của khung cửa, tuy cạnh viền của băng dính bám chặt vào đoạn rãnh lồi ra trên khung cửa, nhưng quả thực như lời Trương Siêu nói, chúng dính rất chặt kín.

Hoảng hồn, cô quay lưng bỏ chạy, va sầm vào người Tu Thúc vừa bước ra khỏi ban công.

Khắp người đầy mùi thuốc lá.

“Tối như hũ nút vậy, cô chạy bừa cái gì?” Tu Thúc nhíu mày hỏi.

Đường Tiểu Đường hỏi với vẻ cẩn thận dè dặt, “Tu Thúc, lúc nãy trong lúc ông xem tài liệu về vụ án trong máy tính, có để ý tới chuyện cô tiếp viên đã bị giết hại ở nơi nào không?”

Tu Thúc suy nghĩ, rồi chỉ cánh cửa phòng ngủ chính nói, “Vì thi thể đã bị phân xác sau khi di chuyển, do vậy cảnh sát chỉ có thể suy đoán dựa trên vết máu, là chỗ kia, không có dấu vết của sự vật lộn.”

Vết máu đã được lau sạch sẽ hoàn toàn, nước trên sàn còn chưa khô.

Đường Tiểu Đường quỳ xuống, nhìn vũng nước với vẻ ngây dại, thế mà lại khiến Vương Hồng Hà có chút lo lắng, bà xách theo cây lau nhà chạy sang hỏi, “Sao thế? Lau chưa sạch à? Tôi lau lại nhé?

Đường Tiểu Đường khẽ phẩy tay, ra hiệu cho bà đi khỏi.

Vương Hồng Hà vốn tính cẩu thả, cũng không để tâm, bà nói với Tu Thúc, “Sàn phòng ngủ chính đã lau sạch sẽ rồi, mặt tường có vết máu cũng đã được Văn Giải cạo hết rồi, tôi có cần đi thu dọn thêm phòng ngủ phụ không?”

“Vụ án đâu có xảy ra ở phòng ngủ phụ, quan tâm nó làm gì?”

Phòng ngủ phụ...

“Hai cô gái, vì sao không mỗi người một căn phòng, cứ phải chen vào trong một căn phòng mới chịu, đấy ông thấy đấy, chết cũng chết cùng một chỗ luôn.” Vương Hồng Hà lầm bầm đi khỏi.

Dạng bác gái này không thể nào hiểu được hàm ý của từ “khuê mật”, con gái lúc thân thiết, đúng thật là cứ phải chen vào trong một căn phòng - thậm chí trong một tấm chăn, trò chuyện tíu tít không ngừng từ sáng đến tối mới là vui vẻ, cái họ thích chính là cái cảm giác dựa ngả vào nhau, thủ thỉ với nhau ấy. Họ có thể chia sẻ mọi thứ, dù đau buồn hay là mừng vui, dù

là hương hoa hay là ánh trăng, dù là sô-cô-la hay mỹ phẩm trang điểm, dù là bí mật của việc yêu sớm hay kinh nghiệm của lần đầu tiên, cứ như...

Cứ như mình với Lý Viên thuở ban đầu...

"Đường Tiểu Đường, mày nhớ lấy, cả đời này dù mày có đi đến đâu, tao cũng sẽ bám chặt trên cổ mày!"

Đường Tiểu Đường nhắm mắt lại.

Dường như bóng tối không đủ để che lấp hết mọi thứ.

Vì sao thân đang ở trong căn hung trạch này, mà lúc nào mình cũng cứ nhớ đến Lý Viên?

Không lẽ là…

Đường Tiểu Đường mở mắt ra, bước lên phía trước, đẩy cánh cửa phòng ngủ phụ ra.

Căn phòng tối om om, vì không ai làm vệ sinh, cho nên cũng không thắp đèn ngủ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được những vật hình dạng lập thể nổi bật lên, khác hoàn toàn với phông nền.

Không giống như phòng ngủ chính, nơi này vô cùng quạnh quẽ, chỉ có một chiếc giường đơn, nền nhà và tường đều cực kỳ sạch sẽ, thậm chí ngay cả một tấm thẻ hình đinh ghim để biểu thị vật chứng cũng không có, đủ chứng tỏ rằng sau khi điều tra, cảnh sát đã xác định: căn phòng này chẳng liên quan tí gì đến vụ án mạng.

Thế nhưng...

Cái cảm giác cực kỳ không ổn, đột ngột lại nảy ra từ tận đáy lòng một lần nữa, tựa như một thi thể, bề ngoài chẳng hề mang vết thương nào, nhưng sau khi đã đưa vào lò hỏa thiêu, chợt nhớ ra một chỗ vết bầm xuất huyết... Cảm giác này vừa là tác

dụng của giác quan thứ sáu, hơn thế nữa cũng là kết quả của việc huấn luyện công tác pháp y, có thể nảy sinh cảm giác không thoải mái như lưng bị gai đâm với những chi tiết nhỏ nhặt không đáng kể nào đó mà đã nhìn lướt rồi bỏ qua, đồng thời tìm ra sự thật đáng sợ ẩn giấu đằng sau dáng vẻ bề ngoài dựa theo cảm giác không thoải mái này.

"Không phải như vậy đâu..."

Có một tiếng nói đang cất tiếng nhè nhẹ bên tai.

Không phải vậy đâu? Nghĩa là gì? Thế thì nó là như thể nào? Đường Tiểu Đường trở nên mơ hồ.

Một cú giật mình!

Đường Tiểu Đường tỉnh ra!

Cảnh tượng trong căn phòng dường như giống trong bộ phim điện ảnh kinh dị *The Shining* của Kubrick. Đường Tiểu Đường cảm thấy nỗi thảm thiết lạnh thấu xương, thảm thiết đến mức cô muốn khóc, nhưng ngay cả chuyện khóc lóc cũng đã bị đông cứng rồi.

Đường Tiểu Đường dốc hết sức lực toàn thân, bước lui về sau mấy bước, cô vốn tưởng có thể lui ra khỏi phòng, nhưng không biết khi nào, mà cửa phòng đã bị đóng lại!

Cô quay người lại để vặn tay nắm cửa, một chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra, không ngờ cái nắm tay cửa ấy vặn cách nào cũng không nhúc nhích... không quan tâm được nhiều vậy nữa, cô túm lấy tay nắm cửa vừa đẩy vừa lôi, thế nhưng cả cánh cửa đã bị khóa chặt chết cứng!

Dù kiểu gì thì cô cũng không thể ra khỏi căn phòng này nổi!

Khuôn mặt trong suốt không màu ngày càng gần lại, có tiếng cười vọng khắp bốn bức tường.

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Cô hồn xiêu phách lạc, vừa khóc òa lên, vừa gào thét cầu cứu.

Ngay lúc cô chầm chậm ngã liệt xuống sàn, đột nhiên tiếng gào của Lý Văn Giải vọng lại từ ngoài cửa, “Lão Bì, ông làm gì đấy?” Sau đó, tay nắm cửa xoay một cái, cánh cửa bị đẩy bật mở ra, khuôn mặt điển trai của Lý Văn Giải xuất hiện trước mắt.

Cô vịn vào tường bò dậy, bổ nhào ngay vào trong lòng Lý Văn Giải, khóc òa thành tiếng.

Lý Văn Giải sững người, hai cánh tay không dám ôm lấy cô gái trong lòng, cứ ngây ngô giơ ra như vậy.

“Văn Giải, cậu đừng có bất phân tốt xấu vậy chứ.” Lão Bì nở nụ cười thô tục, “Tôi đây đã tạo ra cơ hội cực tốt để cậu tán gái đấy!”

Vương Hồng Hà đi tới, bà cũng tức giận lắm, “Lão Bì, cô ấy vốn đã nhát gan, ông hù dọa làm trò quái gì.”

“Một nhân viên pháp y như cô ấy, cầm dao giải phẫu thi thể mỗi ngày, cần phải gan dạ hơn công nhân gia đình là bà đây nhiều mới đúng chứ.” Lão Bì khẽ nhún vai, rút một gói Châu Hắc Áp ra khỏi túi, xé mở lớp bao bì, cho cổ vịt vào trong miệng, vừa nhai rột roạt, vừa nói với vẻ chẳng hề quan tâm, “Nếu ngành pháp y nước ta toàn mang cái phẩm chất như cô ấy, thì phải có biết bao vụ án oan đây!”

Đường Tiểu Đường chậm rãi lau nước mắt, trừng mắt nhìn lão Bì.

Lão Bì dẩu môi lên, nhìn khuôn mặt ướt đầm đìa của cô vẻ khiêu khích.

Đường Tiểu Đường nói từng chữ một, "Nếu ông chết, đích thân tôi sẽ giải phẫu cho ông - ông nhớ lấy!"

Lão Bì nhổ xương vịt xuống sàn đánh "phụt" một tiếng, ngoẹo đầu qua cười với Trương Siêu, "Chính nó!"

Trương Siêu cũng cười, nụ cười cực kỳ coi thường.

Lý Văn Giải dìu Đường Tiểu Đường, bước đến phòng ngủ chính, đỡ cô ngồi xuống giường bên dưới của chiếc giường hai tầng nọ, quỳ xuống trước mặt cô hỏi, "Rốt cuộc làm sao thế? Lúc nãy đã xảy ra chuyện gì trong phòng ngủ phụ, mà làm cho cô ra nông nỗi này?"

Đường Tiểu Đường sụt sùi bảo, "Tôi như nhìn thấy một gương mặt trong suốt không màu chầm chậm lại gần, nó nói một câu..."

"Câu gì?"

"Kiểu như là... Không phải như vậy đâu."

Lý Văn Giải nhíu mày lại, nghĩ một hồi lâu cũng không hiểu nổi, đành an ủi cô, "Chắc hẳn cô đã bị lão Bì dọa cho sợ rồi, lão ấy đóng cửa lại, còn túm lấy tay nắm cửa không cho cô vặn mở ra, lão ấy hay đùa giỡn không biết chừng mực như thể đấy."

"Chưa chắc." Tu Thúc không biết đã ẩn náu suốt ở nơi nào, đột nhiên xuất hiện, "Văn Giải, cậu qua đây với tôi một chút."

Lý Văn Giải có chút không yên tâm về Đường Tiểu Đường, anh đứng dậy, khẽ đưa mắt nhìn cô, rồi mới đi ra khỏi phòng ngủ chính.

Đường Tiểu Đường ngồi ngây ra trên giường, nhìn chính mình trong tấm gương hình bầu dục trên chiếc bàn trang điểm ở đối diện: đầu tóc rối bù, sắc mặt trắng bệch, trên quai hàm còn vương giọt nước mắt vẫn chưa rơi xuống…

4

"Chẳng thà xung một phòng không được trống một phòng."

Tu Thúc đứng trước cửa phòng ngủ phụ, nhìn vào căn phòng trống hoác, sau đó quay đầu lại, hỏi Lý Văn Giải sau lưng, "Biết ý nghĩa của câu này không?

Lý Văn Giải khẽ gật đầu, "Đây là câu trong *Tướng trạch kinh*, bác từng nói qua với cháu rồi, trạch có năm hư, phòng rộng người thưa thì là cái hư thứ nhất, vì phòng cũng có tính, nếu một phòng cực vượng hơi người, một phòng thì vắng như mộ phần, dần dà về lâu dài, thì sẽ sinh hiềm khích, sinh oán hận, vì vậy chẳng thà giữa phòng với phòng xuất hiện những điểm sát tương xung dạng như 'Bích đạo, 'Thiên trảm, cũng tuyệt không được bỏ trống một căn phòng đơn độc trong một căn nhà, nếu không sẽ dễ sinh ra tinh quái."

"Không sai, không sai!" Tu Thúc khẽ gật đầu, "Một căn hộ hai phòng thế này, hai cô gái thuê trọ, ở cùng một phòng thì chẳng có gì không tốt, có điều, là căn phòng ngủ phụ này bốn vách trắng, thật sự trống trải đến mức ghê gớm, thế nhưng, còn nhiều nhân tố khiến căn hộ này trở thành hung trạch lắm, cậu có thể nói cho ta nghe từng điều một không?"

“Được ạ!” Lý Văn Giải vừa bước sang phía phòng ngủ chính vừa nói, “Dương trạch tam yếu: cửa, phòng bếp, phòng tức là phòng ngủ. Án mạng đã xảy ra bên trong phòng ngủ rồi, thế thì phán quyết hình phạt gieo rắc tai ương, chắc chắn sẽ lấy phòng ngủ làm chính yếu. *Tam nguyên kinh* có nói, ‘Đất lành thì mầm sum, trạch cát thì người vinh, người khô hỏi giường trước, giường hung trạch tất hung’, vừa nãy trong lúc làm sạch phòng ngủ chính, cháu có chú ý thấy, cái hung của trạch này, vấn đề chủ yếu xuất phát từ chính chiếc giường hai tầng ấy, nó đã phạm ít nhất ba thứ sát.”

Tu Thúc đứng yên, “Nói ta nghe xem.”

Lý Văn Giải chỉ vào trần nhà ngay phía trên chiếc giường hai tầng bảo, “Nhất sát có tên là ‘Đoạn đầu sát, trong phòng ngủ có một thanh xà ngang, bản thân nó đã thuộc về cách cục bất lợi là ‘đè thân lại càng đè tâm, lại còn đặt giường ngay phía dưới thanh xà ngang, xà ngang bổ giường, đây chính là đoạn đầu sát chính cống trăm phần trăm, chủ đại hung; nhị sát có tên là ‘Không chỗ tựa, khi người nằm ngẩng đầu lên, không nhìn thấy tình hình trên đỉnh đầu, vì vậy đầu giường nên tựa vào tường hoặc vật rắn, không được có khe hở, nếu không ắt sẽ đầu cổ lửng lơ giữa hư không, e sẽ có tai họa mất hồn, chủ bất cát; tam sát có tên là Nhiếp hồn sát, vật phản quang tuyệt không được đối mặt với giường, nói ở mức độ nhỏ, tỉnh dậy giữa đêm dễ bị ảnh tượng làm cho giật mình, nói ở mức độ lớn, thủy ngân chứa trong gương có hai tính âm dương, ban ngày có thể phản chiếu, nhưng trong đêm sẽ hút mất sinh khí trong phòng, khiến người trọ bị tổn hại nguyên thần, mà bàn trang điểm

trong căn phòng này thì được đặt ngay đối diện chiếc giường hai tầng, đây là đại hung! Hai cái đại hung cộng thêm một cái bất cát, chẳng trách sao lại có án mạng xảy ra rồi."

Tu Thúc vẫn chưa đủ hài lòng, "Còn nữa không?"

Lý Văn Giải nghệch ra, "Không... hết rồi ạ."

Tu Thúc bảo, "Nghĩ thêm nữa xem."

Lý Văn Giải nhíu mày ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn cứ khẽ lắc đầu.

"Những điều mà cậu nói tuy không có sai lầm lớn, nhưng phần lớn đều là quan điểm của phái hình thế, mà không phải là mạch suy nghĩ của phái lý khí, vẫn còn thảo luận tìm hiểu nguyên nhân bên ngoài làm sinh thành nên hung trạch quá nhiều, mà phát lờ mất nguyên nhân nội tại, theo đuổi được 'thuật mà quên đi mất 'đạo." Tu Thúc nói, "Có bao nhiêu căn phòng trên đời này, không phải chỉ có chiếc giường của căn phòng này mới có xà ngang bên trên, đầu không chỗ tựa, hướng vào mặt gương, nhưng vì sao những căn phòng khác thì vô sự, mà chỉ mỗi căn phòng này biến thành hung trạch, bên trong chắc chắn có nguyên nhân nằm ngoài chuyện chỉ có vật dụng xếp đặt không phù hợp, đây mới là điều mà cậu nên khảo sát và tìm tòi sâu."

Lý Văn Giải khẽ chắp tay, "Mong Tu Thúc chỉ bảo ạ."

"Căn phòng này, ngoài những điều mà cậu đã nói ra, vấn đề lớn nhất là có 'tà dâm' và tính kim quá thịnh." Tu Thúc bước đến bên cạnh giá sách nghệ thuật bằng sắt, tiện tay rút ra vài quyển tạp chí có trang bìa toàn là ảnh gái đẹp khêu gợi mặc đồ lót gợi cảm, "Vốn dĩ người ở trọ đã là hai cô tiếp viên ngày thường lại đọc thứ tạp chí dâm uế đến vậy, căn phòng này cũng

bị ám nhiễm đến nỗi đầy khí tà dâm khắp phòng, người ta có câu 'Vạn ác dâm vi thủ, không chỉ nói bản thân chuyện tà dâm là ác, mà cũng nói tà dâm chính là cội nguồn gây ra tai họa. Còn những thứ này nữa..." Ông ta cầm những vật dụng kim loại lên, tiếng leng keng vang lên một hồi. Tu Thúc định nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời, thở ra một hơi dài.

Im lặng giây lát, Tu Thúc lại nói, "Trong sách 'Thượng Thư - Hồng Phạm' đã liệt ngũ hành làm năm loại vật chất cơ bản nhất của thế gian, nhà ở cũng không ngoại lệ. Mùng lo thần sát, hối tránh cát hung đều có mối tương quan mật thiết tương sinh tương khắc với ngũ hành, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ nhất định phải hài hòa cân bằng trong phòng, không được có mỗi một thuộc tính nào quá thịnh, nếu không sẽ là đại hung, nhất là kim, phân tích từ thuộc tính của ngũ hành, tính của kim là cương, là nhọn, là giác, là sát, là công, là thương, chỗ nào cũng là tướng hung, vậy mà cậu xem trong căn phòng này đi, giá sách nghệ thuật bằng sắt, giường tầng làm bằng sắt, bàn hợp kim nhôm, lọ hoa làm bằng nhôm, ngay cả những món vòng vèo kia cũng là inox, tất cả mọi món đồ gia dụng hầu như đều là kim loại, nếu không xảy ra án mạng thì mới là quái đản đấy!"

Đột nhiên Trương Siêu cất lời, "Tu Thúc, ông nói nhiều như thể, sao không nói thử với chúng tôi, nên hóa sát cho căn phòng này như thể nào?"

"Sao thế, anh lại còn nhắm đến căn nhà này luôn à?" Tu Thúc khẽ nâng mắt kính.

"Không giấu gì ông, cũng không giấu nổi ông." Trương Siêu cười hề hề bảo, "Tôi đến làm công tác vệ sinh này, không như

chị Vương có mục đích đơn thuần, chỉ là để kiếm vài ba cái phí làm vệ sinh, cũng không như mấy người bọn họ, một bụng quỷ kế, không biết ôm mục đích gì, tôi thì chỉ là để tìm đến hung trạch, ước lượng giá cả, thu mua trước người ta một bước, sau đó bán ra với giá tốt. Căn hộ này tôi thấy không tồi, tuy bảo là có thanh xà ngang, nhưng hình dạng căn hộ đàng hoàng, dân thường ở thoải mái, giá cả lại rẻ hơn nhà ở bình thường ba lần, đem lên thị trường chắc chắn sẽ là hàng giành giật, thời buổi này, phòng nào cũng còn tốt hơn là không có nhà! Nhưng con người tôi đây, chuyện làm ăn phải làm, nhưng lương tâm cũng phải đảm bảo, tôi không hề muốn người đã mua nhà rồi vào ở trong này, qua vài ngày lại người nào người nấy lại gặp xui xẻo, do vậy, ông phải giúp tôi hóa sát, không phải sao? Đây đâu phải chỉ là làm việc thiện tích đức cho mỗi mình tôi đâu!"

"Ngoài chuyện kiếm tiền ra, còn có thể nghĩ đến chuyện hóa sát thay khách hàng, điểm này đã tốt hơn rất nhiều tên môi giới bất lương giấu giếm chuyện hung trạch rồi." Tu Thúc khẽ chỉ lên trần nhà nói, "Vốn là nơi để yến sẻ dựng tổ nghỉ chân, nhưng đáng tiếc thanh xà ngang này như thể con rắn trong huyệt, vì vậy sắp tới anh hãy nói với người mua căn hộ, làm một lớp la-phông trên trần nhà, nhất định phải làm cho bằng thanh xà ngang này, bằng không chỉ e chẳng mấy chốc là tai họa ập tới, nếu thực sự không muốn làm la-phông, thì dùng dây đỏ để treo hai ống tiêu trúc lên trên xà, miệng tiêu hướng xuống, để đối mặt vào nhau theo góc 45 độ, cũng có thể hóa giải sát khí, đó là thứ nhất; thứ hai, căn phòng này có tính kim quá mạnh, về mặt lựa chọn đồ gia dụng, người ở trọ tiếp theo

nhất định phải chọn nhiều mộc ít kim, ngoài ra, người trọ tiếp theo tốt nhất là mệnh hỏa, mới có thể hóa khắc thành sinh, hóa ác thành thiện; còn về những chuyện đại loại như gương không được đối diện với giường, trên đầu giường không được bỏ trống lửng, một phòng không được để trống không, thì không cần phải nói nhiều nữa."

Trương Siêu nghe mà gật đầu lia lịa.

"Những phương pháp này, đều là để hóa giải những điềm sát hữu hình của phái hình thế, còn với sát khí vô hình, thì lại phải phá giải dựa trên phương pháp của phái lý khí." Tu Thúc đưa mắt nhìn Lý Văn Giải đầy ý vị, rồi nói tiếp, "Sát tinh của thuộc tính kim là sao Phá Quân, có thể treo rèm được làm từ nguyên liệu sợi nhân tạo ở mặt tây bắc để che chắn; ngoài ra, âm tà quá nặng, với một căn nhà ở tốt, tỉ lệ âm dương cần phải là âm bốn dương sáu, âm khí của căn phòng này e là phải chiếm từ bảy đến tám phần, vì vậy có thể áp dụng một số phương pháp để thêm dương một cách thích hợp trong phòng, như sơn tường bằng sơn màu vàng tơ, nên dùng chăn mền hay thảm trải sàn màu đỏ, lắp thêm nhiều đèn soi rọi một chút, chú ý không được soi rọi ra ánh sáng lạnh có sắc xanh; còn nữa, phải bày biện một số vật đuổi hung trong toàn bộ mấy căn phòng có liên quan đến vụ án."

"Vật đuổi hung?" Tròng mắt Trương Siêu xoay tròn hai lượt, dường như đã hiểu ra, "Treo thanh Long Tuyền bảo kiếm à?"

Tu Thúc lắc đầu nguầy nguậy, "Ta giảng giải cho Văn Giải, là vì giữa cậu ấy và ta có cái nghĩa thầy trò, anh đứng bên cạnh thì dù sao cũng nên nghe một chút chứ, bản thân căn phòng này có

tính kim quá thịnh rồi, anh còn muốn treo thêm cái thứ giết người ấy sao?"

Trương Siêu cười hề hề, "Thế ông bảo xem, nên bày biện những thứ gì?"

"Ba thứ là đủ." Tu Thúc vừa bẻ đầu ngón tay vừa nói, "Đặt một chiếc lọ ngọc như ý trong phòng ngủ chính, phải lựa cái có chân đế bằng gỗ; đặt một chiếc lọ bình an bằng gỗ thuần đào trong bếp, chú ý tuyệt đối không được để vật phẩm kim loại ở bên dưới nó, nếu không kim khắc gỗ, thì sẽ không có hiệu quả nữa; treo một chiếc đĩa hồ lô bát quái bằng gỗ đào trong nhà vệ sinh."

"Nhớ rồi, nhớ rồi ạ!" Trương Siêu mừng rỡ ra mặt, "Cảm ơn Tu Thúc ạ, lần sau nhất định tôi sẽ có lễ hậu biếu ông, ông nhất định phải cho tôi một cơ hội để hiếu kính đấy!"

Tu Thúc phẩy tay, "Không cần, không cần, nhưng có một chuyện, anh cần phải đồng ý."

"Bác cứ nói ạ."

"Ba món vật đuổi tà ấy, giá cả của chúng cộng lại cũng không đến một phần lợi nhuận anh có được khi bán căn hộ này, thôi thì anh mua rồi tặng trực tiếp cho người ở mới, làm việc thiện tích đức."

"Được ạ." Trương Siêu gật đầu liên tục, sau đó hạ thấp giọng kề vào tai Tu Thúc hỏi nhỏ, "Lúc nãy sau khi đốt tà, Văn Giải hỏi ông xem có phải hung linh đã được xua đuổi hết rồi không, tôi thấy ông không nói tiếng nào, trong lòng tôi có chút không yên."

Tu Thúc trầm ngâm trong thoáng chốc rồi nói, “Ta chỉ có thể nói với anh, lúc nãy Đường Tiểu Đường như trúng phải tà trong phòng ngủ phụ.”

Giọng nói chợt ngưng bặt!

Trương Siêu nhận ra bầu không khí khác thường, nhìn sang Tu Thúc, tuy trong phòng ngủ chính chỉ có một ngọn đèn ngủ nhỏ đang sáng, cộng thêm chuyện quá nửa gương mặt của Tu Thúc bị che mất bởi bộ râu dày rậm, nhìn không rõ biểu cảm của ông ta, nhưng điều chính xác không nghi ngờ gì nữa là từ trong mắt Tu Thúc phóng rọi ra tia sáng!

Tu Thúc đang nhìn chằm chằm vào Đường Tiểu Đường.

Ngồi trên miếng ván giường tầng dưới của chiếc giường hai tầng, Đường Tiểu Đường ngẩn người ra nhìn thẳng về phía trước, hai bờ môi đỏ mở hé một nửa, đôi mắt to trống rỗng, hơn nữa, không biết có phải là do ánh sáng hay không, khắp người cô như thể áo quần đã ngả màu vì bị thấm nước, đang dần nhạt đi.

Tu Thúc nhìn theo hướng nhìn của Đường Tiểu Đường - nói một cách chính xác là nhìn vào mục tiêu ngay đối diện mắt cô.

Tấm gương hình bầu dục trên chiếc bàn trang điểm.

Trong tấm gương, Đường Tiểu Đường đang ngồi trơ ra như phỗng như thể, nhưng ảnh ảo ấy dường như đang trái ngược với người thật...

Trong chớp mắt, Tu Thúc nắm lấy một chiếc bánh xe cầu nguyện mỹ nghệ làm bằng chất liệu đồng từ trên giá sách, ném mạnh về phía tấm gương, chỉ nghe một tiếng “xoảng” vang lên, tấm gương nứt ra thành bảy, tám mảnh. Sau đó ông ta lao đến

trước mặt Đường Tiểu Đường, lấy từ trong chiếc áo bào đen ra một tấm bùa màu vàng ghi một thứ văn tự không biết là gì, "bùng" một cái, ngọn lửa đã cháy lên từ tấm bùa, ánh lửa dồn thẳng vào mắt Đường Tiểu Đường, cô khẽ rùng mình, như thể tỉnh lại từ giấc mơ, cô đứng phắt lên, đầu đụng vào mảnh ván giường tầng bên trên cái "rầm", đau đến nỗi cô bật kêu xuýt xoa "ui da".

"Sao thế? Sao đột nhiên lại bốc cháy vậy?" Đường Tiểu Đường xoa đỉnh đầu, hỏi với vẻ không hiểu gì.

Lý Văn Giải vội vã tiến lên nói, "Tu Thúc, cái này phải trách cháu, là cháu đã dìu cô ấy đến ngồi đối diện bàn trang điểm, cháu vừa nói giường không được để đối diện gương, vậy mà lại vừa để Tiểu Đường ngồi ở đối diện gương, thật bất cẩn quá!" "Các người đang nói gì thế!" Đường Tiểu Đường càng thấy kỳ lạ, "Lúc nãy trong phòng ngủ phụ tôi hơi sợ hãi đấy, là vì đã xảy ra ảo giác, nhưng sau khi ngồi ở đây rồi, tôi vẫn ngồi suy nghĩ suốt, hoàn toàn chẳng hề có cảm giác gì cả."

"Cô đang nghĩ điều gì?" Tu Thúc lạnh lùng hỏi.

"Không có gì.." Đường Tiểu Đường lầu bầu một câu, "Tôi chỉ cảm thấy rằng, vụ án mạng trong căn phòng này trông không giống như do tên chủ nhà gây ra..."

"Tiểu Đường, tôi thấy cô thật sự hồ đồ rồi đấy!" Vương Hồng Hà đang ở ngoài phòng khách, nhét cây lau nhà dạng ấn tay vào trong chiếc vòng rổ kim loại để vắt khô, "Cục công an cũng đã kết luận, chủ cho thuê nhà chính là hung thủ đã giết hại hai cô gái ấy, chuyện vậy mà còn có thể sai được hay sao?"

Đường Tiểu Đường có chút coi thường bà ta, “Đã có rất nhiều vụ án mà Cục công an nhầm lẫn rồi đấy.”

Vương Hồng Hà bày ra tư thế “vắt cây lau nhà của mình, cứ để người ta nói”, “Thế thì cô thử nói xem, cô dựa vào đâu mà cho rằng vụ giết người trong căn hộ này không phải là do tên chủ nhà gây ra?”

“Tôi cũng không dám chắc lắm, chỉ là có rất nhiều cảm giác cực kỳ không đúng.” Đường Tiểu Đường suy nghĩ rồi nói, “Trước tiên, một người chủ nhà, cho dù có cho thuê căn hộ kiểu gì đi nữa, nói cho cùng thì vẫn là căn hộ của mình đấy chứ, dù gì cũng đâu hy vọng căn nhà của mình biến thành hung trạch, vì vậy bản thân chuyện giết người trong chính căn hộ của mình đã khiến người ta khó lý giải. Cho dù là giết người trong lúc kích động đi nữa, đã giết người, phương pháp xử lý tiếp theo chẳng phải nên là vận chuyển ra ngoài, tìm một nơi đồng không mông quạnh chôn vùi đi sao? Vì sao phải để lại trong bếp, dán băng keo lên để niêm phong kín lại thêm nữa? Điều mà hành vi này thể hiện ra không phải là trốn tránh hình phạt, mà là không sở hữu khả năng vận chuyển hoặc chôn vùi thi thể, chỉ có thể nghĩ cách để mình có đủ thời gian bỏ trốn. Thế thì, đối với chủ nhà, việc vứt xác ở đồng hoang với việc để lại thi thể và bỏ trốn, việc nào có “tỉ lệ khả năng và chi phí” cao hơn? Không nghi ngờ gì là vế trước chứ, cho nên em nghi ngờ vụ án này không phải do chủ nhà gây ra.”

Vương Hồng Hà miệng lưỡi vụng về, liền câm nín.

“Chưa chắc đâu.” Lý Văn Giải nói, “Tiếp viên nữ mà không đi làm, má mì chắc chắn sẽ đến tận nhà để tìm đấy, nếu phát hiện

đã mất tích, rồi báo cảnh sát thì phải làm sao?"

"Thế nhưng, kết quả đã chứng minh người phát hiện ra xác chết vẫn là hàng xóm ngửi thấy mùi hôi thối, hơn nữa còn sau khoảng thời gian rất lâu." Đường Tiểu Đường nói.

Lão Bì lên tiếng, "Văn Giải, cậu còn non nớt lắm, cậu không hiểu. Tiểu pháp y nói không sai. Dạng tiếp viên này là có phân cấp bậc cả, đa số đều đi tiếp khách dạo, cứ như là đánh du kích vậy, không có địa bàn chuẩn, chỉ khi sắc đẹp, thân hình đạt đến một đẳng cấp nhất định, thì mới có tụ điểm cố định chịu bao, mới có má mì chịu lo quản. Tôi nói thế này đi, dạng thuê căn hộ thế này, tuyệt đối không thể là dạng có tụ điểm cố định, có bị phân xác đi nữa cũng sẽ không ai biết. Nếu thật sự có ai tìm lên tận nhà, một câu 'chuyển nhà rồi' thì ai nói được gì nữa. Cái nghề làm gái này, quy tắc là đánh chết cũng không báo cảnh sát, nếu thật sự bị dân trong ngành biết được anh có dây dưa với cảnh sát, thế thì đừng bảo là anh bán nữa, anh có mua cũng không ai thèm đếm xỉa!"

"Còn gì không?" Tu Thúc hỏi.

Đường Tiểu Đường lắc đầu chậm rãi, "Còn có một số chỗ, ví dụ như tình trạng phân bố của vết máu trong nhà vệ sinh, dải băng dính trên khung cửa, vị trí tử vong của cô tiếp viên, phòng ngủ phụ trống không rỗng tuếch, đều khiến tôi cảm thấy rất không ổn, nhưng tôi không nghĩ ra được là không ổn ở chỗ nào..."

Bỗng nhiên Tu Thúc bật cười.

Tiếng cười rất lanh lảnh, trong căn hộ tối tăm này, nghe như thể tiếng kêu chói tai phát ra từ một con chim cú quái dị vô

hình.

Đường Tiểu Đường rụt người, trông như con chuột đồng nhỏ.

Con chim cú quái dị vẫy đập cánh, cuối cùng buông vuốt nhọn xuống, "Tiểu Đường, tuy cô bảo lúc nãy cô đang suy nghĩ chuyện chủ nhà không phải là hung thủ giết người, nhưng thật ra thì tôi vẫn cảm thấy nghi ngờ rằng, rốt cuộc người đang nói chuyện lúc này có thực sự là cô hay không..."

"Ông... ông nói gì?"

Tu Thúc khẽ vuốt râu, "Ha ha, tốt nhất là cô nên trung thực, ngoan một chút, cụp đuôi lại, nhưng xem chừng cũng có độ khó nhỉ, dẫu sao thì giở trò thì dễ, giả làm ma mới khó." Ông ta hướng mặt thẳng vào Đường Tiểu Đường, ánh mắt như chiếc đinh đóng thẳng vào tròng mắt Đường Tiểu Đường, "Thế thì để chúng ta chống mắt chờ xem, coi như là một trò chơi, xem cuối cùng là cô thắng hay ta thắng..."

Đường Tiểu Đường lắp ba lắp bắp, "Tu Thúc, ông... ông hiểu nhầm rồi, tôi đến gia nhập với các ông hoàn toàn là để..."

"Được rồi!" Tu Thúc phất tay với vẻ quả quyết, "Nơi này cũng đã vệ sinh xong, các anh chị xuống dưới tầng chờ tôi một chút, chúng ta chuẩn bị đến căn hung trạch tiếp theo!"

5

Họ đứng chờ đợi Tu Thúc trong sảnh khách dưới tầng 1. Hơn 8 giờ tối, đã qua giờ cao điểm về nhà, có thể dùng hai từ "thưa thớt" để hình dung mức độ ít ỏi của cư dân ra vào, đứng được khoảng tầm 10 phút, chỉ thấy có một cụ già đang chống gậy chậm rãi đi từ bên ngoài vào, thoáng nhìn nhóm người mặc đồng phục công tác màu xám nhạt này bằng ánh mắt hồ nghi, bị lão Bì trừng mắt với vẻ dữ tợn, cụ sợ đến nỗi vội vã lủi đi mất.

"Lão già!" Lão Bì lầm bầm, lôi gói thuốc ra khỏi túi, chìa cho Trương Siêu, Trương Siêu rút một điếu ra, lão Bì châm cho anh ta, cũng châm một điếu cho chính lão, cứ thế để cho bản thân bị bao quanh bởi khói thuốc mịt mờ.

Sảnh khách tĩnh mịch, đến nỗi đèn cảm ứng cũng đã bất giác tắt ngóm từ khi nào.

Trong bóng tối, bóng nghiêng của mỗi người trông giống hình ảnh cắt bóng có dáng viền mơ hồ, nhưng lại không làm gì được với sự thô kệch của bàn tay số phận.

Ánh lửa của hai điếu thuốc tựa như một cặp con ngươi đỏ mệt mỏi khôn thấu, chớp mãi với vẻ tuyệt vọng mà lại chẳng cam lòng.

Trung tâm nghiên cứu pháp y cấm thuốc lá tuyệt đối, vả lại xung quanh cô rất ít người hút thuốc, vì vậy Đường Tiểu Đường không chịu nổi mùi thuốc lá, không cầm được khẽ ho một tiếng.

Ngọn đèn cảm ứng tinh nhạy lập tức sáng lên.

Ánh sáng trắng chói mắt, xua đi nỗi tê dại chốc lát của mỗi người trong bóng tối, điều này khiến họ nổi cáu như thể bị tỉnh giấc bởi tiếng ồn lúc 4 giờ sáng.

Lão Bì nổi giận, ném điếu thuốc vẫn chưa hút xong xuống nền nhà, giẫm chân thật mạnh, nhìn Đường Tiểu Đường trừng trừng bảo, "Chết tiệt, có phải cô đến để gây chuyện cho chúng tôi không vậy?"

Đường Tiểu Đường đâu thể ngờ rằng một tiếng ho khẽ lại gây nên tai họa lớn đến thế, lập tức bị dọa đến mức nói không nên lời.

"Da nõn nà thế kia, vừa nhìn đã biết không giống chúng ta, con cừu non nấp trong nhà uống sữa, mà chạy đến lẫn vào với chúng ta, có trời mới biết cô muốn giở trò mèo gì!" Lão Bì tiến lại gần Đường Tiểu Đường, nhe hàm răng vàng ố xiêu vẹo ra, nói với vẻ hung tợn, "Tu Thúc nói không sai, chắc chắn cô có điều gì mờ ám! Nói, rốt cuộc vì sao cô muốn vào đây! Rốt cuộc cô muốn làm gì? Không nói thật thì ta cho tiểu nha đầu nhà cô biết tay!"

Đường Tiểu Đường sợ hãi, nhìn quanh bốn bề, thử van xin trợ giúp bằng ánh mắt: Vương Hồng Hà đang loay hoay sửa thanh cán cây lau nhà, ánh mắt đầy hoài nghi lén nhìn trộm cô; Trương Siêu ngẩng đầu lên, vừa hút thuốc vừa nhìn vào một

dấu giày không tưởng trên trần nhà, dường như hoàn toàn không để ý đến mọi chuyện đang xảy ra; Lý Văn Giải ngồi thụp xuống đất để buộc dây giày, trong khoảnh khắc ánh mắt anh và cô chạm nhau, anh đứng dậy...

"Văn Giải, cậu có phải anh em với chúng ta không? Nếu phải, thì chuyện hôm nay cậu đừng quan tâm!" Lão Bì nói lớn, "Cậu xem tôi nhất định sẽ ép nọc độc trên chiếc đuôi bò cạp của cô ta ra!"

Lý Văn Giải tiến lên một bước, chắn trước mặt Đường Tiểu Đường, "Lão Bì, ông có phải anh em với tôi không? Nếu phải, thì hôm nay ông không được động đến một sợi tóc của cô ấy!"

Lão Bì không ngờ Lý Văn Giải thật sự dám đứng ra chắn ngang, mà giọng điệu lại nghiêm túc đến thế, nên sững người, hồi lâu, lão phì ra một tiếng cười, "Văn Giải, cậu nói thật đi, có phải cậu đã thích cô tiểu pháp y này rồi hay không? Nếu phải, thì không cần nói, người anh trai tôi đây sẽ lập tức rút lui, hơn nữa còn đảm bảo sẽ dâng trứng gà đỏ lúc đứa con nhà các cậu chào đời."

"Lão Bì, ông nghĩ nhiều rồi!" Gương mặt thanh tú của Lý Văn Giải vẫn căng thẳng, "Tôi giúp cô ấy chỉ đơn thuần vì cô ấy lương thiện, tuyệt không phải là dạng người thích giở trò mà ông nói."

"Hô hô hô!" Miệng lão Bì uốn lại thành một hình tròn, "Mới chỉ gặp mặt chưa đầy hai tiếng, cậu đã hiểu rõ cô ấy đến mức... sâu sắc như thể rồi à?"

Lý Văn Giải khẽ gật đầu, "Bởi vì cô ấy chính là cô gái mà tôi đã kể qua với các anh chị, người đã cho tôi một trăm đồng, lúc

tôi còn làm ca sĩ hát rong ở Bắc Kinh hồi năm ngoái…”

Lời này vừa dứt, lão Bì, Trương Siêu và Vương Hồng Hà đều sững sờ, Đường Tiểu Đường lại càng không hiểu gì cả.

“Thì ra là cô ấy à!” Biểu cảm vốn có chút đề phòng của Vương Hồng Hà lập tức giãn ra, bà cười bảo, “Tôi còn tự nhủ tại sao Văn Giải cứ luôn bảo vệ cô ấy.”

Song lão Bì và Trương Siêu vẫn còn chút bán tín bán nghi, ngay lúc ấy, Lý Văn Giải đã nhè nhẹ nắm lấy cánh tay Đường Tiểu Đường, kéo cô ra khỏi hành lang, kéo thẳng ra bên ngoài tòa nhà.

Sắc đêm đang chuyển từ đen xám sang đen thẫm, có thể thấy các loài thực vật cả cao lẫn thấp ở khắp nơi trong tiêu khu, từng ngọn hay từng lùm, phân bố rải rác khắp các ngóc ngách như thể những mảnh vỡ đĩa từ mà bóng đêm chưa thu dọn. Ở phía không xa, một dãy hàng rào sắt bám đầy dây leo chia cắt tiểu khu khỏi thế giới bên ngoài, từ nơi xa xăm hơn, tiếng sóng dào dạt vọng lại, ngẩng đầu lên, bầu trời nặng nề căng phình phát sáng lên như thể phần bụng bị vỗ đầy nước của xác chết trôi.

“Tôi cho anh một trăm đồng hồi nào?” Đường Tiểu Đường hỏi Lý Văn Giải.

Lý Văn Giải cười gượng, “Không phải tôi đang giải vây giúp cô đấy sao?”

“Làm tôi giật cả mình.” Đường Tiểu Đường thở dài một hơi, “Hôm nay đã phải trải qua đủ mọi chuyện không tưởng tượng nổi… Phải rồi, bọn họ bảo tôi trông không giống một công

nhân vệ sinh, tôi thấy anh cũng trắng trẻo nõn nà, đâu giống người làm việc này đâu?"

Lý Văn Giải nói, "Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi làm nhiều việc ở Bắc Kinh, từng làm ca sĩ hát rong, cũng từng làm qua việc tuyên truyền nội bộ cho doanh nghiệp."

"Tuyên truyền nội bộ là gì?"

"Là làm tạp chí trong doanh nghiệp và nhiều cái khác nữa."

"Thế sao anh không ở lại Bắc Kinh, về đây làm công tác vệ sinh hung trạch làm gì?" Đường Tiểu Đường hơi tò mò, "Hai công việc này khác nhau một trời một vực đấy."

"Đối với người như tôi, cuộc đời chính là một cuộc đảo lộn lực bất tòng tâm, không có gì gọi là trên trời hay dưới đất." Giọng điệu của Lý Văn Giải không khỏi chua chát, "Đi làm được vài năm, thắt lưng buộc bụng muốn mua một căn nhà, nhưng số tiền kiếm được có bấy nhiêu, ngay cả nhà vỏ ốc ngoài Sáu Vành Đai cũng không mua nổi; thuê nhà để ở, giá thuê không ngừng tăng. Cuối năm ngoái, bạn gái đã chia tay với tôi, tôi không trách cô ấy, tình yêu thì lãng mạn, nhưng hôn nhân thì hiện thực, ngoài bóng bay ra, không ai có thể trôi trên trời từ sáng đến tối mà không xuống đất. Tôi tính toán thử, từ nay phải gánh vác tiền thuê nhà, đi từ Lâm Hà Lý đến Ung Hòa Cung để đi làm, giá vé tàu điện ngầm một chiều đã sáu đồng, còn tiền ăn cơm, tiền điện thoại và các khoản khác, một tháng tiền lương dư ra không được bao nhiêu, mà áp lực công việc thì lớn đến nỗi bạc cả tóc. Một hôm, tôi ngồi trên tuyến Bát Thông ngay khoảnh khắc nhìn đoàn tàu gào rít chạy vào hố đen, đột nhiên tôi cảm thấy cực kỳ sợ hãi, vì tôi biết rằng, dù mình nỗ

lực đến đâu, cũng không thể trốn chạy khỏi số phận phải rơi vào hố đen nữa, dù có tạm thời vào ga, tạm thời dừng xe, tạm thời xuống xe, tạm thời thấy chút ánh sáng, cũng chỉ là để chuẩn bị cho việc rơi vào hố đen mới... Năm nay, tôi 28 tuổi, nhưng tôi đã nhìn thấy được bộ dạng mình lúc 38 tuổi, 48 tuổi, 58 tuổi - đây chính là thời đại mà hai mươi mấy tuổi còn tuyệt vọng hơn cả sáu mươi mấy! Thế là, tôi thôi việc rồi trở về tỉnh lỵ."

Đường Tiểu Đường lặng lẽ lắng nghe.

"Hồi mới về đây, thật sự ăn gió nằm sương, trên người chỉ có bấy nhiêu đồng bạc, không dám ở nhà nghỉ, cũng không dám về quê, bố mẹ kiệm ăn bớt mặc để chu cấp cho tôi học đến đại học, mà lại chỉ đào tạo ra một nông dân cày ruộng giống như họ, họ sẽ xót xa biết mấy! Đang lúc không tìm được đường đi, thấy tin tuyển dụng công nhân vệ sinh đặc chủng trên báo, tôi đã đến đây, vả lại thời đại học nhờ học chuyên ngành tài liệu lịch sử cổ, nên được Tu Thúc trọng dụng, bác ấy đồng ý nhận tôi làm học trò, chờ đến khi thành nghề rồi, trở thành một Quách tiên sinh, tuy đến lúc ấy khó tránh khỏi chuyện thường xuyên tiếp xúc với những thứ kỳ quái, tôi đã sợ ma quỷ tự nhiên rồi, nhưng càng sợ hố đen nhân tạo hơn..."

"Nói thật là, tôi không thích Tu Thúc, cứ cảm thấy ông ta u ám thế nào ấy." Đường Tiểu Đường thoáng nhìn cổng tòa nhà, nén thấp giọng nói.

Lý Văn Giải cười, "Tu Thúc đúng là có chút làm người ta không đoán được, nhưng mà, những người mang chút hơi tiên đều thế cả."

“Sao anh lại tin là ông ta thật sự có thể xua đuổi hung linh vậy?” Đường Tiểu Đường hậm hực nói, “Ông ta cứ mãi biểu diễn một vai giả thần giả quỷ suốt thôi mà! Nói gì mà ma ám, có mà ông ta nói vớ vẩn thôi!”

“Lúc đầu tôi cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng về sau bác ấy đã phá giải được ‘Bí ẩn sát hại cả nhà ở Trung Gia Xung, khiến tôi phục sát đất!”

“Cái gì? Bí ẩn sát hại cả nhà gì?”

“Trung Gia Xung là quê tôi, những năm cuối thời nhà Thanh, nơi ấy từng xảy ra một sự việc đặc biệt khủng khiếp. Lúc ấy trong thôn có hai dòng họ lớn, đó là họ Lý chúng tôi và họ Nghê. Năm ấy, trời khô hạn kéo dài, không có nước, mạ giống ngoài đồng sắp chết khô hết. Người hai họ bèn tụ họp để bàn bạc xem làm thế nào, nhà họ Nghê nhiều trai tráng, bảo là cứ bổ thẳng núi sau ra, dùng công cụ bơm nước bằng gỗ thời xưa để bơm nước từ một cái ao lớn từ bên kia núi vào trong ruộng; tộc trưởng của nhà họ Lý không đồng ý, bảo ngọn núi ấy giúp Trung Gia Xung có chỗ dựa sau lưng, một khi bổ ra, chỉ sợ bảo khí phong thủy sẽ chảy ra khỏi chỗ nút, dẫn tai họa đến... Nhà họ Nghê không nghe, ngay đêm ấy đã khởi công đào núi, không bao lâu sau, quả thật đã đào ra một miệng nứt to, dùng máy bơm nước để dẫn nước từ cái ao lớn sang Trung Gia Xung, dĩ nhiên, toàn tưới tiêu cho đồng lúa của nhà họ Nghê.” Lý Văn Giải khẽ ngưng lại, rồi nói tiếp, “Thế nhưng, vào một đêm không lâu sau khi sự việc này xảy ra, mấy chục người nhà họ Nghê đều mất tích một cách kỳ lạ, nhưng không phải dọn đi, mà là mất tích, con ngựa gỗ nhỏ của em bé vẫn đang lắc lư

trong sân, mà trong nhà ngoài nhà không còn dấu vết của em bé."

Đường Tiểu Đường trợn tròn mắt, "Ơ? Sao lại thế?"

"Không biết nữa, lúc nhỏ tôi tưởng đây chỉ là một truyền thuyết thôi, vì lúc ấy ngọn núi sau hoàn toàn chẳng có miệng nút nào, lúc tôi đi chăn bò, nhận ra nơi ấy ngoại trừ có rất nhiều cát, không hề có chỗ nào đặc biệt cả. Thế nhưng dưới quê có rất nhiều lời đồn, chuyện kỳ lạ ở Trung Gia Xung, phần nhiều xảy ra ở núi sau, có đủ các thể loại: đất cát bay mù trên núi, hạt cát bay hướng vào người nào, thì người đó chết, gọi là ma cát; còn ma đụng đầu nữa, nghĩa là đi ngang qua đấy thì lạc đường, lượn vòng tại chỗ suốt đêm... dĩ nhiên, người dân vẫn có các phương pháp để phá giải, ví dụ gặp phải ma cát, họ tết một hình nhân rơm, thì cát sẽ ném hết lên trên hình nhân; gặp phải ma đụng tường, thì tè một vũng..." Lý Văn Giải nói đoạn, có lẽ bản thân anh cũng thấy có chút hoang đường, nên mỉm cười khẽ lắc đầu, "Sau khi gia nhập đội công tác vệ sinh đặc chủng, một buổi chiều tối nọ, tôi tản bộ bên sông với Tu Thúc, nghe bác ấy giảng giải những kiến thức về đuổi tà, không biết sao, đột nhiên đem chuyện nhà họ Nghê mất tích ra kể lại một lượt, bác ấy lặng lẽ nghe hết, rồi nói vì thu hoạch ruộng đất nhất thời, mà hỏng mất phong thủy của tổ tông, ứng đúng lời trong *Tử Hạ Kim Môn trạch kinh*, đắc địa thất cung, tôn đương hung . Tôi hỏi Tu Thúc, thế người nhà họ Nghê mất tích đi đâu rồi? Tu Thúc bảo, người ta có câu '*Sinh thì phải tăng bằng sinh, chết thì phải bù bằng chết*', người nhà họ Nghê nọ, e rằng không thể tìm lại được rồi."

“Điều này phét lác quá rồi chăng!” Đường Tiểu Đường nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Cô nghe đây, không bao lâu sau, một hôm, bố tôi từ nhà gọi điện, hỏi tôi gần đây ra sao, nói được vài câu chuyện vô thưởng vô phạt, bỗng ông nói, trong thôn có một tin động trời, do nguyên nhân sửa đường, đội thi công đục núi sau ra, phát hiện có một chỗ ở núi sau đất cát rất xốp, có vết tích thi công thủy lợi, điều khủng khiếp hơn nữa là đã khai quật ra được một số bộ hài ở đó, trang sức trên người những bộ hài cốt ấy có kiểu dáng thời nhà Thanh rõ nét, sau khi so sánh ADN, không ngờ những bộ hài cốt này là họ hàng xa của một hộ thuộc gia tộc họ Nghê ở huyện bên, nói cách khác - họ chính là những người nhà họ Nghê của Trung Gia Xung mất tích năm xưa!”

Đường Tiểu Đường kinh ngạc đến ngẩn người, không nói nên lời.

“Bởi thế mới nói, Tu Thúc không phải là một người thường đâu!” Giọng điệu Lý Văn Giải đầy kính phục, sau đó đề tài câu chuyện bỗng chuyển đột ngột, “Phải rồi, Tiểu Đường, nói thử về bản thân cô đi, vì sao cô lại đột nhiên tới đây, gia nhập nhóm công nhân vệ sinh hung trạch chúng tôi?”

Bờ môi Đường Tiểu Đường khẽ mấp máy, định nói gì đó, rồi lại khẽ lắc đầu nhè nhẹ, răng hàm trên cắn chặt lấy môi dưới, trong bóng tối, hàng răng đáng yêu trắng muốt ấy, Lý Văn Giải nhìn mà ngẩn ngơ.

6

Trong sảnh khách, lão Bì và Trương Siêu vừa hút xong một điếu nữa, hai người bắt đầu tán gẫu.

"Cậu nói xem, tiểu pháp y thật sự là cô gái mà Văn Giải đã từng gặp qua ở Bắc Kinh à?"

"Ai mà biết được, dù gì thì tôi cũng không tin, không chừng cậu ta chỉ vì giải cứu tiểu pháp y ra khỏi vuốt quỷ của ông, mới nghĩ ra chiêu đó thôi."

"Mẹ kiếp, nghĩ lại, tôi cũng cảm thấy mình đã mắc lừa rồi. Nhưng trước đây hễ nhắc tới cô gái ấy, hai mắt Văn Giải liền sáng lên, cậu ta nỡ đem cô ấy ra để chắn đòn cho tiểu pháp y được sao?"

"Cái đó có gì đâu, cậu ta cũng đâu có mất mát gì... Ông cứ tin tôi đi, mười phần thì hết tám, chín phần là dọa ông rồi, 1,3 tỉ người Trung Quốc, có duyên gặp gỡ qua một lần, đâu ra chuyện gặp lại được ở đất khách dễ dàng đến thế, ông cầm điện thoại chơi lắc lắc của WeChat xem, gặp được cùng một người được bao nhiêu lần?"

Vương Hồng Hà định nói xen vào nhưng lại không xen được, có chút chán nản, khó khăn lắm bà ta mới nặn ra một

câu, “Tiểu khu này thật sự càng lúc càng hiu quạnh, lâu như thể mà chỉ mới gặp được một hộ dân.”

“Hết cách rồi, thành tiểu khu hung trạch nức tiếng rồi, mới có mấy tháng thôi mà có đến tận mấy vụ án mạng, những ai dọn đi được thì đã dọn đi từ lâu.” Bộ dạng Trương Siêu như thể nắm rõ tiểu khu này trong lòng bàn tay.

“Ban nãy lái xe vào đây, tôi có nhìn qua, ba dãy tòa nhà phía nam và ba dãy tòa nhà phía bắc của tiểu khu này có khuôn mẫu tạo hình, tầng lầu, kiến trúc gần giống nhau, nhưng bức tường ngoài thì không giống nhau mấy.” Lão Bì nhíu mày nói, “Ba dãy tòa nhà ở phía bắc, đã được đắp gạch men vàng kim lấp loáng, còn ba dãy tòa nhà ở phía nam đây, thì chỉ được tô một lớp sơn vàng thôi!”

“Bên trong càng khác nhau hơn.” Vương Hồng Hà bắt được cơ hội để nói, “Đây là nhà gì? Nhà ở kinh tế tiện dụng! Ông xem đi, mới có mấy năm mà lớp sơn tường rơi tróc cả, gạch sàn cũng đã nứt, thấy đường ống trên đỉnh đầu kia chưa, bị rỉ nước trước rồi mới gỉ sét, đã vá đi vá lại mấy lượt rồi đấy. Hai dãy tòa nhà ở phía bắc là gì? Nhà thương mại cao cấp! Vừa bước vào thôi, sảnh khách vàng son lộng lẫy, thang máy đều là hàng chính hãng của Đức, toàn bộ cửa chống trộm hiệu Armor Mỹ, tặng các thiết bị tinh hoa lắp đặt trong nhà, gạch men hiệu Nabel, thiết bị vệ sinh hiệu Kohler, tủ bếp hiệu Boloni, đến cả điện thoại gọi video cũng là hàng Nhật Bản.”

“Nhà kinh tế tiện dụng sao lại ở cùng một tiểu khu với nhà thương mại cao cấp?” Lão Bì thấy mông lung.

Trương Siêu ném đầu thuốc lá xuống đất, dùng chân giẫm tắt, “Điều này cũng bình thường, để vơ thành tích chính và ứng phó với dư luận, bên trên yêu cầu các doanh nghiệp phát triển xây nhiều nhà kinh tế tiện dụng, mà doanh nghiệp phát triển phải kiếm tiền chứ, phải làm sao đây? Trước hết là xin phép sử dụng đất cho nhà kinh tế tiện dụng, đến khi đất đã về tay, dùng giá rất thấp để xây vài tòa nhà kinh tiện[44E], đúng chủ trương ban đầu, không bị lỗ vốn, có cái để báo cáo với bên trên là ổn rồi, nền đất còn dư thì xây nhà thương mại cao cấp, kiếm tiền từ chỗ này.”

“Đúng thế, đúng thế.” Vương Hồng Hà nói, “Vì vậy với tiểu khu này, đừng bảo là tòa nhà ở phía nam khác với ở phía bắc nữa, cả vườn hoa của phía nam cũng khác phía bắc. Cái bên phía bắc mới là vườn hoa thật sự, đình nghỉ mát, rừng cây, hòn non bộ, thác nước nhân tạo, suối phun nhạc, đường chạy sắc xanh... Phía nam thì chỉ trồng vài ba thứ cỏ cây hoa lá giá rẻ, dễ nuôi dưỡng, trông trời để uống nước, trông chim bón phân cho, ba cái gì đấy mọc như điên như dại cả lên, khoảng giữa hai tòa nhà trông như thể bị ngăn cách bởi từng ngọn phần mộ vậy.”

Lão Bì đột nhiên nhớ ra điều gì, “Sao chị biết tường tận thế?”

“Ông quên rồi à, hồi mới gia nhập tôi từng nhắc với các ông mãi, trước đây tôi từng làm công nhân vệ sinh ở đây một thời gian, về sau do chuyện phá dỡ di dời làm căng quá, đến cả ban quản lý cũng bỏ chạy luôn, tôi bèn nghỉ việc không làm nữa.”

“Phá dỡ di dời?” Lão Bì có chút không tin, “Tuy tòa nhà này hơi bẩn một chút, hơi xuống cấp một chút, nhưng mới xây chưa

đầy mấy năm, làm sao mà phải phá dỡ di dời thế?"

"Điều này thì tôi không biết." Vương Hồng Hà khẽ lắc đầu, "Chỉ biết là thành phố muốn dỡ ba tòa nhà kinh tế tiện dụng ở phía nam này, bồi thường chẳng được bao nhiêu tiền, bọn chủ hộ dẫn đầu làm ầm lên, làm căng lắm, về sau một người họ Nghê cầm đầu bị chết, chuyện mới dần lắng xuống, đúng lúc rộ tin hung trạch, rất nhiều hộ dân cầm theo khoản tiền bồi thường giải tỏa vội vã dọn đi mất."

"Thế thì chẳng phải chúng ta đã phí công dọn vệ sinh rồi à!" Lão Bì hơi cáu tiết, "Chúng ta dọn vệ sinh xong thì bọn họ dỡ, còn nữa, Trương Siêu, tòa nhà sắp dỡ này, cậu bán cho ai?"

"Ông không biết rồi, mua nhà bị giải tỏa, tiếng lóng trong nghề gọi là 'mua khoáng, còn chuyện mua được khoáng nghèo hay khoáng giàu, thì phải xem số rồi, một khi đã đặt đúng cửa, thì ghê gớm lắm, mua xong dỡ ngay kiếm khoản bồi thường, lợi nhuận thu được từ giá chênh lệch ở giữa lớn lắm đấy, nếu có thể thu được một căn nhà mới có diện tích lớn, thì tỉ lệ lợi nhuận thu được so với đầu tư càng khả quan hơn. Nhất là nhà kinh tế tiện dụng, bản thân người ở cũng chẳng phải là người giàu có gì, về mặt yêu cầu đối với khoản tiền bồi thường thì cũng trăm nghìn kiểu khác nhau, anh đòi một mét vuông bồi thường mười nghìn, thì lão Vương hàng xóm sẽ dám đòi hai mươi nghìn, cuối cùng có thể xào ra giá trên trời. Hơn nữa chuyện giải tỏa này, dỡ nhanh thì phải dăm ba năm, dỡ chậm thì nói không chừng được đưa vào danh sách bảo vệ văn vật của tỉnh, vì vậy mua nhà bị giải tỏa rồi thì không được để trống, tự vào ở hoặc cho thuê thì mới coi là không lỗ. Bọn mình không dọn vệ

sinh sạch sẽ, hộ cư dân mới chưa kịp chờ đến lúc dỡ dời, đã bị chuyển, thế chẳng phải là hại người sao!"

Lão Bì giơ ngón cái lên, "Cậu Siêu, có đạo nghĩa!"

Trương Siêu nở một nụ cười.

"Tu Thúc làm gì thế nhỉ, còn chưa xuống đây nữa? Một mình ở trong căn nhà ấy, tối mò như bưng, sợ lắm!" Vương Hồng Hà nhìn vào con số đứng yên bất động trên bảng hiển thị thang máy nói.

"Ông Tu Thúc ấy thì sợ cái gì!" Lão Bì cười nói, "Theo tôi ấy, Tu Thúc giống như một vị phán quan mà Diêm Vương cử lên đây. Còn nhớ không, lần trước đến Phong Chi Thự, cả một đội công nhân vệ sinh hung trạch đã bỏ mạng, người lăn lộn nhiều năm như tôi, vừa qua cầu cũng đã run cả gan, nhưng Tu Thúc, từ lúc bước vào đến lúc đi ra, mặt không biến sắc, tim không loạn nhịp, biểu cảm từ đầu đến cuối chỉ là vẻ mặt bình thản, nhất là lúc ông ta nghiệm thu sau khi làm vệ sinh xong, kiểm tra đủ một lượt hết từ trong ra ngoài, không bỏ qua một góc nào, chỗ nào có vấn đề, đều chỉ cho chúng ta từng chỗ một, ai không biết còn tưởng ông ta làm xây dựng, nghiệm thu nhà nữa cơ. Lúc ở trên tầng ba - cái tầng ấy từng có người chết, bất chợt Tu Thúc bảo hình như trong thư phòng còn việc cần phải giải quyết - ngay khoảnh khắc ấy, tôi thật sự cảm thấy ông ta chính là một con quái vật thác sinh từ bóng đêm."

"Tu Thúc là một người rất quái lạ, không nhìn thấu nổi." Trương Siêu nói.

"Mấy người chúng ta, có ai nhìn thấu nổi ai đâu?" Lão Bì mặt cười hể hả nói, "Nếu ai cũng nhìn thấu được, Vương Hồng Hà,

chị nói thử xem nội y hôm nay tôi mặc có màu gì?"

"Đứng qua một bên đi!" Vương Hồng Hà nói với giọng điệu thô lỗ, nụ cười treo trên mặt, cũng không hẳn là giận thật.

"Ông không hiểu ý tôi rồi." Trương Siêu nói với vẻ xa xăm, "Với người bình thường, tôi không nhìn thấu qua áo quần của người ấy được; với Tu Thúc, tôi không nhìn thấu nổi da của ông ta."

7

Năm ngón tay chọc vào cát, xoa vuốt một cách chậm rãi, như thể xoa vuốt lưng sau của một con mèo.

Toàn bộ đèn ngủ đã được lấy đi.

Cả một căn phòng, vốn đã tối đến mức chìa tay ra nhìn không thấy năm ngón, lúc này năm ngón lại được vùi tận trong cát, như thể tự mình chôn vùi mất chi gãy cửa chính mình.

Chậm rãi rút tay từ trong cát ra, cát trôi xuống không tiếng động, tụ thành ụ nhỏ, những vụn cát sót lại giữa các kẽ ngón tay, khiến làn da ở ngón tay càng có cảm giác.

Sau đó, ngón trỏ chìa ra lần nữa, đào ra một cái hố từ ụ cát, đặt một vật nhỏ vào trong đấy, rồi chầm chậm nắm lấy nhúm cát, vùi lấp cái hang nhỏ lại.

Đứng dậy, bước sang bếp, mở vòi nước, để dòng nước cuốn đi cát vụn giữa các kẽ ngón tay.

Trong căn hung trạch tĩnh mịch như chết, tiếng nước chảy đập vào phần đáy của bồn nước làm bằng nhôm một cách trong trẻo, "Róc ra róc rách, róc ra róc rách"...

Thú vị, rất thú vị.

Có rất nhiều chuyện, không cần thiết phải suy xét quá nhiều về kết cục, chỉ cần có một sự bắt đầu thú vị, là đã có thể tiếp tục

rồi.

“Thế thì chúng ta chờ xem, tạm coi như một trò chơi, xem cuối cùng cô thắng hay tôi thắng, thật ra, có lẽ cô cũng không biết rằng, cuộc chơi này đã bắt đầu từ lâu...”

Ông ta khẽ lau bàn tay ướt nhẹp lên trên chiếc áo bào đen, lấy điện thoại di động ra, trở vào phòng ngủ chính, ngồi trên tấm ván giường dưới của chiếc giường hai tầng, gọi vào một số điện thoại.

“Tút... tút... tút...”

Sau rất lâu, cuối cùng cũng có người bắt máy.

Bên kia vừa “A lô” một tiếng, ông ta lập tức mỉm cười nói, “Lôi pháp y phải không? Chào cô, tôi là Tu Thúc.”

Chương 4

Cuộc điều tra không chứng cứ

"Trong quá trình điều tra hiện trường phạm tội, tính quan trọng của quỹ tích không kém hơn so với vết tích. Nếu ví vết tích là bức ảnh ở trạng thái tĩnh, thì quỹ tích là hình ảnh ở trạng thái động khi chiếu những tấm ảnh này liên tục, nó có thể cho chúng ta biết quá trình thực hiện hành vi phạm tội, hướng đi của vật chứng quan trọng, hướng bỏ chạy của hung thủ... Một nhà quỹ tích tội phạm học ưu tú thậm chí có thể phân tích được xác suất mà "người ném đĩa" 2500 năm trước ném trúng người qua đường bằng chiếc đĩa sắt là bao nhiêu."

(*Giáo trình điều tra hiện trường phạm tội* - Lưu Tư Miễu)

1

Tiếng sông cuồn cuộn. Dòng nước lớn chảy trôi khoan thai, như thể bầu trời đêm ngay thời khắc này, lưỡng lự giữa sự đè nén u uất hay là cơn xối xả vui sướng, không có tiến triển, chỉ có thể giằng co, ngưng trệ lặng lẽ... Chỉ duy giữa những đợt nhấp nhô của những gợn sóng, tuôn ra từng tia ánh bạc đắng chát.

Trương Hiện Hà sững sờ khi nhìn thấy cô gái bên sông kia.

Từ trước đến nay, ông chưa từng thấy một cô gái xinh đẹp như vậy, đẹp đến mức khiến người ta không cách nào diễn tả cụ thể ngũ quan của cô, chỉ cảm thấy cô là một tia hào quang cô độc lánh xa đời, thanh cao mà cô quạnh, có lẽ do quá hoàn mỹ, trong ấn đường và ánh mắt cô, trời xanh đã cố tình tô lên đôi chút đau buồn, nhưng vẻ đau buồn này không những không thể làm mất đi vẻ xinh đẹp của cô, trái lại càng tôn lên vẻ đẹp của cô thi vị hơn nữa.

Ông ra sức lắc đầu, thứ nhất để chứng minh cô gái ấy không phải là ảo giác, thứ hai là để nhắc nhở chính mình: đang làm nhiệm vụ, không được phân tâm.

Ông rảo bước về phía trước, nhưng không ngờ khi đến bên cô gái ấy, giọng nói vốn luôn oang oang thô lỗ đã hạ xuống mấy

mức, “Chào cô, tạm thời cô có thể rời khỏi nơi này một lát không?”

Nếu là lúc bình thường, đối với người khác, ông sẽ nói “Này, đi ra, sang đứng phía bên kia”!

Cô gái không đoái hoài gì ông, tiếp tục nhìn chăm chú nơi xa, có gì đó đang mấp mô giữa lòng sông đen nghịt, cứ như một con đò ngang mãi không thể cập bờ....

Trương Hiện Hà do dự, ông không đành lòng quấy rầy cô gái thêm nữa, nhưng vì nhiệm vụ, vả lại ông để ý thấy có chiếc tai nghe màu trắng đang nhét trong tai cô gái, nghĩ có lẽ cô đang nghe nhạc, cho nên không để ý thấy có người đã đến bên cạnh mình.

Hết cách, ông đành cao giọng “Chào cô!”

Cô gái nghe thấy rồi, gỡ tai nghe xuống, đưa mắt nhìn ông, hàng lông mi dài chợt phất nhẹ, giọt lệ lấp láy trong mắt.

Trên màn hình điện thoại hiển thị, đang phát một bài hát có tên là *Luyến nhân tâm...*

Chàng hỏi dòng nước Tây Hồ, lấy đi bao phần mỹ lệ từ nàng;
Thời gian một đi không trở lại, lời thề son sắt biết lưu lại cho ai;
Chàng hỏi dòng nước Trường Giang, vắt kiệt mùi vị chua xót;
Còn lại hai mảnh con tim, chẳng thể hàn gắn...

Có lẽ cô đang nhớ một người mình yêu sâu đậm nhưng mãi mãi không thể gặp lại nữa chăng, họ từng quyến luyến bên sông, thời gian thấm thoắt trôi, giờ đây chỉ còn lại mình nàng,

lẻ bóng nơi đây, nhìn dòng sông trôi, mà làm cách gì cũng không gột rửa được nỗi nhung nhớ ứ đọng trong lòng…

Trương Hiện Hà có chút ngại ngùng, lại hạ xuống rất thấp, "Cô có thể rời đi một lát không?"

"Vì sao?" Giọng của cô gái nghe rất hay, nhưng thật lạnh lẽo.

Trương Hiện Hà bỗng cảm thấy giận dữ vì uất ức, là Tổ trưởng tổ trọng án của Tổng đội điều tra hình sự tỉnh, bao nhiêu năm nay, chỉ có ông thẩm vấn người khác, có khi nào đến lượt người khác đặt ra nghi vấn đối với mệnh lệnh của ông đâu.

Ông trợn mắt lên, "Có một túi vật chứng chứa phần thi thể vừa được phát hiện trong bụi cỏ bên kia, chúng tôi cần tiến hành điều tra hiện trường, tìm kiếm xem có các vật chứng khác hay không, mời cô rời khỏi đây ngay lập tức, không được quấy rầy công việc của chúng tôi!"

Trương Hiện Hà tưởng rằng chắc chắn cô gái sẽ sợ đến nỗi bỏ chạy ngay, ai ngờ cô khẽ nghiêng đầu, nhìn về phía sau lưng ông quả nhiên, có hai viên pháp y mặc áo blouse trắng đang lôi gì đó ra khỏi một bao tải dứa, mười mấy viên cảnh sát mặc thường phục đang cúi đầu trong bụi cỏ, cầm đèn pin, vừa tìm kiếm thứ gì đó, vừa đi sang phía bên này.

Cô gái nhấc cánh tay phải lên, cao ngang với vai, sau đó xòe năm ngón thon dài trắng muốt ra, ngón giữa nhắm thẳng về phía chiếc túi đan.

Động tác tay Kleiber!

Trong tích tắc, máu của Trương Hiện Hà muốn đông cứng lại!

Gần như một cách bản năng, ông lập tức đè tay lên báng của khẩu súng ngắn nơi thắt lưng, “Cô… cô làm nghề gì đấy?”

Denzel Kleiber là chuyên gia điều tra hiện trường phạm tội nổi tiếng người Anh, trong hàng chục năm công tác, ông nhận ra rằng phàm là hiện trường vứt xác nơi dã ngoại, phần lớn vật chứng đều tập trung trong khu vực hình cánh quạt men theo hướng trốn chạy của hung thủ, dài khoảng một trăm mét, chìa năm ngón tay ra để bằng, ngón giữa nhắm chuẩn vào điểm trung tâm vứt xác, khoảng cách giữa ngón trỏ và ngón áp út là khu vực nhỏ nhất tập trung bằng chứng phạm tội (khu trung tâm), khu vực của ngón cái và ngón út lại là khu vực lớn nhất tập trung bằng chứng phạm tội (khu ngoại diện bao gồm cả khu trung tâm), phải rà soát kỹ khu trung tâm, không được bỏ sót khu ngoại diên, ngoài ra các khu vực khác xem nhẹ hoặc không suy xét đến - đây chính là “Động tác tay Kleiber”.

Do cô gái quay lưng đối diện với mặt sông, mà về bên trái và bên phải của địa điểm vứt xác lại lần lượt là một vùng đầm lầy rong bèo um tùm và một công trường căn cứ ven bờ đang được xây dựng, vì vậy sau khi vứt xác, tên tội phạm chắc chắn sẽ bỏ trốn xuôi theo hướng động tác tay.

“Động tác tay Kleiber” là động tác tay cực kỳ chuyên nghiệp trong công tác điều tra hình sự, làm sao cô gái này biết được?

“Đang hỏi cô đấy, cô làm nghề gì?!” Trương Hiện Hà cao giọng hơn.

Cô gái vốn dĩ chẳng màng trả lời câu hỏi của ông, “Trọng điểm điều tra của cả đội không đặt ở khu trung tâm, mà tập trung ở bộ phận ngoại vi của khu ngoại diễn, đây mà cũng coi là

điều tra hiện trường phạm tội sao? Huống hồ bản thân vụ án đã là giả rồi, nếu đã là thực tập hoặc diễn tập, thì các ông không nên quấy rầy du khách."

Trong nháy mắt, trên người cô gái phát ra tràn trề một luồng khí mạnh mẽ, làm Trương Hiện Hà sợ đến mức nói không nên lời.

Hồi lâu, ông mới hoàn hồn trở lại, do căng thẳng quá độ, ông quên mất chuyện truy hỏi danh tính của cô gái, "Làm sao cô biết được vụ án là giả?"

"Tâm lý học tội phạm." Cô gái lạnh lùng nói, "Phần lớn hung thủ trong các vụ án vứt xác, trong lúc lựa chọn địa điểm vứt xác, đều sẽ chọn một nơi kín đáo hơn, do vậy, nếu bọn chúng đã đến bên sông, gần như một trăm phần trăm sẽ ném xuống sông, sao lại có thể vứt trong bụi cỏ hoang ven sông được? Lúc nhỏ nếu bài thi không đạt, ông vo bài thi lại thành một nắm rồi vứt đi, hay đem về nhà đặt trên bàn học?"

Nghe xong, Trương Hiện Hà trơ mắt ra, lúc đầu khi xây dựng đề thi thực tập, bản thân chỉ lo thiết lập địa điểm điều tra ở nơi lùm cỏ ít dấu chân người, hoàn toàn lơ là nhân tố tâm lý tội phạm, tuy nhiên, nói cho cùng vẫn do ông không muốn giằng co triền miên không dứt với mấy người ở bộ phận hậu cần, vì nếu mảnh thi thể được thiết lập ném xuống dưới sông, dính dáng tới chuyện điều tra hiện trường phạm tội vùng nước, chắc chắn cần có tàu tuần tra, đồ lặn, ra-đa quét định vị..., có món nào lại chẳng cần bộ phận hậu cần phê chuẩn giấy tờ mới lấy ra được? Nếu thật sự phải chờ phê chuẩn xong cả đống giấy tờ, ước chừng mặt sông cũng đóng băng mất rồi... Không nhất thiết phải hao công tốn sức đến thế chỉ vì một lần thi thực tập.

"Được thôi." Trương Hiện Hà ráng trây mặt ra thừa nhận, "Quả thực đây là một lần thi thực tập của cảnh sát, tôi thừa nhận lúc lập đề bài đã lơ là yếu tố tâm lý tội phạm..."

Cô gái bật cười lạnh lẽo.

"Cô... cô cười cái gì?"

“Sĩ quan huấn luyện kiểu như ông đây, chẳng trách dẫn dắt một đám lính thế này!” Cô gái chỉ vào những viên thường phục đang “điều tra” trong bụi cỏ, “Điều tra hiện trường phạm tội ở ngoài trời, cần áp dụng phương pháp lùng soát đường thẳng, yêu cầu cơ bản của phương lùng soát đường thẳng là tất cả nhân viên điều tra xếp thành hàng ngay ngắn, tiến bước đồng đều với khoảng cách một cánh tay, thế mà ông xem xem, bọn người dưới trướng ông, đi cứ khấp khểnh, sẽ bỏ sót bao nhiêu thứ đây? Họ đang cầm thứ gì trong tay đấy? Thẻ đinh ghim màu vàng? Đừng bảo tôi là ông dự tính dùng cái món gió thổi phát là bay này để đánh dấu vị trí của vật chứng nhé, khi khám xét hiện trường, đối với chuyện đánh dấu vị trí vật chứng ở dã ngoại, nhất định phải dùng gậy gỗ nhỏ cắm xuống mặt đất, cho dù ông dùng que kem còn hợp lý hơn là thẻ đinh ghim. Còn nữa, nơi đây là khu vực chung quanh vùng nước, các ông hiểu rõ được bao nhiêu về độ ẩm của đất đai và thuộc tính thực vật? Có tồn tại khả năng vật chứng sẽ thoái biến và chìm xuống hay không? Nếu có khả năng đó, vì sao tất cả nhân viên điều tra không có đến cả một chiếc xẻng hay cây bừa trong tay? Cái người đứng trên thang cầm máy ảnh Nikon kia là muốn chụp ảnh khái quát à? Cả một khu vực có phạm vi lớn đến thế, lại là buổi tối, nên sử dụng *Painting with light* (kỹ thuật vẽ màu ánh sáng) để đạt được độ phơi sáng chính xác, đèn flash kèm máy Nikon mà làm được sao? Dĩ nhiên là không được! Nhất định phải dùng đèn flash chuyên nghiệp với cự li chiếu sáng là 150 feet[45E]!”

Mặc dù gió sông phần phật, trên trán Trương Hiện Hà cũng đã thấm ra một lớp mồ hôi, ông không kìm được lẩm bẩm, "Chúng tôi đây... là đã chuyên nghiệp lắm rồi."

Thấy ông chịu thua, giọng điệu của cô gái ôn hòa hơn chút, "Tôi không đưa ra yêu cầu quá cao đâu, những gì tôi nói là điều cơ bản trong điều tra hiện trường phạm tội. Nhất định phải nhận thức một cách tỉnh táo rằng phần tử phạm tội đã không còn là những tên đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển như trước, sau khi bắt được hăm dọa một trận, thậm chí kéo vào trong phòng làm một trận là chuyện gì cũng khai ra nữa, thông qua việc xem các chương trình pháp chế, phim truyền hình, tiểu thuyết trinh thám, dần dà bọn chúng nâng cao, nâng cấp năng lực phạm tội lên, học được các loại phương pháp để trốn tránh hình phạt, ví dụ như lau dấu vân tay, mang bao bọc giày, tránh né thiết bị ghi hình, giảm thiểu vật chứng vi lượng sót lại, làm hao mòn các dấu vết nhận dạng mang tính đặc trưng trên hung khí..., gây khó khăn rất lớn cho công tác điều tra, điều này yêu cầu công tác của chúng ta phải càng tỉ mỉ, nghiêm túc, kỹ lưỡng từng chi tiết, tiêu chuẩn cao yêu cầu nghiêm, thậm chí phải học được năng lực tìm kiếm sự thật ở hiện trường phạm tội đã được dọn sạch hoàn toàn!"

Tìm kiếm sự thật ở hiện trường phạm tội đã được dọn sạch hoàn toàn.

Sao lại có thể như thể được?

Đôi mắt của Trương Hiện Hà mờ mịt hết cả.

Ánh mắt cô gái điềm tĩnh, tựa hồ đang bảo ông: nhiệm vụ trông như thể không thể hoàn thành được này, rất có thể chính

là nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành.

Đột nhiên, ông giật mình, sực tỉnh lại ngay lập tức, bản thân ông đã hoàn toàn bị cô gái này "bắt cóc" đi chỗ khác mất rồi, bất giác có chút thẹn quá hóa giận, "Bớt nói những chuyện vô dụng lại, chứng minh thư đâu? Lấy ra đây! Tôi muốn xem cô là thần tiên phương nào!"

Cô gái lôi một tấm thẻ từ lớp lót trong của chiếc áo khoác ra, đưa cho ông.

Trương Hiện Hà mở mắt ra nhìn...

Tròng mắt trợn to như thể chuông đồng, hai tay đưa lại thẻ cho cô gái, sau đó hai chân đứng nghiêm đánh "bốp" một cái, giơ tay lên chào, tư thế chuẩn mực đến mức có thể đem lên làm mẫu trên nghi thức duyệt binh.

"Trưởng phòng Lưu, ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu! Xin cô thứ lỗi cho sự thất lễ của tôi, không phải ngày mai cô mới tới sao? Tôi đã ghi danh để nghe toàn bộ khóa học của cô rồi đấy!"

Cô gái không muốn nói cho ông ta hay, vào đúng thời điểm cuối xuân hai năm trước, vì một vụ án, cô đã từng đến tỉnh này với người mình yêu sâu đậm, sau khi phá án, buổi sáng hôm sắp sửa về Bắc Kinh ấy, họ từng dạo bước nơi đây, cô hỏi anh rằng gần đây có nghe bài hát thịnh hành nào không, anh bảo có một bài *Luyến nhân tâm* nghe rất hay...

Ngay lúc này, điện thoại trong túi áo cô vang lên.

2

Ngay khoảnh khắc bắt máy, một giọng nói quen thuộc vọng lại trong ống nghe, “Tư Miễu, em đến tỉnh lỵ rồi à?”

Lưu Tư Miễu là chuyên gia điều tra hiện trường phạm tội ưu tú nhất Trung Quốc, ngoài việc tham gia công tác điều tra hình sự tuyến đầu căng thẳng, cô còn kiêm thêm nhiệm vụ giảng dạy ở nhiều trường lớp của học viện công an. Lẽ ra, cô đã sắp xếp khóa học công khai trong thời gian hai ngày, bắt đầu từ ngày mai ở học viện cảnh sát của tỉnh, dựa trên thành quả nghiên cứu khoa học mới nhất của mình, so sánh các vấn đề kỹ thuật cần chú ý khi chụp ảnh hiện trường phạm tội bằng các thương hiệu điện thoại khác nhau, nhưng vì muốn đi dạo một chuyến bên sông, nên cô cất công ngồi tàu cao tốc, đến đây sớm trước một ngày.

“Vâng, chị tìm em có chuyện gì thế?” Lưu Tư Miễu hỏi.

Lưu Tư Miễu tâm khí ngạo mạn, bấy lâu nay luôn cự tuyệt không đoái hoài gì với người khác giới, với người cùng giới thì càng lạnh nhạt hờ hững, “bạn gái thân nhất” duy nhất có lẽ chính là Lôi Dung. Điều này không chỉ vì lúc học ở trường đại học, biểu lộ niềm kính phục sâu sắc đối với nhiệt tình học tập không sợ bẩn, không sợ khổ và một thứ tài năng trời phú nào

đó biểu hiện ra trong lĩnh vực nghiên cứu pháp y của cô ấy, sau khi đi làm rồi, họ luôn cộng tác ăn ý không rời nhau, hơn nữa còn là do khi bản thân cô đau khổ khôn nguôi trong chuyện tình cảm, bằng sự trầm tĩnh và khoáng đạt đối với vạn sự vạn vật của mình, Lôi Dung trở thành người duy nhất mà cô muốn tâm sự. Vì thế, cũng giống như rất nhiều người khác, cô luôn kính trọng gọi Lôi Dung là "chị".

"Tốt quá rồi, tốt quá rồi!" Giọng nói xúc động của Lôi Dung vọng từ trong điện thoại, "Không ngờ em đang ở tỉnh thật, phen này có cách rồi."

Sao lại khiến người ta có một cảm giác "Cuối cùng cũng được cứu rồi"?

Đây đâu giống một Lôi Dung vốn chẳng bao giờ biến sắc dù núi Thái Sơn có sập đổ trước mắt chứ.

Lưu Tư Miễu còn chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện thế nào, Lôi Dung đã thuật đại khái về quá trình mình đến tỉnh tham dự lễ cưới của người bạn, sáng nay đi thăm Đường Tiểu Đường, nhận được lời mời của Phó sở trưởng sở tỉnh Lưu Tiệp, đã đi đến xưởng giết mổ ở ngoại ô tham gia một cuộc tọa đàm về hung trạch, sau đó bị Lưu Tiệp "cuốn lôi" đến Phong Chi Thự, mong muốn tìm hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra đối với chuyện quái lạ về cái chết của người chủ trước của tòa biệt thự này và chuyện đội công tác vệ sinh đặc chủng gặp nạn, chết toàn bộ.

Nghe xong, Lưu Tư Miễu cười khẩy một tiếng, "Chị rỗi hơi thật đấy, em mà là chị, em cũng chẳng màng đến cái ông Tu Thúc gì đấy. Còn Lưu Tiệp, thân là nhân viên cảnh vụ, việc nghiêm túc không làm mà đi bày chuyện oai môn tà đạo gì!"

Lưu Tư Miễu là thế, đối với người gần gũi nhất đi nữa, miệng lưỡi vẫn sắc như dao.

Lôi Dung đã quen với tính cách của cô từ lâu, coi như không nghe thấy, "Sau khi chị đến Phong Chi Thự chiều nay, đã có không ít khách khứa tụ hội về đây, chị cũng đã thử tiến hành tiếp xúc với họ ở nhiều mức độ khác nhau, dù là biểu hiện của mỗi người hay là quan hệ giữa họ với nhau, cùng với bản thân ngôi biệt thự này, đều mang lại cho chị cảm giác vừa quái dị vừa khác thường, chị định tìm tòi câu trả lời cho một số điều bí ẩn, ai ngờ càng tìm thì bí ẩn càng nhiều, Trần Nhất Tân và vệ sĩ của ông ta hoài nghi, cảnh giác với chị suốt, những vị khách khác ai nấy đều kín như bưng, làm cho chị đến giờ vẫn chẳng có tí manh mối nào. Ai ngờ có chuyện tồi tệ hơn, mới đây đã xảy ra. Chị đột ngột nhận được cuộc gọi của Tu Thúc, hơn nữa còn được gọi đến bằng điện thoại của Đường Tiểu Đường!"

"Ông ta gọi điện cho chị nói gì?"

"Ông ta bảo hiện giờ Đường Tiểu Đường đã gia nhập tiểu đội vệ sinh đặc chủng được thành lập mới, đang cùng dọn vệ sinh hung trạch, thế nhưng ông ta có một đề nghị rất hay, muốn chơi một trò chơi với chị."

"Trò chơi?"

"Đúng vậy, quy tắc của trò chơi là, ngay tối nay, ông ta sẽ dẫn tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng mới thành lập, làm vệ sinh liên tiếp ba căn hung trạch, mà những vụ án xảy ra trong ba căn hung trạch này đều chưa được phá, mỗi khi vệ sinh một căn hung trạch nào, thì sẽ để chị điều tra căn hung trạch ấy, tìm ra sự thật vụ án, nếu không tìm ra sự thật trước

khi kết thúc việc vệ sinh căn hung trạch tiếp theo, ông ta sẽ kết thúc mạng sống của Đường Tiểu Đường! Ba căn hung trạch, ba lần thử thách, chị phá hết toàn bộ những vụ án rồi, ông ta mới để cho Đường Tiểu Đường sống sót rời đi."

Lưu Tư Miễu không kiềm nổi trợn mắt há mồm!

Đây đâu phải trò chơi, rõ rành rành là một canh bạc, lấy mạng sống Đường Tiểu Đường ra đánh cược, hơn nữa, tỉ lệ thắng của người chơi nhỏ đến mức có thể bỏ qua không tính đến!

Hiện trường phạm tội đã được dọn vệ sinh, đừng nói là những vật chứng tương đối nguyên vẹn, mà ngay cả khả năng về sự tồn tại của chứng cứ vi lượng cũng rất nhỏ, còn có ý nghĩa điều tra gì nữa?! Hơn nữa trong tình trạng không có nhân chứng, cũng không lấy được lời khai, trong tình hình khẩn cấp như thể, cũng rất khó đề nghị sự phối hợp của sĩ quan cảnh sát thụ lý vụ án để làm rõ tình tiết vụ án một cách chi tiết. Đừng bảo là ba căn hung trạch liên tiếp, mà ngay cả vụ án trong một căn hung trạch thôi cũng không phá nổi, huống hồ trong khoảng thời gian cực kỳ có hạn!

"Cái lão Tu Thúc... hắn điên rồi sao?"

"Không, Tư Miễu, nếu em gặp qua Tu Thúc rồi, thì sẽ hiểu, có lẽ hắn có tính kích động và khả năng phá hoại giống như kẻ điên, nhưng trong lúc hắn hiện thực hóa tính kích động và khả năng phá hoại, thì lại sở hữu sự bình tĩnh và tàn nhẫn không tưởng tượng nổi, thật sự giống một thầy phù thủy tinh thông tà thuật hắc ám. Chị dám nhận định rằng, hắn tuyệt đối không phải đang đùa giỡn! Nếu chị không làm theo những gì hắn bảo,

hắn thật sự sẽ làm hại Tiểu Đường. Tư Miễu, danh tính của Tiểu Đường thì em biết mà, bố em ấy là Cục trưởng Cục công an thành phố Thượng Hải, luôn giúp đỡ rất nhiều cho công tác của chúng ta..."

"Bố em ấy là ai thì em không có hứng thú." Lưu Tư Miễu nói, "Cho dù em ấy là con gái của một nhà bình thường đi nữa, em cũng không thể trơ mắt nhìn em ấy bị làm hại được."

"Em nói đúng! Cho nên chị muốn thỉnh cầu sự giúp đỡ của em." Giọng điệu Lôi Dung nôn nóng vô cùng, "Có thể Tu Thúc không hiểu rõ lắm về hệ thống công an, tưởng rằng chị là một viên pháp y thì sẽ biết điều tra hiện trường, sự thực thì khác nghề như cách núi, đấy là chuyên ngành mà em tinh thông, vả lại cho dù biết đi nữa, chị cũng không bỏ đi được, tình hình bên Phong Chi Thự vô cùng phức tạp, chị cứ cảm thấy sẽ còn có chuyện xảy ra vào tối nay, chị phải ở lại, cố gắng ngăn chặn khả năng này, vì vậy..."

"Chị, em hiểu rồi, em sẽ đi một chuyến."

Có lẽ không ngờ Lưu Tư Miễu nhận lời một cách quả quyết đến thế, Lôi Dung sững sờ, tiếp đó nói bằng giọng điệu cảm kích vô vàn, "Cảm ơn em nhé, Tư Miễu, thực sự không còn cách nào khác chị mới tìm đến em. Trong chiếc túi đựng tài liệu vụ án Phong Chi Thự mà Lưu Tiệp đưa cho, chị phát hiện ra một danh sách các chuyên gia đến tiến hành tọa đàm ở tỉnh vào ngày mai, trên đấy có tên em, nên mới gọi vào số điện thoại của em... Nhằm mục đích ổn định và mê hoặc Tu Thúc, chị đã nhận lời, đích thân chơi trò chơi này với hắn, không nói với hắn rằng chị đã tìm một người 'thế thân."

“Chị làm đúng đấy.” Lưu Tư Miễu nói, “Con bài trong tay chúng ta vốn dĩ đã ít, do vậy càng phải giữ bí mật, hắn không biết người đến hiện trường là chị, thì càng có lợi để em triển khai hành động, thậm chí tóm lấy hắn trước. Bây giờ, chị hãy nói cho em địa điểm của căn hung trạch đầu tiên mà hắn đang có mặt đi.”

Trong điện thoại, Lôi Dung cười gượng, “Chị không biết.”

"Hả?”

“Thật đấy, Tu Thúc không nói với chị căn hung trạch đầu tiên làm vệ sinh ở đâu, chỉ nói là cuộc chơi này đã bắt đầu từ sáng sớm nay rồi, hắn đã để lại ám hiệu cho chị thông qua một phương thức đặc biệt, tiếp đây, trong mỗi căn hung trạch, sau khi vệ sinh xong hắn sẽ để lại một ám hiệu, chỉ rõ vị trí căn hung trạch tiếp theo, còn chuyện có hiểu được hay không, thì đành trông vào vận may của chúng ta rồi...”

“Đã bắt đầu từ sáng sớm nay rồi...” Lưu Tư Miễu thoáng nhìn mặt sông đen nghìn nghịt, mỗi một âm mưu cuộn trào ập đến, đều bắt đầu từ các dòng chảy ngầm giữa lúc không để ý, “Chị có biết ám hiệu hắn để lại là gì không?”

Trong điện thoại lặng thinh chốc lát, giọng nói của Lôi Dung lại lần nữa vọng đến, “Từ sáng sớm đến giờ, quả thực xảy ra rất nhiều chuyện không ngờ đến, nhưng đã là ám hiệu, thì chắc chắn phải để lại ấn tượng cực kỳ sâu đậm cho chị, đồng thời ở mức độ nào đấy ‘chỉ thuộc về chị hoặc chỉ có số ít người trong đó bao gồm chị biết được thôi.”

“Là gì ạ?”

“Một chiếc móng tay.”

Một tiếng “vù”! Một luồng gió sông lạnh giá gào rít thổi qua, nhè nhẹ lay vạt dưới chiếc áo khoác của Lưu Tư Miễu, cô bất giác rùng mình run rẩy.

Cô khẽ quấn chặt áo khoác lại, hỏi, “Móng tay gì ạ?”

“Một chiếc móng tay nữ, nguyên vẹn, nổi trên chiếc cốc đánh răng của Đường Tiểu Đường sáng nay.” Lôi Dung thuật lại tường tận diễn biến sự việc, “Em cũng biết vì sao Đường Tiểu Đường rời khỏi trung tâm nghiên cứu pháp y mà, vì vậy khi nhìn thấy chiếc móng tay ấy, em ấy sợ đến mức hồn xiêu phách lạc! Chị đã hỏi Sở tỉnh rồi, căn hộ mà Đường Tiểu Đường ở chưa từng có án mạng xảy ra, có thể loại bỏ khả năng chiếc móng tay ấy rơi từ nơi cao xuống vào cốc đánh răng, thế thì chỉ còn một kết luận, chính Tu Thúc đã thả chiếc móng tay vào đó!”

“Cho dù do hắn thả vào, thì hắn đã thả như thể nào? Đường Tiểu Đường đi ngủ mà không khóa cửa sao?”

“Điều này chị không biết.”

Lưu Tư Miễu suy nghĩ hồi lâu, rồi chậm rãi nói, “Từ kinh nghiệm giải quyết vụ án bấy lâu nay của em, giả sử tên giết người biến thái muốn thách thức cảnh sát, cố tình để lại ám hiệu thông qua bộ phận cơ thể, cách thường gặp nhất là khắc chữ trên đấy, chiếc móng tay đó ở đâu? Trên đấy có khắc chữ gì không?”“Chị đã giao chiếc móng tay cho Lưu Tiệp rồi, nhưng chị đã quan sát tỉ mỉ, trên nó không khắc bất kỳ chữ nào.”

“Nếu vậy, thì câu đố của hung thủ không phải là một vật nữa mà là một ‘nơi’. Điều quan trọng không phải bản thân chiếc móng tay ấy, mà là ý nghĩa đặc biệt mà nó thể hiện trong một tình huống nào đó, thường thường ý nghĩa này chỉ có người

nắm giữ ‘tập mật mã’ mới có thể biết được, người này có lẽ cũng giống như Tu Thúc, theo đuổi các nghề Quách tiên sinh cận kề tuyệt chủng gì đấy - có người như thể ở tỉnh không?”

“Em với chị có cùng suy nghĩ rồi đấy.” Lôi Dung nói, “Theo chị biết, cả một tỉnh, e là chỉ có một người có thể biết được ám hiệu của hắn, chính là người may mắn sống sót duy nhất trong sự kiện đội công nhân vệ sinh đặc chủng gặp nạn tập thể xảy ra ở Phong Chi Thự; một Tiểu Quách tiên sinh.”

“Thế thì được, có thể tìm vị tiểu Quách tiên sinh ấy ở đâu?”

“Nhắc đến cũng trùng hợp, ở bên ngoài xưởng giết mổ, chị vô tình nghe cuộc đối thoại giữa Lưu Tiệp và Cục phó Tần, vị tiểu Quách tiên sinh nọ dường như biết được sự thật của vụ thảm án Phong Chi Thự, vì vậy trước mắt cô ấy đang được cảnh sát bảo vệ nghiêm ngặt, sống ở nhà an toàn, Lưu Tiệp và Cục phó Tần còn mời cả một vị sĩ quan cảnh sát Bắc Kinh đúng lúc có mặt ở tỉnh để bảo vệ cho sự an toàn của cô ấy, người này chúng ta có quen biết.”

"Ai?”

“Sở Thiên Anh.”

“Thiên Anh cũng đang ở tỉnh à?” Lưu Tư Miễu có chút kinh ngạc.

“Vì thế, em lập tức liên hệ ngay với Sở Thiên Anh, sau đó nghĩ cách tìm đến vị tiểu Quách tiên sinh nọ, mời cô ấy đến phân tích một chút xem Đường Tiểu Đường có thể ở trong căn hung trạch nào. Sáng nay, sau khi họp xong, chị nghe Lưu Tiệp bảo toàn bộ tỉnh lỵ hiện có 114 căn hung trạch chờ được vệ sinh, nếu tìm từng căn một, đừng bảo là mấy người chúng ta, e

là có điều động hết một nửa lực lượng cảnh sát ở tỉnh, thì trong khoảng thời gian ngắn chưa chắc có thể tìm thấy được, vả lại tối nay khai mạc hội thao toàn quốc, nghe bảo chín mươi phần trăm lực lượng cảnh sát đều được điều tới khu vực xung quanh hội trường để duy trì an ninh rồi, các đồn cảnh sát chỉ có mấy người ở lại trực ban. Những người khác trong tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng thì chị hoàn toàn không quen biết. Chị đã nghĩ đến chuyện, thông qua LBS[46E] điện thoại để định vị điện thoại của Tiểu Đường, nhưng khi Tu Thúc ngắt cuộc gọi, chị gọi lại lần nữa, thì đã tắt máy, rất có thể ngay cả sim điện thoại Tu Thúc cũng đã tiêu hủy mất rồi...”

“Sao chị không thử định vị điện thoại của Tu Thúc?”

“Dĩ nhiên là chị đã thử rồi... nhưng em thử nghĩ xem, giả dụ Tu Thúc không quên tắt nguồn điện thoại của Tiểu Đường để tránh bị theo dõi, thì làm sao lại quên tắt nguồn điện thoại cửa chính mình được chứ?” Lôi Dung cười cay đắng, “Hơn nữa, sử dụng LBS để định vị điện thoại, theo quy định, nhất định phải được sự phê chuẩn của sĩ quan cảnh sát cấp cao chủ quản liên lạc và thông tin hóa của sở tỉnh, hiện nay do hội thao toàn quốc, không những không liên hệ được với vị sĩ quan cảnh sát ấy, mà dù có liên hệ được, chạy thủ tục xong cũng phải sáng sớm mai mới có thể bắt đầu được.”

Lưu Tư Miễu suy nghĩ một lúc, rồi nói, “Theo điều lệ cảnh vụ, với mỗi căn hộ xảy ra án mạng, sau khi kết thúc điều tra, đều sẽ phân công một viên dân cảnh thuộc đồn cảnh sát ở địa phương xảy ra vụ án canh gác trong nhà, cho đến lúc công

nhân vệ sinh đặc chủng đi vào, anh ta mới có thể rời đi, trước khi rời đi thì để lại chìa khóa ở gần cửa chính là được. Mà giữa công nhân vệ sinh đặc chủng với viên dân cảnh canh gác, phải có một người dắt mối trực thuộc bộ phận hậu cần của phía cảnh sát, phụ trách thông báo cho viên dân cảnh rút đi và cho công nhân vệ sinh đặc chủng đi vào, chỉ cần tìm được người này, thì chẳng phải sẽ biết được tối nay Tu Thúc sẽ vệ sinh căn hung trạch nào rồi hay sao?"

"Lưu Tiệp bảo chị rằng, kể từ khi toàn thể tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng trước gặp nạn, thì những căn hung trạch chưa vệ sinh tích dồn lại càng lúc càng nhiều, phía cảnh sát không cử ra được nhiều dân cảnh ngồi không đến thế, bèn gọi một nhóm hiệp cảnh đi, em cũng biết hiệp cảnh toàn là công việc tạm thời, làm một ngày thì biết một ngày, không thể yêu cầu nghiêm khắc được, vì vậy cũng không có nhân viên cảnh sát chính quy quản những người này, không tìm được người dắt mối thích hợp, bèn để cho Tu Thúc liên hệ, nói cách khác, họ rút khỏi căn hung trạch nào vào lúc nào, chỉ có Tu Thúc biết."

Lưu Tư Miễu nói với vẻ giận dữ, "Tất cả mọi vấn đề xuất hiện trong công việc, suy cho cùng đều do không tuân thủ kỷ luật!"

"Vấn đề tồn tại trong công tác của sở tỉnh, về sau nhất định phải quay lại xử lý." Lôi Dung nói, "Tạm thời không quan tâm họ nữa. Em nhất định phải tìm ra tiểu Quách tiên sinh ngay lập tức, mời cô ấy xuất hiện, xem căn hung trạch thứ nhất nằm ở đâu, sau đó khẩn trương đến đó tiến hành điều tra. Thời gian kết thúc điều tra mà Tu Thúc hạn định cho chị là 9 giờ, còn một

tiếng rưỡi nữa, bắt buộc chị phải cho hắn biết sự thật về vụ án trong căn hung trạch đầu tiên."

Còn một tiếng rưỡi nữa.

Dường như Lôi Dung đã cảm nhận được nỗi lòng của Lưu Tư Miễu, "Bất kể mưu đồ của Tu Thúc có điên rồ và quái dị đến mấy, chí ít trước mắt, hắn đã chiếm hết thời cơ quan trọng, vì hắn là kẻ đi nước trên, chúng ta đi nước sau, còn chuyện có thể hóa bị động thành chủ động được không, trông cả vào việc tiếp tới đây chúng ta có thể tìm thấy sơ hở của hắn trong cuộc chơi này không, còn bây giờ, chúng ta đành ngoan ngoãn bị hắn dắt mũi... Chỉ có điều, phải làm phiền em rồi, Tư Miễu, bảo em đi hoàn thành một nhiệm vụ hầu như không thể nào hoàn thành nổi."

Nhiệm vụ hầu như không thể nào hoàn thành nổi.

Bất chợt, lời mình giáo huấn Trương Hiện Hà lúc nãy vọng lại bên tai...

"Thậm chí phải học được năng lực tìm kiếm sự thật ở hiện trường phạm tội đã được dọn sạch hoàn toàn!"

Không ngờ lời mình vừa nói, đã trở thành lời tiên tri nhanh như thể, hơn nữa lại còn ứng nghiệm lên chính mình.

Tuy nhiên, bản thân cái nghề cảnh sát hình sự này đã là một bài thi không cách nào dự đoán được đề bài, cũng không thể biết trước địa điểm thi, càng không thể lựa chọn độ khó của đề bài, hơn nữa còn triền miên không dứt...

Ngay lúc này, Lưu Tư Miễu ngước mắt nhìn, đám cảnh sát thường phục mà Trương Hiện Hà dẫn đầu ấy, có lẽ đã điều tra xong "hiện trường phạm tội", đang đi tốp năm tốp ba về phía gò

cao bên bờ sông, vội vàng hét gọi một tiếng, “Toàn bộ các anh tạm thời đừng đi!”

Thực ra “cảnh sát thường phục” đều là học viên trường cảnh sát, vì cần tiến hành một bài thi về phương diện kỹ năng điều tra hình sự, nhà trường đã đặc biệt mời Trương Hiện Hà xây dựng đề bài và coi thi. Lúc nãy bọn họ đều vùi đầu vào “điều tra hiện trường”, không nhìn thấy cái màn Trương Hiện Hà cúi đầu khom lưng với Lưu Tư Miễu, giờ phút này, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp chỉ huy ra lệnh, họ đều cảm thấy buồn cười, đi tiếp về phía trước mà chẳng buồn đoái hoài.

“Đứng lại hết cho tôi!” Trương Hiện Hà trợn trừng mắt rống to lên, “Chấp hành mệnh lệnh!”

Mấy học viên thật sự không dám tin vào tai mình, “chấp hành mệnh lệnh”? Cũng có nghĩa là cô gái này có quân hàm cảnh sát hoặc chức vụ còn cao hơn cả Trương Hiện Hà?

Từng người bọn họ khựng lại tại chỗ không dám nhúc nhích.

Lưu Tư Miễu nói tiếp với Lôi Dung, “Chị, vậy em lập tức liên hệ với Thiên Anh, tìm ra tiểu Quách tiên sinh, mời cô ấy giúp đỡ, ngoài ra, em điều tra hiện trường sau vệ sinh, chí ít cũng phải biết có vụ án gì từng xảy ra ở hiện trường, mới có khả năng đưa ra phán đoán tìm ra sự thật chứ? Nếu ngay cả câu đố cũng không cho em, chị nói với Tu Thúc bảo hắn giết con tin luôn cho rồi!”

“Nói ra thì, đây lại là chuyện làm người ta đau đầu...” Lôi Dung nói với chút buồn phiền, “Sau khi đến hội thao toàn quốc, Lưu Tiệp đã khởi động hệ thống liên lạc nội bộ, hoàn toàn

không thể gọi vào điện thoại của anh ấy được, chị thử gọi điện thoại cho vài người khác có quen biết trong sở tỉnh, điện thoại của họ nếu không tắt nguồn thì cũng không ai bắt máy, đoán chừng cũng đang bận bảo vệ an ninh ở hội thao toàn quốc. Chị tính thử liên hệ với Bộc Lượng sau khi làm rõ căn hung trạch thứ nhất ở đâu, thế nhưng, hiện giờ anh ta chỉ là một trưởng đồn cảnh sát mà thôi, cho dù có thể tra từ trong mạng nội bộ ra tình tiết vụ án của căn hung trạch ấy, theo quy định bảo mật, có lẽ cũng chỉ là một bản tóm lược thôi... Còn nữa, chúng ta đang ở một sân khách hoàn toàn lạ lẫm, bịt mắt chơi trốn tìm với đối thủ, rốt cuộc đối thủ muốn làm gì, làm như thể nào, có đồng bọn trong nội bộ hàng ngũ cảnh sát hay không, chúng ta hoàn toàn không nắm rõ, vì vậy toàn bộ sự việc càng ít người biết thì càng tốt, vả lại đối thủ ở trong tối, để bảo vệ an toàn cho Đường Tiểu Đường, chị không định báo cảnh sát."

Lưu Tư Miễu để lộ ra một nụ cười đắng, "Nếu với năng lực của hai chúng ta mà vẫn không giải quyết được chuyện này, thì dù có thêm một bầy ngỗng đi nữa, ngoài gây rối thêm, e là cũng chẳng có tác dụng gì!"

"Ừ, ừ." Sau khi trả lời, Lôi Dung có chút ngập ngừng, "Có một người, chị muốn mời cậu ấy ra giúp đỡ."

Lưu Tư Miễu đã đoán được người mà cô nói là ai, "Không cần!"

"Tư Miễu, em nghe chị này, đây không phải là lúc xử sự theo cảm tính, dẫu gì thì vật chứng còn sót lại ở hiện trường phạm tội là quá ít, lỡ như không điều tra ra, thì khả năng lớn là phải dựa vào suy luận để tìm ra sự thật..."

“Nói chung, em không cần sự giúp đỡ của người đó, em không muốn nói câu này lại thêm lần thứ ba!”

Lôi Dung đành chịu, “Được rồi, giữ điện thoại thông suốt nhé, chúng ta sẽ liên lạc bất kỳ lúc nào. Em nhất định phải chú ý an toàn”

“Chị cũng vậy nhé.”

Bỏ điện thoại xuống, Lưu Tư Miễu bỗng cảm thấy mắt mình như thể bị một lớp bóng tối che phủ, mờ mịt mơ hồ nhìn không rõ ràng bất cứ thứ gì, cô khẽ hất đầu nhè nhẹ, lớp bóng tối đã biến mất, thế là cô nhìn thấy rõ cục diện mà mình đang đối mặt tồi tệ đến thế, không chỉ rối như tơ vò, mà còn là một tờ giấy trắng.

Cô thoáng điều chỉnh lại dòng suy nghĩ, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Sở Thiên Anh, bỗng cô trông thấy trên bờ sông ở nơi không xa còn một đám người đang đứng, không động đậy, như khúc gỗ, đột nhiên nhớ ra mục đích của việc bảo họ đứng lại, cô quay mặt qua nói với Trương Hiện Hà, “Không phải ông đang làm bài thi điều tra hiện trường phạm tội sao? Thế thì nhất định là đã mang theo không ít đồ dùng chuyên dụng, phải không?”

Trương Hiện Hà vội vã gật gật đầu.

“Tốt lắm, ông lập tức xách một chiếc cặp điều tra hiện trường phạm tội được sản xuất đúng tiêu chuẩn ra đây, đồ dùng trong đấy phải có đầy đủ!”

Rất nhanh, một học viên đã xách một chiếc cặp da nhỏ màu đen ra, đặt trước mặt Lưu Tư Miễu, cô mở ra kiểm tra, băng dính, nhãn đánh dấu vật chứng, thước cuộn, ống hút dịch, bột

hiện rõ dấu vân tay và cọ vân tay, nhíp, kìm, dung dịch Luminol dạng phun, chất bảo quản tiêu bản côn trùng, thuốc thử tăng cường hiện rõ vết máu vết tay, toàn bộ đều đầy đủ.

Cô thở ra một hơi nhè nhẹ, thôi được, đây là chuyện may mắn đầu tiên trong tối nay, may nhờ nhóm cảnh sát này thi ở đây, nếu không đêm hôm khuya khoắt biết tìm ở đâu ra công cụ điều tra đầy đủ đến thế.

"Chìa khóa xe." Cô xòe tay ra về phía Trương Hiện Hà.

Trương Hiện Hà vội vàng móc chìa khóa đưa cho cô, đồng thời dẫn cô tìm đến chiếc xe Tiguan, mở cửa xe bên ghế lái cho cô, "Trưởng phòng Lưu, có cần tôi đi chung với chị không?"

Lưu Tư Miễu xin số điện thoại cầm tay của ông, nói một câu "Ngày mai trả xe cho ông", sau đó phóng vút đi mất.

Nhìn theo chiếc Tiguan biến mất vào màn đêm, Trương Hiện Hà lầm bầm, "Dù sao cũng nên nói một tiếng cảm ơn chứ..."

3

Lưu Tư Miễu vừa lái xe, vừa gọi vào số điện thoại của Sở Thiên Anh.

"Tư Miễu, sao lại là em?" Tuy giọng nói của Sở Thiên Anh được nén xuống rất nhỏ, nhưng vẫn không nén nổi vẻ kinh ngạc và xúc động. Dẫu sao, Lưu Tư Miễu là cô gái mà anh yêu sâu đậm, thậm chí có thể nói, chính vì một lời thỉnh cầu của cô, anh đã đánh mất tiền đồ tốt đẹp, bị truất xuống khỏi chức Đội trưởng đội trinh sát hình sự tỉnh, hiện giờ đang làm một viên dân cảnh bình thường ở một đồn cảnh sát Bắc Kinh[47E].Thế nhưng, anh chưa bao giờ trách cô.

"Thiên Anh, em cũng ở tỉnh, anh hãy cho tiểu Quách tiên sinh bên cạnh anh nghe máy một chút."

Sở Thiên Anh sững ra, "Tiểu Quách tiên sinh gì?"

Lưu Tư Miễu mới nhớ ra rằng tiểu Quách tiên sinh chỉ là tên gọi của nghề nghiệp, "Có phải hiện giờ anh đang chấp hành nhiệm vụ bảo vệ nhân chứng phải không?"

"Đúng vậy... xì!" Sở Thiên Anh đột ngột phát ra một tiếng nên rỉ đau đớn.

Lưu Tư Miễu lập tức hiểu ra, "Anh bị thương à?"

Chuyện phải kể lại từ buổi trưa hôm nay. Lẽ ra Sở Thiên Anh chuẩn bị về Bắc Kinh, trên đường đi đến ga tàu, anh bỗng nhận được mệnh lệnh của sở tỉnh, mời anh hỗ trợ thực hiện nhiệm vụ bảo vệ nhân chứng. Anh vội vã bảo xe taxi quay đầu lại, tức tốc đến kho súng, lĩnh một khẩu súng trường tự động kiểu 95, rồi lại lao sang căn hộ 1502 dãy 2 tòa A thuộc Thuận Cảnh Uyển. Do thủ tục nhận súng ống đạn dược rườm rà, cộng thêm việc giao thông quá tắc nghẽn, lúc đến nơi đã là 4 giờ chiều. Cửa mở ra, có ba viên cảnh sát mặc thường phục trong phòng khách, đang trải giấy báo lên trên mặt bàn để đánh bài tú-lơ-khơ, súng lục giắt xiêu vẹo trên thắt lưng, đến chốt bảo hiểm cũng chẳng mở ra.

"Anh tìm ai? Có việc gì?" Một gã râu ria nhỏ thó hỏi với vẻ lười nhác uể oải.

"Thay ca". Sở Thiên Anh trưng thẻ sĩ quan cảnh sát ra, "Bên trên cử tôi đến thay thế các anh chấp hành nhiệm vụ bảo vệ nhân chứng."

Có một gã đứng đầu, trông có vẻ to cao thô kệch như thùng nước, lập tức lộ ra bộ dạng "Bố mày đang muốn quẳng cái gánh phiền phức này", thu bài tây lại, chu môi về phía buồng trong, tỏ ý rằng nhân chứng cần được bảo vệ ở bên trong, sau đó dẫn theo hai cấp dưới đi ra, bước đến trước cửa, mới nhớ ra phải xác thực với cấp trên.

Đến khi ngắt máy điện thoại rồi, sắc mặt gã trở nên rất khó coi, nói với Sở Thiên Anh, "Xin lỗi, tôi không thể giao người cho anh được."

"Vì sao?"

“Đoán chừng là mấy sếp lớn ở văn phòng sở tỉnh đều đang bận việc bảo vệ an ninh cho hội thao toàn quốc, không ai bắt máy cả, quả thực kho súng ống đã nhận được mệnh lệnh, cấp cho anh một khẩu súng trường tự động kiểu 95, nhưng không hề biết anh nhận nhiệm vụ gì.”

“Thế thì anh gọi cho Phó sở trưởng Lưu để xác thực đi, là việc anh ấy cắt cử cho tôi đấy.”

“Phó sở trưởng Lưu đã mất tích, không rõ đi đâu.”

Sở Thiên Anh ngây ra, hoàn toàn không ngờ lại có thể xảy ra tình huống kiểu này.

“Bây giờ anh có thể rời đi rồi đấy.” “Thùng nước” hạ lệnh đuổi khách không chút khách sáo.

Sở Thiên Anh có chút nổi giận, gọi mình từ nơi xa xôi về đây để thực hiện nhiệm vụ, mà lại không trao đổi với nhau từ trước, bộ phận cảnh vụ ở địa phương sao vẫn mang cái tác phong quan liêu như thể này chứ, nhưng bản tính anh điềm tĩnh lão luyện, cho nên anh kiên nhẫn nói, “Tôi đã thực sự nhận được chỉ thị của văn phòng sở tỉnh, các anh có thể xác thực lại lần nữa được không?”

“Bây giờ anh hãy lập tức rời khỏi đây!” “Thùng nước” trừng mắt, “Nếu không thì...”

Lời chưa nói xong, một tiếng “pằng” lớn vang vọng trong hành lang, đột nhiên bụng gã toác ra!

Đạn bắn vào bên phải phần bụng nhô lên rõ cao của gã, như thể lưỡi dao xoẹt qua, xé rách bụng của gã, gã hét lên thảm thiết trong lúc ngã xuống sàn, nhưng làm cách nào cũng không bịt lại được mẩu ruột trượt từ trong khoang bụng ra!

Gần như cùng lúc ấy, Sở Thiên Anh nằm rạp xuống ngay tức khắc, không phải là anh bị đạn bắn ngã hoặc sợ hãi ngã xuống, mà là kinh nghiệm phong phú sau nhiều năm chiến đấu sống chết ở tuyến đầu trinh sát hình sự, đã khiến anh nhanh chóng sử dụng phương thức cấp cứu thực dụng nhất.

Tất cả mọi tay súng khi bắn người đang đứng thẳng, do độ cao mà cánh tay giơ lên và góc độ bắn của họng súng, đều hình thành nên một khu vực tương đối an toàn cho người bị bắn, khu vực này nói tóm gọn lại thì càng thấp càng tốt, ví dụ khi một tên vóc dáng to lớn cao 1,9 mét giơ súng bắn ngang, trẻ em có chiều cao dưới 1 mét thậm chí có thể chơi xe ván trượt bên dưới vùng đạn bay loạn xạ.

Tiếng súng rung ầm tai, Sở Thiên Anh tức tốc bò vào phòng trong, sau đó anh quay đầu lại nhìn một cái, hai viên cấp dưới của "Thùng nước" vẫn chưa kịp rút súng, đã bị đạn hạ gục.

Nghe tiếng súng, ít nhất phải có ba tay súng, kỹ thuật bắn không tồi, có lẽ là cảnh sát vũ trang hoặc quân nhân giải ngũ.

Nhất định phải đánh trả ngay lập tức, nếu không thì đi đời là cái chắc!

Sở Thiên Anh đóng cửa lại bằng một cú đạp chân, tuy cánh cửa này vốn chẳng che chắn nổi đạn, nhưng đối với những tay súng, do không rõ tình hình trong phòng nên sẽ hình thành sự chần chừ ngắn ngủi về mặt tâm lý, lợi dụng thời gian này, có thể lấy khẩu súng trường tự động đang vác sau lưng xuống, nạp đạn, chỉ cần hoàn thành động tác chiến thuật này rồi, với kỹ thuật bắn và tài nghệ của mình, thì ba tay súng ấy cứ chờ bị ăn đạn đi!

Thế mà điều làm anh tuyệt nhiên không thể ngờ đến đã xảy ra!

Một cú đau đớn kịch liệt như thể bị ong bắp cày đốt, sau đó anh trông thấy rõ ràng, một cây bút chì đã cắm thẳng vào ngực phải cửa chính mình!

Đôi tay đang nắm chặt cây bút chì ấy vẫn đang ra sức ấn xuống.

Sở Thiên Anh đẩy kẻ đánh lén mình ra, sau đó chống xuống sàn ngồi dậy, trông thấy cô gái vô cùng sợ hãi nơi góc tường ấy, áo khoác ngoài màu đen và mái tóc dài màu đen của cô, tựa hồ một tảng mây đen bị cơn cuồng phong thổi đến mức suýt vỡ tan mấy lần.

Sở Thiên Anh không biết cây bút chì ấy có cắm trúng động mạch hay không, vì vậy anh không dám rút ra, chỉ nói thấp giọng với cô gái, “Tôi không phải kẻ thù của cô, tôi đến để cứu cô.”

Cô gái chẳng dám không tin, khẽ gật đầu như gà mổ thóc.

Thế nhưng chính khoảng thời gian năm giây đồng hồ bị chậm trễ này, đã đánh mất cơ hội lấy súng và nạp đạn, hơn nữa do chỗ bị thương nằm ở cự li rất gần với xương bả vai, Sở Thiên Anh hầu như không nhấc nổi cánh tay lên. Tay súng ở phía ngoài căn phòng đã dự cảm được rằng người ở trong ấy đã mất đi năng lực chống cự, vừa giương súng lên bắn đều, vừa nhắm thẳng vào trong phòng.

“Pằng pằng pằng pằng pằng”!

Tấm ván cửa như thể miếng bánh mì vuông bị chọc thủng bằng đũa, biến thành trăm vết nghìn lỗ trong tích tắc. Một tay

súng đá một phát làm cửa mở ra, trong phòng trống trơn, bọn chúng đang cảm thấy kỳ lạ, thì bỗng nhận ra căn phòng này vốn là một phòng xép có kèm phòng vệ sinh, chúng nhìn phòng vệ sinh với cánh cửa đóng kín, lặng lẽ chờ trong giây lát, rồi lại bắn một tràng, bắn tan nát xung quanh khóa cửa, sau đó xông vào trong thêm lần nữa.

Trong phòng vệ sinh không có ai, cửa sổ đang mở toang. Một tay súng cẩn thận dè dặt ló đầu ra khỏi cửa sổ, chỉ thấy có hai cặp vết giày trên giàn treo ngoài máy lạnh, giẫm lên nó có thể thông sang căn hộ kế bên.

“Bọn chúng chạy rồi!” Tay súng ấy kêu lên, đang định đuổi theo ra ngoài, đột nhiên đứng lại, nhíu đầu lông mày lại nói với hai tên đồng bọn, “Bọn mày có nghe thấy tiếng xì xì không?”

Hai tên đồng bọn giữ im lặng, khẽ gật đầu, “Đúng là có tiếng động, với lại, sao lại có chút nóng?”

Lần theo tiếng động, bọn chúng không hẹn mà cùng nhìn hướng lên chiếc đèn sưởi phòng tắm treo trên tường.

Do sức nóng được mở đến mức lớn nhất, hai ống gia nhiệt đã cháy đỏ rực, một lọ đựng thuốc xịt diệt côn trùng được buộc trên đấy bằng băng dính màu vàng.

Chưa chờ cho bọn chúng kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng “đoàng” vang dội, chiếc lọ bị làm nóng ở nhiệt độ cao đã nổ tung, những mảnh vỡ bay tung tóe bắn vào khuôn mặt bọn chúng, tiếng gào thảm thiết vô cùng...

4

Dựa vào địa chỉ mà Sở Thiên Anh nói qua điện thoại, Lưu Tư Miễu mò mẫm trong bóng tối, tìm thấy họ trong một tòa nhà đắp chiếu đã dừng thi công từ rất lâu.

Sở Thiên Anh đã rút cây bút chì ra, đồng thời đã băng bó vết thương tuy xuất huyết không nhiều, nhưng cơn đau ghê gớm vẫn khiến sắc mặt anh trắng bệch, nói chuyện cũng thều thào yếu ớt, đôi mắt nhìn cô trân trân thoáng chút đau buồn, "Tư Miễu, chào em.."

Lưu Tư Miễu hỏi cô gái đang ngồi trên nền nhà với chút giận dữ, "Sao có không hỏi rõ trắng đen phải trái, mà đã đánh lén viên cảnh sát bảo vệ cho cô?"

"Không trách cô ấy." Sở Thiên Anh nói, "Lúc ấy tình hình rất nguy cấp, tôi lại không mặc cảnh phục."

"Vết thương có sâu không? Có cần đến bệnh viện không?" Lưu Tư Miễu hỏi.

Sở Thiên Anh khẽ lắc đầu chậm rãi, "Có phải em cần tìm cô gái này không?

Lưu Tư Miễu khẽ gật đầu, đưa ánh mắt lạnh lùng nhắm chuẩn vào cô gái lần nữa, "Cô tên gì?"

"Từ Nhiễm."

“Tiểu Quách tiên sinh?”

Từ Nhiễm đờ ra, sau đó khẽ gật gật đầu, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

“Tiểu Quách tiên sinh gì đấy?” Sở Thiên Anh mơ hồ.

Lưu Tư Miễu không rảnh giải thích cho anh nghe, cô nói với Từ Nhiễm, “Có một đại Quách tiên sinh tên là Tu Thúc, cô biết chứ nhỉ?”

Từ Nhiễm “vâng” một tiếng.

“Cô có ấn tượng gì với hắn không?”

“Không tiếp xúc nhiều.” Từ Nhiễm nói lạnh lùng, “Cùng ngành là oan gia.”

Thế mà Lưu Tư Miễu lại thích sự thẳng thắn dứt khoát của cô ta, “Hắn đã bắt cóc một nhân viên cảnh vụ của chúng tôi, đồng thời để lại một chiếc móng tay nữ nguyên vẹn trong cốc đánh răng của cô ấy, nói là ám hiệu gì đó, bảo chúng ta dựa theo ám hiệu này để tìm đến căn hung trạch mà hắn đang dọn vệ sinh, nhân viên cảnh vụ ấy bị nhốt ngay trong hung trạch.”

Từ Nhiễm há hốc miệng rõ to, mãi lúc sau mới lẩm bẩm, “Hắn điên rồi sao…”

“Có phải điên hay không, thì phải chờ sau khi hắn bị bắt, để cho trung tâm giám định tâm thần đưa ra báo cáo giám định.” Lưu Tư Miễu nói, “Bây giờ phiền cô nói cho tôi hay, chiếc móng tay ấy đại diện cho ý nghĩa gì?”

Từ Nhiễm cắn chặt môi, ánh sáng yếu ớt phóng chiếu ra từ trong con mắt sáng ngời, một mái tóc dài trông như gợn sóng có chút rối, do sống mũi vừa cao vừa dài, nhưng môi lại mỏng

manh quá mức, khiến cho gương mặt nhìn nghiêng của cô ta mang vẻ xinh đẹp mà u uất.

"Tôi không biết nữa." Hồi lâu, cô ta nói ra bốn chữ.

"Sao cô lại không biết? Cả một tỉnh, chỉ có hai người là cô với Tu Thúc theo con đường Quách tiên sinh gì đấy thôi, nếu cô không biết, thì tôi đi hỏi ai nữa đây?"

"Cùng là Quách tiên sinh, cùng danh không cùng đạo!" Từ Nhiễm hất đầu lên nói, "Hắn là phái lý khí, tôi là phái hình pháp."

"Công việc này của các người còn liên quan đến pháp luật hình sự nữa sao?" Lưu Tư Miễu nghe ra một nẻo, "Nếu đã như thể, biết luật tuân thủ luật, hỗ trợ cảnh sát bắt giữ kẻ xấu là nghĩa vụ và trách nhiệm của công dân, kiểu gì cô cũng phải biết điều này chứ!"

"Với cái bộ dạng hiện tại của tôi đây, còn hỗ trợ các người bắt giữ kẻ xấu à? Không bị kẻ xấu bắt được là tôi tạ ơn trời đất rồi!" Có lẽ do càng nói càng kích động, trên gương mặt trắng bệch ấy của Từ Nhiễm bất ngờ ửng lên chút màu máu, "Khó khăn lắm tôi mới giữ được mạng sống ở Phong Chi Thự, khoảng thời gian mà tôi sống trong bệnh viện, cứ hỏi tôi cái này hỏi tôi cái kia từ sáng đến tối, tôi đã nói vô số lần rồi, tôi không nhớ gì nữa, mà vẫn hỏi hoài không nghỉ! Đến lúc sức khỏe tôi đã hồi phục trở lại một tí, lại không cho tôi về nhà, nhốt trong cái Thuận Cảnh Uyển ấy ngót nửa tháng trời, nói là bảo vệ tôi, cuối cùng thì sao, lúc nãy suýt nữa là bị bắn chết... tôi chịu đủ rồi, chịu đủ thật rồi! Tôi không giúp được các người nữa, đừng đeo bám tôi thêm nữa!"

Lưu Tư Miễu trầm ngâm trong giây lát, chợt phát ra tiếng cười khẩy.

Từ Nhiễm nhìn cô vẻ bối rối.

“Thế thì nghe cô vậy.” Lưu Tư Miễu điềm tĩnh nói, “Tôi lập tức dẫn vị cảnh sát này rời đi ngay, sau đó để cô tự mình chơi trò thợ săn thành phố với bọn sát thủ nhé.”

Từ Nhiễm nhìn bốn bề tối nghìn nghịt, sắc đêm đang dần trở nên đậm đặc hơn.

Lưu Tư Miễu chậm rãi ngồi xuống, nhìn trừng trừng vào mắt cô ta bảo, “Bây giờ có thể nói tôi hay, chiếc móng tay ấy đại diện cho ý nghĩa gì rồi chứ?”

“Dù là phải lý khí hay phái hình pháp, chỉ có sự khác nhau về mặt mục tiêu và phương pháp xua hung, còn về mặt học tập kế thừa là hoàn toàn giống nhau.” Từ Nhiễm bình tĩnh trở lại, hiểu ra rằng với tình cảnh hiện tại, dù thế nào đi nữa cũng không thể thích sao làm vậy, cho nên đầu óc cô đã tỉnh táo hơn nhiều, “Môn hung trạch, lý thuyết xuất phát từ *‘Hoàng đế trạch kinh*', kỹ thuật xuất từ bút ký thời xưa - cũng có nghĩa là, các nguyên lý cơ bản của nó đều từ ‘*Hoàng đế trạch kinh*' mà ra, nhưng tất cả phương pháp xua hung và án lệ cụ thể, đều đến từ bút ký thời xưa.”

“Bút ký thời xưa?” Lưu Tư Miễu biết cực kỳ ít về văn học cổ của Trung Quốc, “Cô đang nói đến quyển nào?”

“Không phải một quyển, mà là hàng nghìn quyển.” Từ Nhiễm nói, “Tất cả mọi Quách tiên sinh, nhất định phải nắm rõ trong lòng bàn tay, hạ bút thành văn đối với các án lệ hung trạch trong hàng nghìn quyển bút ký cổ đại, mới có thể biết

được làm thế nào để ứng phó chính xác khi gặp phải hung trạch, bởi vì đó đều là những kinh nghiệm đã được cổ nhân kiểm nghiệm thông qua thực tiễn."

Lưu Tư Miễu hít một hơi lạnh vào trong.

Sở Thiên Anh ở bên cạnh không hiểu lắm, "Hà tất phải phí công thế, tìm trên Baidu chẳng phải xong chuyện rồi sao?"

Từ Nhiễm không tiếp lời anh, cô ta tiếp tục nói, "Trong bút ký thời xưa, có lẽ không có nội dung về móng tay liên quan đến hung trạch, ngay cả chỉ nói về móng tay thôi cũng cực kỳ ít. Tôi chỉ có thể nghĩ đến ba mẩu chuyện. Chuyện thứ nhất là chuyện Lý Trung Phúc triều Minh viết trong sách *Nguyên lý nhĩ tải*, có một người tên là Hàn Vạn Tượng lấy người con gái họ Phó làm vợ. Họ Phó mất sớm, lúc sống thích nuôi móng tay, nhuộm đỏ bằng hoa phụng tiên, chiếc dài nhất rơi ra, lúc mất, đã đưa vào trong quan tài." Một ngày nọ, Hàn Vạn Tượng nằm mơ thấy người vợ đã lấy ráy tai cho y, tỉnh dậy, thấy luôn chiếc móng tay của người vợ bị bỏ lại ngay bên cạnh gối."

Sở Thiên Anh và Lưu Tư Miễu nghe mà trố mắt sững sờ.

"Trong sách *Thanh bái loại sao* được biên bởi Từ Kha cuối thời nhà Thanh có một chương thế này, vào thời Quang Tự, có cô gái tên là Dương Trinh Viên, 'Thích nuôi móng, giữ móng mười mấy năm, móng dài hơn hai thước, Dương Trinh Viên dùng móng để xem bói, linh nghiệm phi thường, nhưng hễ móng tay đứt gãy, thường báo hiệu rằng đại họa sắp xảy đến, Một năm nọ, móng tay áp út của Trinh Viên gãy, rồi con út gặp nạn chết. Lại một hôm, móng tay giữa gãy, rồi gặp cướp. Tiếp nữa là trong quyển bốn, tập Bính, sách Kiên hồ tập do Chử

Nhân Hoạch thời Thanh chắp bút, đã ghi chép một bài *Tẩm viên xuân - Vịnh mĩ nhân chỉ giáp* của nhà thơ Lưu Quá thời Nam Tống." Từ Nhiễm thoáng nghỉ một chốc, rồi khẽ ngâm, "T*iêu bạc xuân băng, triển khinh hàn ngọc, tiệm trường tiệm loan. Kiến phụng hài nê ô, ôi nhân cường tích, long diên hương đoạn, bát hỏa khinh phiên. Học hoán dao cầm, thời thời dục tiễn, canh cúc thủy ngư lân pha để hàn. Tiêm nhu xứ, thí trích hoa hương mãn, lữ táo thành ban…*[48E]"

Trong tòa nhà đắp chiếu với gạch vụn cốt thép khắp nơi, một thứ mùi tanh của xi măng xộc vào mũi, nhìn sắc đêm mù mịt nơi xa, không ngờ lại được nghe thấy âm thanh một cô gái ngâm vịnh cổ từ, Lưu Tư Miễu và Sở Thiên Anh thoảng như cõi mộng, cuối cùng họ cũng hiểu rằng, cô gái này sở hữu hệ thống tri thức hoàn toàn khác với họ, hệ thống ấy bắt nguồn từ văn hóa truyền thống Trung Quốc cổ xưa mà thần bí, tuyệt đối không thể bị thay thế bởi tìm kiếm Baidu hoặc bất kỳ kỹ thuật mạng internet nào, nhất định phải dựa trên cơ sở thông hiểu am tường đối với lượng lớn cổ thư, mới có thể sở hữu sự sáng tạo bứt phá ra khỏi máy móc.

Lưu Tư Miễu lấy điện thoại ra, gọi cho Lôi Dung, nói rằng đã tìm thấy tiểu Quách tiên sinh rồi, sau đó thuật lại câu chuyện của cô gái họ Phó và Dương Trinh Viên (cân nhắc đến bài từ của Lưu Quá đơn thuần là mô tả vẻ đẹp của móng tay phái nữ, nên cô trực tiếp bỏ qua không nhắc đến), "Chị, chị lập tức liên hệ với Bộc Lượng, bảo anh ta tìm kiếm kho dữ liệu vụ án hình sự trên mạng nội bộ, xem xem trong những vụ án mạng trong nhà xảy

ra trong hai tháng gần nhất, có vụ nào tương ứng được với từ khóa mấu chốt trong hai câu chuyện này không. Em đợi câu trả lời của chị."

Sau đó là sự chờ đợi lặng lẽ.

Sở Thiên Anh nhìn Lưu Tư Miễu đứng lặng yên trong bóng tối, nỗi chua xót vô tận dâng lên trong lòng anh, cũng một buổi đêm như thể này, thảo nguyên, màn trời khổng lồ như tấm sắt, gió lạnh gào rít, mọi thứ đều nhấp nhô kịch liệt chấn động tâm can, tựa hồ sóng gió hiểm nghèo cuộn trào trên mặt biển... cũng kể từ chính buổi đêm ấy, số phận cửa chính mình đã đi cùng với một cô gái áo trắng đứng lặng trên đường quốc lộ, đã bắt đầu cú xoay chuyển không thể quay đầu lại.

Trăm câu nghìn lời, không biết bắt đầu từ đâu, lời đến khóe môi, cuối cùng thành một tiếng thở dài.

Lúc này, điện thoại Lưu Tư Miễu vang lên, sau khi cuộc gọi đã nối thông, Lôi Dung nói, "Bộc Lượng đã tra thử trong mạng nội bộ chút, không phát hiện ghi chép người phụ nữ họ Phó nào gặp hại, cũng không có vụ án người mẹ họ Dương mất đi đứa con duy nhất nào..."

Thế này là thế nào?

Lưu Tư Miễu đưa mắt nhìn Từ Nhiễm. *Không lẽ cô ta cung cấp thông tin sai lầm cho mình? Vô lý, trên đời này không tồn tại sự hướng dẫn sai lầm mà không có động cơ.*

Nghĩ thêm chút nữa, nghĩ thêm chút nữa...

Một năm nọ, móng tay áp út của Trịnh Viên gãy, rồi con út gặp nạn chết.

Một cơn gió đêm ùa qua, làm cho một bức hoành phi đỏ không biết viết khẩu hiệu gì treo trên lan can tòa nhà, bị thổi đến mức kêu zang phần phật.

Chẳng lẽ là...

Lưu Tư Miễu nói vào điện thoại, "Chị, chị bảo Bộc Lượng kiểm tra thêm một chút, có vụ án nào về người con gái họ Dương chưa cưới đã gặp nạn, kết quả kiểm nghiệm tử thi phát hiện cô ấy đã mang thai hay không."

Lôi Dung ngắt máy, gọi lại cho Bộc Lượng, rồi rất nhanh đã lại gọi cho Lưu Tư Miễu.

"Tư Miễu, tra ra rồi!" Giọng nói của cô hơi kích động, "Có một cô gái họ Dương, bị sát hại với bạn cùng trọ ở phòng 701 dãy 4, tòa nhà số 1, tiểu khu Tân Thủy Viên, pháp y phát hiện ra một bào thai chưa đầy ba tháng trong bụng nạn nhân."

Chính là vụ này!

Lưu Tư Miễu nói vào điện thoại, "Em sẽ lập tức lên đường, chị bảo Bộc Lượng gửi cho chị bản tóm lược tình tiết vụ án sớm nhất có thể, rồi chị gửi lại cho em!" Sau đó cô cất thoại vào túi, nói với Từ Nhiễm và Sở Thiên Anh, "Đã điều tra rõ ràng, ở một tiểu khu tên là Tân Thủy Viên, chúng ta xuất phát!" Nói đoạn cô tiến lên trước định đỡ Sở Thiên Anh dậy, bị anh cản lại.

"Tư Miễu, e là anh không thể hành động cùng các em nữa." Sở Thiên Anh nói, "Anh đã bị thương, tuy không nghiêm trọng, nhưng không cầm súng nổi, khi không lại làm tăng vướng bận, hơn nữa, có ba cảnh sát đã chết, anh phải mau chóng đến trình diện ở sở tỉnh, nói rõ tình hình, nếu không, e là anh thật sự sẽ phải nói lời tạm biệt vĩnh viễn với bộ cảnh phục này mất..."

Lưu Tư Miễu nhìn anh, chậm rãi gật đầu, quét đuôi mắt qua một cái, lại phát hiện ra tình huống mới, “Từ Nhiễm, cô sao thế?”

Biểu cảm của Từ Nhiễm căng thẳng cực độ, môi cô ta đang run lên, “Tôi không đi, không đi! Tiểu khu ấy ở ngoại ô thành phố, cách Phong Chi Thự không quá xa, tôi không muốn về lại nơi ấy nữa đâu!”

“Hiện tại tôi rất cần cô, cô phải đi theo tôi.” Lưu Tư Miễu ra lệnh một cách gay gắt.

“Tôi không muốn trở về Phong Chi Thự, không muốn... đã trôi qua một thời gian lâu như thể, mà chỉ cần tôi nhắm mắt lại, những công nhân vệ sinh bị chết thảm ấy lại xuất hiện.” Từ Nhiễm ôm lấy thân thể đang run lẩy bẩy, “Sau khi thoát khỏi kiếp nạn, tôi chỉ muốn sống qua ngày bình yên lặng lẽ, tôi không muốn để người ta biết tôi từng là một tiểu Quách tiên sinh, cũng không muốn bước thêm nửa bước vào trong bất kỳ một căn hung trạch nào nữa.”

Xưa giờ Lưu Tư Miễu chưa bao giờ thích người con gái không kiên cường, nhưng đối với Từ Nhiễm, trước mắt cô nhất thiết phải vỗ về, “Đừng sợ, tôi có thể bảo vệ cô.”

“Cô?” Từ Nhiễm khẽ lắc đầu, “Người con gái quá xinh đẹp thì sẽ không biết bảo vệ người khác.”

“Hãy tin cô ấy.” Sở Thiên Anh nói, “Cô ấy là sĩ quan cảnh sát ưu tú nhất.”

“Ở Phong Chi Thự, tôi đã hiểu được rằng, trên thế gian này, thứ không thể tin tưởng nhất chính là con người...” Từ Nhiễm

cười với vẻ thảm thương, “Tin tưởng vào một người, chẳng thà tôi tin tưởng vào một con dao hoặc một khẩu súng.”

Thế mà lại nhắc nhở cho Sở Thiên Anh, anh cầm khẩu súng trường tự động kiểu 95 trong tay đã lắp ráp xong lên, “Tiểu Từ, cô vác theo khẩu này đi, cũng không nặng, sĩ quan Lưu có thể phải điều tra hiện trường, không tiện vác theo. Lỡ như gặp phải tình huống bất ngờ, cô hãy dùng nó để bảo vệ chính mình, hoặc giao nó cho sĩ quan Lưu, đều được cả.”

Từ Nhiễm ngây ra một thoáng, có vẻ không biết phải làm gì.

Một khẩu súng trường tự động, vừa là một loại vũ khí, cũng là một dạng bảo vệ, càng là một kiểu tin tưởng.

Từ Nhiễm khẽ nhìn Lưu Tư Miễu, Lưu Tư Miễu nhìn cô ta, gật gật đầu.

Cô ta chậm rãi đón lấy khẩu súng, cầm trên tay, vụng về đến mức như thể Hùng Nhị nhặt được khẩu súng săn của Cường Đầu Trọc[49E].

Lưu Tư Miễu dùng một ngón tay nhẹ nhàng đè nòng súng xuống “Nòng súng phải hướng xuống, cô dùng súng bao giờ chưa?”

“Thời trung học, có bắn qua đôi phát trong lúc huấn luyện quân sự...”

“Thế tức là chưa từng dùng.” Lưu Tư Miễu không biết là yên tâm hơn rồi hay là càng không yên tâm hơn, “Cô vác súng lên đi, ổ đạn đầy, chốt bảo hiểm đã đóng, có thể đi rồi chứ?”

Dường như Từ Nhiễm không thể tìm ra thêm lý do để từ chối nữa, “Thế... được thôi.”

Lưu Tư Miễu dẫn theo Từ Nhiễm đi ra ngoài được mấy bước, lại quay trở vào, ngồi thụp xuống trước mặt Sở Thiên Anh, trên gương mặt trắng mịn có một tia rực rỡ, “Thiên Anh, xin lỗi.”

Sở Thiên Anh nhìn cô chăm chú, khẽ lắc đầu, “Em... nhất định phải chú ý an toàn.”

5

"Có thể nhận ra, anh ta rất thích cô, nhưng trong lòng cô đang cất giấu một người khác."

Từ Nhiễm ngồi trên chỗ ghế phụ bất ngờ nói.

Không khí ngột ngạt từ nãy giờ trong chiếc xe Tiguan đã bị phá vỡ như thể, cảm giác kỳ lạ làm sao.

Lưu Tư Miễu lái xe, không nói gì.

"Không nói gì tức là tôi đã đoán đúng." Từ Nhiễm nói, "Đời người chính là một khối sáu mặt, mỗi một mối tình đều là để tìm ra cái người đối diện với mình, nhưng bàn tay của số phận lại giống như đang chơi rubik vậy, không ngừng xoay tới xoay lui, kết quả là thứ mỗi lần chúng ta tìm thấy, đều không phải mục tiêu ban đầu..."

Không biết vì sao, nói xong câu này, chính cô ta lại thở dài một hơi.

Có lẽ đã bị lời của Từ Nhiễm chạm đến nỗi lòng, hoặc là cân nhắc đến chuyện công tác tới đây cần đến sự phối hợp của cô ta, mà Lưu Tư Miễu bất ngờ trả lời, "Vì vậy, điều quan trọng không phải là tìm kiếm, mà là chờ đợi."

"Hả?" Từ Nhiễm nghe mà không hiểu lắm.

“Khoảng cách ngắn nhất giữa hai điểm, là đường thẳng.” Lưu Tư Miễu nói, “Chỉ tiếc là, chỉ cần có một điểm di chuyển, thì điểm còn lại sẽ mất đi phương hướng, thế thì chỉ có thể chờ đợi điểm ấy quay về.”

“Nói như thế, người ấy của cô đã rời đi rồi?”

Lưu Tư Miễu khẽ lắc đầu, “Thậm chí tôi còn không biết anh ấy ở đâu... chờ đến lúc anh ấy trở về rồi, tôi cũng không biết mình còn yêu anh ấy nữa không.”

Từ Nhiễm tựa đầu lên ghế.

“Mỗi một trái tim từng chịu tổn thương đều là một căn hung trạch.” Từ Nhiễm nói, “Chúng ta bước vào một căn hung trạch, không biết hung linh ở đâu, thế nhưng nhất thiết phải tìm kiếm, mục đích của việc tìm kiếm không phải là để có được, mà là để xua đuổi đi, như thể trái tim mới trống, mới có thể có người mới vào ở.”

Câu nói này làm Lưu Tư Miễu vô cùng kinh ngạc, cô nghiêng đầu nhìn Từ Nhiễm một thoáng.

“Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt như thể?”

Lưu Tư Miễu không trả lời.

Đứng trước cửa phòng số 701, dãy 4, tòa nhà số 1, tiểu khu Tân Thủy Viên, Lưu Tư Miễu nhẹ nhàng kéo cánh cửa chống trộm ra, áp tai lên ván cửa khẽ nghe ngóng, xác định trong nhà không có ai, mới mở ra, đang chuẩn bị bước vào, nhận ra Từ Nhiễm đứng trơ ra trong hành lang, bộ dạng thà chết cũng không chịu tiến bước.

“Bước vào hung trạch, mới có thể xua đi hung linh trong tim.” Lưu Tư Miễu nhìn Từ Nhiễm bảo, “Là cô nói đấy.”

Từ Nhiễm thở dài một hơi, bước theo sau cô đi vào nhà.

Trong căn hộ tối như hũ nút ngập tràn mùi chua khét của cao su bị đốt, mùi hăng của nước khử trùng, và xen lẫn mùi thơm của vỏ quýt.

"Tìm đúng rồi!" Lưu Tư Miễu thở ra một hơi, "Nơi này vừa mới được dọn vệ sinh... sao mùi lạ vậy?"

"Quá nhiều loại mùi trộn lẫn với nhau, có thể nào không lạ sao? Có mùi của nước khử trùng, mùi thơm vỏ quýt là của dung dịch khử trùng Mr Muscle, còn mùi đốt cao su chua khét ấy, có lẽ là kết quả của việc trừ tà." Từ Nhiễm bật đèn lên, vừa chỉ vào một đụn cát nằm trên sàn phòng ngủ chính vừa nói.

Một chiếc gót giày biến dạng lộ ra bên rìa đụn cát, trông vào khiến người ta liên tưởng như có một cái chân gãy của phụ nữ ở trong.

"Đốt tà là gì?" Lưu Tư Miễu có vẻ không hiểu.

"Tức là đốt đi tà khí, cùng một ý nghĩa với từ 'trừ tuổi (tụy) trong câu '*Bộc trúc thanh trung nhất tuế trừ*'[50E]" Từ Nhiễm nói, "Đốt xong phải chôn tà bằng cát, xem như là nhập thổ vi an.

Lưu Tư Miễu cười khẩy một tiếng.

Đối mặt với sự khinh thường của Lưu Tư Miễu, mà Từ Nhiễm lại tỏ vẻ rất thản nhiên, "Nói thật, phái hình pháp chúng tôi chẳng tin tưởng gì lắm đối với cái món này, bởi vì chúng tôi cho rằng nguyên nhân tạo thành hung trạch là nguyên nhân vật lý, không phải ma quỷ gì cả, nhưng phép tắc mà tổ tông truyền lại, thì vẫn phải tuân thủ, dẫu sao làm việc trong hung

trạch, thà tin là có chứ không được tin là không có, thêm nữa, vốn dĩ trên thế giới đã có rất nhiều chuyện mà khoa học không thể giải thích được..."

"Cô chưa nghe nói qua sao? Nếu như khoa học biết chấp nhận, thì cái gì cũng có thể giải thích được." Lưu Tư Miễu nói.

Lúc này tiếng chuông WeChat vọng lại trên điện thoại, cô vừa mở lên xem, hiển thị trên màn hình, là mấy tấm ảnh và thông tin mà Lôi Dung gửi sang, cô xem thông tin ấy trước.

"Sáng ngày 10 tháng 7, đồn cảnh sát Phong Thụ Lĩnh nhận được báo án của quần chúng, phòng số 701, dãy 4, tòa nhà số 1, tiểu khu Tân Thủy Viên tỏa ra mùi tanh thối. Khi viên cảnh sát tiếp nhận án đến hiện trường, phát hiện ra có hai thi thể nữ trong nhà, một thi thể nằm ngửa trên chiếc giường tầng trong phòng ngủ chính (nạn nhân họ Vương), xương sọ bị đập vỡ, cơ thể co quắp, hung khí bỏ lại trên sàn là một cái búa; thi thể còn lại đã bị phân xác (nạn nhân họ Dương), địa điểm phân xác là bồn tắm nằm trong phòng vệ sinh (về sau qua kiểm nghiệm xác định, những chất lỏng vẩn đục màu nâu đen là axit sunfuric), trong bể nước còn có một con dao làm bếp khác (về sau qua kiểm nghiệm xác định, đây là hung khí). Cửa và cửa sổ bếp đều bị dán kín bởi băng dính loại cuộn màu vàng. Phát hiện điện thoại, thẻ ngân hàng... của hai nạn nhân trong phòng ngủ, những tài sản khác đều không bị mất. Phát hiện một đôi găng tay cao su dính máu trong sọt rác ở phòng khác, nghi ngờ được hung thủ sử dụng trong lúc xử lý hiện trường, trên hung khí và tại địa điểm phạm tội đều không lấy được dấu vân tay, không phát hiện dấu chân của người thứ ba trên mặt sàn. Pháp y kiểm tra được, thời gian tử vong của hai nạn nhân vào khoảng

trước hoặc sau ngày 2 tháng 7, khi còn sống chưa từng bị xâm hại tình dục, hơn nữa nạn nhân họ Dương mang thai gần ba tháng. Điều tra hiện trường cho thấy, nạn nhân họ Dương bị chém trước cửa phòng ngủ chính, không có dấu vết bỏ chạy và vật lộn, hình thái vết máu thể hiện khi nạn nhân ngã sấp xuống thì đầu ở ngoài cửa, chân ở trong phòng. Qua điều tra, hai cô gái đều là gái tiếp viên, quan hệ xã hội phức tạp. Sau khi vụ án xảy ra, chủ nhà trọ bỏ trốn (nam, sinh năm 1975, chiều cao khoảng 1,85 mét, dáng người vạm vỡ, tóc ngắn, có vết sẹo trên cánh mũi)."

Xem ra đây chính là bản khái quát tình tiết vụ án đã xảy ra trong căn hung trạch này, do quá đơn giản, nên thật sự không nhìn ra được điều gì.

Tiếp sau đấy là một đoạn tin nhắn, Lôi Dung viết riêng cho cô.

"Tư Miễu, vì Bộc Lượng đang đảm nhiệm chức trưởng đồn cảnh sát Phong Thụ Lĩnh, cho nên anh ta đã gửi vài tấm ảnh liên quan đến hiện trường án mạng và vật chứng được lưu trữ trong máy tính, nhưng viên cảnh sát hình sự điều tra vụ án này đã nghỉ phép, tài liệu liên quan đến việc điều tra hiện trường và khám nghiệm pháp y thì lại đã giao cho Tổng đội điều tra hình sự Cục thành phố để lưu hồ sơ, không thể cung cấp thông tin gì thêm. Ngoài ra, thông tin Bộc Lượng cung cấp cho thấy, trước đây căn hộ này từng xảy ra một sự cố ngoài ý muốn khiến có người tử vong. Cô giúp việc trẻ mà chủ nhà thuê, giở ván giường ra tìm đồ trong phòng ngủ phụ, thanh khí nén chống đỡ ván giường đã hỏng, ván giường rất nặng, hễ lơi tay là sẽ rơi xuống, cô ta bèn đi tìm một cây gậy gỗ đến chống vào, sau đó đưa đầu vào bên trong tủ giường, không biết vì sao gậy gỗ lại

gãy, ván giường rơi xuống, trong nháy mắt đập lên não sau của cô ta, ước chừng lúc ấy cô ta đã hôn mê mất rồi, ván giường lại kẹp cổ của cô ta ở giữa tủ giường, nên cô ta đã tử vong."

Từ Nhiễm rướn đầu nhìn đoạn chữ trên điện thoại của Tư Miễu, không kiềm được nói, "Chuyện cô giúp việc trẻ bị đè chết này thì tôi biết, lúc đó chủ nhà muốn tìm Quách tiên sinh để đuổi tà, mà lại không chịu chi tiền, Tu Thúc báo giá tương đối cao, chủ nhà tìm đến tôi, tôi nói có người chết ngoài ý muốn trong nhà thì chẳng gọi là hung trạch gì đâu, chủ nhà vẫn kiên trì muốn mời, nhưng thực sự là ông ta báo giá thấp quá, tôi không nhận lời, sau khi Tu Thúc biết được, còn tưởng là tôi ép giá, ghét tôi muốn chết."

"Chẳng có chút ý nghĩa nào." Lưu Tư Miễu nói với vẻ lạnh lùng.

"Cái gì… chẳng có chút ý nghĩa nào?" Từ Nhiễm nghe chưa hiểu. "Phải rồi, cô nói Tu Thúc đã bắt cóc một vị cảnh sát, nhốt ngay trong căn hung trạch này, mà sao tôi không thấy cô ấy?"

Lưu Tư Miễu cảm thấy giờ đây không cần thiết phải giấu cô ta thêm nữa, "Đúng là có chuyện bắt cóc, nhưng thực ra người bị bắt cóc đã chủ động gia nhập tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng do Tu Thúc dẫn đầu, hiện tại đã cắt đứt liên lạc với chúng tôi rồi. Tu Thúc bảo muốn chơi một trò chơi với cảnh sát, tối nay hắn dẫn theo các công nhân dọn vệ sinh ba căn hung trạch liên tiếp, những vụ án xảy ra trong ba căn hung trạch đều chưa được phá, mỗi khi vệ sinh căn nào, thì bắt tôi điều tra căn nấy, tìm ra sự thật của vụ án, nếu không tìm ra được sự thật trước khi hắn kết thúc việc dọn vệ sinh căn hung trạch tiếp

theo, thì hắn sẽ kết liễu con tin! Chỉ khi phá hết toàn bộ những vụ án rồi, hắn mới để con tin sống sót rời đi."

Từ Nhiễm không cầm được trố mắt sững sờ, "Một buổi tối, bắt cô phá liên tiếp ba vụ án chưa phá, còn là trong căn nhà đã qua vệ sinh, làm sao có thể làm được?"

Lưu Tư Miễu thoáng chỉ vào điện thoại, "Bởi vậy tôi nói, bản khái quát tình tiết vụ án mà đồng nghiệp gửi cho tôi đơn giản quá, chẳng có chút ý nghĩa nào đối với chuyện điều tra phá án."

Từ Nhiễm khẽ gật đầu, "Trước khi chúng tôi dẫn đầu đội công nhân vệ sinh làm vệ sinh hung trạch, đều sẽ nhận được một bản khái quát tình tiết vụ án như thể do phía cảnh sát gửi, để tiện cho chúng tôi biết được khu vực vệ sinh trọng điểm. Phải rồi, các cô tìm ra ai đã gửi bản khái quát này cho Tu Thúc, chẳng phải sẽ biết được căn hung trạch mà hắn cần vệ sinh là căn nào rồi sao? Sau đó có thể tóm hắn ngay tại trận, cứu con tin ra."

Lưu Tư Miễu thoáng cười cay đắng, "Nghe bảo vì tiểu đội công nhân vệ sinh mà cô dẫn đầu gặp nạn ở Phong Chi Thự, khiến cho lượng lớn hung trạch không ai dọn dẹp đã tồn đọng trong hai tháng trời, cảnh sát không sắp xếp được nhiều người trông coi, bèn ủy phái hết cho hiệp cảnh, mà hiệp cảnh lại khó quản, vì vậy tất cả địa chỉ hay bản khái quát tình tiết vụ án gì đó của hung trạch, đều đã giao hết cho Tu Thúc quản lý rồi."

"Vệ sinh liên tiếp ba căn hung trạch, những vụ án xảy ra trong đó đều chưa được phá..." Từ Nhiễm vừa lẩm bẩm, vừa ném ánh mắt ra bầu trời tối như hũ nút ngoài cửa sổ, đột ngột

rùng mình run rẩy, “Trời ơi, đừng bảo hắn sẽ chọn căn hung trạch cuối cùng ở Phong Chi Thự đấy nhé!”

6

Lưu Tư Miễu xem xét hình ảnh hiện trường phạm tội mà Lôi Dung gửi đến, vừa xem vừa căn cứ vị trí chụp ảnh, tuần quanh xem mấy địa điểm tương ứng.

Trước cửa phòng ngủ chính. Trên hình, xung quanh dấu hiệu hình người vẽ bằng phấn trắng, có từng vũng vết máu khô đặc, trên khung cửa bên phải còn có vết máu dạng phun, xem ra do lúc vụ án xảy ra, hung thủ chém trúng động mạch cảnh mặt bên cổ nạn nhân từ phía sau, còn bây giờ, dù là trên mặt sàn hay khung cửa, đều đã được lau sạch sẽ.

Xung quanh giường hai tầng, trên khắp tấm ván giường sạch sẽ như thể đã đắp qua mặt nạ, vết máu chấm trên phần đáy của ván giường tầng trên cũng đã được lau sạch trơn không còn tung tích gì, chỉ còn lại một mặt phẳng tuy thô ráp nhưng không một lỗ hõm.

Phòng vệ sinh, bây giờ, không tìm được một chút tàn dư nào của sự giết chóc trong phòng vệ sinh nữa, dù rằng trông vào nó vẫn bẩn thỉu và tối tăm, chỉ có mùi hôi xộc ra từ đường ống thoát nước khiến người ta nghi ngờ rằng những thứ tàn uế của cuộc giết chóc vẫn còn.

Phòng bếp có lẽ là hiện trường sau khi gây án.

Từ Nhiễm nhìn qua, bụm miệng lại rồi không ngừng nôn khan.

Mặt Lưu Tư Miễu cũng cắt không còn giọt máu, nhưng không phải vì hiện trường phạm tội, mà là việc điều tra hiện trường phạm tội như thể này thực sự rất khó.

Việc điều tra hiện trường phạm tội không phải là thơ và đồng nội ở phương xa[51E] không có giới hạn, mà là việc điều tra đối với khu vực nhất định mà trong đó hành vi phạm tội xảy ra trên cơ sở nguyên lý trao đổi vật chất của Edmond Locard, vì vậy xác định phạm vi điều tra là công tác quan trọng đầu tiên của nhân viên điều tra. Phạm vi điều tra hiện trường phạm tội bao gồm hiện trường trung tâm và hiện trường ngoại vi, bao gồm địa điểm mà kẻ gây án thực hiện hành vi phạm tội và nơi có khả năng lưu giữ vật chứng có liên quan.

Nhưng căn hung trạch trước mắt đây, lại khiến Lưu Tư Miễu có cảm giác vô cùng lúng túng, trực quan cho thấy, do toàn bộ việc thực thi hành vi phạm tội đều tập trung trong một căn hộ hai phòng, thì không được gọi là hiện trường trung tâm hay hiện trường ngoại vi, nhưng vì nạn nhân có hai người, một trong hai đã bị phân xác, khiến cả bốn nơi có liên quan đến án mạng đều có lượng lớn vật chứng lưu lại, bản thân chuyện điều tra đã rất không dễ dàng rồi; dĩ nhiên, với tư cách là sĩ quan từng điều tra án mạng sáu người tử vong ở tòa nhà Bờ hồ, Lưu Tư Miễu chẳng ngán điều này; điều chết người là, những vật chứng ấy đã bị cảnh sát lấy đi thì không nói, mà ngay cả một tí bằng chứng dấu vết cuối cùng cũng bị những công nhân vệ

sinh do Tu Thúc dẫn đầu thanh tẩy sạch sẽ, cứ như tẩy răng vậy. *Đúng thế, tờ bài thi này từng có đề bài, nhưng giờ đã bị biến thành một tờ giấy trắng, mà ngươi lại truy hỏi đáp án cuối cùng từ ta?!*

Lưu Tư Miễu cảm thấy hơi nhức óc, cô chưa từng bị thế này bao giờ, đối mặt với hiện trường phạm tội mà không biết phải làm sao, bắt đầu dạo quanh trong căn hộ với vẻ đờ đẫn, trong lúc không chú tâm đã bước đến phòng ngủ phụ trống hơ trống hoác.

Cô đứng trơ ra một phút mới dần hồi tỉnh lại, trong não vẫn là một nồi cháo loãng nấu sôi rồi để nguội. *Mình đang làm gì thế này, thời gian gấp rút như thể, địa điểm cần điều tra nhiều như thể, chẳng phải mình nên lập tức bắt tay vào thực hiện hay sao? Sao lại đứng như khúc gỗ ở đây, để mọi thứ ngưng trệ bất động... Mình phải gấp rút hành động, mình phải lập tức bắt tay điều tra, hai cô gái bị giết hại nơi đây, dù họ có làm nghề nghiệp hèn mọn, bị người khác khinh rẻ đến mấy đi nữa, nhưng dẫu sao họ cũng từng sinh sống, cười vui trong căn hộ này, cho dù có lấy vật dụng của họ đi, lau vết máu của họ đi, nhưng chắc chắn sẽ còn thứ gì đó bị bỏ sót lại, nhất định vẫn còn.*

Một khi hành vi phạm tội xảy ra, trong lúc nhân viên giải quyết vụ án mang một số đồ vật đi khỏi hiện trường, chắc chắn sẽ đồng thời để lại một số đồ vật gì đó.

Chân trần, đi qua bãi cát, để lại dấu chân, sóng biển xô lùa, chẳng còn dấu tích nào...

Lưu Tư Miễu cảm thấy đầu đau nhức cứ như sắp căng vỡ ra, cô bấm mạnh lên công tắc, tắt ngọn đèn điện đi, rồi nhanh

chóng tắt toàn bộ đèn của những gian phòng khác và phòng khách.

Bóng tối truyền vào hai mắt mang hơi mát sẵn, khiến đầu óc cô thoáng cảm thấy thoải mái, cơn đau nhức mau chóng giảm nhẹ.

Bất chợt cô nhận ra, Từ Nhiễm tựa lên trên tường ngay bên cạnh, nhìn mình với vẻ kinh hãi đầy mặt.

“Cô làm sao đấy?” Lưu Tư Miễu hỏi, giọng điệu có chút thô lỗ.

“Vì sao cô phải tắt hết đèn vậy?” Từ Nhiễm nói với giọng mếu máo.

Lúc này Lưu Tư Miễu mới nhận thức được rằng, hành động tắt đèn của mình đột ngột quá, thậm chí có hơi mang vẻ điên cuồng, đoán chừng nét mặt trong khoảnh khắc ấy chắc cũng khá đáng sợ.

Bản thân mình chưa bao giờ thất thố đến thế ở hiện trường phạm tội, mà tất cả những sự thất thố chẳng qua là hình chiếu của nỗi kinh sợ lúng túng trong nội tâm mà thôi... Cờ còn chưa bắt đầu đánh, mà thế trận đã loạn tung đến mức này rồi sao?

Không được, mình phải kiềm chế cảm xúc.

Cô nhìn Từ Nhiễm, dùng giọng điệu bình thản hết sức để nói, “Không có gì, tôi cần dùng dung dịch luminol dạng phun để kiểm tra vết máu, luminol chỉ có thể phát xạ ra ánh dạ quang ở điều kiện trong bóng tối.”

Trên thực tế, do vết máu bị lau chùi, hình thái nguyên gốc đã bị phá hoại, dù có dùng luminol để kiểm tra, thứ nhìn thấy

được cũng chẳng qua là đường nét đại khái và tình trạng phân bố chủ yếu, chẳng có nhiều ý nghĩa, có còn hơn không vậy.

“Thế à!” Từ Nhiễm đã yên tâm hơn phần nào, “Không phải vết máu đã bị lau mất hết cả rồi sao, kiểm tra cách nào được nữa chứ.”

“Luminol có thể phát hiện ra vết máu bị làm loãng đi gấp 12.000 lần, chỉ giội rửa hoặc lau chùi bằng nước không thôi, thì không thể nào ngăn cản luminol phát sinh phản ứng dạ quang với huyết sắc tố được.”

“Không phải trên ảnh đã chụp hết vết máu rồi sao, còn phải kiểm tra gì nữa?”

“Cục du lịch Australia đăng ảnh phong cảnh lên trên trang web hằng ngày, mà cô vẫn cứ phải đích thân đi Melbourne xem thử mới thấy vui đó thôi.” Nói xong, Lưu Tư Miễu mở chiếc cặp điều tra hiện trường phạm tội đặt trước cửa ra, đeo găng tay cao su vào, lấy dung dịch luminol dạng phun ra, bước đến trước cửa phòng ngủ chính, ngồi thụp xuống đất, phun mấy phát nhắm vào vị trí phân bố vết máu được thể hiện trên ảnh.

Cảnh tượng trước mắt làm cô kinh ngạc tột độ, một vùng phản ứng dạ quang màu lam lục trên mặt sàn, như thể đứng trên đỉnh Beverly Hills nhìn bao quát cảnh đêm của Los Angeles vào giờ phút nửa đêm.

Thế là thế nào? Đột nhiên, cô hiểu ra, quay đầu lại hỏi Từ Nhiễm, “Lúc các công nhân vệ sinh đặc chủng lau sàn, có bỏ thuốc tẩy trắng vào trong nước à?”

“Đúng đấy.” Từ Nhiễm nói, “Để lau sạch vết máu triệt để chứ, sao thế”

Lưu Tư Miễu cảm thấy như bị ăn một phát đạn vào phần ót.

Sở dĩ luminol có thể phát ra ánh dạ quang, là tác dụng của phản ứng oxy hóa, mà bản thân thuốc tẩy trắng đã là một chất thuốc oxy hóa rồi, một khi dùng nó để lau chùi qua hiện trường, khi phun rải luminol cũng sẽ xảy ra phản ứng oxy hóa tương tự, hơn nữa ánh dạ quang còn mạnh hơn nhiều, "che" hoàn toàn các vết máu ban đầu.

Thế nhưng, nếu phần tử phạm tội định thử dùng chiêu này để phá hoại hiện trường phạm tội, thế thì thứ hắn phá hoại chỉ là hình thái của máu, không thể nào loại bỏ triệt để bằng chứng về sự tồn tại của máu, vì chỉ cần nhân viên hình sự điều tra kiên nhẫn chờ vài ngày, đến lúc thuốc oxy hóa đã hết tác dụng rồi, kiểm nghiệm lại lần nữa, sẽ có thể nhìn thấy ánh dạ quang của máu, trên thực tế, trong các vết máu đã lau qua bằng thuốc tẩy trắng, thậm chí còn có thể chiết tách được ADN của nạn nhân.

Vấn đề là thời gian.

Xem qua đồng hồ đeo tay, hai mươi phút nữa là đến 9 giờ rồi.

Mà cuộc điều tra của mình còn chưa bắt đầu nữa.

Có lẽ... cái người tên là Tu Thúc ấy chỉ đùa thôi, hắn hoàn toàn sẽ không giết hại Đường Tiểu Đường được.

Không!

Lưu Tư Miễu dùng ngón tay móc chặt từng sợi tóc vẻ đau khổ, một trong những nguyên tắc của công tác điều tra hình sự, chính là vĩnh viễn không được gửi gắm hy vọng trên người phần tử phạm tội.

Giây phút này, Lôi Dung ở Phong Chi Thự chắc chắn đang nhìn chằm chằm vào điện thoại, nôn nóng chờ đợi thông tin mà mình

mang lại cho chị ấy... Thế thì, bước tiếp theo nên làm như thể nào, trong vòng hai mươi phút cuối cùng, mình còn có thể làm những gì?

"Thậm chí phải học được năng lực tìm kiếm sự thật ở hiện trường phạm tội đã được vệ sinh sạch hoàn toàn!"

Từ nhỏ đến lớn, Lưu Tư Miễu chưa bao giờ hối hận như lúc này đây, giả sử biết được câu nói này báo trước cho cảnh ngộ của mình ngay giờ phút này đây, thì nói gì cô cũng sẽ không áp đặt điều kiện điều tra hà khắc cùng cực như thể lên Trương Hiện Hà.

Trong bóng tối, Lưu Tư Miễu nửa quỳ trên mặt sàn, hơi vị tuyệt vọng lan tỏa khắp người, như thể một nữ tù nhân xinh đẹp chờ án tử hình; ở nơi không xa, Từ Nhiễm ôm lấy cánh tay trái bằng tay phải như thể sợ lạnh, nhìn cô trân trối.

Không biết đã trải qua bao lâu.

Bất ngờ điện thoại vang lên.

Là Lôi Dung gọi đến chăng? Chị ấy giục hỏi mình về tiến triển vụ án chăng? Mình nên trả lời chị ấy như thể nào? Chẳng lẽ người chưa bao giờ chịu thua là mình đây phải lần đầu tiên thừa nhận sự thảm bại cửa chính mình hay sao?

Lưu Tư Miễu dùng tay phải đang run rẩy, rút điện thoại ra khỏi túi áo khoác.

Tên người hiện trên hiển thị cuộc gọi đến là ba chữ...

Hô Diên Vân.

7

"Có chuyện gì?!" Lưu Tư Miễu nói vào ống nghe với vẻ bực dọc.

Có thể nghe ra từ âm thanh vọng lại, có lẽ Hô Diên Vân ngồi trên một chiếc xe đang lao vút, "Tư Miễu, cậu vẫn ổn chứ?"

"Tôi ổn hay không liên quan gì đến cậu?" Chỉ cần nhìn thấy và nghe thấy tất cả mọi thứ gì liên quan đến con người này, Lưu Tư Miễu không nén nổi cơn nóng giận, "Tôi đang làm việc!" Nói đoạn cô chực ngắt máy ngay.

Hô Diên Vân vội vàng nói, "Tư Miễu, cậu chờ chút, tớ biết cậu đang giải quyết vụ án ở tỉnh, Lôi Dung đã gọi điện thoại cho tớ, nói rõ tình hình, cũng đã gửi bản khái quát vụ án và hình ảnh có liên quan cho tớ rồi, tớ muốn bàn với cậu chút về vụ án này."

Vì người mà mình yêu nhất bị Hô Diên Vân làm hại đến mức không rõ tăm tích, đối với anh, Lưu Tư Miễu chỉ hận không thể lột da, "Không cần! Để tôi nói cho cậu nghe một lý lẽ mà đến một thằng bé ba tuổi cũng biết nhé, mọi công tác điều tra hình sự nước ta đều nhất thiết phải được hoàn thành bởi nhân viên công an, về mặt pháp luật không cho phép tồn tại thám tử tư gì sất, cũng không cần đến người ngoài ngành xen vào, lúc thật sự

cần được sự giúp đỡ chuyên môn ở lĩnh vực nào đó, thì cũng là phía cảnh sát mời họ hỗ trợ điều tra hoặc đưa ra ý kiến chuyên nghiệp, cậu đừng tưởng bản thân mình đội cái mũ 'nhà suy luận rồi thì vụ án nào cũng nhúng chân vào, lại còn tưởng mình là nhân vật quan trọng nữa chứ..."

"Điều mấu chốt là thứ tự tử vong của hai cô gái."

Lưu Tư Miễu sững lại.

Hô Diên Vân nói tiếp, "Cậu có từng nghĩ đến chuyện, trong vụ án này, người nào trong hai cô gái đã bỏ mạng trước không?"

"Chưa." Lưu Tư Miễu nói, ngay cả phạm vi điều tra cô còn chưa định rõ được mà.

"Trước tiên, nhìn từ bản khái quát tình tiết vụ án và hình ảnh hiện trường tớ cho rằng hai cô gái không phải bị giết hại cùng lúc, mà là cách nhau một khoảng thời gian, bằng chứng đơn giản nhất chính là có sự thay đổi hung khí." Hô Diên Vân nói, "Thông thường, giả sử vụ án mạng giết người xảy ra cùng lúc đối với hai nạn nhân trở lên, do thời gian gấp rút, từ đầu đến cuối hung thủ sẽ sử dụng cùng một hung khí. Dĩ nhiên, giả sử có hai tên hung thủ ở hiện trường, có khả năng sẽ sử dụng hai loại hung khí khác nhau, nhưng trong sọt rác ở phòng khách chỉ tìm thấy một đôi găng tay cao su, mà lại không phát hiện ra dấu vân tay của người thứ ba ở hiện trường."

Lưu Tư Miễu chau kín mày lại.

"Cũng có nghĩa, chắc chắn là hung thủ đã ra tay với một người trước, cách một khoảng thời gian sau mới giết chết người thứ hai, vậy là điều này lại liên quan đến câu hỏi cô gái nào bị giết hại trước. Chúng ta giả thiết rằng người đầu tiên mà hung

thủ giết chết là cô Dương (người bị phân xác), hung thủ đem thi thể của cô ấy vào trong bồn tắm, lúc này thì cô Vương (người bị đập vỡ đầu) về, hung thủ mở cửa cho cô ấy vào... Không khó để nhận ra từ hình ảnh hiện trường, đứng ở cửa hoàn toàn có thể nhìn thấy mặt sàn trước cửa phòng ngủ chính một cách rõ ràng, ngay cả lúc cảnh sát tiến vào hiện trường cũng có thể nhìn thấy một vũng máu khô đọng nơi ấy, mùi máu tanh chắc hẳn cũng rất dễ nhận thấy - cô Vương chắc chắn cũng nhìn thấy được, ngửi thấy được, thế thì, vì sao cô ấy còn vào nhà? Vì sao cô ấy còn phải vào phòng ngủ chính rồi bị giết hại thảm khốc?"

Lưu Tư Miễu suy nghĩ, "Có lẽ... lúc ấy là buổi tối, đèn không sáng, hoặc cô ấy đã bị hung thủ ép phải vào nhà?"

"Nếu đèn không sáng, khi cô Vương bước qua trước cửa phòng ngủ chính, có lẽ sẽ bất cẩn giẫm phải vết máu, đồng thời tạo ra vết kéo lê, nhưng cậu nhìn hình ảnh vũng máu đi, không hề có dấu tích của việc giẫm phải và kéo lê. Giả sử cô ấy thật sự đã bị cưỡng ép, bất đắc dĩ phải đi từ ngoài cửa vào trong phòng, có lẽ hung thủ phải đang cầm một khẩu súng chứ không phải một cây búa." Hô Diên Vân nói, "Cô ấy là gái tiếp viên, có cảnh tượng lớn nào chưa gặp qua, một con dao còn chưa chắc có thể khiến cô ấy nghe lời, thì nói gì đến một cây búa."

"Đặt giả thiết người bị hung thủ giết chết trước là cô Vương, người bị giết chết sau là cô Dương thì sao?"

"Được thôi, chúng ta cùng cụ thể hóa giả thiết của cậu nhé." Hô Diên Vân nói, "Trước tiên, hung thủ giết chết cô Vương ở phòng ngủ chính, lúc này thì cô Dương về, hung thủ mở cửa

cho cô ấy vào... tiếp đó có hai khả năng, khả năng thứ nhất, hung thủ đi đằng trước, cô Dương đi đằng sau, vừa vào phòng ngủ chính, trông thấy thi thể của cô Vương, cô Dương quay người bỏ chạy, nhưng lại bị hung thủ đuổi theo, chém chết - nhưng giả thiết này hoàn toàn không thuyết phục, vì trong bản khái quát tình tiết vụ án đã chỉ ra một cách rõ ràng - cô Dương hoàn toàn không có vết tích của trốn chạy hoặc vật lộn. Cô ấy đã bị người ở sau lưng tấn công bằng một nhát dao, trong một trạng thái vô cùng lơi lỏng."

"Thế thì cô Dương đi đằng trước, hung thủ đi đằng sau." Lưu Tư Miễu nói, "Cô Dương vừa vào phòng ngủ chính, trông thấy thi thể của cô Vương, lúc này hung thủ rút con dao giấu trong áo ra, chém vào cô ấy."

"Thế thì càng không thể."

"Vì sao?"

"Vì phương hướng của thi thể không đúng."

"Phương hướng của thi thể?"

"Căn cứ theo giả thiết này của cậu, cô Dương ở đằng trước, hung thủ ở phía sau, thế thì lúc cô Dương bị chém chết, trạng thái ngã xuống chắc chắn sẽ là đầu hướng vào trong cửa, chân hướng ra ngoài cửa nhưng trên thực tế, thi thể của cô Dương lại là đầu hướng ra ngoài cửa, chân hướng vào bên trong cửa."

Chợt Lưu Tư Miễu vỡ lẽ ra, "Nếu hai cô gái không phải bị giết hại cùng lúc, mà thứ tự bị giết trước sau trái với logic, thế thì chuyện này là sao chứ... Chờ một chút, tôi hiểu rồi! Từ các dấu tích ở hiện trường có thể suy đoán ra rằng, hung thủ có quen biết với hai cô gái này. Thế thì có một khả năng này hay không,

hung thủ đồng lõa với một người nào đó trong hai nạn nhân, bọn chúng bắt tay nhau giết hại một cô gái, sau đó do nguyên nhân gì đó mà hung thủ lại giết nốt đồng phạm của mình. như thể mới giải thích được chuyện cô Dương bị giết hại trong tình trạng vô cùng lơi lỏng, hoặc cô Vương bước qua vết máu của cô Dương mà không chút nghi kị nào..."

"Tớ cho rằng, vốn dĩ chẳng có đồng phạm gì cả." Hô Diên Vân bỗng nói.

"Hả?"

"Giả sử cô Vương là đồng phạm, việc vận chuyển, phân xác cô Dương là chuyện khó khăn, cô ta không thể nào không giúp hung thủ, nhưng cậu xem trang phục của cô ta lúc bị giết, ngoài vết máu phun ra, phần lớn nửa thân trên và quần áo đều rất sạch sẽ; giả sử cô Dương là đồng phạm, thứ lỗi tớ nói thẳng, rất khó để tớ tin rằng một người mẹ đang mang thai mở mắt trừng trừng nhìn cảnh giết người và phân xác, huống hồ gì đang trong ba tháng đầu là thời kỳ nghén nặng nhất."

"Cậu cũng hiểu nhiều đó chứ!" Lưu Tư Miễu cười khẩy.

Hô Diên Vân cười hì hì với vẻ hết sức ngại ngùng, nói tiếp, "Ngoài thứ tự tử vong ra, tớ cảm thấy còn một chuyện nữa, cậu nhất định phải chú ý. Cậu có nhận ra rằng, không tìm thấy trang phục của hung thủ ở hiện trường phạm tội hay không?"

Lưu Tư Miễu lại sững người ra.

"Thi thể của cô Dương bị phân xác, cô Vương thì bị vỡ đầu, chắc chắn nhiều máu đã bắn lên người hung thủ, thế thì, trang phục mà hắn mặc lúc ấy đã đi về đâu? Trước tiên lúc bỏ chạy chắc chắn hắn sẽ không mặc một bộ trang phục như vậy bước

ra ngoài; thứ hai, nếu nói hắn đã thay đồ, đã gói bộ quần áo vấy máu lại mang đi, thế thì trang phục hắn dùng để thay lấy từ đâu? Nói từ góc độ của tâm lý học phạm tội, bất kỳ vụ giết người có âm mưu từ trước nào, chắc chắn thứ mà hung thủ chuẩn bị trước hết là hung khí, trong vụ án này, tất cả mọi hung khí đều là đồ vật có sẵn trong căn nhà, cho thấy vụ mưu sát là hành vi bột phát nảy ra lúc ấy, hung thủ làm sao có thể nghĩ đến chuyện chuẩn bị một chiếc áo thay ra giặt cho vụ giết người từ trước chứ?"

"Nếu là áo mưa thì sao?" Lưu Tư Miễu nói, "Thời điểm xảy ra vụ án là đầu tháng 7, mưa nhiều, giả dụ hung thủ mặc áo mưa đến, sau khi giết người thì dùng nước xối sạch sẽ áo mưa, rồi mang đi là được..."

"Tớ rất mừng vì cậu đã chú ý đến thời gian, có rất nhiều hành vi phạm tội cuối cùng bị bại lộ, đều là trục thời gian và trục không gian không nằm trên cùng một điểm tọa độ." Hô Diên Vân nói, "Nhưng về lập luận hung thủ đã mặc áo mưa trong lúc phân xác, tớ cảm thấy không thể đứng vững được."

"Vì sao?"

"Vẫn là vấn đề về thời gian."

"Thời gian? Thời gian thì có vấn đề gì?"

"Lúc án mạng xảy ra là tháng mấy?

"Đầu tháng 7 đấy thôi."

"Chỗ đấy là tỉnh ly, một trong tứ đại hỏa lò của Trung Quốc, trong tất cả các bức ảnh hiện trường, tớ chỉ nhìn thấy có một máy điều hòa kiểu cũ bẩn chẳng ra gì nữa mắc trên tường phòng ngủ chính, không biết đã bao lâu không được thêm flo

rồi, cho dù vẫn tạo ra được hơi lạnh đi nữa, cùng lắm cũng chỉ có công suất 1 HP thôi, nhà vệ sinh lại chật hẹp như thể, tên hung thủ mặc áo mưa ở trong đấy, kiểu gì chẳng nóng điên lên!" Hô Diên Vân nói.

"Thế thì hoặc là…. Lưu Tư Miễu nói, "tên hung thủ ấy là một phụ nữ. Sau khi giết người, phân xác, mở tủ áo tiện lợi ra, mặc vào trang phục của một cô gái, sau đó bỏ trốn khỏi hiện trường."

"Phiền anh chạy nhanh chút được không? Tôi có việc gấp!" Tiếng Hô Diên Vân hối thúc tài xế vọng lại trong điện thoại, sau đó anh tiếp tục nói với Lưu Tư Miễu, "Không không không, Tư Miễu, cậu vẫn chưa hiểu ý tớ! Tớ đang dùng phương pháp vét kiệt[52E] để giúp cậu loại trừ các khả năng, cậu cho rằng tồn tại một tên hung thủ mà cả hai cô gái đều quen biết, thậm chí cảnh sát đã xác định chắc chắn tên hung thủ này là chủ nhà. Thế nhưng, thông qua suy luận lúc nãy của tớ, có lẽ cậu đã hiểu rằng, dù thứ tự tử vong của hai cô gái là như thể nào, chỉ cần có một tên hung thủ, thì hiện trường phạm tội cũng sẽ tồn tại tính bất hợp lý rất lớn; cậu cho rằng nếu một trong hai cô gái là đồng phạm, thì có thể hợp lý hóa sự bất hợp lý, tớ cũng đã lật đổ giả thiết của cậu; thậm chí tớ còn nói với cậu rằng tên hung thủ đã không để lại ngay cả một chiếc áo vấy đầy máu… cậu còn không hiểu ý của tớ sao?"

"Ý của cậu là." Bỗng Lưu Tư Miễu đã hiểu ra, sau đó cô phì cười tức tối, "Cậu đang bảo rằng vốn dĩ chẳng có hung thủ?!

Điều này hoang đường quá rồi, chẳng lẽ cô Dương tự sát, sau đó tự phân xác mình…”

Khoan đã.

Lưu Tư Miễu chậm rãi tắt nụ cười, hướng ánh mắt sang căn phòng ngủ chính tối tăm, căn phòng đã không còn thi thể cũng không còn vết máu, mà dường như vẫn đang trào tuôn đôi chút nước dịch đỏ đen, “Tôi hiểu rồi, đây là một cuộc tàn sát lẫn nhau giữa hai cô gái, đúng chứ?”

Hô Diên Vân thở một hơi dài, “Nói một cách chính xác, là cô Vương đã giết hại cô Dương.”

“Bằng chứng?”

“Trong ảnh mà Lôi Dung gửi có một bức ảnh bày mở chiếc áo ngoài cửa cô Dương, cậu xem thử sẽ biết ngay.”

“Cậu khoan ngắt máy đã, tôi xem qua WeChat một cái.” Nói xong, Lưu Tư Miễu mở WeChat, mở một bức ảnh mà Lôi Dung gửi cho cô, sau đó cầm điện thoại lên, “Lúc mới đầu tôi tưởng máu trên đấy bị vấy lên trong lúc cô Dương bị giết, nhưng sau khi phóng to thì phát hiện các chấm máu tập trung dày đặc, hơn nữa hướng phun cực kỳ khác, chắc chắn là được tạo ra trong lúc phân xác. Thế thì sau khi cô Vương giết chết cô Dương, mặc áo của cô Dương vào để phân xác, đến lúc bỏ chạy ra ngoài thì lại mặc áo mình vào là được. Còn động cơ à, mưu sát giữa các nữ tiếp viên thì 99% là vì đàn ông, có lẽ có liên quan đến đứa con trong bụng cô Dương, ví dụ như cha của đứa bé là người tình cũ của cô Vương.”

“Ừm, ừm.” Hô Diên Vân nói, “Tư Miễu, tớ chỉ có thể giúp được cậu đến đây thôi, còn về chuyện ai đã giết chết cô Vương, e

là cậu phải tự điều tra rồi."

"Không cần đâu nhỉ." Lưu Tư Miễu nói, "Tôi cho rằng, sau khi cô Vương dán kín phòng bếp, phòng vệ sinh, lúc thay áo của mình vào chuẩn bị bỏ chạy ra ngoài, bị chủ nhà đến thu tiền thuê nhà bắt gặp, cô ta muốn giết chết chủ nhà, ngược lại bị chủ nhà đánh chết."

Một khoảng lặng thinh trong điện thoại.

"Sao đấy? Cậu cho là không phải?" Lưu Tư Miễu hơi kinh ngạc, "Nếu không phải là chủ nhà làm, thì hắn bỏ trốn làm gì?"

"Hắn chạy, 80% có thể là vì cô giúp việc ban đầu là do hắn giết hại, có tật giật mình, sợ cảnh sát tìm đến nhà, lật lại vụ án cũ."

Lưu Tư Miễu hơi chóng mặt, "Điều này... làm sao cậu biết được?"

"Đoán bừa thôi, nhưng mười phần cũng đúng được tám, chín phần." Hô Diên Vân nói, "Giở ván giường ra tìm đồ, nếu tìm ở chỗ sâu một chút trong tủ giường, thì cho dù gậy có gãy thật đi, chỗ đè lên cũng phải là phần ngực hoặc phần eo của cô giúp việc, chứ không phải là cổ; nếu đè trúng cổ, chắc chắn là tìm ở chỗ sát mé ngoài cửa tủ giường, thông thường, tìm đồ ở mé ngoài cửa tủ giường, một tay đỡ lấy ván giường, một tay còn lại sờ cũng sờ thấy được, việc gì phải đi tìm cây gậy gỗ để chống đỡ chứ."

"Nhưng Lôi Dung cũng đã nói, ván giường nặng lắm mà, có lẽ phải hai tay mới có thể đỡ nổi, cho nên dù là tìm đồ ở mé ngoài cửa tủ giường, cũng cần có một cây gậy gỗ để chống đỡ..."

“Nếu thật sự ván giường nặng tới mức phải hai cánh tay mới có thể nhấc nổi, thế thì cô ta đã dùng cánh tay nào để cầm cây gậy kê ván giường lên nhỉ?”

“Hô Diên Vân!” Lưu Tư Miễu giận tím bừng mặt, “Cậu đang khoe khoang năng lực suy luận của cậu với tôi đấy hả?!”

Hô Diên Vân giật mình, giọng nói anh thấp xuống ba mức ngay lập tức, “Không có. tớ chỉ cung cấp một hướng suy nghĩ để cậu tham khảo thôi, còn chuyện cô Vương có phải bị chủ nhà giết hay không, vẫn phải để cậu tự mình tìm ra.”

“Tự mình tìm... hiện trường phạm tội dọn sạch đến mức cứ như đường Trường An trong dịp Tết Nguyên đán, thật sự tôi không biết còn có thể tìm thấy những gì nữa!”

“Tư Miễu, cậu còn nhớ một câu nói mà trước đây tớ từng nói với cậu không? Ở hiện trường phạm tội, tìm kiếm chứng cứ cố nhiên là quan trọng, nhưng có khi, tìm chứng cứ lẽ ra nên tồn tại nhưng lại không tồn tại, còn quan trọng hơn nhiều!”

“Không cần cậu nhắc tôi!” Nói xong, Lưu Tư Miễu ngắt máy.

8

"Ai thế?" Một giọng nói bỗng vọng lại từ trong góc, "Nói chuyện với cô lâu đến vậy."

Lưu Tư Miễu giật bắn cả người, trong khoảng thời gian nghe Hô Diên Vân suy luận tình tiết vụ án này, căn phòng tối tăm tựa hồ một rạp chiếu bóng mà mọi ánh đèn đều đã tắt hết, khiến từng màn cảnh tượng của vụ phạm tội chiếu rọi ra rõ nét trong tâm trí cô, hoàn toàn quên mất còn có một Từ Nhiễm đứng bên cạnh.

"Một tên đáng ghét." Cô nói.

"Tên đáng ghét? Từ Nhiễm càng hiếu kỳ hơn, "Tôi thấy cô nghe chăm chú lắm mà, hơn nữa, hình như đã làm rõ rất nhiều vấn đề đang làm phiền cô nữa."

"Tên đáng ghét đó chưa chắc đã là đồ bỏ đi." Lưu Tư Miễu không có thời gian giải thích nhiều hơn, cô bật đèn phòng ngủ chính lên, đi thẳng một mạch đến bên chiếc giường hai tầng, cô hiểu rằng, nếu muốn để Tu Thúc có được một đáp án vừa ý, chỉ bảo với hắn là cô Vương đã giết chết cô Dương thì vẫn không đủ, nhất thiết phải làm rõ xem hung thủ giết chết cô Vương là ai, hiện giờ chỉ còn 10 phút là đến 9 giờ, trong thời gian ngắn

như thể, nhất thiết phải tiến hành điều tra xoay quanh điểm trung tâm phạm tội.

Khung giường màu lam đậm loang lổ đã tróc sơn, tấm ván giường trơ trụi, bức tường đã bị lau chùi và chà cọ đến mức mất đi cả một mảng sơn lớn, mọi chứng cứ phạm tội đều đã bị dọn dẹp sạch sẽ, đoạn mật mã ẩn giấu danh tính của hung thủ tựa hồ bức thư đọc xong đem đốt ngay, ngay cả tro giấy cũng chẳng sót lại dấu vết nào...

Lưu Tư Miễu thử dịch chuyển khung giường với vẻ thẫn thờ, khung giường phát ra tiếng vang "cót két" chướng tai, có thể nhận ra từ dấu vết nhạt do chân giường đè xuống mặt sàn, trong lúc vệ sinh, các công nhân vệ sinh đã từng dịch chuyển chiếc giường này, sau đó khi trả về chỗ cũ, tuy vẫn đặt kê sát tường, nhưng đã dịch nhẹ sang hướng bên cửa sổ một chút.

"Nơi đặt giường này, thật không đúng chút nào." Từ Nhiễm nói.

Lưu Tư Miễu nhìn Từ Nhiễm một cái, nghe không hiểu ý cô ta.

"Tiểu Quách tiên sinh chúng tôi không giống như đại Quách tiên sinh kiểu Tu Thúc, chuyện gì cũng phải bám riết lấy hung linh với sát khí, mà chú ý hơn nữa đến việc sắp đặt vật thể trong nhà, có sinh ra các kiểu ảnh hưởng bất lợi về sinh lý và tâm lý đối với người ở hay không, từ đó gây ra sự khó chịu trong thân thể, sự buồn bực trong tâm trạng, khiến cho thảm kịch xảy ra. Ngủ là cái chết ngắn, chết là giấc ngủ dài, vì vậy lời xưa có nói 'Ván giường chính là cầu Nại Hà, đặt cho đúng thì người ở dương giới, đặt sai thì cách trở." Từ Nhiễm nói, "Chiếc giường

này, trên đỉnh đầu là một thanh xà ngang, dễ sinh ra sự đè nén về mặt tâm lý đối với người nằm ở giường trên; bên dưới lại đối diện với một chiếc bàn trang điểm, khi tỉnh lại vào ban đêm, người ngủ trên giường dưới rất dễ bị giật mình bởi hình ảnh cửa chính mình trong gương; phía trước phía sau của giường đều không có chỗ dựa, sẽ khiến người ngủ sinh ra cảm giác đầu cổ lơ lửng... Cô đang làm gì đấy?"

Với vẻ kinh ngạc, Từ Nhiễm nhận ra Lưu Tư Miễu tay nắm vào khung giường, đạp lên ván giường của tầng một để giậm lên trên, xem xét ván giường của tầng hai một cách tỉ mỉ.

Tấm nệm vẫn còn đây, xem ra sau khi điều tra, cảnh sát nhận ra rằng trên này chẳng hề có vết máu hoặc các vật chứng khác có liên quan đến vụ án mạng, Lưu Tư Miễu xem lại thêm một lượt nữa, lại dùng ngón tay vuốt tỉ mỉ một hồi, xác định không tồn tại các chất dịch trở nên cứng đờ sau khi khô lại, sau đó giả miếng nệm lên, để lộ mảnh ván giường màu vàng nhạt, những đường vân gỗ thô ráp phản chiếu ánh đèn huỳnh quang soi rọi thành một vùng ánh sáng cong xiêu... Lưu Tư Miễu bước xuống với vẻ thất vọng, ngồi trên giường dưới, nhìn vào chiếc bàn trang điểm nằm đối diện với vẻ thẫn thờ. Cô chợt nghĩ, có lẽ mới lúc nãy thôi, trong lúc các nhân viên vệ sinh đặc chủng dọn dẹp căn phòng này, người chỉ vừa gia nhập đội là Đường Tiểu Đường cũng giống y hệt mình đây, thẫn thờ ngồi tại đây, đối diện với gương mặt trắng bệch trong gương ấy, chẳng biết điều gì hơn nữa, chẳng làm được gì đối với mọi thứ đã xảy ra và sắp sửa xảy ra...

Còn 5 phút nữa nhỉ, không nhìn đồng hồ, áng chừng.

Xem ra không mấy khả quan để tìm ra sự thật chuyện cô Vương bị giết rồi.

Ngẩng đầu lên, một tiếng thở dài.

Nơi ánh mắt chạm đến, đúng ngay phần đáy ván giường tầng trên.

Chỉ còn lại một mặt phẳng tuy thô ráp nhưng không hề có chỗ lồi lõm nào.

Dường như vang bên tai tiếng búa đập ở ngay trong không gian chật hẹp này, hung thủ từng đè cô Vương xuống, dù cô có vùng vẫy thế nào, vẫn cầm búa ra tay... Cho dù cô Vương thật sự là hung thủ giết người phân xác, cái chết của cô ta chẳng qua là tô thêm một vết đỏ của tội ác mà thôi.

Ván giường chính là cầu Nại Hà.

Ở hiện trường phạm tội, tìm kiếm chứng cứ cố nhiên là quan trọng, nhưng có khi, tìm chứng cứ lẽ ra nên tồn tại nhưng lại không tồn tại, còn quan trọng hơn nhiều.

Chứng cứ lẽ ra nên tồn tại nhưng lại không tồn tại...

Đôi mắt tràn đầy hoang mang và thất vọng, bất chợt nheo lại nhè nhẹ, tiếp đó rọi ra ánh sáng mừng rỡ, tựa như đầu sợi chỉ đã được xe lâu lắm, bỗng xuyên qua được lỗ kim một cách đột ngột!

Cô đứng dậy, lấy điện thoại ra, gọi cho Lôi Dung, có lẽ một cách bất giác, cô nhìn thời gian hiển thị...

8 giờ 57 phút.

9

Cô nói một hơi những phân tích của mình cho Lôi Dung nghe, ở đầu bên kia điện thoại, Lôi Dung mừng rỡ vô cùng, "Tư Miễu, xuất sắc quá, xuất sắc quá đi! Mỗi một sợi xích logic đều chặt chẽ, không có gì bắt bẻ nổi, không ngờ em có thể tìm ra nhiều sự thật đến thế ở hiện trường phạm tội đã được dọn sạch rồi, thật sự là tài giỏi quá. Em mau thở một hơi đi. Chị đoán chừng một lát nữa thôi, Tu Thúc sẽ phải gọi điện, chị sẽ nói cho hắn nghe phân tích của em, sau đó chắc chắn hắn sẽ nói cho chị gợi ý của căn hung trạch tiếp theo, rồi chị sẽ gọi cho em, em lại phải bắt đầu phiên điều tra kế tiếp... Từ Nhiễm sao rồi?"

Vì không muốn làm Lôi Dung lo lắng, Lưu Tư Miễu không nói với cô chuyện Từ Nhiễm và Sở Thiên Anh bị tấn công, "Cô ấy ổn lắm, tích cực phối hợp công tác của em, bên chị thì sao?"

"Chẳng ra làm sao, vừa nãy ở phòng ăn, chỉ trong một bữa cơm, mà đã xảy ra hai trận xung đột, con nuôi của Triệu Lân Chi bảo là Trần Nhất Tân làm hại cậu ta, vợ của Triệu Hồng Pha chỉ vào mũi của Trần Nhất Tân bảo là muốn giết chết hắn. Nói chung là hỗn loạn đủ kiểu." Lôi Dung cười khổ sở, "Thôi, em đừng quan tâm chỗ chị đây nữa. Phải rồi, chị muốn xin lỗi đến

em, chưa được sự cho phép của em đã kể hết với Hô Diên Vân, cậu ấy đã liên hệ với em chưa?"

"Liên hệ rồi, có giúp đỡ được một chút." Giọng điệu của Lưu Tư Miễu bỗng lập tức trở nên lạnh lùng.

Lôi Dung biết tính khí của cô, "Phải rồi, Tư Miễu, chiều nay, lẽ ra chị phải đến thư phòng nơi Triệu Hồng Pha bỏ mạng để xem thử, rốt cuộc bị vệ sĩ của Trần Nhất Tân là Hồ Nhạc cản trở, chị muốn chờ lúc đêm hôm yên tĩnh, quay lại đó, xem có tìm được gì hay không... Tốt nhất là em hãy trò chuyện thêm với Từ Nhiễm, chị tin rằng tuy cô ta tuyệt đối không muốn nhắc lại vụ thảm án khiến đội công tác vệ sinh đặc chủng bị giết hại, nhưng là người may mắn sống sót duy nhất của vụ thảm án ấy, ký ức của cô ta có thể giúp chúng ta điều tra ra nhiều sự thật hơn nữa."

Lưu Tư Miễu lại nhìn Từ Nhiễm, vừa bước ra phòng khách, vừa nén giọng thấp xuống một chút, "Trước đây, cảnh sát của tỉnh cũng từng ép cô ta nhớ lại, nhưng hình như không hỏi được manh mối nào có giá trị, hơn nữa còn khiến cô ta không thoải mái, em chỉ có thể liệu tình hình mà hành động, chầm chậm thôi. Chị ở trong tòa biệt thự từng có người bị hạ sát, đừng hành động khinh suất đấy."

"Chỗ em đang ở chẳng phải cũng từng có án mạng sao." Lôi Dung cười khổ sở nói, "Nghĩ cũng thú vị, lúc ở Bắc Kinh, thường xuyên phải ra hiện trường lúc nửa đêm, em điều tra, chị khám nghiệm tử thi, không ngờ ở thành phố cách xa Bắc Kinh nghìn dặm này, chúng ta vẫn phải bước vào những căn hung trạch

khác nhau trong cùng thời gian, hình như muốn tránh cũng không tránh nổi..."

Sau khi tắt máy, Lưu Tư Miễu trầm ngâm rất lâu, có lẽ lời cảm khái của Lôi Dung chạm đến nỗi lòng cô, bỗng nhiên cô lại lần nữa rơi vào nỗi buồn thương nào đó mà muốn tránh cũng không tránh nổi.

Từ Nhiễm đến bên cô, "Cô sao rồi, bộ dạng trăm mối buồn lo thế kia, phấn chấn lên chút được không, cô là nữ cảnh sát giỏi nhất mà tôi từng gặp đấy!"

Lưu Tư Miễu nhìn Từ Nhiễm vẻ hơi kinh ngạc, cô đã thấy sự ngưỡng mộ chân thành trong ánh mắt cô ta.

"Lúc nãy tôi đã nghe cô phân tích tình tiết vụ án cho bạn cô, thật sự không ngờ trong một căn hung trạch đã được vệ sinh, mà cô có thể phân tích ra nhiều thứ đến thế!" Từ Nhiễm nói, "Nếu cô có thể đến Phong Chi Thự một chuyến thì tốt biết mấy, những người đồng đội của tôi... có lẽ sẽ không chết oan uổng như thể, hung thủ đã giết hại họ, cũng sẽ chẳng ung dung ngoài vòng pháp luật đến tận bây giờ nhỉ."

Nói đoạn, giọng cô ta có chút khẩn đặc, một thứ sáng long lanh lấp lánh từ trong đôi mắt.

Lưu Tư Miễu nhìn cô ta, nói từng từ, "Cô sai rồi, người thật sự có thể giúp họ báo thù, không phải tôi, mà là cô."

Từ Nhiễm sững người.

"Hiển nhiên điều tra hiện trường phạm tội là quan trọng nhưng suy cho cùng, đây là một lựa chọn bất đắc dĩ." Lưu Tư Miễu nói, "Vì sau khi xảy ra vụ án mạng, nạn nhân đã chết rồi, không thể nói ra sự thật, không thể chỉ ra hung thủ được nữa,

cảnh sát chỉ có thể dựa vào việc thu thập và giám định vật chứng để bù đắp lỗ hổng trên chuỗi xích chứng cứ, chỉ có thể dựa vào giám định pháp y để làm người chết mở miệng ra nói chuyện, nói một cách không khách sáo, những chuyện này có làm tốt đến mấy, cũng chỉ như bản ghép hình của bức danh họa chứ không phải bản gốc, phương thức giản tiện nhất, trực tiếp nhất, có tỉ suất cao nhất để tóm giữ hung thủ, từ cổ chí kim, không nằm ngoài lời thuật miệng của nhân chứng thấy tận mắt, nhất là lời thuật của những người may mắn sống sót đã đích thân trải qua vụ án, đồng thời đã thoát khỏi miệng cọp!"

Từ Nhiễm nhìn Lưu Tư Miễu, khẽ gật đầu, rồi lại khẽ lắc đầu, "Tôi hiểu ý cô, thế nhưng ở Phong Chi Thự, tôi thật sự không nhìn thấy tên hung thủ… tôi đột ngột bị người khác đẩy xuống khỏi vách núi từ phía sau."

"Thế trước đó thì sao? Đã xảy ra chuyện gì?" Lưu Tư Miễu hỏi, "Chắc chắn trong lúc các cô vệ sinh Phong Chi Thự, đã vô tình phát hiện ra vật chứng quan trọng nào đó chỉ ra hung thủ, mà vật chứng này đã bị toàn bộ cảnh sát bỏ sót trong lúc điều tra hiện trường, vì vậy hung thủ mới ra tay giết hại đội công nhân vệ sinh. Cô thử suy nghĩ kỹ mà xem, mỗi một câu hỏi, mỗi một hành vi, mỗi một chuyện kỳ lạ…"

Từ Nhiễm dựa lưng lên tường, mái tóc dài đen tuyền rũ xuống, che hết nửa gương mặt trắng bệch, "Tôi không muốn nhớ lại tòa biệt thự đó nữa, không phải là tôi sợ ký ức, mà là tôi cứ cảm thấy những ký ức ấy đều không chân thật, cứ như ác mộng vậy, tôi không biết liệu nói ra cơn ác mộng như thể thì có ý nghĩa gì… Cô biết không, sau khi ngã xuống vách núi, không

phải tôi hôn mê suốt đâu, giữa chừng tôi có tỉnh lại vài lần, tôi ngửi được mùi tanh của máu trên trán mình, tôi nghe thấy tiếng nước chảy ồ ạt như thể máu chảy, thật ra đó là nước sông đang cuộn chảy, cả từng tiếng hít thở nặng nề của mình. Tôi muốn cử động, nhưng không động đậy nổi, ngoài phần đầu ra, từ cổ trở xuống tựa hồ đều không còn là của tôi nữa, tôi chỉ là một quả đầu người mà thôi... Tôi vận hết sức lực, căng mi mắt ra, bốn bề tối mịt mù, bóng tối dày đặc mà thô ráp, tôi nghi ngờ mình đã bị vùi vào trong đất mất rồi, lúc này, ở một nơi xa xôi, đột nhiên một tiếng hét thảm thiết vọng lại, ngay trong một giây hay thậm chí nửa giây ngắn ngủi ấy, quả đầu của tôi tựa như đột ngột bay lên trên vách núi, bay vào đến Phong Chi Thự, mắt mở trân trân nhìn những người đồng đội của tôi ngã xuống, sau đó mọi thứ trở nên yên lặng chết chóc... Tôi nghĩ đấy chắc chắn là ảo giác, tôi sắp chết rồi, không nên có thêm thứ ảo giác này nữa, không bao lâu sau, lại là một tiếng hét, tôi lại nhìn thấy một cảnh khủng khiếp nữa, người nhỏ nhất trong đội ngũ công nhân vệ sinh là Trương Sảnh, cô gái hoạt bát đáng yêu vừa tròn mười tám tuổi, em ấy bò sang phía tôi với khuôn mặt đầy nước mắt, vừa bò vừa khóc gào 'Chị Từ, chị cứu em với, em không muốn chết', kéo theo vệt máu dài phía sau... Lúc ấy tôi thật sự mong mình mau chết đi, tôi không muốn nhìn những đồng đội, những người bạn của mình bị giết hại, tôi không muốn vì đã thấy tận mắt mọi thứ, mà biến thành một con hung linh lửa giận đầy lồng ngực, cho dù có chết cũng phải tìm ra hung thủ thật sự để trả thù đâu!"

Đang nói, cô ta bỗng bật khóc nức nở.

Lưu Tư Miễu lặng lẽ đứng ở phía đối diện, chờ đến lúc tiếng khóc dần dần chấm dứt, mới rút một tờ khăn giấy ra đưa cho cô ta.

Từ Nhiễm lau sạch nước mắt, nhìn Lưu Tư Miễu, biểu cảm của nữ cảnh sát này hơi kỳ lạ, vừa thương cảm, vừa nghiêm túc.

"Xin lỗi." Từ Nhiễm có chút ngại ngùng.

Lưu Tư Miễu không nói gì.

Trong nhà yên ắng như tờ, căn hung trạch từng xảy ra án mạng thảm khốc này, dường như được thanh sạch hơn một chút, sáng sủa hơn một chút, không phải bởi tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng, mà là bởi tiếng khóc của Từ Nhiễm.

"Cái chuyện... chuyện ban nãy cô nói cho bạn cô, có một điểm tôi nghe không hiểu lắm." Rất hiển nhiên là Từ Nhiễm muốn phá vỡ sự yên ắng giữa họ, "Làm sao cô suy đoán ra được, chủ nhà không phải là hung thủ đã giết chết cô Vương?"

"Trong khoa học điều tra hình sự, có một ngành học chuyên môn gọi là 'Quỹ tích học phạm tội, chủ yếu nghiên cứu đủ mọi loại quỹ tích động thái có khả năng sinh ra trong quá trình thực hiện hành vi phạm tội của tên tội phạm, thí dụ như đường đạn mà đạn bắn xạ, góc độ bắn của máu... Trước đây tôi từng giải quyết một vụ án, một người phụ nữ bị sát hại trong lúc tắm, bị đâm ba nhát vào bụng, viên cảnh sát hình sự giải quyết vụ án nghi ngờ do chồng cô ta làm, nhưng sau khi điều tra hiện trường tôi đã phủ định suy luận này, nhìn từ góc độ dao đâm và vị trí nạn nhân lúc bị sát hại, người chồng nhất định cần phải đứng trong phòng tắm mới có thể thực hiện hành vi phạm tội

được, nhưng anh ta chỉ có thể đâm một nhát, không thể nào đâm ba nhát liên tiếp."

"Vì sao?" Từ Nhiễm trợn tròn xoe mắt.

"Vì căn phòng tắm kính ấy thật sự quá chật." Lưu Tư Miễu nói, "Nếu người chồng rút con dao ra, rồi đâm nhát thứ hai, nhát thứ ba, khuỷu tay tất yếu phải có động tác hướng ra sau, mà động tác này, xem xét đến lực khi đâm vào, chắc chắn sẽ va phải tấm kính, hơn nữa sau khi chúng tôi nhập các số liệu liên quan vào máy tính, thí nghiệm mô phỏng lực học đã chứng tỏ, tấm kính ấy tất yếu sẽ bị va vỡ, vấn đề là tấm kính ấy không những không vỡ, mà ngay cả biến dạng thôi cũng không có. Vì vậy, suy luận cuối cùng của chúng tôi cho rằng, người vợ đã tự sát, dấu vân tay trên cán dao đã bị lực mạnh mẽ của nước từ vòi sen xối mất sạch sẽ."

"Giỏi quá..."

"Chuyện cô Vương bị giết cũng là lý lẽ tương tự. Khoảng cách trên dưới của chiếc giường hai tầng ấy cực kỳ có hạn, nếu cô Vương bị chủ nhà giết, với ghi chép trong bản khái quát tình tiết vụ án, ông ta cao 1,85 mét, ước tính độ dài cánh tay, trong quá trình ông ta vung búa lên rồi lại đập xuống liên hồi, lúc giơ cao đầu búa lên chắc chắn sẽ va đập lên phần đáy của ván giường tầng trên nhiều lần, chắc chắn không thể không có vết lồi lõm nào như thể này, vì vậy, hung thủ giết hại cô Vương phải là người có vóc dáng không cao."

Đúng lúc đấy, điện thoại chợt vang lên, Lưu Tư Miễu vội vàng rút ra xem, là Lôi Dung gọi đến, sau khi bắt máy, cô lấy một cây nhíp ra khỏi chiếc cặp điều tra hiện trường phạm tội,

sau đó đi vào phòng ngủ chính, quỳ thụp xuống ở phía trước đụn cát rải lên sau khi đốt tà, rồi nhẹ nhàng dùng nhíp gạt khẩy, tìm kiếm, cuối cùng gắp được một mảnh vật cứng chắc.

"Cô đang làm gì thế?" Từ Nhiễm bước sang hỏi.

Lưu Tư Miễu chậm rãi giơ cây nhíp lên, chỉ vào vật thể màu đỏ thẫm bảo, "Nhìn thấy vật này rồi chứ, Tu Thúc gọi điện thoại cho Lôi Dung bảo, đây chính là gợi ý cho vị trí của căn hung trạch thứ hai mà chúng ta phải tới."

Đấy là một khúc xương cổ vịt đã bị gặm sạch.

Chương 5
Phong Chi Thự

1

Lôi Dung không ngờ đến đã đành, mà ngay cả Tu Thúc cũng không ngờ đến.

Rất hiển nhiên, ông ta kinh ngạc sững sờ bởi phần phân tích tình tiết vụ án của Lôi Dung đối với căn hung trạch đầu tiên, đã cách nhau bởi cái điện thoại rồi mà vẫn có thể cảm thấy biểu cảm trố mắt á khẩu của hắn. Tuy vậy, có một điểm ông ta đã làm rất tốt, đó là từ đầu đến cuối chẳng hề phát ra một từ nào mà có thể điểm xuyết phía sau bằng dấu chấm than, thí dụ như "ơ", "thật ư", "sao lại như thể được", ngay cả lúc nghe chuyện cô Dương thực ra bị giết bởi cô Vương, chẳng qua cũng chỉ "ô" một tiếng mà thôi... Phải biết là, ngày nay rất ít đàn ông có thể làm được chuyện không dùng giọng điệu của phụ nữ để thể hiện sự kinh ngạc.

Có lẽ đây chính là biểu hiện của sự sâu xa trong con người này chăng.

"Nhưng mà..." Sau khi Lôi Dung nói xong, ông ta dùng một thứ giọng ngân ra thật dài nói, "Cô vẫn chưa tìm ra được hung thủ đã giết chết cô Vương?"

Quả thực, ban nãy trong lúc gọi điện với cô, Lưu Tư Miễu chỉ suy luận ra người chủ nhà không phải là hung thủ giết hại cô

Vương, còn rốt cuộc hung thủ thật sự là ai, thì Lưu Tư Miễu bày tỏ nắm được quá ít thông tin về vụ án, không thể làm gì hơn. “Thế nhưng, chị có thể than phiền đại loại kiểu như thời gian ngắn quá, bảo hắn nhượng bộ một chút, thay đổi quy định trò chơi thành ‘Không đòi hỏi tìm ra hung thủ thật sự, nhưng đòi hỏi tìm ra sự thật’, nếu hắn đồng ý, thì về mặt khách quan cũng đã chứng tỏ mục đích thật sự của trò chơi này không phải là giết hại Đường Tiểu Đường.” Lưu Tư Miễu đề xuất.

Đây là một sự thăm dò vô cùng kín đáo, Lôi Dung thầm nể phục kế sách của Lưu Tư Miễu, lập tức tỏ ý đồng tình.

Vì vậy, Lôi Dung nói với Tu Thúc, “Ông chỉ cho tôi có một tiếng rưỡi đồng hồ, trong tình hình một là không nhân chứng, hai là không vật chứng, trong một căn hung trạch đã bị dọn vệ sinh, mà tôi tìm ra được nhiều câu trả lời đến thế, đã là mức cực hạn mà tôi có thể làm được rồi.”

Phía Tu Thúc trầm ngâm chốc lát, rồi giọng nói lạnh băng lại vang lên, “Được thôi, đây là một lần thử, thế nhưng, lần sau thì cô không may mắn thế đâu…”

“Chờ một chút.” Một tảng đá treo giữa lồng ngực của Lôi Dung rơi xuống đất, “Ông có thích chơi trò chơi ghép hình không?”

“Cái gì?”

“Tôi hỏi ông có thích chơi trò chơi ghép hình không?” Lôi Dung nói, “Loại một nghìn mảnh đấy, tôi chỉ cho ông mười mảnh hay thậm chí ít hơn, với tiền đề là không có bức tranh mẫu, yêu cầu trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn, ông không chỉ mô tả bộ dạng sau khi bức tranh đã hoàn thành, mà còn

phải nói rõ ràng từng mảnh một trong chín trăm chín mươi mảnh ghép còn lại, ông cảm thấy điều này hợp lý không?"

"Cô muốn nói gì?" Tu Thúc cười khẩy.

"Bản khái quát tình tiết vụ án bên tôi đây, cũng được lấy ra từ kho dữ liệu nội bộ của cảnh sát, giống những gì mà ông nắm được, có lẽ ông phải biết rõ đấy chẳng qua là mười mảnh trong số một nghìn mảnh ghép." Lôi Dung nói, "Tôi mong muốn thay đổi quy định của trò chơi một chút, đừng bắt tôi tìm ra hung thủ thật sự, chỉ cần tôi có thể nói ra được sự thật phù hợp với logic là được; hung trạch mà ông đã dọn vệ sinh, có lẽ ông sẽ dễ dàng phán đoán được điều tôi nói có hợp lý hay không chứ."

"Chốt kèo." Tu Thúc thoải mái nhận lời, khiến Lôi Dung gần như không dám tin vào tai mình, thế nhưng câu nói tiếp theo của ông ta thì lại khiến cô đổ mồ hôi lạnh khắp người, "Nhưng mà tôi nói trước, nguyên nhân tôi đồng ý không phải là vì không dám, không muốn hay không thể giết chết Đường Tiểu Đường, mà là tôi cảm thấy, cao trào của trò chơi còn chưa đến, tôi không muốn mới vòng đầu tiên mà đã Game Over."

Thế mà vẫn bị hắn nhìn ra!

"Nghe cho kỹ, gợi ý cho địa chỉ của căn hung trạch thứ hai, nằm ngay trong đụn cát ở giữa nền nhà phòng ngủ chính. Lần này, tôi vẫn cho cô một tiếng rưỡi đồng hồ, 10 giờ rưỡi tôi gọi điện cho cô, hy vọng cô nói với tôi sự thật của vụ án mạng từng xảy ra trong căn hung trạch thứ hai."

"Chờ một chút." Lôi Dung nói, "Giả sử gặp phải tình huống đột phát nào đó, tôi muốn chủ động liên hệ với ông thì phải làm sao?"

Tu Thúc lại cười khẩy một tiếng, “Sao thế? Muốn tôi bố trí một sợi dây để các người lần mò tận nơi à?”

“Không phải thế.” Lôi Dung nói với vẻ điềm tĩnh, “Chỉ là đề phòng ngộ nhỡ, dù gì thì buổi tối hôm nay không thiếu ngộ nhỡ đâu.”

Tu Thúc cho cô một tài khoản của hệ thống truyền tin đám mây, sau đó ngắt máy.

Lôi Dung vừa gọi điện thoại cho Lưu Tư Miễu, vừa ngắm cảnh ngoài cửa sổ. Nhìn ra ngoài cửa sổ hướng nam của căn phòng ngủ trên tầng hai này, vừa vặn có thể nhìn thấy ngay một đình nghỉ mát trên ngọn giả sơn, cột trụ màu đỏ thẫm và mái ngói lưu ly màu xanh lục đen, trông vào như thể bản phóng to của một chiếc hộp đựng tro xương kiểu Trung Quốc. Men theo bậc cấp đá của ngọn giả sơn đi thẳng xuống, một con đường nhỏ trải sỏi uốn khúc nằm thấp thoáng giữa hai dãy bách dọc đường, nối thẳng về phía một vườn hoa nhỏ - nói một cách chính xác thì là một đài hoa nhỏ. Trên chiếc đài năm mươi mét vuông được dựng lên bởi gỗ chống mục màu đỏ nâu, giàn hoa sắt trang trí màu trắng tạc nên một không gian dạng mở một nửa hình chữ nhật, từng gốc dây hồ lô nửa che nửa ẩn không gian này tựa như là tất lưới, nhờ ngọn đèn măng-sông kiểu Âu khảm lên trên giàn hoa, có thể nhìn thấy trong ao hoa hai tầng ở ngay trung tâm trồng đầy hoa nhài, cúc tím, sến mộc lá hoa và nguyệt quý Fujimoto, chen dồn ngập tràn như thể quầy rau trong phiên chợ sớm, đang cúi thông xuống với vẻ ủ rũ chán chường trong màn đêm, phía trước bức tường ngoài màu đất sét làm nền cho đài hoa, ba chiếc bình gốm màu đen

lần lượt được khảm lên ba cột trụ đá cao thấp không đều, nước chảy tuần hoàn róc rách... Có một ông già lưng hơi còng đang khom người lựa nhặt trên đài hoa, nhổ những đóa hoa khô héo và cỏ dại xuống, quẳng vào trong một chiếc sọt đan bằng mây cạnh chân.

"Muộn thế này mà ông ấy còn bận làm vườn ư? Viên quản gia này quái lạ thật đấy." Cô lẩm bẩm một câu nhỏ nhẹ, tiếp đó nhớ lại đủ các kiểu chuyện lạ không đếm xuể từ lúc mình đến Phong Chi Thự hồi chiều đến giờ.

Luồng suy nghĩ rối như tơ vò, chỉ duy có dùng giấy bút mới có thể vạch ra rõ ràng được.

Nghĩ đoạn, Lôi Dung lấy trong túi xách ra một chiếc bút bi, ngồi trước án đọc sách, trải trước mặt bản vẽ của Phong Chi Thự mà Lưu Tiệp đã đưa cho cô, vừa xem xét đối chiếu, vừa ghi nguệch ngoạc những nghi vấn trong lòng ra trang giấy trắng muốt.

2

Câu hỏi thứ nhất: Ngoài bức tranh sơn dầu ấy, trong quá trình xây dựng Phong Chi Thự, Trần Nhất Tân còn yểm thứ "bùa ma" gì cho Triệu Hồng Pha?

Buổi chiều, Lôi Dung và Hầu Kế Phong men theo đường xi măng leo thẳng lên đỉnh núi, rồi lại men theo bức tường có hoa văn điêu khắc tinh tế để đi lên một đoạn đường về bên phải, cuối cùng họ đứng trước cánh cổng lớn của Phong Chi Thự.

Lúc nhìn sang từ phía đối diện sông, vì có tường vây quanh, nên nhìn không được kỹ lắm. Giờ đây, ngăn bởi một cánh cửa sắt trang trí màu đen, trên đỉnh được trang trí bởi vòng hoa khảm vàng, có thể ngắm nhìn toàn bộ tòa biệt thự một cách rõ ràng: ngôi biệt thự màu xám nhạt có ba tầng, tầng thứ nhất là một đại sảnh thông tầng mái vòm, hành lang ngoài hình dạng vòm có điêu khắc hình thiên sứ vừa có vẻ xa hoa, vừa giúp cho đại sảnh thấp thoáng một cách vi diệu; tầng hai là một dãy phòng ngay ngắn trật tự, đều trổ cửa sổ dài với kiểu dáng y hệt nhau, chỉ có một ban công hình cung có lan can làm bằng cột La Mã được trổ ra phía trên của đại sảnh tầng một; trên tầng ba, vị trí hai cánh đông - tây, kiểu dáng và tạo hình của phòng ốc

hoàn toàn tương tự như tầng hai, nhưng ở phần trung tâm thì lại khảm một ô cửa sổ tròn khổng lồ một cách khác lạ độc đáo, được ngăn ra bằng hình chữ thập, đồng thời bị che phủ bởi một mái vòng cung tựa như cái nón. Toàn bộ tòa kiến trúc dùng một kiểu đối xứng làm bật ra trục tâm tuyệt đối, thỏa mãn trọn vẹn tâm thế quyền uy điều khiển mọi thứ, coi quản mọi thứ, sở hữu mọi thứ của chủ nhân.

Chỉ tiếc là bầu trời màu xám tro tù mù không ánh sáng phủ lên tòa biệt thự oai phong lẫm liệt này lớp u ám kiểu Quốc xã.

Lôi Dung bấm chuông. Rất nhanh, một người từ hành lang ngoài dạng vòm chạy đến, mở cánh cổng lớn ra. Lôi Dung vừa nhìn đã nhận ra, đó chính là La Khiêm, gã cố vấn cấp cao tư vấn bất động sản cúi mình với Tu Thúc trong phòng họp ban sáng. Trông thấy Lôi Dung, La Khiêm trước tiên sững người, sau đó cười hề hề tiến lên phía trước bắt tay với cô, "Tôi đến để đón..."

Lời chưa nói xong, bỗng nhiên một giọng nói vọng từ sau lưng, "Sao một quý cô xinh đẹp nhường này, lại đột nhiên đến thăm biệt thự của tôi thế?"

Lôi Dung quay đầu lại, thấy một kẻ có thân hình "quê béo tròn", trên đỉnh đầu trọc lốc chẳng có ngọn tóc nào, miệng lớn khác thường, chỉ cần nhoẻn ra một chút là sẽ đến được dái tai, bờ môi mỏng dính không che nổi hàm răng sâu, một cặp mắt kính gọng đen gác trên chiếc mũi tẹt, một đôi mắt nhỏ hí rọi ra ánh nhìn tham lam mà ti tiện sau tròng kính. Tay phải hắn nắm lấy một cây gậy bằng gỗ đàn hương đen có đầu bịt bằng đồng thau, một chuỗi ngọc Phật trông có vẻ đắt giá trên cổ tay, trên ngón tay còn bọc một chiếc nhẫn phỉ thúy xanh bích đến

mức có thể chắt ra nước, cùng làm giàu cho vẻ xa hoa này là khúc bụng dưới lông đen mọc rậm căng lộ ra khỏi vạt dưới của chiếc áo phông màu hồng nhạt.

Người này có lẽ chính là Trần Nhất Tân, hắn chìa tay phải ra định bắt tay với Lôi Dung.

"Chào ông, tôi họ Lôi." Lôi Dung nói, nhưng lại không chịu chìa tay ra, "Mạo muội làm phiền Trần tổng rồi, tôi là..." Nói đoạn cô nhìn La Khiêm một cái. Trên đường, Lưu Tiệp từng nói qua với cô, cảnh sát đã sắp đặt một người ở Phong Chi Thự, chuyên phụ trách tiếp nối với cô, đồng thời lúc giới thiệu với Trần Nhất Tân thì thay đổi thân phận cho cô với một danh tính mới, lúc nãy La Khiêm chạy sang, cô tưởng La Khiêm chính là người tiếp nối, phải để cho gã tiến cử mình với Trần Nhất Tân, ai ngờ mặt La Khiêm đầy vẻ ngơ ngác...

Gay go rồi! Lôi Dung nghĩ thầm. *Nhầm lẫn rồi, La Khiêm không phải người tiếp ứng!*

Lôi Dung rốt cuộc vẫn là Lôi Dung, dù trong tình huống nào cũng có thể giữ được bình tĩnh, chỉ trong một giây, cô đã tìm được một danh tính cho mình, "Tôi là đại Quách tiên sinh đến từ Bắc Kinh." Rồi chỉ sang Hầu Kế Phong, "Đây là học trò của tôi."

La Khiêm thất kinh đã đành, ngay cả Hầu Kế Phong bên cạnh Lôi Dung cũng chết sững, biểu cảm tôn kính *"Đại tỉ, lời nói dối này, chị bịa ra nhanh thật đấy"* hiển lộ trong mắt.

Thần sắc Trần Nhất Tân liền thay đổi, hắn dò xét Lôi Dung một lượt, trông phong thái ung dung của cô, cũng mang chút

vẻ đại Quách tiên sinh, "Thất kính, thất kính, buổi họp mặt hôm nay, tôi đâu hề mời quý cô?"

"Thói quen nghề nghiệp thôi." Lôi Dung cười bảo, "Tôi đến tỉnh lỵ để du lịch, đã nghe nói về đại danh của Phong Chi Thự, cất công đến đây xem thử rốt cuộc căn trạch này hung chỗ nào, có sao hết lần này đến lần khác hại chết người."

Trần Nhất Tân há toe toét cái miệng to, cười bảo, "Cô Lôi thẳng thắn mau lời, vậy thì đừng đứng yên ở đây nữa, mời vào, mời vào." Nói đoạn hắn nhường lối cho Lôi Dung đi vào cổng lớn, rồi nói với La Khiêm, "Anh đi gọi Tommy đến đây, giờ đã có một vị đại Quách tiên sinh rồi, vừa vặn là lúc bàn bạc vấn đề sửa chữa biệt thự." Sau đó hắn nói với Lôi Dung, "Chào mừng cô đến thăm biệt thự của tôi, tối nay còn có bữa tiệc tối thịnh soạn, mong cô vui lòng chỉ giáo."

Câu này ý rõ rành rành là đang bảo: *Tôi không thu vé vào cửa và phí dùng bữa của chuyến tham quan biệt thự, cô cũng đừng mong đòi phí tư vấn từ tôi.*

Lôi Dung có chút buồn cười, nhưng nén lại được.

Lúc này, một người đàn ông trung niên với làn da hơi đen, mặc một bộ đồ tây casual với cổ áo dựng chậm rãi đi sang, mái tóc gã được phủ một lớp sáp dày, sáng loáng đến mức làm người ta nghĩ đến món cá quế chua ngọt vừa được bưng lên bàn, tay gã cứ mải sửa lại cây kim cài ngực bằng đá saphirre cho ngay ngắn, hoàn toàn chẳng màng cây kim đáng thương ấy có ngay lệch hay không. Trần Nhất Tân giới thiệu với Lôi Dung, "Vị này chính là người đã thiết kế Phong Chi Thự, Tommy, nhà thiết kế biệt thự nổi tiếng nhất trong nước, trước đây, lúc tôi mời anh ta

thiết kế ngôi biệt thự này cho giám đốc tiền nhiệm - cũng là người chủ trước của tòa biệt thự, đã phải chi không ít tiền... Giờ tôi đã mua đứt ngôi biệt thự, để anh ta thay đổi hoàn toàn nơi này, để các thứ cô hồn ma cỏ gì đấy không còn tác quái, hừ, anh ta không đồng tình, cứ khăng khăng ngôi biệt thự này là cát trạch, mẹ kiếp, nói như anh, cát trạch mà cũng có thể xảy ra hai vụ án mạng sao?! Hôm nay thì tốt rồi, có đại Quách tiên sinh ở đây, phiền cô hãy chỉ bảo, xem từ trong ra ngoài nên điều chỉnh thế nào, với bọn ma quỷ ấy, cần trấn thì trấn, cần xua thì xua. Tommy, trước tiên anh hãy giới thiệu qua về tình hình của ngôi biệt thự này cho cô Lôi nhé."

Tommy đưa mắt nhìn Lôi Dung, ánh mắt đầy coi thường, "Nói thẳng, tôi không biết cô muốn nghe phần nào, hay nói cách khác, nghề nghiệp của cô có phải chỉ có hứng thú với những căn nhà từng có người chết hay không?"

"Bối Duật Minh nói rằng, thuở đầu, chúng ta đã sáng tạo ra kiến trúc, nhưng về sau thì kiến trúc đã cải tạo chúng ta." Lôi Dung mỉm cười nói, "Nếu nói mưu sát là một cuộc cải tạo triệt để nhất đối với con người, thế thì đối với chuyện anh thiết kế xây dựng ngôi biệt thự này, nếu đã có nhiều người chết như thể, thì tôi không những chỉ hứng thú đối với một gian phòng nào đó, mà là với toàn bộ ngôi biệt thự."

Tommy sững người.

Trần Nhất Tân bật cười ha hả, La Khiêm cũng không nhịn được cười.

"Đã vậy, tôi sẽ giới thiệu một lượt, xem cô có thể tìm ra vấn đề của ngôi biệt thự này nằm ở đâu hay không." Lúc nói chuyện,

ngữ điệu của Tommy có chút cảm giác nửa Tây nửa Tàu, hệt như cái tên của gã vậy, vừa nói vừa khua khoắng múa may chỉ vào ngôi biệt thự, trên mặt đầy vẻ ngạo mạn cứng nhắc, "Điều quan trọng ở một ngôi biệt thự tốt, là có thể thể hiện ra hai từ, tuyệt đỉnh và phi phàm'. Hồi đầu lúc thiết kế, tôi đã bám chắc triết lý này, tôi muốn xây dựng nó thành một công trình kiến trúc thật sự tuyệt đỉnh phi phàm, thể hiện tinh thần chủ nghĩa tân cổ điển châu Âu, vì vậy đã không ngừng đòi hỏi sự hoàn hảo trên khâu thiết kế và lựa chọn nguyên vật liệu. Tường rào sử dụng gạch bổ màu đỏ thẫm cao cấp chế tạo đúng quy chuẩn, mang lại chất cản sáng nhám; suối phun nhiều tầng trên quảng trường trung tâm thể hiện triết lý thiết kế cảnh bóng nước trùng điệp; vật liệu đá được chọn dùng cho chủ thể biệt thự là đá limestone Đức, vận dụng công nghệ nối tiếp không kẽ hở để kiến tạo nên, nhìn thấy những hoa văn tinh tế trên bức tường ngoài ấy không? Chúng đều được chạm trổ thủ công đấy, thể hiện một cách tuyệt đối thân phận quý tộc Pháp. Phần nóc nhà và kết cấu khung được phỏng chiếu theo cung điện Versailles để xử lý gia cố từ trên xuống, chọn dùng trụ bổ tường kiểu Âu để cân bằng lực chống đỡ, nhất là phần đỉnh vòm kia, sử dụng ngói mái nhà quý giá tương tự như cung điện Louvre - ngói gốm đặc biệt của Pháp. Để thể hiện ra bầu không khí uy nghi của hoàng gia vọng tộc, tôi đã nâng cao mái vòm thông tầng trong nhà từ 8 mét lên 10 mét, như Chris Moore đã nói '*Điều chủ chốt của tất cả mọi biệt thự phải là cao lớn*'!"

"Thế thì phải xem có bao nhiêu người trong biệt thự." Lôi Dung xen vào, "Trong *Hoàng đế trạch kinh* có nhắc đến, trong

ngũ hư cần phải được ngăn chặn, cái hư thứ nhất là 'Trạch to người ít' đấy!"

Cô đem những thứ nghe được từ Tu Thúc hồi sáng ra, học xong ứng ngay, không ngờ Trần Nhất Tân đứng bên cạnh gật đầu lia lịa, một thoáng nghi ngờ ban đầu trong ánh mắt, đã phai nhạt đi rất nhiều.

Tommy trừng mắt nhìn Lôi Dung, dẫn dắt cả đám người bước lên bậc cấp bằng đá hán bạch ngọc, đi vào phía trong biệt thự.

Lúc đi ngang qua hành lang ngoài dạng vòm, ánh sáng bầu trời vốn đã âm u bị bỏ lại sau lưng, đột nhiên một luồng khí lạnh vờn qua, tiếp đó nghe thấy một tiếng cười vọng từ một nơi xa xăm nhưng lại thênh thang vô cùng...

Lôi Dung kinh hãi, trông ra tứ phía, nhưng chẳng nhìn thấy gì.

Có lẽ, chỉ là tiếng vang động hình thành bởi cơn gió thổi vào một ống thông gió nào đó thôi chăng.

Buổi tối lạnh giá ấy, Triệu Hồng Pha, người đã chém cô giúp việc bị thương, phải chăng đã ngồi ngay đây, nhìn cô gái ngã gục trong sân, nhìn vào con dao run rẩy khe khẽ trên vai sau của cô ấy, nhìn vào máu khắp mặt đất, ánh mắt đờ đẫn, nét mặt gầy mòn không?

Họ đi vào sảnh khách, lọt ngay vào mắt là ngọn đèn chùm trăm bóng nghìn ngọn treo lọt xuống từ trên khung mái vòm khổng lồ chạm phù điêu hoa sen, chiếu rọi ra, trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch màu trắng sữa, vàng son huy hoàng làm người ta lóa mắt. Giấy dán tường bằng chất nhám đồng bộ hóa,

không ngờ lại khiến những nơi ánh mắt chạm đến, mang một cảm giác thư thái mềm mịn. Cầu thang uốn lượn nối thẳng lên lầu hai, tay vịn bằng gỗ tếch vàng đen tựa như buộc bức tranh sơn dầu khổng lồ trên bức tường phông nền sau lại bằng dải tơ bị hun nhuộm bởi ngày tháng. Lôi Dung bước đến trước bức tranh sơn dầu, ngắm nhìn một cách tỉ mỉ: dưới bầu trời màu lam nhạt, một ngôi nhà tường vách loang lổ với nóc nhà khổng lồ màu vàng đất, che chắn mất cánh đồng hoang ở phương xa, hai gốc cây khô vươn trải ra những cành nhánh trơ trụi, đâm sang phía ô cửa sổ đen như hũ nút, hệt như một hàng xương cá đâm vào cổ họng.

Bên kia, Tommy cũng chẳng màng Lôi Dung có đang nghe hay không, với cái vẻ tự lo chuyện mình, tiếp tục ba hoa về ngôi biệt thự, rằng gã đã sử dụng các chất liệu cao sang thế nào, vì sinh thái và bảo vệ môi trường, còn lắp đặt cả hệ thống sinh gió mới ở trung tâm, hệ thống loại khử bụi trung tâm, bom nguồn nước nóng dưới đất, hệ thống giữ ấm giữ ẩm... Đang nói hăng, bỗng dưng một tràng cười khanh khách vọng từ ngoài cửa, "Tom, anh vứt mất bạn nhảy rồi à?"

Lôi Dung nhìn ra ngoài, thấy một cô gái thân hình hơi béo, mặc áo hoodie trắng có hình Arale, đang đứng trước cửa, trên gương mặt tròn bầu bĩnh, một đôi mắt to hóa thành một sợi chỉ khi mỉm cười.

"Ái chà, đây chẳng phải là Tô đại nhà báo sao?" Trần Nhất Tân sốt sắng đón chào, "Chào mừng, cô là nhân vật chính của ngày hôm nay đấy, vừa trông đã thấy dạo gần đây đang giảm cân, phải không? Gầy đi rồi, gầy đi rồi." Sau đó hắn kéo cô nàng

họ Tô giới thiệu với Lôi Dung, "Vị này là Tô Hoản Cẩm, nhà báo hàng đầu thuộc bộ phận tin tức xã hội - chính trị - pháp luật của tờ nhật báo tỉnh lỵ, chúng tôi đều gọi cô ấy là Tô Tô. Tô Tô, vị này là đại Quách tiên sinh đến từ Bắc Kinh, họ Lôi..."

Tô Tô bắt ngay lấy tay Lôi Dung, "Tiền bối Lôi, em là Tô Tô, em chính là người đã gọi điện thoại cho chị, mời chị đến tỉnh lỵ đấy, không ngờ chị đã sang thẳng đây rồi."

Hầu Kế Phong không nén nổi kinh ngạc, nhưng sắc mặt Lôi Dung vẫn bình thường, mỉm cười khẽ bắt tay với Tô Tô, "Nghe ra giọng rồi, cái giọng vùng Đông Bắc cứ như ngậm đầy củ cải giòn rụm của em đấy. Thứ lỗi nhé, chưa chào hỏi em đã qua đây trước."

Trần Nhất Tân há hốc mồm, "Sao cơ, các cô quen nhau à?"

"Đúng vậy! Tuy tiền bối Lôi kín tiếng, nhưng ở thành phố, chị ấy là đại Quách tiên sinh được ưa thích nhất trong xã hội thượng lưu đấy." Tô Tô lại nói với Lôi Dung vẻ vui mừng khấp khởi, "Xin chị đừng khách sáo, em chính là muốn mời chị tham quan Phong Chi Thự, xem có điều gì dị thường không, hai tháng nay có nhiều chuyện xảy ra làm dư luận nháo nhào cả lên... Vị đại doanh nhân Trần tổng của chúng ta không tin chuyện ma quỷ, đã đặc biệt mua lại ngôi biệt thự này, tìm công nhân vệ sinh đặc chủng mới để thanh tẩy một lượt, còn mời cả đại Quách tiên sinh ở bản địa chúng tôi, tên là Tu Thúc, đến xua tà, ngày mai khởi công xây dựng, còn đặc biệt mời em đến viết bài đưa tin, em nghĩ đến chuyện, ngày thường Trần tổng quan hệ khắng khít với chúng ta thế, đợt này chúng mình cũng đâu thể tay không mà đến, đúng chứ? Bèn mời luôn cả chị từ Bắc

Kinh đến, xem thử ngôi biệt thự này còn chỗ nào cần phải dỡ sửa hay không."

Giờ đây Lôi Dung đã hiểu rõ rằng Tô Tô chính là "tình báo" mà Lưu Tiệp giới thiệu, lẽ ra cô ấy cần phải đến đây trước, nhưng không biết đã có chuyện gì xảy ra làm trì hoãn.

Tô Tô giống như một ngọn lửa, bầu không khí vốn dĩ lạnh băng trong sảnh khách, nay trở nên sôi nổi hơn rất nhiều theo bước chân của cô, cô đấm một phát nhắm thẳng vào ngực Tommy, cố tình đấm lệch đi kim cài ngực áo của gã; khi La Khiêm tiến lên bảo "Tôi cất công ra trước cửa đón chị nhưng rốt cục không đón được" thì ra sức véo cánh tay của gã một phát, đau đến nỗi La Khiêm la oai oái ngay, rồi sau đó la lớn "Lão Ngô, mang cho tôi một ly nước, khát quá đi mất", viên quản gia già họ Ngô không biết từ đâu bước ra, bưng một ly nước lọc cho Tô Tô, rồi đột ngột biến mất vào đâu không rõ. Tô Tô uống một hơi cạn ly nước, đặt mạnh cốc thủy tinh lên bàn, sau đó cởi chiếc ba lô hai quai màu vàng xuống, ném thẳng sang phía hàng ghế sofa...

"Ái da!" Một tiếng la thất thanh vọng lại từ trên sofa.

"Ối da mẹ ơi!" Tô Tô giật bắn người, "Có người ngồi trên đấy sao? Hàng sofa này quay lưng về phía tôi, tôi cũng không nhìn thấy..."

Tiếp đó, họ nhìn thấy một người gầy đến nỗi hệt như cọng đay, từ từ ngồi dậy, trên gương mặt da bọc xương ấy không có chút sắc máu, tựa hồ một xác sống vừa ngồi dậy từ quan tài.

Trong nháy mắt, nhiệt độ trong sảnh khách hạ thấp xuống dưới không độ.

3

Câu hỏi thứ hai: Rốt cuộc những công nhân vệ sinh đặc chủng bị sát hại đã phát hiện ra "bí mật chí mạng" gì?

Ngô quản gia dẫn Lôi Dung lên phòng dành cho khách ở tầng hai, Lôi Dung biết rằng lúc này vẫn chưa đủ chín muồi để nói chuyện sâu với ông, vì vậy chỉ mỉm cười gật đầu cảm ơn, lão Ngô đóng cửa lại rồi đi mất mà không nói tiếng nào.

Lôi Dung quay người lại, ngồi xuống một chiếc ghế tựa được bọc lớp vải nhuộm hoa xanh bằng sáp, nhìn khắp căn phòng dành cho khách: tường phông nền màu kem bọc nệm khiến căn phòng ngủ vừa thanh lịch vừa thư thái, thảm trải sàn hoa văn vuông màu xám sẫm, làm căn phòng mang vẻ tĩnh lặng lạ thường, còn chiếc giường to phủ chăn lông ngỗng khiến người vẫn căng cứng thần kinh suốt như cô, bất giác sinh ra cảm giác lười nhác nằng nặng, thậm chí có chút buồn ngủ.

Đúng lúc này, có người gõ cửa, cô nói một tiếng mời vào, thì thấy Hầu Kế Phong bước vào.

"Chị." Hầu Kế Phong dùng một thiết bị dò máy nghe lén cầm tay để trắc dò kỹ lưỡng tỉ mỉ một lượt trong phòng, sau đó nhìn sang Lôi Dung khẽ lắc đầu, vẫn hạ thấp giọng nói, "Ổn thỏa rồi,

chị yên tâm, cái gã ấy còn sợ không có dịp nịnh bợ cảnh sát nữa cơ, huống chi gã căm ghét Trần Nhất Tân đến thế, chỉ mong sao hắn ta bị bắt giữ xử bắn, còn lâu mới làm hỏng việc của chúng ta."

Người mà Hầu Kế Phong nói đến là La Khiêm, do có gặp mặt qua một lần ở xưởng giết mổ sáng nay, nên gã biết được danh tính thật sự của Lôi Dung, cô lo gã sẽ tiết lộ bí mật cho Trần Nhất Tân, vì vậy đã đặc biệt đưa ra cảnh cáo cho gã.

Lôi Dung khẽ gật đầu, "Anh ở phòng nào?"

"Kế bên." Hầu Kế Phong nói, "Tối nay tôi không ngủ, chị ở đây có bất kỳ động tĩnh gì, tôi cũng sẽ lập tức lao sang ngay."

"Làm phiền anh rồi." Lôi Dung nói, "Tôi thấy Trần Nhất Tân vẫn mang hoài nghi đối với danh tính của chúng ta, vì vậy vẫn cần phải cẩn thận lời lẽ cử chỉ hơn."

"Vâng vâng… phải rồi, mới đây lại có một người quen đến."

"Ai?"

"Cũng là người đã tham gia cuộc họp sáng nay, chuyên gia xử lý vật phẩm hóa sinh nguy hiểm Triệu Long.

"Sao gã ta cũng đến đây?"

"Gã ta bảo là cũng như La Khiêm với Tommy, gã cũng là một trong những người có mặt vào cái đêm mà Triệu Hồng Pha bị sát hại." Hầu Kế Phong nói, "Tôi đã chào hỏi rồi, gã cũng là người biết điều." Hầu Kế Phong nhận ra thần sắc Lôi Dung hơi mệt mỏi, bèn nói "Chị nghỉ ngơi một tí đi nhé", rồi lui ra ngoài, đồng thời đóng cửa phòng lại.

Lôi Dung đứng dậy vén rèm cửa sổ, vừa vặn từ cửa sổ hướng nam có thể nhìn thấy ngay vườn hoa sau của Phong Chi Thự,

nhưng cô chẳng có lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp sân vườn, cô ngồi xuống ghế tựa, mở túi hồ sơ mà trước khi từ biệt Lưu Tiệp đã đưa cho mình, trong ấy chứa đầy ắp các tài liệu liên quan đến hai vụ án xảy ra liên tiếp trong Phong Chi Thự. Phần có liên quan đến vụ án Triệu Hồng Pha, Lôi Dung xem lướt qua một lượt, thấy chẳng khác biệt gì lắm so với lời giới thiệu của Lưu Tiệp, nên cũng chẳng xem tỉ mỉ, mà tập trung đọc tài liệu vụ án các công nhân vệ sinh đặc chủng bị sát hại.

Có lẽ do từ sáng sớm đến giờ tinh thần vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, có lẽ do trong phòng yên tĩnh quá mức, có lẽ do màu trời ngoài cửa sổ cứ âm u mờ mịt, có lẽ do mùi hương thanh nhẹ thoảng đến từ vườn hoa làm mê mệt, chẳng rõ từ khi nào, Lôi Dung lại ngủ thiếp đi...

Giữa mông lung, cô mơ thấy rất nhiều lát cắt: chiếc móc sắt loang lổ gỉ sét ở xưởng giết mổ, bờ môi mọc đầy râu ria rậm rạp, lỗ hổng to lớn bị đục ra trên tường, từng căn nhà gạch ngói đổ nát, như thể những nhà hang hốc mà người tiền sử đã vứt bỏ... chúng tịch lặng như chết, nhưng lại run rẩy một cách không dễ nhận ra, dần dà nổi bập bềnh lên, tựa hồ từng chiếc móng tay mang theo vằn tia máu, bị ngâm trong nước...

Đột nhiên, mọi thứ đều biến mất, chỉ duy có một gương mặt, không ngừng vặn vẹo biến dạng như thể màn hình screen saver của máy vi tính kiểu cũ.

Lôi Dung dốc hết sức muốn nhìn cho rõ xem người ấy là ai, cuối cùng cô nhận ra người ấy rất giống rất giống Lưu Tiệp, dường như anh đang sống chết gọi tên mình, miệng há to,

nhưng chẳng phát ra được một tí âm thanh gì, dường như anh đang cảnh báo cô: Nguy hiểm ở ngay gần kề!

Lôi Dung đột nhiên tỉnh lại, phát hiện một bàn tay đang rón rén rút mớ tài liệu mà cô đang kẹp giữa kẽ ngón tay.

Cô vung mạnh tay hất bàn tay ấy ra, nắm thật chặt mớ tài liệu trong tay, lúc nhìn lên, không ngờ lại là Tô Tô.

Tô Tô cũng giật bắn mình, trên khuôn mặt tròn bầu bĩnh rặn ra một nụ cười ngượng ngùng, "Xin lỗi... em thấy chị ngủ thiếp đi mất, định cất mớ tài liệu này giúp chị, rồi đắp chăn cho chị."

Quả nhiên, cô ấy đang nắm một mảnh chăn mỏng trong bàn tay còn lại.

"Người nên nói xin lỗi là chị." Lôi Dung khẽ cười vẻ áy náy, cô đứng dậy, "Hôm nay bận rộn cả ngày, chị hơi mệt, không ngờ ngủ thiếp đi lúc nào không hay."

Tô Tô vẫn nằng nặc thể hiện sự áy náy, "Lỗi tại em chứ, lẽ ra em đã hẹn trước với phó sở trưởng Lưu, phải đến được đây vào khoảng một giờ, tiếp ứng với chị từ trước, ai ngờ bên tòa soạn mở cuộc họp khẩn, không cho nghỉ phép, mà điện thoại của em thì gặp trục trặc, tin nhắn hay WeChat đều không gửi được, điện thoại lại càng gọi không được, có sống chết thế nào cũng không liên lạc nổi với Lưu phó sở, họp xong em bắt ngay một chiếc xe lao sang đây, dọc đường lại gặp phải một vụ tai nạn xe, không biết người đã chết là nhân vật quan trọng kiểu gì mà có rất đông cảnh sát đứng vây quanh, chặn luôn cả đường, hết cách, em chỉ còn cách đánh đường vòng, kết quả là em đã đến trễ, lúc nghe Trần Nhất Tân giới thiệu chị là đại Quách tiên

sinh, em giật hết cả hồn, nhưng trông có vẻ như chị đã hoàn toàn được họ chấp nhận rồi, thì em cũng không nên 'vạch mặt' làm gì!"

"Nhưng em cũng phản ứng khá nhanh đó chứ, lẽ ra Trần Nhất Tân có chút nghi ngờ danh tính của chị, vừa nghe bảo em mời chị đến, thì dường như mọi sự nghi ngờ đều tiêu tan ngay lập tức."

Tô Tô khẽ lắc đầu, "Chị đừng coi nhẹ con người Trần Nhất Tân, đừng trông bộ dạng hắn như thể con chuột mác-mốt vừa béo vừa ngốc, thật ra hắn là một con rắn độc đấy."

Lôi Dung "ừm" một tiếng, rồi lại tò mò hỏi, "Danh tính mà em bố trí cho chị trong kế hoạch ban đầu là gì?"

"Phó sở trưởng Lưu bảo chị là một viên pháp y, em dự định bảo chị là bác sĩ... bác sĩ khoa tâm thần, em mời chị đến để khám bệnh cho Triệu Lân Chi."

"Triệu Lân Chi... chính là cái cậu gầy gầy ngồi trên ghế sofa bị em ném trúng ba lô à?"

"Đúng đấy, tiếng kêu la của cậu ta làm em sợ mất mật, vóc dáng cậu ta gầy bé thế kia, em thật sự sợ cái ba lô đầy sách ấy sẽ đè bẹp cậu ta, rồi ngôi biệt thự xúi quẩy này lại có thêm một mạng người."

"Sao đến ở biệt thự một đêm mà còn mang theo cả ba lô đầy sách thế?"

"Em yêu thích tiểu thuyết trinh thám, chỉ cần đi ra ngoài mà không mang vài quyển trên người là cảm thấy lòng thấp thỏm đến mức hoang mang, nhất là đến căn hung trạch này, buổi tối trước khi ngủ đọc *Truyền thuyết bất tử Hắc ám quán hoặc Vụ án*

ở ngôi nhà nghiêng, thì hứng thú quá đỗi!" Tô Tô nói với vẻ phấn khích, "Án mạng giết người trong tiểu thuyết trinh thám có viết đáng sợ đến đâu, cũng chẳng khủng khiếp bằng vụ án ngoài đời thực đâu!"

"Nói như vậy, em từng thu thập qua tin tức về hai vụ án mạng xảy ra ở Phong Chi Thự rồi à?"

"Vụ Triệu Hồng Pha bị giết thì em không thu thập thông tin, lúc ấy em đang công tác ở nước ngoài." Tô Tô bảo, "Nhưng vụ án mà toàn bộ công nhân vệ sinh hung trạch bị sát hại, thì em lại là phóng viên duy nhất mà sở tỉnh cho phép bước vào hiện trường để thu thập thông tin."

"Tốt." Lôi Dung khẽ chỉ vào một chiếc ghế tựa khác ở bên cạnh, mời Tô Tô ngồi, sau đó chính cô cũng ngồi xuống rồi bảo, "Thế thì em kể sơ qua về tình hình thu thập thông tin đi."

Tô Tô bảo, "Thật ra, lúc xảy ra chuyện công nhân vệ sinh đặc chủng gặp nạn ở Phong Chi Thự, tin đã loan ra khắp tỉnh lỵ, hơn nữa càng loan thì càng khó tin, có người bảo do hồn ma của Triệu Hồng Pha phát cuồng, có người bảo do hồn ma của những người già đã chết trong viện dưỡng lão Phong Thụ Lĩnh năm xưa, nói chung là đủ các dạng, làm cho áp lực trên tỉnh rất lớn. Lãnh đạo tòa báo bèn cử em đi thu thập thông tin, mong rằng có thể đưa tin về quá trình phá án của vụ án này, để chấn chỉnh dư luận, làm yên lòng dân. Một phóng viên như em, như dầu con hổ, chuyên trị cửa chính trị pháp luật trong thời gian dài, mà quan hệ với sở tỉnh lại không tồi, nên sở tỉnh bèn đồng ý. Lúc em đến đấy, thì đã là ngày thứ ba sau khi vụ án xảy ra, thi thể đã được mang đi hết, nhưng hình dáng được phác họa bằng

phấn trắng, từng mảng vết máu, nhìn vào vẫn khiếp đảm, nhất là một lọ hoa bị ném vào tường vỡ tan, một cây lau nhà bị bẻ làm hai, đủ để tưởng tượng ra khoảnh khắc mà vụ đồ sát xảy ra, những công nhân vệ sinh đã có cuộc vật lộn liều chết thê thảm đến mức nào...”

Kể từ lúc bước vào Phong Chi Thự, Lôi Dung vẫn luôn tập trung tinh lực để ngụy trang danh tính, mãi đến lúc này, mãi đến thời khắc này, nghe lời kể của Tô Tô, cô mới nhớ ra, ngôi biệt thự này là một căn hung trạch lớn, cũng chính vì thế cô cảm giác như một luồng khí lạnh âm thầm dâng vọt lên sau gáy.

Tô Tô nói tiếp, “Nạn nhân nhiều, thì vật chứng cũng nhiều, điều tra cũng chậm. Đích thân vị đội trưởng đội hình sự trinh sát đón tiếp đã dẫn em đi một vòng ngôi biệt thự từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, giới thiệu chi tiết về tình tiết vụ án. Tình hình về cơ bản là có sáu người đã chết, có người bị chém, có người bị siết cổ bằng dây, vị tiểu Quách tiên sinh dẫn đầu đội ấy, hình như tên là Từ Nhiễm, ngã xuống dưới vách núi, nghe bảo lúc được phát hiện ra thì vẫn còn thở ngoi ngóp, nhưng sau khi chuyển đến bệnh viện thì rất mau cũng đã chết.”

Trong tích tắc, đột nhiên Lôi Dung cảm thấy có chút không ổn. Tiểu Quách tiên sinh là người may mắn sống sót duy nhất, đây là điều mà cảnh sát giữ bí mật cao độ, việc Tô Tô không biết là điều rất bình thường, thế nhưng... vẫn có chỗ nào đó, như một cây kim bị bỏ quên trên tấm chăn bông, đâm vào dây thần kinh cổ đau điếng.

Bỗng nhiên! Cô nhớ ra, vừa mới đây thôi, lúc Trần Nhất Tân giới thiệu Tommy với mình, đã vô tình nói một câu như thể này...

"Nói như anh, cát trạch mà cũng có thể xảy ra hai vụ án mạng chết mất sáu người sao?!"

Lúc ấy cô chẳng để tâm, giờ nhớ lại, thì thấy không ổn lắm, vì với người ngoài, hai vụ án mạng giết người xảy ra ở Phong Chi Thự, vụ thứ nhất thì có Triệu Hồng Pha chết, vụ thứ hai thì có sáu công nhân vệ sinh hung trạch chết, thế thì con số người tử vong phải là bảy người, nhưng Trần Nhất Tân lại nói là "sáu người"...

Thế cũng có nghĩa là, hắn biết rằng trong vụ án ở Phong Chi Thự, có một người may mắn sống sót.

Xem ra, lời Lưu Tiệp bảo rằng Trần Nhất Tân có cấu kết với nội bộ cảnh sát là không ngoa!

Lúc này, Tô Tô tiếp tục giới thiệu tình tiết vụ án, "Điều tra hiện trường cho thấy, tên hung thủ cực kỳ tàn nhẫn, ngay từ đầu đã muốn giết tất cả mọi người để thủ tiêu. Ngoài ra, hắn cực kỳ gian xảo, tuy đã giết nhiều người như thể, vậy mà lại chẳng để lại dấu vân tay ở hiện trường, tuy có dấu giày của hắn, nhưng chỉ có thể dựa trên cỡ giày mà đoán là nam, hơn nữa do nhiều nguyên nhân như chạy, đi cà nhắc và cố tình lau chùi, không tìm ra được nhiều dấu chân đi thành đôi, nên cũng chẳng có cách nào xác định kẻ tình nghi dựa trên quỹ đạo đi lại."

"Biên bản cuộc gọi báo cảnh sát của cục công an thành phố cho thấy, vào khoảng 6 giờ chiều hôm xảy ra vụ án, 110 từng

nhận được cuộc gọi đến từ điện thoại bàn của Phong Chi Thự, nhưng khi nhân viên cảnh sát tiếp nhận tin báo gọi lại, thì chẳng có ai bắt máy, mà có một nạn nhân trong Phong Chi Thự chết ở ngay bên cạnh điện thoại ở sảnh khách tầng một, anh ta đã bị kẻ khác siết cổ bằng dây thép mềm từ phía sau, ống nghe cứ thế buông thõng xuống bên cạnh thi thể anh ta. Nhìn từ thứ tự tử vong, ngoài Từ Nhiễm, rất có khả năng anh ta là người đầu tiên bị giết hại trong số các nạn nhân."

"Vì sao phải loại trừ Từ Nhiễm ra?" Lôi Dung không hiểu lắm.

"Vì không làm rõ được Từ Nhiễm đã rơi xuống vực lúc nào, tuy nhiên có thể khẳng định một điểm, đó là nạn nhân ấy gọi điện thoại báo cảnh sát có lẽ không phải là do phát hiện cô ấy rơi xuống vực, vì chỗ Từ Nhiễm rơi xuống vực không khó để cứu nạn nhân, nhưng cảnh sát lại không phát hiện ra bất kỳ ai từng thử cứu trợ cô ấy, thông thường, lúc phát hiện ra người rơi xuống vực thì chắc chắn phải thử cứu trợ trước, cố gắng không thành thì mới báo cảnh sát chứ?"

"Không!" Lôi Dung nói, "Phát hiện ra người rơi xuống vực, chắc chắn sẽ gọi số điện thoại cấp cứu 120 trước."

Tô Tô khẽ gật đầu, "Vì vậy, em nghiêng hơn về hướng người bị siết cổ chết ấy đã phát hiện ra một chứng cứ phạm tội nào đó trong Phong Chi Thự, lại không tìm được Từ Nhiễm, cảm thấy giữa hai chuyện này có một mối liên hệ nội tại lạ lùng mà đáng sợ, cho nên mới gọi điện báo cảnh sát. Theo quy định, trước khi bắt đầu công tác thì công nhân vệ sinh phải tắt nguồn điện thoại, giao cho Quách tiên sinh, cho đến lúc hoàn thành công

việc rồi mới phát trả lại, nhưng lúc ấy Từ Nhiễm đã rơi xuống vực, điện thoại di động nằm trên người cô ấy, cho nên chỉ còn cách gọi điện thoại bàn, kết quả là bị tên hung thủ ẩn náu trong bóng tối phát hiện ra, và bị siết cổ chết."

Lôi Dung trầm ngâm giây lát, vừa tiếp tục giở đọc tài liệu, vừa nói với Tô Tô, "Em nói tiếp đi."

"Còn một điều nữa là phân bố địa điểm tử vong, ngoại trừ người chết ở bên cạnh điện thoại, bốn người còn lại đều bị giết hại ở tầng hai và tầng ba ngôi biệt thự này, hơn nữa đều tập trung xung quanh thư phòng của Triệu Hồng Pha, cũng chính là gian phòng nằm ở tầng trên của căn phòng mà hiện tại chị đang ở..."

Lôi Dung hơi kinh hãi, "Cái gì? Tầng trên của căn phòng này chính là thư phòng của Triệu Hồng Pha à?"

"Đúng đấy. Em còn nghĩ ai đã sắp xếp căn phòng này cho chị nữa cơ, thật là thất đức quá." Tô Tô cười nói, "Nói tiếp chuyện lúc nãy, có lẽ chị cũng biết, Triệu Hồng Pha đã chết ngay tại căn thư phòng phía trên trần phòng chị, lúc ấy cửa và cửa sổ đều đóng chặt, thi thể của các công nhân vệ sinh thì đều phân bố xung quanh thư phòng, điều này không thể không khiến các cảnh sát hình sự nghi ngờ, rằng bằng chứng phạm tội mà các công nhân vệ sinh đã phát hiện ra nằm ở ngay trong thư phòng, nhưng lật ngược cả thư phòng lên mà kết quả vẫn y hệt lúc điều tra hiện trường cái chết của Triệu Hồng Pha trước đây, chẳng thu được chút gì, không phát hiện ra ám khí lắp trên ván cửa mà khi xếp gấp lại thì không nhìn thấy nữa, cũng chẳng phát

hiện nền nhà có độ nghiêng vẹo nào, càng không phát hiện trần nhà có thể nâng lên hạ xuống…"

Lôi Dung không kiềm được "phụt" ra một tiếng bật cười.

"Sao thế?" Tô Tô có chút hơi ngại, "Có phải là thấy em nói phét ghê quá rồi không?"

"Chẳng có gì, chỉ là lúc nãy trên đường đến đây, chị cũng nói qua với phó sở trưởng Lưu về những tình tiết chị gặp được trong tiểu thuyết trinh thám tân cổ điển, làm anh ấy tức xịt khói." Lôi Dung nói.

"Tuy các âm mưu trong tiểu thuyết trinh thám tân cổ điển đều rất điêu, nhưng chưa biết chừng ngoài đời thực vẫn có những tên đầu đất cá biệt đem ra dùng thật." Tô Tô nói, "Bọn chúng cũng chẳng nghĩ xem, có tiền để xây một căn nhà nhằm mưu sát, chẳng thà thuê hai gã dân lao động dưới gầm cầu vượt, muốn giết ai thì giết."

"Giữa văn học và thực tế tồn tại khoảng cách là điều rất bình thường mà." Lôi Dung giơ bộ tài liệu lên, "Chị xem xong rồi. Ban đầu chị tưởng có lẽ một người nào đó trong số những công nhân vệ sinh đặc chủng chính là hung thủ, cùng bị đưa đến chỗ chết trong lúc vật lộn với nạn nhân, thế nhưng xem xong báo cáo khám nghiệm tử thi và vết thương chí mạng của mỗi một nạn nhân trên ảnh đính kèm, thì có thể xua tan sự nghi ngờ này được rồi, ngoài cái người bị siết cổ chết mà em đã nói, những nạn nhân còn lại đều bị giết hại bởi cùng một con dao, đều là một nhát chí mạng, e đây là hành vi phạm tội mà chỉ có sát thủ chuyên nghiệp mới có thể thực hiện, chẳng lẽ đến một đối tượng nghi ngờ mà cảnh sát cũng không có hay sao?"

“Có thì cũng có, nhưng khó lòng khiến người ta tin được.” Tô Tô nói, “Trong lúc cảnh sát điều tra từng cư dân ở vùng quanh đây, hai cô gái sống ở tiểu khu đối diện sông nhớ lại, khoảng 8 giờ tối hôm xảy ra chuyện, có một chiếc xe sedan hiệu Crosstour màu đỏ đột nhiên chạy từ bên kia cầu sang, chạy rất nhanh, cũng rất điên cuồng, suýt nữa thì va phải họ, mà xe của Triệu Lân Chi, người con nuôi của Triệu Hồng Pha lái chính là một chiếc xe sedan hiệu Crosstour màu đỏ. Cảnh sát đã lập tức bắt giữ Triệu Lân Chi, tuy nhiên, anh ta cứ như thể đã hút rất nhiều heroin từ sáng đến tối, nói chuyện cứ rối mòng mòng, tinh thần thì cũng điên đảo, có chết cũng không thừa nhận hôm ấy anh ta từng đến Phong Chi Thự. Cảnh sát cũng cho rằng anh ta tuyệt đối không phải là hạng có thể giết người, là hạng bị giết thì còn đáng tin hơn, cộng thêm việc Trần Nhất Tân còn ra mặt bảo lãnh, vì vậy rất nhanh đã thả anh ta ra...”

“Trần Nhất Tân bảo lãnh cho anh ta ư?” Lôi Dung hơi kinh ngạc, “Trần Nhất Tân không phải là một trong những kẻ bị tình nghi đã giết chết cha nuôi của anh ta hay sao, tại sao hai người bọn họ lại còn về cùng một phe?”

“Em nghe được một số thông tin hành lang” Tô Tô hạ thấp giọng nói, “Nửa năm trước khi Triệu Hồng Pha bị giết hại, một hôm nọ, không biết vì cớ gì, đột nhiên ông chửi mắng Triệu Lân Chi một trận thậm tệ, làm Triệu Lân Chi tức đến nỗi bỏ nhà ra đi, trong khoảng thời gian ấy, Trần Nhất Tân đã thu nhận Triệu Lân Chi, cung cấp chỗ ở, gái gú cho anh ta, nhưng giữ bí mật nghiêm ngặt với bên ngoài, mãi cho đến sau khi Triệu Hồng Pha phát điên chém trọng thương cô giúp việc, Trần Nhất Tân

mới để Triệu Lân Chi về nhà, mà Triệu Hồng Pha thì không biết tí gì về chuyện này."

"Chị từng nghi ngờ rằng, buổi tối hôm Triệu Hồng Pha bị giết hại, lẽ ra ông định diễn một màn kịch cùng với Triệu Lân Chi cho các quan khách xem, nhưng lại bị Triệu Lân Chi thừa cơ ám sát, giờ nghe em nói thế, nếu Trần Nhất Tân và Triệu Lân Chi cấu kết với nhau từ trước, thế thì thật sự chị đã nói đúng." Lôi Dung nhíu chặt mày lại, "Thế nhưng, Lưu Tiệp đã phủ định suy nghĩ này của chị, vì khi cửa bị tông bật ra, tất cả mọi người đều trông thấy phía trước người Triệu Hồng Pha đã có một vũng máu trên sàn, về sau xét nghiệm máu cho thấy, đấy quả thực là máu chảy ra từ chính miệng vết thương của Triệu Hồng Pha..."

Tô Tô lôi một hộp thuốc lá ra, ngậm một điếu rồi châm lửa, rít mạnh một hơi dài, "Cái này mà Phong Chi Thự gì, thực tình là Mê Chi Thự thì đúng hơn."

Lôi Dung đứng bên cửa sổ, khẽ kéo mở rèm cửa sổ ra, nhìn xem vườn hoa đang u tối dần ngoài cửa sổ, cùng với chỗ tận cùng của hàng rào vườn hoa, một vách núi mọc đầy cỏ dại.

Bên cạnh vách núi, có một chiếc thùng màu trắng to lớn, dựng trên một cái giá được chống đỡ bởi cây cột inox có mặt cắt ngang hình chữ T.

"Thứ đấy là gì?" Lôi Dung hỏi Tô Tô.

Tô Tô đưa mắt nhìn một cái, "Cái đấy à, đấy là hệ thống bơm nước để dẫn từ suối nước nóng vào trong nhà."

"Trên hòn đảo này có suối nước nóng sao?"

“Đúng đấy, lúc đầu xây viện dưỡng lão Phong Thụ Lĩnh, chính là do nơi này có suối nước nóng, phải rồi, tiểu Quách tiên sinh Từ Nhiễm đã rơi xuống chính từ vách núi ấy đấy.”

“Cô ấy đến bên vách núi ấy làm gì?”

“Ai mà biết được, người thì đã chết rồi.”

Lôi Dung trầm ngâm suy nghĩ, toàn bộ công nhân vệ sinh đều chết ở trong biệt thự, chỉ có Từ Nhiễm là bị rơi xuống vách núi, trong lúc đến bên vách núi chờ ai đó, cô ấy đã bị một bàn tay vươn ra từ sau lưng đẩy xuống chăng? Hay là bị tên hung thủ thật sự truy đuổi đến mức không còn đường nào để đi nên đã ngã xuống vực, nếu là như thế, vì sao mãi mà cô ấy không nói ra sự thật với cảnh sát? Hoặc là...

“Phải rồi.” Sau khi ánh mắt chầm chậm nhìn quanh một vòng hòn đảo nhỏ ở phía nam biệt thự, đột nhiên cô hỏi, “Trên hòn đảo này, chị không thấy một cây phong nào cả, vì sao nó lại có tên Phong Thụ Lĩnh?”

“Trước đây trên hòn đảo này có rất nhiều cây phong, vào mùa thu, từ bên kia sông nhìn sang trông như đã bốc cháy, rất nhiều trường khi tổ chức chuyến du lịch mùa thu cho học sinh đều thích đến đây.” Tô Tô nhớ lại, “Về sau viện dưỡng lão xảy ra chuyện, bị bỏ hoang rất lâu, đến khi Triệu Hồng Pha mua lại miếng đất để xây biệt thự, sức khỏe không tốt lắm, hễ gặp gió là bị đau nửa đầu, có một thầy phong thủy khuyên ông ta, muốn không bệnh không tai ương, thì phải cách xa chút khỏi ‘gió, thế là ông ta chặt bỏ toàn bộ cây phong, bà con ở ngoài đảo tức giận lắm, cố tình đặt tên cho biệt thự là Phong Chi Thự, gọi tới gọi

lui, lâu dần, không ngờ ngôi biệt thự mang hẳn cái tên này luôn."

"Câu chuyện của viện dưỡng lão thì phó sở trưởng Lưu đã nói qua với chị rồi, anh ấy nói đó là một sự cố đơn thuần, bệnh viêm phổi lây lan và phát tán đã khiến cho các cụ già tử vong, có thật như thế không?"

Đột nhiên biểu cảm của Tô Tô trở nên hơi nghiêm nghị, cô dụi điếu thuốc lá đã hút một nửa vào trong gạt tàn, tắt nhúm, "Câu chuyện ấy, em nắm rõ. Đợt nghỉ, ấy em đến viện dưỡng lão làm tình nguyện, đã tận mắt thấy toàn bộ diễn biến câu chuyện, lúc mới đầu cũng chỉ một, hai cụ già ho, cảm, sốt, có thế thôi, về sau có đến mấy cụ liên tiếp đột quỵ, sở y tế tỉnh và ban dân chính đã cử người đến, điều tra phát hiện ra, quả thực do sự lây lan của vi khuẩn gây bệnh viêm phổi gây ra, về sau Tu Thúc có đến Phong Thụ Lĩnh xem qua một lần, ông ta bảo nếu từ góc độ của phong thủy học thì viện dưỡng lão có 'phạm phải điều cấm kị."

Lôi Dung nhớ lại lời Tu Thúc nói trong buổi họp hồi sáng, "Có phải ông ta đã nhắc đến một cuốn sách tên là Trạch phổ thông ngôn, trong ấy có ghi chép là cành nghiêng hướng của, khóc lóc tang hồn; cửa đối cây, ho hắng bầm bệnh không?"

"Đúng đấy, lúc ông ta được phóng viên của tòa báo chúng em phỏng vấn, đã nói như thế."

"Nhưng mà, câu nói đó rốt cuộc có nghĩa là gì?"

"Lúc được phỏng vấn, Tu Thúc đã nói những lời cố ra vẻ huyền bí, làm cho phóng viên cũng u mê mờ mịt cả lên, xong việc viết lại thành bản thảo đem cho tổng biên tập xem, vừa

xem đã bị gạch bỏ, cậu phóng viên ấy hết cách, lại đi phỏng vấn tiểu Quách tiên sinh Từ Nhiễm, Từ Nhiễm giải thích đơn giản dễ hiểu, cô ấy nói, nói trắng ra thì ý nghĩa của câu nói ấy là người xưa không chủ trương trồng trọt cây to trong sân nhà, vì cây cối cao lớn thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc lấy ánh sáng, khiến trong nhà âm u ẩm thấp, lại còn ảnh hưởng đến việc thông gió, bất lợi cho việc bài khí thải và vi khuẩn gây bệnh, nhất là khi trong nhà có người mắc phải bệnh tật về hô hấp hoặc bệnh truyền nhiễm, thế thì không những gây hại mà còn không mang lại tí lợi gì cho sự hồi phục của người mắc bệnh, hơn nữa cũng sẽ tạo thành mối nguy hại cho những người cư ngụ khác. Ngoài ra, cây cối càng cao lớn, thì rễ cây càng vươn dài hơn, rất có thể sẽ phá hoại móng nhà, gây ra nguy cơ ngã đổ tiềm ẩn cho nhà cửa."

Lôi Dung nghe mà gật đầu lia lịa, "Nói thế thì quả thực là có lý."

"Cơ mà sau khi Tu Thúc biết được, thì giận sôi lên, vốn dĩ đại Quách tiên sinh với tiểu Quách tiên sinh đã không hợp nhau, huống hồ phen này Từ Nhiễm còn đóng vai người giải mã ảo thuật nữa, làm Tu Thúc tức đến nỗi phun lời ra, rằng sớm muộn gì cũng sẽ cho Từ Nhiễm biết tay."

Lôi Dung bất giác nhoẻn cười, "Nghe bảo Phong Chi Thự này là do Trần Nhất Tân xây dựng cho Triệu Hồng Pha, có thật vậy không?"

"Không sai, nhiều năm trước, Trần Nhất Tân là tên lừa đảo và gian thương nức tiếng của tỉnh lỵ, đã cấu kết với bọn tham quan làm nhiều việc xấu, những năm gần đây nhà nước triển

khai chống tham nhũng với khí thế lớn mạnh, thì hắn bỗng nhảy vào công ty của Triệu Hồng Pha, hạ thấp thân thế xuống, bặt vô âm tín, không biết làm sao dần dà lại lên như diều gặp gió, mạnh mẽ như xưa... Sau khi nghe nói Triệu Hồng Pha có ý muốn lui khỏi giang hồ về ở ẩn, hắn chủ động đứng ra dẫn đầu xây dựng Phong Chi Thự, còn tự móc hầu bao ra gánh vác chi phí xây dựng, đồ gia dụng và vật dụng trang trí đều do hắn đích thân chọn mua, bảo là muốn báo đáp ân tình của Triệu Hồng Pha, cuối cùng hắn 'báo đáp triệt để thật đấy, cưu chiếm thước sào, nuốt luôn cả công ty của người ta."

"Đồ gia dụng và vật dụng trang trí..." Lôi Dung nói chậm rãi, "Bức tranh sơn dầu khổ to treo trong sảnh khách dưới lầu, cũng do Trần Nhất Tân đặc biệt lựa chọn cho Triệu Hồng Pha hay sao?"

Tô Tô khẽ lắc đầu với vẻ không biết gì, "Bức tranh đó, sao thế?"

Lôi Dung định lên tiếng, chợt phát hiện ra có một người đang đứng trong đình nghỉ mát trên ngọn giả sơn phía đối diện, đang nhìn sang phía bên này, ánh mắt hắn thẳng đăm đăm, khiến Lôi Dung có chút hoang mang, nhưng nhìn kỹ lại thì, thật ra nơi hắn đang nhìn sang là gian phòng ở tầng trên của mình - căn thư phòng mà Triệu Hồng Pha đã bỏ mạng.

"Chị nghĩ, chị phải tìm người này để nói chuyện." Lôi Dung lẩm bẩm.

4

Câu hỏi thứ ba: Thứ gì trong Phong Chi Thụ đã khiến Triệu Hồng Pha xuất hiện ảo giác, sau đó phát điên?

Cô ta đi đến phía dưới ngọn giả sơn, ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua đình nghỉ mát, lão Ngô quản gia trông thấy cô ta, chậm rãi bước xuống men theo bậc đá, nhưng lại chẳng bước sang con đường nhỏ trải sỏi, mà rẽ ngoặt sang trái, rẽ vào trong một hốc núi chật chội.

Cô ta cũng bước vào hốc núi.

"Sao rồi?" Lão Ngô hạ thấp giọng hỏi, "Đã lấy được món đồ chưa?"

Cô ta khẽ lắc đầu.

"Hắn chê số tiền ta đưa ra không đủ ư?"

"Không phải, lẽ ra tôi đã liên hệ với hắn ổn thỏa, chiều hôm qua sẽ sang đấy để lấy món đồ, nhưng đến lúc tôi đến văn phòng của hắn, thì phát hiện không có một ai, cửa ngăn kéo và két an toàn đều mở toang, giấy tờ và tài liệu đều đã bị lấy đi hết, chỉ còn một chiếc cốc thủy tinh bị đập vỡ tan dưới sàn, tôi sợ hãi tột độ, vội vã bỏ chạy khỏi đấy..."

Mây đen lập tức sa sầm trên mặt lão Ngô.

“Xin lỗi.. tôi đã dốc hết sức rồi.” Nói xong, cô ta từ từ lui ra khỏi hốc núi.

“Không, cô vẫn chưa dốc hết sức.” Lão Ngô nói với giọng điệu lạnh lẽo, “Những gì cô nợ ông ấy, cả đời này trả không hết đâu!”

Cô ta khẽ cắn nhẹ môi dưới, dường như muốn nuốt một lời gì đó xuống, nhưng rốt cuộc vẫn nói ra, “Tôi còn phải trả như thể nào nữa?! Không sai, nếu không phải nhờ lão ấy, có lẽ tôi vẫn đang làm y tá trong bệnh viện nhỏ ấy, nhưng sau khi gả cho lão rồi, thì lão thống trị cái nhà này, thống trị cả tôi, hệt như một con ác quỷ! Từ thể xác đến linh hồn, tôi chịu đựng đủ sự giày vò và hủy hoại từ lão rồi, lão đã mất khả năng đàn ông từ lâu, cho nên càng trở nên cư xử quá đáng với tôi, nếu không tôi cũng sẽ không bỏ chạy khỏi cái nhà này đâu... Cái hôm xảy ra chuyện, lão gọi điện cho tôi, bảo tôi tối hôm ấy sang đây, muốn tìm tôi để bàn thủ tục ly hôn và phân chia tài sản, khoảnh khắc ấy, tôi bỗng nhận ra trong lòng mình vẫn còn một chút tình nồng cuối cùng với lão, tất cả mọi thứ mà tôi đã làm trong thời gian này, chính là vì chút tình nồng cuối cùng ấy, tôi không thể làm nhiều hơn được nữa!”

Lão Ngô trừng mắt nhìn cô ta, “Dù lúc còn sống ông ấy có như thể nào đi nữa, nhưng ông ấy đã bị giết hại tàn nhẫn đến thế, chẳng lẽ cô chẳng có đến một tí xíu...”

“Chỉ có ông...” Cô ta cũng trợn mắt trừng trừng/ “Chỉ có ông mới cho rằng lão đã bị Trần Nhất Tân giết hại thôi, còn ai nữa? Còn ai nhận định như ông nữa? Cảnh sát ở ngay hiện trường, căn phòng kín, cửa và cửa sổ đóng chặt, ngoài tự sát ra thì

không còn cách giải thích nào khác. Lão Ngô, ông làm ơn đừng mang kiến giải của mình ra áp đặt cho người khác, bao gồm cả thứ mà ông bảo tôi đi tìm tên thám tử tư ấy để thu mua lại, có lẽ vốn dĩ nó không hề tồn tại…"

Lão Ngô ngắt lời, "Nếu món đồ ấy không tồn tại, thế thì vì sao tên thám tử tư ấy âm thầm ra đi không một lời từ biệt, thậm chí có thể đã bị bắt cóc hay giết hại rồi?!"

"Tất cả mọi chuyện này, toàn bộ đều là suy nghĩ chủ quan, là phỏng đoán của ông mà thôi, có lẽ do tên thám tử tư ấy đã chuyển nhà, có thể do gặp vấn đề tài chính nên đã bỏ trốn mất, có lẽ do anh ta đã bị các đối tượng điều tra khác truy sát!" Cô ta giương hai tay lên trời, "Lão Ngô, ông buông tha cho tôi, được không? Ông là vệ binh của bố Triệu Hồng Pha, đã một lòng tận tâm chăm sóc hai đời cha con lão, nhưng tôi có tự do của tôi, tôi không thể, cũng không muốn bị tùy táng theo Triệu Hồng Pha!"

Nói xong, cô ta quay người định bước ra khỏi hốc núi, một tiếng thở dài nặng nề của lão Ngô, lại khiến cô ta dừng bước.

Cô ta đứng trước cửa hốc, nhìn lên ánh sáng và bóng tối bị đá tảng bổ làm đôi trên đỉnh đầu mình, rất lâu sau, mới chậm rãi nói, "Tôi có thể hứa với ông, giả sử tôi phát hiện ra bằng chứng Trần Nhất Tân giết hại Triệu Hồng Pha, nhất định chính tay tôi sẽ giết chết hắn!"

Nói xong, cô ta vội vàng đi ra.

Lão Ngô bắt tréo tay vào nhau, nán lại trong hốc núi thêm một lúc, sau đó đi ra với vẻ thẫn thờ, men theo con đường nhỏ trải sỏi đi về phía trước, chợt nhận ra vị đại Quách tiên sinh đến

từ Bắc Kinh đang đứng ngắm hoa trên đài hoa, lão muốn tránh đi, nhưng đã quá muộn, cô gái họ Lôi mỉm cười gật đầu về phía lão, “Chào ông.”

Lão bước về phía ấy một cách rất miễn cưỡng.

“Có thể nhận thấy, đài hoa này đã không có ai chăm nom một thời gian rồi, có rất nhiều loài hoa cỏ quý giá đã héo úa, nhưng vẫn có thể tưởng tượng thấy vẻ sum sê như đã từng.” Lôi Dung cười nói, “Căn biệt thự lớn như thể mà chỉ có ông và một bà phụ bếp, e là trông nom không xuể nhỉ.”

“Với tư cách một quản gia, điều quan trọng không phải là làm gì, mà là lựa chọn gì để làm.” Câu trả lời của lão Ngô, trong sự khiêm nhường mà lại mang chút cao ngạo, “Chắc hẳn cô cũng biết, nửa năm trở lại đây, ngôi biệt thự này đã xảy ra rất nhiều chuyện, người còn lo không nổi, sao mà lo được hoa với cỏ...”

“Thật ra tôi có chút không hiểu lắm.” Lôi Dung nhìn ông nói, “Ông là viên quản gia của đời chủ nhân trước đó cơ mà, vì sao Trần tổng còn muốn giữ ông lại?”

“Nếu cô đã thay đổi nhà ở thì sẽ biết, đối xử với các món đồ gia dụng do gia đình trước đó để lại, người chủ mới lúc nào cũng sẽ xem như gân gà[53E], giữ lại hay ruồng bỏ, cần có một thời gian để quyết định.”

“Tôi lại không cảm thấy ông giống như đồ gia dụng, nếu để tôi lấy ví dụ, thì tôi nghiêng về ví von ông như một hung linh sống.”

Lời này vừa dứt, trong mắt lão Ngô, hai ánh nhìn hung ác rọi "xẹt" ra!

Tuy nhiên mặt Lôi Dung chẳng biến sắc, khóe miệng xếch lên như thể đã chuẩn bị từ lâu cho phản ứng của lão, điều này trái lại khiến lão Ngô dần điềm tĩnh lại, "Cô Lôi, e là cô đã quá chuyên chú trên kỹ năng chuyên ngành, mà phớt lờ đi phép lễ độ cơ bản, nhất là đối với một người già tuổi đã qua lục tuần như tôi đây."

"Vậy ư? Tôi lại cảm thấy phép ví von của tôi vừa vặn chính xác." Lôi Dung vẫn giữ âm tiết không nhanh không chậm, "Một vị quản gia trung thành tuyệt đối, trông giữ đợi chờ trong một ngôi biệt thự mà người chủ quá cố đã chết oan uổng, ôm cả một bồ thù hận trong lòng, một lòng phải giết chết tên chủ nhân mới, để trả thù cho người chủ quá cố... một con người như thể, chỉ e là còn đáng sợ hơn cả hung linh thật sự đấy chứ?"

"Cô Lôi, tôi là một người tuân thủ pháp luật, an phận thủ thường, cô bảo là tôi muốn giết chết Trần tổng, những lời như thể không thể nói bừa được đâu, tôi nghĩ cô không cần tôi phải nhắc, phỉ báng người khác là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đấy!"

"Được thôi, coi như tôi nhìn nhầm vậy." Lôi Dung nói, "Tôi vốn tưởng rằng, là người theo Triệu tổng nhiều năm, ông sẽ không mở mắt ra nhìn chủ nhân bị giết hại mà không trả thù cho ông ấy."

Lão Ngô ngây người ra một thoáng, sau đó từ tốn nói, "Có lẽ thông tin mà cô nghe bên lề có sai sót rồi, sau khi Triệu tổng

đóng cửa sổ, khóa cửa thư phòng của mình lại, ông ấy đã tự sát bằng dao."

Lôi Dung không nén nổi mà bật cười.

"Cô cười cái gì?" Lão Ngô nheo hai mắt lại.

"Tôi cười kỹ năng diễn xuất của ông chưa đủ tốt, đến cả tôi mà cũng không lừa nổi, làm sao mà có thể lừa được Trần Nhất Tân, thật ra cả hai người các ông đều biết tỏng trong bụng lẫn nhau rồi, mà người ngoài cuộc thì lại càng nhận ra rõ rệt hơn nữa. Lấy ngay cái chết của Triệu tổng ra nói, tôi cũng chẳng đi dạo nhiều trong biệt thự, mà vẫn nhận ra mục đích ban đầu khi Trần Nhất Tân xây dựng nên ngôi biệt thự này, chính là nhằm đẩy Triệu tổng vào chỗ chết."

Trong thoáng chốc lão Ngô trơ ra, "Cô... cô nhận ra từ chỗ nào?"

"Đừng quên tôi là đại Quách tiên sinh." Lôi Dung nói với thần sắc thản nhiên như không, "Ngôi biệt thự này trông có vẻ thoải mái cao quý, nhưng từng góc đều mang đầy sát khí, hơn nữa, thứ sát khí này không phải được tạo thành từ hình thế địa lý, mà là do người xây dựng cố tình tạo ra, chẳng nói đâu xa, ngay bức tranh sơn dầu treo trong sảnh khách tầng một, chính là bằng chứng rõ ràng."

"Bức tranh ấy bị làm sao?" Lão Ngô ngờ vực không hiểu.

"Bức tranh ấy do Trần Nhất Tân lựa chọn đồng thời treo lên bức tường chính giữa sảnh khách cho Triệu tổng, đúng không?"

"Đúng thế."

"Ông biết bức tranh ấy tên là gì không?"

Lão Ngô khẽ lắc đầu, “Lúc ấy Trần tổng giới thiệu với Triệu tổng, bảo đấy là một bức tranh phong cảnh được vẽ bởi một hoạ sĩ không nổi tiếng của châu Âu, chúng tôi thì chẳng mấy hiểu biết gì về nghệ thuật...”

Lôi Dung rút điện thoại ra, đã tìm kiếm ra bức tranh ấy rất nhanh, rồi trưng ra cho lão Ngô xem, “Là bức tranh này phải không? Ừm, tác giả của nó chẳng phải là họa sĩ không nổi tiếng của châu Âu, mà chính là đại danh họa Cézanne thuộc trường phái hậu ấn tượng danh tiếng lẫy lừng, hơn nữa tên của bức tranh cũng thú vị khác thường.” Ngón tay cô vuốt lên trên, tên của bức tranh sơn dầu bèn hiển thị ra...

“Ngôi nhà của người chết treo"!

Ngay tức khắc gương mặt lão Ngô phình đỏ lên, trong mắt cơ hồ muốn tóe ra ánh lửa, “Tên khốn Trần Nhất Tân này!”

“Nói từ góc độ phong thủy học, sảnh khách chính là gương mặt của con người, bức tường chính của sảnh khách tựa như ấn đường trên mặt, ấn đường tái xanh đã cho thấy rõ người ấy có sức khỏe không tốt, huống hồ treo một bức hung họa lên trên đấy.” Lôi Dung nói, “Mục đích mà Trần Nhất Tân xây dựng ngôi biệt thự này, chính là muốn khắc chết Triệu Hồng Pha, điểm này không cần nghi ngờ gì nữa.”

Lão Ngô ngẩng phắt dậy, “Tôi mạo muội hỏi một câu, rốt cuộc cô là ai?”

Lần này, chữ “cô” được nói ra không còn khách sáo như lúc nãy nữa, mà mang một sự kính nể chân thành.

“Tôi là một người bạn của Triệu tổng” Lôi Dung hạ thấp giọng nói, “Tôi đến đây, chính là để điều tra nguyên nhân cái

chết kỳ lạ của ông ấy."

Lão Ngô thở dài một hơi, mời Lôi Dung ngồi xuống chiếc ghế trên đài hoa, sau đó ông ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt day dứt trên những hoa cỏ điêu tàn từ lâu, rồi lẩm bẩm, "Hoang cả, hoang cả rồi, nơi đây ngày trước có một thợ làm vườn chuyên chăm sóc, về sau Hồng Pha hóa điên hoá rồ, từ sáng tới tối cứ như bị ma ám vậy, thợ làm vườn cũng như rất nhiều người hầu khác, đều đã bỏ đi, nên vườn hoa này cũng mảnh còn mảnh mất, sau này nữa thì... tôi đã chăm sóc hai đời cha con họ, vốn cứ tưởng bộ xương già này còn phục vụ được Hồng Pha thêm ít thời gian nữa, ai ngờ cái nhà này tan vỡ nhanh đến thế, có câu '*Một sói vào nhà, cả nhà trống vơ*', nhưng hồi ấy, ai mà nhận ra Trần Nhất Tân là một con lang sói đâu chứ!"

"Lão Ngô, giờ không phải lúc để đau buồn, điều tôi muốn hỏi là, buổi tối hôm Triệu tổng bị giết hại, rốt cuộc ông đã nhìn thấy những gì?"

"Lúc ấy tôi không có mặt tại đó."

"Ơ?"

"Cũng chính điều này làm tôi đau khổ nhất, hôm ấy Hồng Pha đã lên lầu trước, bảo Trần Nhất Tân mười phút sau lên thư phòng để tìm ông ấy, mười phút đã trôi qua, mà Trần Nhất Tân vẫn chẳng hề động đậy, tôi khẽ hắng giọng, nhắc hắn đã đến lúc phải đi lên lầu, hắn đi lên trên mà rất không cam lòng, lúc này, tôi nhận ra thức ăn trên bàn không nhiều nữa, ước chừng Hồng Pha phải nói rất lâu với Trần Nhất Tân, không thể để các vị khách khác bị tẻ nhạt, thế là tôi bèn vào bếp, sắp xếp cho bà phụ bếp làm thêm vài món nữa, lúc này mới nghe thấy một tiếng

thét trên lầu, sau đó tiếng đấm đá, chửi rủa, la hét vọng lại, tôi vội vã chạy lên, khi đến trước cửa thư phòng, thì trông thấy Triệu Lân Chi quỳ bên Hồng Pha, một con dao trên ngực Hồng Pha, ông ấy nằm trong vũng máu, cơ thể vẫn đang co giật...” Nói đoạn, lão Ngô bụm mặt lại, vai lão run lên khe khẽ, “Giả sử lúc vụ án xảy ra tôi có mặt tại đó, có lẽ đã có thể tóm được tên hung thủ mưu sát ông ấy ngay tại chỗ, dù có ra sao tôi cũng không thể tin được là ông ấy đã tự sát, dù có ra sao cũng không thể!”

Kiêu hãnh vì luôn là người tôi tớ trung thành nhất của cha con Triệu Hồng Pha, nhưng lại rơi vào tự dằn vặt sâu sắc vì đã không chứng kiến tận mắt toàn bộ quá trình của vụ án lúc nó xảy ra, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà trong cuộc điều tra của cảnh sát, Ngô quản gia đã vô cùng “đau thương đối với cái chết của ông chủ, nhưng trước sau lão không hề đưa ra bất cứ đánh giá và suy đoán nào” mà Lưu Tiệp đã nói đến chăng.

“Nhưng trong cuộc điều tra của cảnh sát, quả thực đã không phát hiện ra khả năng cái chết của Triệu tổng có ‘nguyên nhân bên ngoài’, dẫu sao thì cửa và cửa sổ đã đóng chặt...” Lôi Dung nhìn gương mặt gầy nhăn nheo của lão Ngô, nói vẻ thăm dò, “Ông không cần phải ủ rũ và đau buồn, bằng một chút thiên ý, tôi cho rằng khi một người không tìm ra người mình cần tìm trong nhà, thì có thể thử chờ đợi người đó trên đường về nhà của anh ta.”

“Ý cô là.” Chợt lão Ngô bừng tỉnh ra, “Tìm thử xem nguyên nhân vì sao từ khi dọn đến ngôi biệt thự này, Triệu Hồng Pha dần trở nên phát điên?

Lôi Dung khẽ gật đầu, “Tôi tin lúc ban đầu Trần Nhất Tân không hề có ý định trực tiếp giết hại Triệu tổng, nếu không thì hắn chẳng cần phải bỏ nhiều mưu chước vào ngôi nhà này đến thế, vì vậy ông thử nghĩ xem, sau khi Triệu tổng dọn vào đây ở, đã có những sự thay đổi nào về mặt ăn, mặc, đi, ở, khiến ông ấy dần dà xuất hiện các tình trạng không bình thường về tâm thần, nói từ bản chất thì, tất cả các chứng tật về mặt tâm lý đều do nhân tố vật lý tác động hoặc dẫn đến, nói cách khác, một bức tranh tuyệt không thể dồn một người phát điên được, chắc chắn trong đó còn có những thủ đoạn khủng khiếp và không thể nắm bắt, hơn nữa, những thủ đoạn này rất có thể vẫn đang ẩn giấu trong Phong Chi Thự, nếu chúng ta có thể phát hiện ra trong ấy có phần nào liên quan đến Trần Nhất Tân, thì cảnh sát nhất định sẽ niêm phong điều tra ngôi biệt thự này lần nữa, xem xét thẩm tra nguyên nhân cái chết của Triệu tổng và các nhân viên vệ sinh lần nữa, e rằng đây mới là điều mà Trần Nhất Tân sợ hãi nhất và không mong muốn nhất. Tôi tin rằng, sở dĩ Trần Nhất Tân nôn nóng mua lại căn biệt thự này rồi tiến hành cải tạo tu sửa như thể, tuyệt nhiên chẳng phải vì có mối yêu thích đặc biệt gì với hung trạch, mà là vì mong muốn tiêu hủy bằng chứng phạm tội của mình.”

Lão Ngô vừa gật đầu, vừa lẩm bẩm, “Ăn, ở, mặc, đi... đều bình thường, tôi nghĩ thử xem, khoảng gần nửa năm trước khi dọn vào ở, Trần Nhất Tân xúi Hồng Pha học thuật dưỡng sinh đạo gia gì đó, Nếu muốn bất tử, trong ruột không cặn, ngày nào cũng chỉ ăn món chay, uống trà tẩy ruột, tắm sáng trưa tối, bảo là ‘Sạch cả người, nhẹ cả người’ gì đó, sau đó mặc trang phục

rộng rãi đi vòng vòng trong phòng, cô xem qua phim truyền hình Đại Minh Vương triều 1566 chưa, ông ấy giống y như hoàng đế Gia Tĩnh trong phim vậy..."

"Trà tẩy ruột là cái gì?" Lôi Dung hỏi.

"Là quyết minh tử, nhân mè, đại hoàng gì đấy trộn lẫn với nhau để pha trà, trước đây Hồng Pha có hơi táo bón, uống trà đấy xong thì trút ra tần tật sảng khoái, tinh thần cũng tốt hơn trong một thời gian, nhưng cũng buộc phải tiêu chảy miết, chắc chắn là tổn thương nguyên khí, nhưng nếu không uống, thì táo bón lại nghiêm trọng, vì vậy càng ngày ông ấy càng lệ thuộc vào thứ trà này."

Lôi Dung khẽ gật đầu, "Sử dụng thuốc xổ trong thời gian dài, thì sự co bóp đường ruột sẽ hình thành ỷ lại thuốc, thế thì, nguyên liệu của trà tẩy ruột từ đâu mà ra? Có phải do Trần Nhất Tân bốc xong rồi tặng cho Triệu tổng?"

"Không phải." Lão Ngô khẽ lắc đầu, "Đều do tôi dựa trên phương thuốc mà lão Trần cho, ra tiệm thuốc bốc về pha với nước cho Hồng Pha uống, có phải ba thứ này kết hợp với nhau thì sẽ là thuốc độc mãn tính không?"

"Đâu có ảo diệu đến thế, vấn đề không nằm trong vị trà tẩy ruột này." Lôi Dung khẽ suy nghĩ rồi nói, "Ngoài Triệu tổng ra, những người còn lại dọn vào đây ở có cảm giác không khỏe không?"

"Có." Lão Ngô nói, "Hồi mới vừa dọn vào, chúng tôi đều rất hay bị dị ứng, động một chút là trên người sẽ nổi mẩn đỏ, mũi thì ngưa ngứa, không ngừng hắt hơi, hơn nữa cổ họng dễ sưng đau, chẳng mấy hôm đã uống hết mấy viên ngưu hoàng thượng

thanh hoàn, dù gì thì Triệu tổng cũng xuất thân từ nghề kiến trúc, ông ấy rành nghề, bảo là căn nhà này trong lúc xây dựng đã sử dụng quá nhiều vật liệu đá quý giá, có các chất mang tính phóng xạ và khí ra-đon gì đấy, cần một thời gian mới có thể bay hơi sạch sẽ, vì cớ này mà Trần Nhất Tân còn tới để xin lỗi, bảo là chỉ lo cân nhắc về xa hoa mà bỏ lỡ mất chuyện bảo vệ môi trường, Triệu tổng bảo hắn vừa mới bước vào ngành bất động sản không lâu, vì vậy cũng không trách hắn."

"Triệu chứng xuất hiện ảo giác tương tự như dạng của Triệu tổng, những người khác có bị không?" Lôi Dung hỏi.

Lão Ngô suy nghĩ một thoáng, sau đó khẽ lắc đầu.

"Bởi vậy, chung quy vấn đề vẫn xảy ra trong cuộc sống sinh hoạt thường ngày của Triệu tổng" Lôi Dung nói, "Ông ấy ở trong căn phòng nào?"

"Chẳng phải thư phòng của ông ấy là gian phòng hướng nam ở đầu mút tận cùng phía tây trên tầng ba sao? Kế bên chính là phòng sinh hoạt của Hồng Pha, một căn phòng suite rất lớn, có một cánh cửa nối thông căn phòng suite này với thư phòng."

Lôi Dung sửng sốt, vì khi giới thiệu tình tiết vụ án, Lưu Tiệp đã không nói rằng thư phòng còn có một cánh cửa nối thông với căn phòng suit kề bên. Bởi thế trong lúc cô xem xét bản vẽ mặt phẳng của Phong Chi Thự, cũng chẳng để ý đến điểm này.

"Thế thì, buổi tối hôm ông Triệu bị giết hại, cánh của nối thông với căn phòng suite ấy có mở ra không?"

"Không thể, chắc chắn không thể, buổi tối hôm ấy, cánh của ấy đã bị khóa trái từ bên phía thư phòng, khóa chắc chắn cẩn

mật, căn bản là không mở ra được."

"Được rồi, chốc nữa tôi lên lầu ba xem thử." Lôi Dung đứng dậy, rồi đột ngột quay đầu lại, "Phải rồi, tôi vẫn phải hỏi lại câu hỏi lúc nãy, tôi tin rằng chắc chắn Trần Nhất Tân biết được trong lòng ông mang đầy thù hận với hắn, vì sao hắn còn mời ông trở về đây?"

"Chỉ là diễn kịch cho người ngoài xem thôi." Lão Ngô nói, "Hồng Pha chết rồi, có lời đồn thổi cho rằng do Trần Nhất Tân gây ra, về sau lại có sáu công nhân vệ sinh đặc chủng bị giết hại trong Phong Chi Thự mà không biết vì sao, giới kinh doanh địa ốc lại lan truyền tin đồn là hiện tại Địa ốc Viên Mãn đang tích trữ hung trạch với số lượng lớn, sau khi tẩy trắng thì bán ra với mức giá cao, những điều này đều vô cùng bất lợi đối với thanh danh và việc làm ăn của Trần Nhất Tân. Hắn mời tôi về đây là để chứng tỏ rằng hắn có 'lòng dạ thẳng thắn, không liên quan gì đến cái chết của Hồng Pha; trước khi trùng tu lại ngôi biệt thự, hắn đã triệu tập người thân bạn bè đến dự một buổi lễ truy điệu, đây cũng là điều kiện mà vợ của Hồng Pha là Đồng Lệ đưa ra khi bán biệt thự cho Trần Nhất Tân, hắn thừa cơ mời phóng viên báo tỉnh đến, mượn 'lễ truy điệu để tiếp tục diễn xuất đóng vai người tốt, chung quy là hắn vừa muốn làm điếm, lại vừa muốn lập đền thờ."

"Con người này quả tâm kế đa đoan." Lôi Dung nhoẻn cười, "Phải rồi, ban nãy ông bảo là ngoài Triệu tổng ra, cả nhà không còn ai khác thể hiện triệu chứng bệnh về mặt tâm thần, e là điều này không đúng đâu, tôi thấy cậu Triệu Lân Chi đã không mấy bình thường rồi."

“Cái đấy là do nó chơi thuốc!” Gương mặt lão Ngô tràn đầy vẻ khinh rẻ và coi thường, “Hồng Pha nhận cái món phá nhà phá cửa ấy về làm con nuôi, thật sự cũng là gia môn bất hạnh, từ nhỏ nó đã là thằng phế thải rồi, lên trung học thì học được trò chơi thuốc, về sau bố nó ép nó dọn vào Phong Chi Thự, định giúp nó cai đứt cơn nghiện đi, thằng nhãi ấy nhịn đến nỗi như bị trăm vuốt cào lòng, không biết đã đi đường gì, mà có được ma túy, ngày nào cũng trốn trong căn phòng nhỏ của mình để hút, một hôm nọ bị Hồng Pha phát hiện ra, ông ấy định đánh nó, nên nó đã bỏ chạy, mãi đến khi Hồng Pha ra khỏi viện điều dưỡng, nó mới về nhà, quỳ xuống sàn, nước mắt nước mũi ngắn dài nhận lỗi với người bố già, lúc ấy trong ngôi biệt thự này ngoài tôi và một bà nấu bếp, một cô giúp việc ra, thì chẳng còn ai khác nữa, Hồng Pha nhìn ngôi nhà lớn trống toang hoang như thể, suốt ngày than ngắn thở dài, thấy Triệu Lân Chi về thì vui mừng lắm, cái hồi trước khi bị giết hại, hai người thường xuyên bên nhau tán gẫu, tuy tôi không tin thằng vô lại ấy có thể cải tà quy chính, nhưng chỉ cần Hồng Pha thấy ổn, thì tôi cũng chẳng nhẫn tâm nhiều lời thêm nữa...

“Thế...” Lôi Dung hỏi với vẻ cẩn thận dè dặt, “Theo ông thì, Triệu Lân Chi có khả năng bắt tay với Trần Nhất Tân để mưu hại bố nuôi của mình hay không?”

“Một con cá lớn, lúc còn quẫy đạp trong nước, thì không ai dám lại gần nó cả, nhưng một khi nó bị câu lên bờ, bị nấu chín, rồi bị bưng lên bàn ăn, thì lại mỗi người một đũa...”

Lôi Dung thoáng gật đầu, cáo từ với lão Ngô, rời khỏi đài hoa, rồi bắt đầu dạo bước mà chẳng có mục đích gì.

Mới vừa nãy thôi, cô đứng bên cửa sổ phòng ngủ, trông thấy lão Ngô quản gia đứng trong đình nghỉ mát trên ngọn giả sơn phía đối diện mà trông sang phía thư phòng ở tầng dưới mà Triệu Hồng Pha bỏ mạng, bèn quyết định xuống dưới lầu đi tìm ông để nói chuyện, ai ngờ lúc sắp đến gần ngọn giả sơn, bỗng cô phát hiện có thêm một người phụ nữ xinh đẹp ăn bận rất thời trang ở trước mặt, đang trông trái nhìn phải, dường như đề phòng xem có ai theo dõi không. Lôi Dung vội nấp sang một bên, chờ mãi đến lúc cô ta và lão Ngô đi vào trong hốc núi, mới rón rén đi sang đấy, nghe lén được cuộc đối thoại của họ. Qua đó, có thể biết rằng, người phụ nữ ấy có lẽ chính là Đồng Lệ, dường như lão Ngô đang bảo cô ta đi mua vật gì đó của thám tử tư, nhưng thất bại... Mà niềm hận thù tận xương tủy trong lời nói của lão Ngô đối với Trần Nhất Tân, cũng khiến cho Lôi Dung quyết định, bằng việc lấy bức tranh sơn dầu ấy làm chỗ xen vào, trực tiếp ngửa bài với lão quản gia này, biết đâu có thể thu được nhiều thông tin hơn.

Sau một hồi trò chuyện, như thể thúc xe vào trong sương, chẳng những không hóa giải được mối nghi hoặc, trái lại còn lún sâu vào nhiều nghi hoặc hơn nữa.

Ngước mắt lên nhìn, trước mặt là cánh cửa rào ở đầu mút phía nam của cả vườn hoa, đẩy cửa ra sẽ nhìn thấy vách núi cao cao phía sau hòn đảo nhỏ này cùng với nước sông bên dưới vách núi, có lẽ do bờ sông nhô ra phía đối diện hình thành nên một góc nhọn, nên nước sông chảy xiết vô cùng.

Còn nữa, cái thùng màu trắng khổng lồ trên vách núi nọ.

Lúc nãy Tô Tô bảo, cái thùng này là hệ thống bơm nước giúp dẫn suối nước nóng trên hòn đảo nhỏ vào trong nhà, tuy nhiên, câu nói còn lại còn đáng lưu tâm hơn nữa...

"Tiểu Quách tiên sinh Từ Nhiễm đã rơi xuống chính từ vách núi ấy đấy."

Lôi Dung đi vòng quanh chiếc thùng màu trắng, do tiếng nước chảy bên dưới vách núi ồn quá sức, cô không thể không dán tai lên thân thùng mát lạnh, mới nghe thấy được tiếng "ùng ùng ùng" vang vọng từ bên trong. Cô khẽ nhìn ổ khóa trên cánh cửa thùng, nhất là phần mắt khóa, trông mắt khóa hơi chút gỉ sét, nhưng không hề nghiêm trọng, chứng tỏ hệ thống bơm nước bên trong thùng thao tác bình thường, chỉ cần cách một khoảng thời gian bảo trì một chút là được.

Cô nhích qua bên vách núi với vẻ cẩn thận dè dặt, nhìn xuống dưới, chỉ thấy một vùng cỏ cây rậm rạp dày đặc trên bãi cỏ cách mười mấy mét phía dưới, nếu quan sát chăm chú kỹ lưỡng thêm nữa, có thể phát hiện một ngọn cây nhỏ mọc ngang ra từ lưng chừng núi bị gãy đôi ngay ở giữa, khi trước, lúc Từ Nhiễm rơi xuống chỗ này, chính nhờ bị ngọn cây nhỏ ấy cản lấy một phát, nên mới thoát khỏi cái chết đấy nhỉ...

Có lẽ do vách núi quá gần bờ sông, cỏ dại trên ấy đều trở nên sáng bóng vô cùng nhờ có hơi ẩm vờn quanh, đột nhiên giày của Lôi Dung nghiêng một cái, cả người cô đột ngột trượt xuống khỏi vách núi!

5

Câu hỏi thứ tư: Khoảnh khắc mà Triệu Hồng Pha bị giết hại, Trần Nhất Tân chạy sang căn phòng suite kế bên thư phòng để làm gì?

Cô còn chưa bật ra được tiếng kêu, một bàn tay đã nắm chặt cổ tay cô, khẽ vận sức một cái, đã lôi được cô lên.

Mặc dù vẫn chưa hết hoảng hồn, nhưng biểu cảm của Lôi Dung vẫn điềm tĩnh chẳng dậy chút sóng gió, mỉm cười nói với người đã cứu mình là La Khiêm, "Cảm ơn nhé, trông anh gầy thế, không ngờ sức lực lại lớn đến vậy."

"Cái này gọi là sức trâu bò." La Khiêm cười hề hề nói, "Chị chạy ra đây làm gì thế? Phát hiện ra... manh mối gì rồi à?"

Lôi Dung lắc đầu khe khẽ, đến tận lúc này, cô vẫn chưa biết chắc rốt cuộc người trước mắt mình đóng vai gì trong toàn bộ sự việc, nhưng dường như La Khiêm sốt sắng muốn bộc bạch bản thân, gã hạ thấp giọng xuống nói, "Sĩ quan Lôi, chị cứ yên tâm, tôi tuyệt đối đứng về phía nhà nước, đừng trông tôi yên trước ngựa sau cho Trần Nhất Tân thế, thực ra tôi căm ghét hắn tận xương tủy, chỉ mong sao hắn xong đời sớm, nói thế này đi, giả sử lúc nãy người suýt trượt ngã khỏi vách núi là hắn, tôi sẽ

không chần chừ gì đẩy thêm một nhát! Vì vậy, trong lúc điều tra có điều gì chị cần dùng đến tôi, thì cứ lên tiếng nhé."

Lôi Dung gật gật đầu, "Tôi nghe nói, trong bữa tiệc tối hôm Triệu Hồng Pha xảy ra chuyện, Trần Nhất Tân từng quở trách anh trước mặt mọi người? Chuyện ấy là thế nào?"

"Cái tên khốn kiếp đó!" La Khiêm tức giận nói, "Rõ ràng chiến lược hung trạch' là do hắn đề ra, mà cứ phải gán lên người tôi!"

"Rốt cuộc Chiến lược hung trạch là gì?"

"Đầu năm nay, trong một cuộc họp nội bộ của lãnh đạo cấp cao công ty, Trần Nhất Tân đã đề xuất một ý tưởng, hắn bảo giá mua vào của hung trạch đều rất thấp, mà một căn hộ có phải là hung trạch hay không, thì điều cốt yếu là phải xem cục công an có lưu hồ sơ và ghi chép hay không, nói cách khác, cho dù một căn phòng đã từng xảy ra án mạng đi chăng nữa, chỉ cần không có trong ghi chép của cục công an, thì nó không phải là hung trạch. Vì vậy, công ty có thể mua vào hung trạch bằng giá thấp với số lượng lớn, sau đó hắn đi đến hệ thống công an để 'bôi trơn, lau đi mất ghi chép vụ án của những căn hung trạch này, sau đó có thể bán ra với giá bình thường, lợi nhuận trung gian rất lớn... Tôi thì cũng chẳng mang não, rào đón vài câu thôi, hắn đã để cho tôi viết bản kế hoạch, giờ thì lại tốt rồi, đẩy hết toàn bộ sự việc lên người tôi."

Lôi Dung nói, "Hiện nay tác phong kỉ luật cảnh sát làm rất nghiêm, hơn nữa lưu trữ và ghi chép của tất cả các vụ án, không những chỉ có sao lục ở đồn cảnh sát nơi xảy ra vụ việc, cục thành phố, sở tỉnh, mà còn phải ghi vào kho dữ liệu của Bộ

Công an, tôi không tin với năng lực của Trần Nhất Tân, mà hắn có thể mua chuộc cả một hệ thống công an!"

"Haiz, thật ra thử suy nghĩ, sẽ biết rằng Trần Nhất Tân đang phỉnh phờ thôi, nhưng cái miệng có thể nói cho người chết sống lại của hắn, vẫn khiến chúng ta tưởng là hắn tay mắt thấu trời thật. Bản kế hoạch vừa đưa ra, Trần Nhất Tân xét duyệt thông qua sau đó thảo mới lại thành một văn bản, rồi kêu gọi bọn môi giới thu mua hung trạch với số lượng lớn, dĩ nhiên chuyện 'tẩy trắng thì không hé nửa lời. Phen này, dân môi giới từ khắp các nhà hiệu đều tranh nhau tìm, mua hung trạch. Cần biết rằng, trong thị trường nhà đã qua sử dụng, môi giới chủ yếu ăn tiền hoa hồng, nhưng đối với kiểu nhà gân gà không dễ bán, nhưng lại chẳng phải hoàn toàn không có giá trị gì như hung trạch, nếu không thể giao dịch được trong thời gian dài, thì bên bán có khả năng sẽ lựa chọn công ty môi giới khác, trong tình huống này, để đảm bảo nguồn nhà, thường thường bên môi giới sẽ lựa chọn một phương pháp gọi là 'Vay nội bộ - tức là bên môi giới sẽ kí kết hợp đồng với công ty, vay nợ từ công ty để mua lại căn hộ với khoản lãi thấp hơn nhiều so với ngân hàng thương mại, hạn định kỳ hạn bán ra, nếu bán không ra, thì bên môi giới sẽ trở thành người vay nợ của công ty, điều này có chút giống như là mượn tiền để đánh bạc, nhưng với mức độ lớn của nhu cầu nhà qua sử dụng hiện nay, cực kỳ hiếm xảy ra tình trạng bị lỡ dở... Nhưng mà, điều làm rất nhiều người không ngờ đến là, sau khi mua hung trạch với số lượng lớn, Trần Nhất Tân không hé nửa lời về chuyện 'tẩy trắng, mà còn cưỡng ép bắt buộc các nhà hiệu thay đổi quy tắc trong ngành là

giá bán hung trạch phải bằng 70% giá bán ra của các căn hộ tương đồng, đổi thành bán ra căn cứ trên giá bán bình thường, phen này, những căn hung trạch ấy hoàn toàn không còn ai hỏi han đến, bọn môi giới đang dân tình sục sôi, tên Trần Nhất Tân ngày thường rán sành ra mỡ ấy đột nhiên hạ lệnh: thời hạn của tất cả các khoản 'vay nội bộ được kéo dài hai năm, lãi suất giảm xuống thấp hơn nữa, phen này bọn môi giới không chơi nữa, bằng như Địa ốc Viên Mãn đã tự mình trữ cả một đống nhà. Trên bữa tiệc tối hôm ấy, Trần Nhất Tân chỉ trích tôi đã gây ra lượng lớn hung trạch biến thành bất động sản để thối trong tay'. Mẹ kiếp, đấy đều là lựa chọn cửa chính bản thân hắn!"

Lôi Dung trầm ngâm suy ngẫm giây lát rồi nói, "Vậy thì, vì sao Trần Nhất Tân phải làm như thế?"

"Thẳng thắn mà nói, trong giới bàn tán xôn xao, đều chẳng đoán ra nổi tên Trần Nhất Tân giấu gì trong túi áo, thế nhưng, đuôi con chó vểnh lên cao cỡ nào, cũng ị ra phân chó, Trần Nhất Tân có thu mua hay tích trữ hung trạch đi nữa, chắc chắn cũng là để có được lợi ích khổng lồ hơn nữa."

Họ vừa trò chuyện, vừa đi về phía con đường trở về Phong Chi Thự, Lôi Dung hỏi tiếp, "Buổi tối hôm Triệu Hồng Pha qua đời, anh là một trong những người có mặt tại đó, lúc ấy anh có cảm thấy chỗ nào kỳ lạ hay không?"

"Lúc lão Triệu bị giết hại thì tôi không có mặt, lúc ấy tôi mắc tè, nên đã đi vào nhà vệ sinh, đúng lúc ấy thì nhận được cuộc gọi của một người bạn, bèn tán gẫu một lúc với anh ta ngay trong nhà vệ sinh, bỗng nghe thấy một tràng tiếng bước chân nặng nề trên lầu, còn có tiếng chửi rủa và la hét, tôi vội vã lao

thẳng lên tầng ba, liền trông thấy mọi người đều chen chúc trước cửa thư phòng của lão Triệu, nhìn vào bên trong, Triệu Hồng Pha ngã trên mặt sàn, con dao cắm trên ngực, trên sàn có một vũng máu…"

"Tôi để ý anh đã dùng từ 'bị hại', chẳng lẽ anh không cho rằng Triệu Hồng Pha đã tự sát sao?"

"Sao lại có thể như thể được? Lão Triệu không phải loại người có thể tự cho mình một nhát dao đâu! Hơn nữa lời mà ông ấy nói với Trần Nhất Tân trong bữa tiệc tối hôm ấy, rất hiển nhiên là đã nắm rõ được vì sao Trần Nhất Tân phải tích trữ hung trạch, chuẩn bị lật tẩy âm mưu của hắn, và rồi Trần Nhất Tân thẹn quá hóa giận, sau khi lên lầu thì đâm ông ấy một nhát."

"Chỉ vỏn vẹn là tích trữ hung trạch thôi sao?" Lôi Dung thoáng nhớ lại tình tiết vụ án mà Lưu Tiệp đã giới thiệu với mình, "Theo tình hình mà tôi hiểu được, có phải Triệu Hồng Pha nói là đã nắm được bằng chứng cho thấy cố tình tạo ra hung trạch' của Trần Nhất Tân, nên mới mang về cho mình tai họa chết người?"

La Khiêm ngẩng đầu lên, thoáng suy nghĩ một lúc, "Hình như quả thực lão Triệu đã nói như thể, cố tình tạo ra hung trạch… Nghĩa là gì? Chỉnh sửa hồ sơ của cục công an, sửa một căn hộ đang yên ổn thành nơi từng xảy ra án mạng? Hắn điên rồi à?"

"Lúc nãy anh đã nói, dù Trần Nhất Tân làm gì, cũng là để có được lợi ích khổng lồ hơn." Lôi Dung nói, "Nhưng đừng quên rằng, Triệu Hồng Pha đã chết bên trong phòng kín, cửa và cửa

sổ đều đóng chặt, Trần Nhất Tân đã giết chết ông ấy như thể nào?"

"Điều này dĩ nhiên là tôi biết rồi." La Khiêm nói không kém phần đắc chí, "Tôi tận mắt thấy Trần Nhất Tân đi qua cánh cửa phòng suite bên cạnh để vào trong thư phòng giết chết lão Triệu."

Lôi Dung sửng sốt, "Anh đã thấy tận mắt à?"

"Đúng vậy!" La Khiêm vênh mặt lên nói, "Chẳng phải tôi đã đến hiện trường muộn một chút hay sao, trông thấy tất cả mọi người đều chen chúc trước cửa thư phòng để xem tình hình bên trong, tôi cũng đã chen sang đấy, ngay cái lúc mà ánh nhìn của mọi người đều tập trung vào thi thể của Triệu Hồng Pha, đuôi mắt tôi chợt phát hiện ra, Trần Nhất Tân bước ra từ trong phòng suite bên cạnh..."

"Chuyện lạ! Chẳng phải bảo là lúc mới đầu Trần Nhất Tân chen trước cửa, bị Bộc Lượng xô một phát, vì thế mà vệ sĩ của Trần Nhất Tân còn ra tay đánh một trận ra trò với Bộc Lượng hay sao?" Lôi Dung nghĩ nát óc mà không hiểu, "Thế anh đã phản ánh tình huống này với cảnh sát chưa?"

"Làm sao mà chưa phản ánh được? Sao tôi có thể bỏ qua cho tên khốn kiếp ấy! Nhưng tôi không dám nói lộ liễu với cảnh sát, mà là để sau đấy lén lút nói cho Bộc Lượng hay, dẫu sao tôi vẫn còn phải kiếm cơm ăn dưới trướng Trần Nhất Tân. Nhưng Bộc Lượng nói với tôi rằng, điều tra hiện trường của cảnh sát cho thấy, cánh cửa giữa phòng suite và thư phòng đã bị khóa trái từ bên trong thư phòng, hoàn toàn không thể mở ra được từ bên còn lại. Vì vậy tình huống mà tôi cung cấp không nói lên được

gì cả. Chị nói xem, có phải cảnh sát đang cố tình bao che cho kẻ xấu không?!"

Lôi Dung chau mày lại nói, "La Khiêm, tôi cảm thấy logic của anh hơi có vấn đề, dựa trên tình hình mà tôi nắm được, lúc mà Triệu Hồng Pha bị giết, Trần Nhất Tân đang đứng bên ngoài thư phòng, từ lúc này trở đi mãi cho đến khi cửa thư phòng bị tông mở ra, toàn bộ quá trình hắn đều ở trong tầm mắt của mọi người, rồi sau khi cửa thư phòng đã bị tông mở, thì Triệu Hồng Pha đã nằm ngã trên mặt sàn, mà khoảng thời gian này Triệu Hồng Pha cũng nằm trong tầm mắt của mọi người, nếu cho là Trần Nhất Tân đã lẻn vào trong phòng suite rồi, thì trừ phi hắn đã mặc áo tàng hình, còn không không tài nào có khả năng vào thư phòng đâm Triệu Hồng Pha một nhát mà không bị mọi người phát hiện ra."

La Khiêm cười hề hề nói, "Chẳng phải đã nói là, Trần Nhất Tân đã chờ mười phút trong nhà ăn, rồi mới lên lầu ba hay sao? Về sau mọi người nghe thấy một tiếng hét mới xông lên trên đấy, tiếng hét ấy có phải do Triệu Hồng Pha phát ra hay không, không ai có thể khẳng định được, cũng có thể sau khi Trần Nhất Tân lên lầu rồi, đi từ phòng suite vào thư phòng giết chết Triệu Hồng Pha trước, lau đi những bằng chứng như dấu vân tay gì đấy, sau đó lui ra đứng trước cửa thư phòng, khiến chúng tôi đều sinh ra ảo tưởng rằng hắn vẫn đứng đấy suốt, sau đó kêu to lên một tiếng, nhử tất cả mọi người lên đấy..."

"Quả thực là có khả năng này, nhưng vẫn không phá bỏ được câu hỏi mấu chốt nhất ấy."

"Câu hỏi nào?"

“Sau khi Trần Nhất Tân giết chết Triệu Hồng Pha, hắn đã lui ra khỏi thư phòng, khóa trái cửa và cửa sổ như thể nào?”

La Khiêm lập tức á khẩu. Lúc này, họ đã đi đến dưới tòa nhà chính của Phong Chi Thự, ngẩng đầu lên, có thể trông thấy thư phòng mà Triệu Hồng Pha đã bỏ mạng ở đầu tận cùng phía tây trên lầu ba, ô cửa sổ đóng chặt kín như thể gương mặt hốc mắt của người chết. La Khiêm bảo Lôi Dung, “Tôi về phòng mình trước nhé, đừng để Trần Nhất Tân trông thấy tôi ở cùng chị, nếu không hắn sẽ sinh nghi, có chuyện gì chị cứ đánh tiếng với tôi, theo tôi thấy là, bầu không khí hôm nay không ổn lắm, chưa biết chừng tối nay còn có chuyện xảy ra!”

La Khiêm vừa đi khỏi vài bước, giọng nói của Lôi Dung đã vang lên sau lưng gã, “Anh chờ chút.”

Gã ngừng bước, quay người lại.

“Tôi chợt nghĩ ra một câu hỏi.” Lôi Dung nói, “Lúc họp sáng nay, vì sao mới đầu có rất nhiều người - bao gồm cả viên chủ nhiệm ủy ban trị an khu và chuyên gia xử lý vật phẩm hóa sinh nguy hiểm Triệu Long, đều khịt mũi cười nhạo đối với những lời của Từ Tam Ảo về hung trạch, thậm chí còn đả kích mạnh mẽ, nhưng Tu Thúc vừa bước vào phòng, người nào người nấy đều lập tức câm như hến?”

“Điều này chị vẫn không hiểu sao? Bọn họ đều có chỗ thóp bị Tu Thúc nắm trong tay chứ sao.” Cặp mắt nhỏ của La Khiêm nheo lại thành một sợi chỉ, “Cái món hung trạch này, bảo là không may mắn, nhưng lại là món vật mà kẻ giàu người nghèo đều ưa thích, người nghèo muốn mua nhà, khu đất tốt nhưng giá đắt, mua không nổi, phải làm sao? Mua hung trạch thì có

thể rẻ hơn nhiều; còn người giàu thì, mua lại hung trạch, bản thân mình không ở, cho thuê để thu tiền, người thuê nhà khác với người mua nhà, ít khi dò la lai lịch của căn hộ, vì vậy nên cái chức đại chủ trọ ngồi vững vàng lắm. Trong số những người họp ban sáng, ngoài Từ Tam Ảo ra, ai mà chẳng phải là ông chủ kêu vang loong toong trong túi quần, đừng trông người nào người nấy đạo mạo trang nghiêm, bày đặt ra vẻ như vậy, nhưng đến khi mua bán hung trạch thật sự, thì đều phải mời Tu Thúc qua đuổi tà!"

"Thì ra là thế..." Nhớ đến chiếc móng tay trong cốc đánh răng ấy, nhớ đến bóng lưng Đường Tiểu Đường bỏ đi với vẻ dứt khoát kiên quyết, một sợi dây đàn trong lòng Lôi Dung bất giác lại kéo căng lên thêm lần nữa, "La Khiêm, theo những gì anh nắm rõ, thì giữa Tu Thúc và Trần Nhất Tân có một mối quan hệ như thể nào?"

"Tôi nói thế này là chị hiểu ngay, sau khi Triệu Hồng Pha mất, để bán Phong Chi Thự, vợ ông ấy là Đồng Lệ ủy thác nhờ lão Ngô quản gia, tìm đến tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng của thành phố để dọn dẹp căn nhà, còn cất công mời cả tiểu Quách tiên sinh đến đuổi tà, kết quả thì chị cũng biết đấy, tiếp đó Phong Chi Thự đã lần thứ hai trở thành hung trạch, Đồng Lệ đang phát rầu không biết làm gì, thì Trần Nhất Tân đề xuất mua lại, tuy giá cả bị ép xuống rất thấp, nhưng vẫn mua bán xong xuôi rất nhanh. Khi chủ sở hữu của Phong Chi Thự đã thay đổi, thì người mà Trần Nhất Tân mời đến để đuổi tà cũng chính là Tu Thúc, và Tu Thúc còn đặc biệt dẫn theo cả tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng mà chính ông ấy đã tổ chức lại,

thì chị hẳn biết quan hệ giữa Trần Nhất Tân và Tu Thúc là gì rồi chứ?"

Lôi Dung trầm tư giây lát, rồi ngẩng đầu lên nhìn La Khiêm nói, "Từ những lời này của anh, tôi không nghe ra được Tu Thúc với Trần Nhất Tân có mối quan hệ đặc biệt gì, chỉ là do dọn dẹp căn hung trạch từng có người chết, nhất thiết phải mời thầy đuổi tà và công nhân vệ sinh đặc chủng, mà tiểu Quách tiên sinh với đội công nhân vệ sinh đặc chủng trước đã gặp nạn, Trần Nhất Tân chỉ còn lại lựa chọn tất yếu này là Tu Thúc mà thôi."

La Khiêm cười vẻ mỉa mai.

"La Khiêm." Biểu cảm của Lôi Dung nghiêm nghị lạ thường, "Xin anh hãy hiểu rõ, tôi đang làm rõ những tình tiết có liên quan đến hai vụ án gây ra cái chết của nhiều người, nếu anh còn ăn nói đưa đẩy, đem một số thứ mà bản thân suy đoán chủ quan ra để khoe mẽ, thế thì sau này lúc cần anh phải gánh chịu hậu quả đối với lời của anh, thì tôi cũng mong anh có dũng khí nói chắc như đinh đóng cột y như lúc này."

La Khiêm hơi hoảng hốt, "Nghìn lần xin chị đừng hiểu nhầm, tôi không phải đang phối hợp toàn lực với công tác của chị đây sao... Nói thành thực, con người Trần Nhất Tân đầy rẫy âm mưu quỷ kế, Tu Thúc thì chị cũng đã trông thấy rồi, một điệu bộ ra vẻ không âm chẳng dương, giả thần giả quỷ, rốt cuộc giữa hai người họ là mối quan hệ kiểu gì, không ai nói chắc được cả. Tuy nhiên, Trần Nhất Tân chỉ huy thuộc hạ thu mua hung trạch với số lượng lớn, có căn nào mà hắn không phải mời Tu Thúc và công nhân vệ sinh đặc chủng ra tay đâu chứ? Mấy

thứ mờ ám ở trong ấy thì nhiều đứt đi rồi, đấy thật sự là càng nghĩ sâu, thì càng không thấy đáy."

6

Câu hỏi thứ năm: Hồ Nhạc thật sự là vệ sĩ của công ty bảo an Cửu Môn hay sao? Hay là gã cũng sở hữu một danh tính không ai biết?

Về đến phòng ngủ, Lôi Dung một lần nữa mang các tư liệu liên quan đến vụ án mạng của Triệu Hồng Pha, tìm ra ghi chép điều tra, xem một lượt với vẻ tỉ mỉ, trong đó quả thực có nhắc đến một câu: có cánh cửa nằm giữa phòng suite và thư phòng, được khóa trái từ bên trong thư phòng. Có lẽ Lưu Tiệp cũng như cô, cảm thấy nhìn từ mặt thời gian, lúc Trần Nhất Tân vào phòng suite, Triệu Hồng Pha trong thư phòng đã nằm trong tầm mắt mọi người, không thể nào tiến vào từ cánh cửa ấy để giết người, vì vậy anh hoàn toàn không coi trọng. Mà căn cứ theo ghi chép thẩm vấn của nhân chứng mục kích, mấy người đứng trước cửa lúc ấy đều không nhắc đến chuyện này...

Khi xảy ra vật lộn giữa Bộc Lượng và Hồ Nhạc, trong hành lang có Triệu Long, Tommy và một cô giúp việc, về sau La Khiêm đã lao đến, sau đó là quản gia lão Ngô.

Chẳng lẽ chỉ có mỗi La Khiêm trông thấy Trần Nhất Tân đi ra từ phòng suite hay sao?

Cô cảm thấy hơi khát, bèn pha một ly trà, ngồi trên chiếc ghế tựa, nhìn vào làn hơi trà ngây người mất một lúc, làn hơi trà như thể từng lớp sa mỏng, mỗi khi giở một lớp ra, thì ánh sáng trong phòng lại tối đi một ít, ngay lúc cô đang tiến vào một cảnh giới hư vô chỉ có riêng lúc hoàng hôn, một tràng tiếng gõ cửa hối hả khiến cô tỉnh lại.

Cô đến trước cửa, nhưng lại hơi do dự, giả sử ngoài cửa kia là một kẻ nào đó bất lợi đối với mình, Hầu Kế Phong có thể lao từ phòng kế bên sang một cách kịp thời không?

Người ở ngoài cửa dường như cảm thấy sự do dự của cô, hạ giọng nói, "Là tôi, Triệu Long đây, đã gặp cô hồi sáng đấy."

Gã đến tìm mình làm gì?

Vừa nghĩ vừa gỡ khóa móc xuống, mở cửa ra, Triệu Long lập tức đi vào, đồng thời trở ngược tay đóng cửa lại.

Trên gương mặt hình chữ "quốc" đang đeo một cặp mắt kính viền đen, vẻ mặt của Triệu Long u uất hệt như ánh sáng trong căn phòng, "Cô Lôi, tôi đến đây là để tự thú."

Nghe trong lời gã chẳng giọng điệu tốt lành nào, Lôi Dung thoáng kinh hãi, nhưng cô vẫn giữ được điềm tĩnh, "Giáo sư Triệu từ đâu mà nói những lời này, mời anh ngồi." Nói xong cô xòe tay ra nhường chỗ.

Triệu Long ngồi xuống ghế với vẻ cáu tiết, "Cô Lôi, hôm nay tôi với cô gặp nhau là lần đầu nhỉ, xưa kia không oán, gần đây chẳng thù, vì sao cô phải điều tra tôi? Chẳng lẽ cô nghĩ tôi là hung thủ giết chết Triệu Hồng Pha và mấy công nhân vệ sinh ấy sao? Tôi thừa nhận, là tôi đã từng mua hai căn hung trạch, có mời Tu Thúc đuổi tà, sau đó cho thuê để kiếm chút tiền, thời

buổi bây giờ chỉ dựa vào tiền lương thì chết, mà không kiếm thu nhập thêm, nhà khoa học nào mà nuôi nổi cả gia đình từ già đến bé? Tôi không moi ra một mẻ từ trong kinh phí nghiên cứu khoa học là coi như đã không phụ lòng nhà nước rồi, tôi không nhờ cướp, không nhờ giật, chẳng qua là làm một ông chủ trọ thôi, tôi đã phạm phải điều luật phép vua nào?"

Lôi Dung giờ mới hiểu, sau khi trò chuyện với cô xong, La Khiêm đã chạy ngay sang chỗ Triệu Long để mách lẻo, không biết thêm mắm dặm muối ra sao, mà lại còn làm cho Triệu Long nổi trận lôi đình như vậy.

Lôi Dung ngồi xuống, nhẹ nhàng hớp một ngụm trà, sau đó nói từ tốn, "Giáo sư Triệu, giờ anh đã biết rồi, thì tôi cũng không cần giấu giếm nữa, tôi từ Bắc Kinh đến tỉnh lỵ, chính là để triển khai điều tra lại vụ án Triệu Hồng Pha bị giết hại thêm lần nữa, mà buổi tối hôm ấy trong biểu hiện của anh quả thực có một số điểm khả nghi."

Triệu Long bỗng sửng cồ lên, "Một cảnh sát như chị, phải chịu trách nhiệm cho lời nói ra đấy! Biểu hiện của tôi tối hôm ấy có điểm nào khả nghi chứ? Lão Triệu lên lầu, tôi ở dưới lầu suốt; lúc thư phòng của ông ấy bị tông mở, tôi ở trong hành lang... rất nhiều người đều trông thấy, có thể làm chứng cho tôi!"

"Vậy mà có người nói, trông thấy anh đi vào căn phòng suite kế bên, anh đi vào đấy làm gì?"

"Ai đã nói như thế?" Triệu Long chọc "khục khục khục" xuống chiếc bàn bằng đầu ngón tay, "Người đi vào phòng suite rõ ràng là Trần Nhất Tân, sao lại thành ra là tôi cơ chứ?!"

"Anh đã nhìn thấy tận mắt sao?"

“Đấy mà còn điêu được hay sao! Viên cảnh sát ấy và vệ sĩ của Trần Nhất Tân lao vào đánh nhau, mọi người đều sợ bị vạ lây, trốn được đi đâu là trốn vào đấy ngay, Trần Nhất Tân thụt lùi về đằng sau tông vào trong căn phòng suite của Triệu Hồng Pha, tuy chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng tôi vẫn trông thấy.”

Lôi Dung đang chờ chính câu nói này của gã, “Thế trong lúc cảnh sát điều tra, vì sao anh không nói ra?”

Triệu Long lập tức chết sững.

“Xem ra lời đồn đại rằng anh có cấu kết với Trần Nhất Tân, chẳng phải là vô căn cứ.” Lôi Dung bắt tréo chân lên, “Hắn đã cho anh lợi ích gì, mà làm cho anh câm nín không nhắc đến chuyện hắn đã nấp vào trong phòng suite?”

“Không… không có chuyện như thể.” Trong nháy mắt, hỏa khí của Triệu Long hạ thấp xuống ba mức, “Tôi chỉ cảm thấy thời gian mà Trần Nhất Tân nấp vào trong phòng suite rất ngắn, chỉ có mười mấy giây, khoảng thời gian ấy chúng tôi đều trông thấy Triệu Hồng Pha nằm chết trên sàn thư phòng rồi, hắn ta không thể nào giết chết Triệu Hồng Pha được.”

“Anh cảm thấy không có nghĩa là anh có quyền che giấu sự thật với cảnh sát. Lúc cảnh sát làm bút lục mục kích hiện trường cho anh, chẳng lẽ họ không nói với anh, mỗi một chuyện mà anh nhìn thấy đều phải trần thuật lại đúng sự thật, nếu không thì sẽ là giấu giếm bằng chứng phạm tội à?” Lôi Dung dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc mai nơi thái dương, “Theo như tôi nắm rõ, mỗi một căn nhà thương mại trước khi được khởi công xây dựng, đều phải tiến hành đánh giá bảo vệ môi trường, rồi sau khi hoàn công, phải lấy được *Giấy quyết*

định cho phép hành chính nghiệm thu bảo vệ môi trường, mới có thể bắt đầu mở bán, mà những khâu này, chuyên gia xử lý vật phẩm hóa sinh nguy hiểm là anh đều sẽ tham dự chứ nhỉ, lúc nghiệm thu mắt nhắm mắt mở, thì đều nhận được khoản báo đáp hậu hĩnh nhỉ, trước đây, người mà anh nương tựa là Triệu Hồng Pha, thương nhân địa ốc lớn nhất tỉnh lỵ, rồi sau khi Triệu Hồng Pha trôi tuột xuống dốc, thì anh mau chóng nương tựa vào Trần Nhất Tân, vì vậy lẽ dĩ nhiên anh phải dốc toàn lực ra bảo vệ chủ mới cho tốt, tôi nói đúng chứ?"

Biểu cảm nuốt nước bọt khan không ngừng của Triệu Long chứng tỏ Lôi Dung đã nói đúng hoàn toàn.

"Anh yên tâm, tôi chẳng thèm điều tra anh đã làm qua giao dịch tay trong nào với Triệu Hồng Pha hoặc Trần Nhất Tân đâu, nhưng ít nhất trong buổi tối hôm nay, tôi hy vọng anh thật thà phối hợp với tôi giải quyết vụ án, đừng có thêm lời nói việc làm hùng hổ hăm dọa như lúc mới bước vào cửa ban nãy nữa. Một kẻ mọc sừng trên đầu thì IQ tuyệt đối sẽ không cao hơn một con bò. Tiện thể nói một câu, tôi cũng là nhà khoa học, tôi chẳng có tí nào cảm thấy, khoản lương mà nhà nước cho tôi lại ít đến mức khiến tôi cần phải cân nhắc có phải biển thủ kinh phí nghiên cứu khoa học mới có thể sống tiếp được hay không, các khoản bảo đảm của đơn vị sự nghiệp, tuy chẳng cho tôi được ăn sang mặc sướng, nhưng đủ để tôi đầu tư tinh lực vào sự nghiệp mà tôi yêu tha thiết, con người quý ở tri túc. Dẫu không tri túc cũng chẳng sao, mua hung trạch rồi cho thuê kiếm tiền cũng chẳng thành vấn đề, nhưng làm ơn anh đừng như trong

buổi họp sáng hôm nay, trước mặt thì mắng với vẻ sôi sục căm phẫn, mà sau lưng thì lại khom lưng khuỵu gối."

Triệu Long mặt mũi trân trối, đến cả một chữ cũng không thốt lên nổi.

Lôi Dung cười khan một tiếng, "Hỏi một câu sau cùng, anh có nói cho Trần Nhất Tân hay danh tính thật sự của tôi hay không?"

Triệu Long khẽ lắc đầu.

"Lúc ra ngoài tiện thể khép cửa giúp tôi." Nói xong, Lôi Dung cầm ngay mớ tài liệu trên bàn lên, tiếp tục xem.

Triệu Long thở mạnh ra mấy hơi, vội vàng lui ra khỏi phòng, đồng thời nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Có lẽ rất ít ai ngờ được rằng, Lôi Dung vốn luôn dịu dàng nhã nhặn, khoan dung rộng lượng mà có thể nói ra những lời khắt khe, khắc cốt xuyên tâm như lúc nãy đến thế, trên thực tế Lôi Dung không những nói được, mà lúc nói ra thì còn độc địa hơn cả Lưu Tư Miễu, nhưng cô sẽ không vì trút xả tâm trạng mà nói ra, mà đơn thuần chỉ do sự cân nhắc nào đó về mặt sách lược. Từ sáng đến giờ, đủ mọi hành vi lời nói của Triệu Long đều thể hiện ra gã là một kẻ tự đề cao bản thân, lại có EQ cực kỳ thấp, một kẻ như thể, chỉ cần đặt trong lòng bàn tay nhào nặn nặng nhẹ thích hợp, sớm muộn gì cũng sẽ chắt ra nước, một phép thử nho nhỏ của cô lúc nãy thôi, mà đã chứng thực được chuyện Trần Nhất Tân từng nấp trong phòng suite, âu cũng là gặt hái được.

Thế nhưng, phải càng cẩn thận hơn nữa với gã La Khiêm ấy mới được, kẻ mà trước mặt thì một kiểu, sau lưng lại một kiểu,

cần phải đề phòng nhất.

Thư phòng, phòng suite...

Lôi Dung giơ cốc trà lên môi, chiếc cốc được dốc lên rõ cao, nhưng đầu lưỡi lại không cảm thấy chút nước nào, mới nhận ra là đã thấy đáy, cô nhìn mấy miếng lá trà lồ lộ từng li từng tí, cảm thấy đã đến lúc phải rây cho ráo nước rồi.

Cô đứng dậy, mở cửa phòng, trong hành lang tối tăm vắng không một bóng người, tường vách dán giấy dán tường vân nhám màu xám đậm cùng từng cánh cửa màu nâu, che phủ mọi thứ đến mức kín kẽ chặt cứng, dường như đang ẩn giấu một bí mật không thể tiết lộ nào đó. Trước tiên cô sang phía đông, đi đến giữa hành lang, bước lên men theo đường cầu thang duy nhất, tấm thảm dày dặn vùi lấp hết mọi tiếng động, cả tòa biệt thự tịch mịch đến nỗi làm người ta phát hoảng. Lôi Dung vừa đi, vừa nghĩ đến tình cảnh thê thảm mà các công nhân vệ sinh đáng thương ấy bị giết hại, nghĩ đến tiếng gào kêu cứu mà họ phát ra trong thời khắc cuối cùng ấy thê thiết nhường nào, lông tơ trên người cô bất giác dựng ngược lên.

Lên đến tầng ba, cô đứng yên, mé hướng nam của đầu phía tây hành lang, chính là căn thư phòng mà Triệu Hồng Pha bỏ mạng, còn căn thứ hai đếm ngược lại, có lẽ chính là căn phòng suite mà thường ngày ông ở.

Mang một thứ tâm trạng không thể gọi tên, Lôi Dung men theo hành lang đi sang đầu phía tây, mỗi bước đi dường như thể đi sâu thêm về hướng đường tiêu hóa của loài dã thú, có lẽ ngay giây phút nhìn thấy rõ những thứ chứa trong dạ dày, bản thân mình cũng sẽ bị tiêu hóa bởi axit dạ dày...

Cuối cùng cũng đã đứng trước của thư phòng, căn phòng bí ẩn trong ngôi biệt thự bí ẩn này, đang ẩn giấu câu trả lời cho mọi hung tàn máu me khủng khiếp khác thường, thậm chí có thể nói, đây là hạt nhân hung của cả căn hung trạch, còn bản thân cô, sắp sửa mở ra gian phòng hung tận cùng này, trực diện với những hung linh chiếm cứ lỳ mãi không đi ấy...

Cô hít thở sâu vài hơi, đặt tay lên trên tay nắm cửa…

"Chờ một chút."

Một giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng, tinh thần vốn đã căng thẳng cao độ, Lôi Dung không nén nổi run lên cầm cập, lúc quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một gã đàn ông mặt không biểu cảm, mí mắt rũ gằm trông phảng phất tựa cương thi.

Không ngờ mình hoàn toàn chẳng để ý có một người đi theo sau lưng!

"Anh là ai?" Lôi Dung tỏ vẻ trấn tĩnh, nhưng giọng nói lại có chút phát run.

Gã đàn ông trông như thể cương thi sáp khuôn mặt gần lại hơn chút, bờ môi phì dày nhả ra bốn chữ, "Rời khỏi nơi đây."

Lôi Dung không chút lung lay, "Tôi là khách của Trần tổng."

Có lẽ do không ngờ rằng cô gái này chẳng bị dọa cho sợ chạy mất, giọng nói của gã càng trầm thấp và hung ác hơn, "Ta nói lại lần cuối cùng, rời khỏi nơi đây!"

Đối với Lôi Dung thì dạng hăm dọa kiểu này, trái lại còn khiến cô cảm thấy khinh thường, cô cười nhạt một tiếng.

Điều khiến Lôi Dung không ngờ đến là, gã cương thi khẽ nhe răng ra, sau đó hắn vươn tay ra, ngón cái và ngón trỏ quặp lại thành một chiếc kềm sắt mở ra, cắp thẳng về phía cổ họng cô...

Lôi Dung lui về phía sau, lưng sau va mạnh lên tường! Ngay lúc này, một bóng đen lóe qua từ bên mé đánh "soạt", một phát chẻ ngang, chém sang cổ tay của gã cương thi! Trong phút chốc gã cương thi để lộ ra biểu cảm kinh hãi "không ngờ rằng có người theo dõi mà ta lại chẳng phát giác ra tí gì" y hệt như Lôi Dung lúc nãy, nhưng phản ứng của hắn cực kỳ nhanh nhạy, rụt ngay tay về, khiến nhát đao bàn tay của kẻ tấn công rơi vào hư không, đồng thời xoay phắt lại, thân thể dúi vào trước phần ngực đang mở toang hoác của kẻ tấn công, dùng khuỷu tay phải va mạnh vào ngực đối phương, chẳng dè hai cánh tay trước của kẻ tấn công dựng phắt lên, không những chặn đứng mất đòn tấn công của hắn, hơn nữa còn thuận đà nắm chặt lấy khớp khuỷu tay của hắn, hai tay nghiến một nhát, gã cương thi bị người ấy xoay một vòng tại chỗ như thể con quay, còn chưa đứng vững, kẻ tấn công đã tung một cước, chỉ nghe một tiếng "rắc", kẻ tấn công kêu to một tiếng, ngồi sụp xuống đất, lúc gã cương thi nhấc chân lên định đạp lên ngực anh ta, đột nhiên cả thân người sững lại chết trân...

Trong tay kẻ tấn công đã có thêm một khẩu súng ngắn.

"Súng ngắn dạng NP22, đồ ngon đấy." Khóe miệng gã cương thi lộ ra nụ cười nanh ác, "Cơ mà, món đồ chơi này hình như chỉ có cảnh sát mới được trang bị thôi chứ nhỉ."

"Biết thì tốt!" Hầu Kế Phong đau đến nỗi sắc mặt trắng bệch ra, nhưng những chữ cái thốt ra thì lại sắc bén lạ thường, "Cô Lôi là chuyên gia đuổi tà do cục công an thành phố Bắc Kinh trang bị cho tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng, tôi được sở tỉnh cử đến để bảo vệ an toàn cho cô ấy."

“Vậy thì chúng mình là người cùng nghề rồi, tôi phụ trách bảo vệ cho chủ nhân của ngôi biệt thự này cũng như an toàn của nơi đây, tưởng các người là phường kẻ cắp vào trộm đồ, nên đã gây ra một cuộc hiểu lầm, xin thứ lỗi.” Nụ cười nanh ác của gã cương thi không giảm đi mảy may, “Thế nhưng, phòng ở của các người hình như là ở tầng hai, tầng ba là không gian riêng tư của chủ nhân nơi đây, tốt hơn hết vẫn phải mời các người rời khỏi.”

Lôi Dung đỡ Hầu Kế Phong dậy, chậm rãi đi xuống tầng dưới, dẫn về phòng mình, đỡ anh ta ngồi xuống ghế, chậm rãi xắn chân quần anh ta lên, nhận ra một mảng tím xanh ngay chính diện bắp chân.

Lôi Dung mau chóng xả khăn bằng nước mát, chườm lạnh lên vết thương của anh ta.

“Gã đấy không phải là vệ sĩ.” Hầu Kế Phong đột nhiên nói một câu.

“Anh nói gì?” Lôi Dung hơi kinh ngạc.

“Tôi nói là, cái gã tên là Hồ Nhạc ấy hoàn toàn chẳng phải vệ sĩ gì sất.” Hầu Kế Phong thấp giọng nói, “Chị đã xem bộ phim *Vệ sĩ Trung Nam Hải* chưa? Lý Liên Kiệt đóng vai vệ sĩ và Trâu Triệu Long đóng vai sát thủ, trong lúc đánh đấu thì người trước coi trọng phòng thủ, còn người sau coi trọng tiến công. Trong cuộc giác độ kịch liệt, tất cả mọi người đều sẽ bộc lộ ra võ công phái gốc, lúc nãy trong cuộc đấu tay đôi giữa tôi và gã đó, những thế phòng thủ của hắn đều dùng động tác tấn công để hoàn thành, hắn hoàn toàn chẳng phải vệ sĩ gì cả, mà là sát thủ!”

7

Câu hỏi thứ sáu: Khẩu súng ấy là thế nào?

Bữa ăn tối bắt đầu lúc 7 giờ, ngay trong phòng ăn ở phía tây tầng một.

Giữa phòng ăn và sảnh khách chính được ngăn cách bởi một cánh cửa kính có khoét các lỗ tròn to nhỏ không đều. Bước vào trong, khác với sự sang trọng xa hoa của phòng khách, tuy phòng ăn cũng rất rộng lớn, nhưng trần phòng không hề thông cao lên, không những thế, mặt sàn đá hoa cương màu xanh, mặt tường sơn bảng đen màu lục đen và mặt trần sơn keo bóng màu xám, khiến sắc điệu chỉnh thể nơi đây hơi ngả tối, thể hiện ra khí chất hoàn toàn khác với phòng khách, mà đèn treo kiểu giá nến hoài cổ, ghế ăn và ghế tựa lưng bằng gỗ thô, quầy bar mô phỏng tạo hình gỗ chạm cùng với tủ rượu âm tường toàn bộ bề mặt đều được ốp bằng gạch đỏ, đều khiến cho nơi đây mang một phong cách làng quê Mỹ phóng khoáng mộc mạc.

"Hôm sau phải đập chỗ này ra, tu sửa lại từ đầu."

Lôi Dung đang đứng trước ô cửa sổ phía nam nhìn vọng ra vườn hoa, bỗng giọng nói của Tommy vọng lại từ sau lưng, khi

ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy gã lại đang sửa lại chiếc kim cài ngực bằng đá ngọc bích đính trước ngực.

“Tôi thấy chỗ này vẫn ổn mà, trừ chuyện không ăn nhập với phong cách của phòng khách ra, những điểm còn lại đều làm người ta thư thái.” Lôi Dung nói.

“Điểm mấu chốt của kiến trúc chính là ở sự thống nhất của phong cách nội bộ.” Tommy dùng giọng điệu của người trong nghề giáo huấn kẻ ngoài nghề, “Có nghe qua về Ngôi nhà Farnsworth chưa, để đảm bảo khung cảnh long lanh trong suốt được cấu trúc nên bởi thép và kính, đến cả thanh treo rèm cửa mà kiến trúc sư cũng chẳng chừa sẵn.”

“Nhưng cũng có kiến trúc của Morphosis nữa mà, trong một tòa nhà theo chủ nghĩa tối giản, cầu thang không lắp đặt tay vịn, mà vị trí am thờ Phật ở ngay chính giữa mặt tường lại lắp đặt một chiếc đài rửa tay tinh xảo, cố tình theo đuổi cảm giác đứt gãy của phần bên trong ngôi nhà; còn ‘Biệt thự Mobius' đại diện cho chủ nghĩa giải cấu trúc, thông qua những bức tường màn kính chạy dài vô tận, cấu tạo nên trong cùng một tòa công trình kiến trúc hai phương thức sinh hoạt hoàn toàn khác nhau.” Lôi Dung cười nói, “Thành thực mà nói, tôi không đồng tình chút nào với chuyện mà anh nói lúc sáng, rằng một ngôi biệt thự tốt thì quan trọng là thể hiện sự ‘tuyệt đỉnh’ và phi phàm’, hễ là nhà ở, điều quan trọng nhất chính là thoải mái, những điều khác đều là thứ yếu. Có lẽ đối với đàn ông các anh, nhà cửa cũng giống như đồ Tây, giày da và đồng hồ, nhất thiết phải phô bày và khoe khoang sự thành công của mình, nhưng

đối với phụ nữ, bước vào một ngôi nhà, điều quan trọng nhất là có thể tìm ra nơi cư lòng' trong thời gian ngắn nhất."

Tommy kinh ngạc tột độ, "Chị... chị đọc qua sách của Nakamura Yoshifumi tiên sinh rồi sao?"

Lôi Dung vừa mỉm cười vừa khẽ gật đầu, "Nơi mà mèo thích nhất, chưa biết chừng hung linh cũng thấy thoải mái, làm sao tôi có thể không nghiên cứu tỉ mỉ chứ."

Nakamura Yoshifumi là nhà thiết kế nhà ở lừng danh của Nhật Bản, lý thuyết "Gọi là nhà ở, thì cần phải là nơi có thể khiến người ta cư ngụ lâu dài mà lòng cảm thấy vững vàng, thấy phong phú, thấy hòa hợp", được cho là triết lý kiến trúc tương phản hoàn toàn với trường phái hậu hiện đại phương Tây vốn theo đuổi sự khác lạ, giải cấu trúc, biến dạng, đặc biệt là lý thuyết về "nơi cư lòng" nhận được sự tán đồng rộng rãi trong giới, "nơi cư lòng" chính là chỉ cái nơi trong một căn nhà mà cư, ngụ, ngồi, nằm đều thấy thoải mái nhất, "nơi mà mèo thích ở nhất chính là nơi để tâm cư ngụ."

Vì vậy, Tommy lập tức nhìn Lôi Dung với con mắt khác, "Thất kính rồi, không ngờ trong giới đại Quách tiên sinh lại cũng có người thật sự hiểu biết về kiến trúc như chị."

Một câu nói, đã khiến Lôi Dung đưa ra một nhận định mới về gã: Đây là một tên ngoài mặt thì tự coi mình rất cao, nhưng sâu trong xương tủy thì vẫn gọi là thành thật. Cô khẽ trông ra sau lưng, những quan khách khác vẫn chưa đến dùng bữa, trong nhà ăn ngoài hai người họ ra, chỉ có lão Ngô quản gia đang sắp đặt dụng cụ dùng bữa lên bàn ăn, bèn vờ như vô tình nói với Tommy, "Tôi không hiểu lắm vì sao các anh phải tu sửa

ngôi biệt thự này lại từ đầu, công nhân vệ sinh cũng đã xử lý qua rồi, đại Quách tiên sinh cũng đã đuổi tà rồi, buổi chiều và chập tối hôm nay tôi đi hết một vòng, cũng chẳng phát hiện ra chỗ phạm húy nào về mặt phong thủy, sao không giữ nguyên hiện trạng, vừa đỡ tốn tiền, vừa khỏi phải gây thêm điều thị phi gì khác…"

"Ý của giám đốc Trần, tôi cũng chỉ đành chấp hành." Tommy thoáng cười khổ sở, "Ban đầu lúc xây dựng ngôi biệt thự này, từng cục gạch ngọn cỏ cũng do ông ấy quyết định, người biên kịch là tôi đây chỉ có thể nghe theo đạo diễn là ông ấy, kịch bản đã bị sửa vô số lần, nhất là phần xây dựng phòng suite mà Triệu tổng ở cùng với thư phòng, ngay cả tôi ông ấy cũng không cho tham dự vào, phải đích thân ông ấy làm giám sát công trình."

Người nói không có lòng, mà người nghe lại để ý, Lôi Dung thoáng sững người, sau đó nói với vẻ thăm dò, "Nói thế thì, sau khi Triệu tổng qua đời, cảnh sát chắc chắn đã xem thư phòng và phòng suite là trọng điểm điều tra rồi nhỉ, kiến trúc sư là anh đây cũng phải ăn trái đắng không ít rồi."

"Căn phòng từng có người chết và căn phòng người chết từng ở, chắc chắn cảnh sát sẽ phải xới lộn tùng phèo cả lên, nhưng mà tôi lại chẳng ăn trái đắng là mấy, dẫu sao tôi cũng chỉ là một trong những nhân chứng mục kích mà thôi, hỏi tôi thì tôi cũng chẳng nói ra được điều gì, huống chi lần ấy cũng là lần đầu tiên tôi trở lại sau khi Phong Chi Thự được xây xong, thấy cái gì cũng lạ lẫm hết sức, nếu không phải Triệu tổng mời tôi, tôi chẳng thèm gặp mặt Trần Nhất Tân làm gì!"

Ban nãy còn gọi Trần tổng, bỗng nhiên thay đổi gọi thẳng đại danh. Lôi Dung hỏi, “Sao đấy, lúc ấy anh và Trần tổng đã xảy ra mâu thuẫn gì lớn hay sao?”

Có lẽ Tommy cũng ý thức được rằng bản thân đã buột miệng nói hớ, bèn nói khỏa lấp, “Không gì đâu, cũng là chuyện trong công việc thôi…”

Lôi Dung nở một nụ cười, khóe miệng khẽ nhoẻn lên, lông mày không nhúc nhích, nụ cười này thâm ý vô vàn, dường như thể hiện sự thấu hiểu, lại dường như bảo đối phương: *Anh không nói thì thôi, trong lòng tôi cũng đã hiểu rõ.*

Trái lại, nụ cười này lại càng khiến Tommy muốn trần tình hơn, “Không có gì, thật sự là không có gì đâu… chỉ là lúc đến gần giai đoạn cuối của việc xây dựng biệt thự, sau khi đã làm xong chống nước cho phòng vệ sinh, chẳng phải là cần xả nước ra thử một cái sao, một công nhân xây dựng xin ý kiến tôi về thời gian thử nghiệm, tôi bèn thống nhất sắp xếp một ngày, kết quả là đến cả nhà vệ sinh trong căn phòng suite ấy của Triệu tổng cũng đã thử cả chống nước, vừa đúng lúc Trần tổng đến biệt thự, sau khi biết được, ông ấy rất không hài lòng, hỏi tôi vì sao không hỏi ý kiến mà đã thử nghiệm, sau đó lên lầu vào phòng suite kiểm tra, cậu công nhân xây dựng ấy thì cũng lơ mơ, sau khi đổ nước lên sàn nhà vệ sinh rồi, cầm nửa xô nước còn lại không biết phải đặt đâu cho phù hợp, lại còn tiện tay đặt vào căn thư phòng được nối thông bởi một cánh cửa, đến lúc Trần tổng lên đến nơi, sơ ý đá phải xô nước ấy, cả người lẫn xô ngã lăn ra sàn, tức đến nỗi ông ấy mở miệng mắng tôi xối xả, tôi cũng nổi giận, tuy là nhà thiết kế mà ông ấy mời đến, nhưng tôi

không phải nô lệ của ông ta, khoảng thời gian một năm từ lúc xây cất đến lúc sang sửa, tôi đã chịu đựng ông ấy hết 365 ngày, nhất thời mồi lửa bốc xình xịch lên khỏi đỉnh đầu, tôi không chỉ chửi lại, còn đấm ông ta hai phát, cứ thế phất tay áo ra đi, hai năm không bước lại vào Phong Chi Thự lấy một bước."

"Vậy sao?" Lôi Dung hơi kinh ngạc, "Tôi thấy bây giờ Trần tổng đối đãi với anh đâu có tồi."

"Đấy là vì chúng tôi cần nhau." Một tiếng cười hiểm ác đột ngột vọng lại từ sau lưng, ngoảnh đầu lại nhìn, không biết từ khi nào, Trần Nhất Tân đã dẫn theo Hồ Nhạc đến sau lưng mình, "Cô Lôi không hiểu sao, giữa người trưởng thành với nhau, bất luận là đàn ông hay phụ nữ, nếu ở cùng nhau, xé đi lớp giấy đóng gói bên ngoài, thì thực chất đều là để thỏa mãn dục vọng của nhau."

Lôi Dung nhoẻn cười mà chẳng tỏ ý kiến, "Triết lý của người thành công."

"Kẻ thất bại nói về tình bạn, người thành công chỉ bàn về lợi ích." Trần Nhất Tân nhếch cái miệng to ra cười nói, "Buổi chiều hôm nay, cô Lôi e chẳng phải đang xem căn nhà có vấn đề hay không, mà là xem người có vấn đề hay không, nhỉ?"

"Người không có vấn đề thì sẽ không xây nên căn nhà có vấn đề, mà căn nhà không có vấn đề thì cũng sẽ chẳng có người có vấn đề cư ngụ." Lôi Dung nở một nụ cười nhạt, "Thầy đuổi tà trong lúc tìm kiếm hung linh, cũng đang tìm kiếm người đã tạo ra chúng."

"Điều này thì tôi chưa từng nghe bao giờ, tôi chỉ biết đại Quách tiên sinh của thành phố này là một người xưa giờ không

lo chuyện bao đồng, ngược lại, vị tiểu Quách tiên sinh kia đặc biệt thích lo chuyện bao đồng, kết quả thì cô cũng biết rồi đấy."

Lôi Dung nhìn đôi mắt hẹp dài ấy của Trần Nhất Tân, bất giác nghĩ đến con cá sấu trong sở thú, đúng vậy, trên gương mặt của con người này vẫn treo nụ cười suốt, nhưng từ trong đôi con ngươi phát xạ ra là tia sáng cực kỳ lạnh lẽo và tàn nhẫn, hơn nữa dường như hắn cũng không hề muốn khỏa lấp thứ tia sáng này thêm chút nào, chỉ có những gã không chút kiêng dè đối với hành vi ác độc của mình đồng thời đắc chí thỏa mãn đối với hành vi ác độc của bản thân, mới dùng ánh mắt đó để thể hiện sự ngông cuồng tự cao tự đại với mọi người.

Thế nhưng, Lôi Dung chẳng hề hãi một tí nào, trái lại còn thấy buồn cười. Là một vị pháp y từng trải, mỗi khi gặp phải hạng người kiểu này, lúc nào cô cũng thích tưởng tượng bọn chúng thành bộ dạng nằm trên bàn giải phẫu, ừm, rất có khả năng, vào khoảnh khắc ngay trước khi chúng chết, trên da mặt với cái miệng nửa há ra, với mí mắt chưa nhắm khép và đồng tử còn chưa dãn lỏng vẫn sẽ còn giữ được đôi phần cuồng vọng tự cao lúc còn sống, tuy vậy thứ cảm giác ấy không khác mảy may với một bãi phân bò đã bị khô, màu sắc vẫn thế, nhưng mùi hôi thối đã không còn. Mỗi một người đều sẽ chết đi, đều có khả năng nằm trên chiếc bàn giải phẫu, đều sẽ rũ bỏ những lớp gói bọc trùng điệp để bộc lộ ra bản chất của sinh vật, mà pháp y thì xưa giờ lại chẳng phải là nghề nghiệp "nhìn khí chất là chủ yếu".

Kiểu ánh mắt thoáng mang chút giễu nhại ấy của Lôi Dung, khiến Trần Nhất Tân hơi bất ngờ, thấy uy hiếp và hăm dọa đều

chẳng mang lại hiệu quả, hắn đổi một bộ mặt khác, “Hà hà, thôi được rồi, đại Quách tiên sinh đến từ Bắc Kinh nhất định sẽ khác với bọn ở địa phương chúng ta đây, cứ thích lo thêm một số chuyện, không sao cả, ăn no bụng trước rồi hẵng nói tiếp, mời vào chỗ.”

Hồi chiều Lôi Dung giả vờ lấy danh tính đại Quách tiên sinh, chỉ là để không đến nỗi dấy lên mối nghi ngờ của Trần Nhất Tân trong lúc điều tra xung quanh, dễ bề hành sự, giờ đây ngoài thư phòng và phòng suite ra, những nơi còn lại đều đã điều tra được, nhưng nói kiểu gì thì tối nay cũng phải đến thư phòng và phòng suite xem thử, vì vậy tốt hơn hết là không nên cào rách mặt với hắn, cô mỉm cười gật gù, ngồi xuống, Tommy ngồi xuống bên cạnh cô.

Trên chiếc bàn ăn bằng gỗ thô, các món ăn đã đặt đầy: gà hầm Hiếu Cảm[54E], sen ruộng hấp bột, cá mè ớt cay, canh cải bẹ tím hạt dẻ thượng hạng. tỏa ra ngào ngạt mùi thơm nóng hổi... Lúc này, Triệu Long, La Khiêm, Tô Tô và Đồng Lệ cũng lần lượt đến, ngồi xuống xung quanh bàn. Triệu Long vẫn là kiểu ngồi ngay ngắn, chỉ không nhìn Lôi Dung mà thôi; La Khiêm gật đầu khom lưng với từng người, trên mặt vẫn treo nụ cười khó nắm bắt; Tô Tô hê hể ha hả la lớn oang oang rằng cô sắp chết vì đói; Đồng Lệ thì sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt có chút thẫn thờ.

Trần Nhất Tân rảo nhìn quanh những người đang ngồi quanh bàn ăn, chau mày lại, “Triệu Lân Chi đi đâu làm gì rồi?”

Lão Ngô quản gia nói, “Ban nãy tôi đi lên gọi cậu ấy xuống ăn cơm, cậu ấy đóng chặt cửa bảo đang nghỉ ngơi, lát sẽ xuống.”

“Nghỉ ngơi, chẳng phải đang lên cơn nghiện chứ gì, thôi vậy, mặc kệ nó đi!” Trần Nhất Tân nói đầy vẻ coi thường, sau đó bảo Hồ Nhạc đang đứng sừng sững bên cạnh ngồi vào chỗ, đích thân ông ta đi vào bếp kéo lão Ngô ra, ấn lão ngồi bên cạnh

mình, giơ ly rượu lên nói, “Hôm nay, những bạn bè thân thích của Triệu tổng lúc còn sống coi như đã ngồi lại cùng nhau, phu nhân Triệu vẫn luôn muốn mở một buổi lễ truy điệu ở nơi đây, thật ra người cũng đã mất rồi, truy điệu hay không truy điệu, cũng đều là chuyện của người sống, người chết cũng chẳng biết, cũng sẽ không cảm kích, nhất là tình trạng cuối cùng của Triệu tổng thuở ấy, đối với ông ấy, việc mất đi trái lại là sự giải thoát, vì vậy tôi đề nghị, chúng ta cũng đừng mang vẻ mặt đưa đám mếu máo nữa, phải giơ ly rượu lên thật vui mừng, chạm nhau tiếng kêu vang dội, nguyện chúc Triệu tổng chuyển kiếp đầu thai càng chóng càng tốt, tốt nhất đừng phải chịu thêm cái khổ của nhân gian luân hồi này!”

Lời nói này rõ mồn một là đang trù ẻo Triệu Hồng Pha hóa thành súc sinh vào kiếp sau, nhưng chẳng biết là các vị quan khách không nghe ra được, hay là vờ như nghe không ra, một tràng tiếng chạm ly vang lên trong phòng ăn, chỉ có Đồng Lệ tức đỏ mặt tía tai.

Trần Nhất Tân gắp một miếng chóp măng trộn dầu cay, những người còn lại cũng bắt đầu động đũa theo, Tô Tô mỗi món ăn đều lùa vài miếng rột roạt, sau đó chóp chép miệng nói với vẻ mừng rỡ, “Ngon thật đấy, lão Trần, ông tìm đầu bếp từ đâu đến đấy, tay nghệ tốt quá!”

“Là bà phụ bếp do lão Ngô mời đến.” La Khiêm sốt sắng chen vào.

Trần Nhất Tân nhìn lão Ngô cười hề hề, “Vị quản gia này thật sự là có vàng cũng không đổi được, sao nào, ở lại giúp tôi

đi, tôi không để tâm chuyện ông có phải là một tớ hai chủ hay không đâu."

Lời này thật khó nghe. Lão Ngô từ tốn đứng dậy, "Tôi còn phải trông chuyện dọn món lên nữa, các vị ăn trước đi nhé." Nói xong lão lại đi khuất vào trong bếp.

Trần Nhất Tân nheo mắt lại, nhìn bóng lưng của quản gia Ngô biến mất nơi trước cửa bếp, sau đó quay đầu qua hỏi Lôi Dung, "Quý cô Lôi, vị học trò nọ của cô đâu, sao không xuống ăn cơm cùng?"

"Chắc có lẽ ông cũng biết rồi, cậu tiểu Hầu ấy không phải là học trò của tôi, mà là cảnh sát do Sở công an tỉnh cử đến để bảo vệ tôi." Lôi Dung mỉm cười nói, "Lúc nãy giữa cậu ấy và vệ sĩ của ông đã xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ, một cẳng chân đã bị thương do bị đá, nên chỉ còn cách nghỉ ngơi trong phòng mà thôi."

"Tiểu Hồ, cậu to gan quá nhỉ, còn đả thương cả cảnh sát nữa cơ đấy!" Trần Nhất Tân vờ ra vẻ kinh ngạc, nhướng hàng lông mày thưa thớt, "Cậu không sợ người ta khởi tố cậu tội tấn công cảnh sát à?!"

"Người không biết thì không trách làm gì." Lôi Dung nói, "Thật ra đều là người trẻ tuổi, đọ hai ba chiêu thì cũng chẳng sao, chỉ có điều tiểu Hầu chạm nhẹ rồi thôi, không ngờ Hồ Nhạc giỡn hớt mà hạ tử thủ, thật ra nếu thật sự đọ sức với nhau hẳn hoi, chỉ sợ rằng bây giờ tiểu Hầu ngồi trên ghế, cũng có thể nốc ao Hồ Nhạc đến mấy lần..."

Không ngoài dự liệu của Lôi Dung, Hồ Nhạc bị chọc tức nói, "Cô Lôi, trong hành lang lúc ấy, gã ấy đã móc cả súng ra đấy, nếu

không chưa biết chừng cẳng chân còn lại của nó tôi cũng sẽ cho phế luôn!"

"Súng? Súng gì?!

Đột nhiên một tiếng kêu kinh hãi vọng lại từ ngoài cửa phòng ăn, tất cả mọi người đều nhìn sang hướng giọng nói, chỉ thấy Triệu Lân Chi đang bíu lấy cánh cửa kính nhìn sang bên này, gương mặt gầy đến mức da bọc xương đầy nỗi sợ hãi.

"Lân Chi, qua đây ăn cơm." Trần Nhất Tân vẫy vẫy tay về phía cậu ta, "Không phải khẩu súng ấy, cháu khỏi cần suy nghĩ nhiều."

"Có phải đã tìm thấy khẩu súng ấy của bố cháu rồi không? Tìm thấy ở đâu thế?" Triệu Lân Chi tiến một bước vào trong phòng ăn, rồi lại không dám đi thêm về phía trước, trong giọng nói đượm chút mếu máo.

Thình lình Trần Nhất Tân đứng phắt dậy, quát mắng với giọng gay gắt, "Triệu Lân Chi, câm cái mỏ thối của mày lại, cút về phòng đi!"

"Tôi hiểu rồi, khẩu súng ấy ông đã lấy đi, ông muốn dùng nó để bắn chết tôi, ông muốn giết tôi để thủ tiêu!" Triệu Lân Chi dán sát lưng lên cánh cửa kính, cơ thể vặn vẹo trượt xuống như thể một đống bùn lầy, bỗng nhiên, cậu ta gắng gượng đứng dậy, nhấc cánh tay phải lên, chỉ vào Trần Nhất Tân nói, "Là ông đã hại chết bố tôi, ông muốn đổ hết mọi thứ lên đầu tôi, ông không làm được đâu, không làm được đâu!"

Bất thình lình sự việc xảy ra trong nháy mắt! Chỉ thấy một bóng đen "soạt" cái vọt đến trước mặt Triệu Lân Chi, dùng cánh

tay to như kềm sắt kẹp lấy cổ của cậu ta, đến nỗi cậu ta lè cái lưỡi đỏ lòm ra, kêu "ặc ặc" không nói thêm được một câu nào...

Lôi Dung còn chưa lên tiếng, bỗng Tô Tô la lên về phía Trần Nhất Tân, "Lão Trần, ông làm gì đấy, còn chê người chết ở Phong Chi Thự chưa đủ nhiều hay sao?"

Có thế Trần Nhất Tân mới bảo Hồ Nhạc, người đang kẹp lấy cổ Triệu Lân Chi, "Được rồi, mang thằng bột ấy lên phòng, lấy nước lạnh giội lên đầu nó, để nó bình tĩnh lại!"

Hồ Nhạc lôi Triệu Lân Chi đi như thể lôi thây chó, trong gian phòng tịch lặng, bầu không khí trong thoáng chốc có đôi chút kỳ lạ, mỗi người đều giữ yên lặng, như thể gặp phải lúc cúp điện. Bên ngoài khung cửa sổ bóng đêm vừa hạ xuống, giữa bầu trời chẳng có một tơ mây đen nào, nhưng lại tràn ngập bầu khí vị mây dày không mưa, ngột ngạt mà sốt ruột. Nơi chân trời ở phía xa, vài tia sáng làm lòng người bất an đang chớp lóe, tựa như có người đang mài dao xoèn xoẹt ở dưới đường chân trời.

Trần Nhất Tân chậm rãi ngồi vào chỗ, vơ miếng khăn giấy, lau mồ hôi từ trán lên cả cái đầu hói, bất chợt "phụt phì" cười phá ra một tiếng, "Hồ Nhạc rất trung thành với tôi, chuyện không thể chịu nổi nhất là thấy tôi phải chịu uất ức... Tôi biết là bấy lâu nay luôn có tin đồn, bảo tôi có liên quan đến cái chết của Triệu tổng, người bên ngoài nói thế nào, tôi không sợ, không để tâm, tâm thái thù giàu mà, tôi hiểu, nhưng hôm Triệu tổng tự sát, chư vị có mặt tại đó ngoài Tô Tô và cô Lôi ra, đã trông thấy rõ ràng, đấy là một căn phòng có cửa và cửa sổ khóa trái, lúc viên cảnh sát họ Bộc dang chân đá một cước tung cửa ra, Triệu tổng đã nằm ra trên sàn rồi, còn chưa bước vào cửa thì

tôi đã bị viên cảnh sát họ Bộc nắm lấy cổ áo lôi ra phía sau, làm sao tôi giết Triệu tổng được? Đâu thể dùng *Lục Mạch thần kiếm* được chứ, dù có dùng cũng phải đục một cái lỗ trên cửa chứ!"

Lời nói đùa này không buồn cười chút nào, vì vậy những người đang ngồi vẫn lặng im như tờ.

"Tô Tô, may cô nhắc nhở, không là căn nhà này thật sự sẽ xảy ra án mạng mới." Trần Nhất Tân lại chếch đầu qua nói với Lôi Dung, "Cô Lôi, hồi chiều cô đi loanh quanh Phong Chi Thự rất lâu, có phát hiện ra thứ mùi thô bạo gì nơi đây không?"

"Lúc nãy tôi đã chuyện gẫu với Tommy, ngôi biệt thự này khí cát dáng thanh, đoan trang đặc biệt, huyền quan đại khởi, chính nhãn lưu thông, vượng vị không che chắn, tài vị không trở ngại, sân trước trong sáng ít che phủ, sau trạch hợp nghi cây xanh dày. Dòng sông chảy vòng quanh biệt thự, ngay trước cửa chính gặp thắt lưng, cửa sau đối thẳng đường cung thuận, người ta thường bảo Nước chảy chín khúc, nhất tuế cửu vận. Lúc lên núi, tôi thấy ngôi biệt thự này được xây ngay vách dốc trên đỉnh núi, còn lo rằng nó chỉ có khoảng trống trước mặt mà phía sau không có núi tựa, không ứng được thuyết 'Tọa chắc hướng không, vượng đinh vượng tài', ai ngờ đi một chốc, phát hiện sân sau có một ngọn giả sơn phủ đầy phong đằng, đây chính là minh sơn' tối ưu trong phong thủy học, trước thấp sau cao tự hữu đức, vì vậy, ngôi trạch này thực sự là cát trạch mà dẫu nhìn từ góc độ nào cũng là cát thượng thêm cát đấy!"

Những lời nói ra làm Trần Nhất Tân mặt mày hớn hở, nhưng lại khiến Tô Tô sững sờ.

“Thế thì, vì sao nhà tôi lại liên tiếp xảy ra án mạng vậy?” Đồng Lệ bỗng nói.

Chữ “nhà tôi” khiến tất cả mọi người thoáng rùng mình.

Lôi Dung hướng ánh mắt sang Đồng Lệ, từ trong ánh mắt của cô ta, cô nhận thấy được người phụ nữ này cực kỳ yếu đuối, nhạy cảm, mà lại hệt như bệnh nhân nổi mề đay, cào gãi chỗ ngứa bán sống bán chết không tiếc nỗi đau đớn lâm ly đầy máu me, thế là Lôi Dung hạ thấp giọng, cũng buông chậm tốc độ nói, “Vật cực tất phản, ta thường bảo *Ngũ nhạc trấn trạch thì tiên trấn chủ, đất đai sạch quá thì chẳng được lúa quý*, một ngôi trạch, nếu được ánh ngời cát soi rọi, thì lại có khả năng xuất hiện bóng tối cực lớn trên người của kẻ cần được ánh ngời cát soi rọi nhất, đấy chính là bóng tối dưới đèn mà người ta thường nói, tương ứng với ngôi biệt thự này, điều tôi có thể nghĩ đến chính là căn phòng suite và thư phòng mà Triệu Hồng Pha tiên sinh ở, có lẽ nơi ấy sẽ có câu trả lời thật sự cho câu hỏi vì sao Phong Chi Thự lại bị coi là hung trạch, nhưng đáng tiếc tôi không bước vào được.”

Đồng Lệ đứng phắt dậy, đũa rơi lạch cạch xuống sàn, “Trần tổng, cho cô Lôi xem qua phòng suite và thư phòng một chút.”

Trần Nhất Tân nheo cặp mắt hẹp dài lại, nụ cười gian xảo hiện trên khóe môi, “Phu nhân Triệu, hiện tại đây là nhà tôi, cô Lôi xem hoặc không xem căn phòng nào, là do tôi quyết.”

Đúng lúc này, điện thoại của Lôi Dung vang lên, bất ngờ thay người gọi đến là Đường Tiểu Đường, cô có chút kích động, kể từ sau khi Đường Tiểu Đường giận dỗi bỏ đi ở xưởng giết mổ, Lôi Dung đã gọi mấy cuộc cho cô ấy, nhưng chẳng có ai nghe

máy, giờ đây cô ấy chủ động gọi, có lẽ chứng tỏ rằng cô bé ương ngạnh này đã nghĩ thông suốt rồi, cô vội vã bắt máy, chữ "A lô" còn chưa nói ra khỏi miệng, trong ống nghe đã vang lên tiếng cười thoáng đượm vẻ giỡn cợt của một người đàn ông...

8

Câu hỏi thứ bảy: Rốt cuộc Triệu Hồng Pha đã nắm giữ được bằng chứng mấu chốt nào gây bất lợi cho Trần Nhất Tân, giờ bằng chứng ấy đang ở đâu?

Ba căn hung trạch, ba lần thử thách...

Tên Tu Thúc ấy có phải bị điên rồi không?!

Lôi Dung nghe máy xong, đúng trận trối hồi lâu ngoài huyền quan, gió đêm thổi phân phất lọn tóc mai bên tại phiền nhiễu khiến luồng suy nghĩ cô hỗn độn rối mù.

Lúc nãy, khi cô nghe thấy giọng nói của Tu Thúc truyền đến trong điện thoại của Đường Tiểu Đường, một trực giác chẳng lành đã thúc cô đi ra khỏi nhà ăn, ra đến huyền quan, nơi này không những yên tĩnh, tầm nhìn còn thoáng đãng, không ai có thể nghe trộm được, tiếp đó, cô liền nghe thấy "trò chơi" hoang đường nhất kể từ lúc sinh ra đến nay.

"Tối nay, tôi sẽ dẫn các công nhân vệ sinh đặc chủng bao gồm cả Đường Tiểu Đường, vệ sinh ba căn hung trạch, mỗi khi vệ sinh căn nào, thì cô đến điều tra căn ấy, sau đó nói cho tôi hay sự thật của vụ án mạng xảy ra trong căn hung trạch đó, nếu cô không tìm ra sự thật trước khi tôi vệ sinh xong căn hung

trạch tiếp theo, thì rất xin lỗi, cô sẽ không gặp lại Đường Tiểu Đường nữa..."

Lúc ấy Lôi Dung nóng lòng đến mức hành động trái ngược với bình thường, cô không kiềm được la lên, "Hiện trường phạm tội đã qua vệ sinh, làm sao tôi điều tra được? Tôi có thể tìm được gì? Huống hồ trong khoảng thời gian ngắn như thể, làm sao tôi có thể phá được vụ án mà cảnh sát đã tốn mấy ngày, thậm chí là mấy tháng cũng không phá giải được?"

"Cái này thì, không phải chuyện mà tôi cần phải cân nhắc nữa rồi." Tu Thúc cười khẩy bảo, "Nhớ lấy, 9 giờ, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô, đến lúc ấy nếu cô không thể nói cho tôi hay sự thật vụ án mạng của căn hung trạch đầu tiên, thì cứ chờ nhặt xác Đường Tiểu Đường đi! Còn nữa, đừng bày bất cứ trò gì, đại loại như theo dõi điện thoại gì đấy, vô ích thôi, cũng đừng báo cảnh sát, đây là trò chơi một đối một, nếu phạm luật thì mất vui rồi. Nhớ lấy, dù có chiếc xe cứu hỏa chạy qua gần đấy, mà làm tôi hiểu lầm thành xe cảnh sát, tôi cũng sẽ động thủ với Đường Tiểu Đường ngay lập tức. Vậy nên, nếu bảo mạng sống của cô ta ở trong tay tôi, chẳng thà bảo là bị nắm trong tay cô. Tối nay, đừng đi sai bước nào hết nhé, Lôi đại pháp y."

Lôi Dung khẽ cắn răng, không sai, tối nay, đùng đi sai một bước nào, không được đi sai một bước nào, cuộc thách đấu đã bắt đầu thì chỉ có thể đánh thẳng chính diện thôi, xưa nay bản thân cô chưa bao giờ là một người phụ nữ mềm yếu, "Nói đi, vị trí của căn hung trạch đầu tiên ở đâu?"

"Vị trí cụ thể của mỗi căn hung trạch, cũng là một phần của cuộc chơi này, cô phải tự tìm kiếm, tôi chỉ có thể bảo với cô,

cuộc chơi này đã bắt đầu ngay từ sáng sớm hôm nay rồi, tôi đã để lại ám hiệu thông qua một phương thức đặc biệt, tiếp đến tôi sẽ còn để lại một ám hiệu trong mỗi căn hung trạch đã qua vệ sinh, thể hiện rõ vị trí của căn hung trạch kế tiếp, còn về chuyện xem có hiểu hay không, thì phải coi tài nghệ của cô rồi."

Nói xong, cuộc gọi bị ngắt.

Lôi Dung lòng rối như tơ vò, suy nghĩ mãi mà vẫn không vạch rõ được dòng suy nghĩ*: Vì sao Đường Tiểu Đường lại muốn gia nhập vào tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng? Vì sao Tu Thúc lại muốn chơi một trò chơi kỳ quặc như thể với mình? Điều quan trọng nhất là, nếu không tìm ra sự thật của vụ án mạng xảy ra trong hung trạch, hắn thật sự sẽ giết hại Đường Tiểu Đường ư?*

Bất chợt, cô ngẩng đầu lên, trông thấy một bức tượng đá điêu khắc thiên thần nhỏ màu trắng được treo phía trên cột trụ đứng của huyền quan, không kìm được nở một nụ cười cay đắng, chẳng phải giờ đây cô cũng đang trong một căn hung trạch, khổ sở tìm ra sự thật của hai vụ án mạng sao?

Không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa, phải mau chóng tìm người giúp đỡ, bản thân cô đang điều tra vụ án ở Phong Chi Thự, cho dù đi khỏi đây, thì điều tra hiện trường cũng không phải là chuyên môn của cô, thế nhưng giờ phút màn đêm vừa buông thế này, biết tìm ai bây giờ!

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Lưu Tiệp, điện thoại đã tắt nguồn, cô lại gọi vào điện thoại của mấy vị lãnh đạo khác của sở tỉnh mà cô quen biết, nhưng hết thảy đều không ai bắt máy, cô mới nhớ ra rằng tối nay tỉnh lỵ phải tổ chức buổi lễ khai mạc cho hội thao toàn quốc, dạng thi đấu cấp quốc gia thế này, tất cả

các lãnh đạo chủ chốt và cán bộ phụ trách của bộ phận công an địa phương đăng cai đều phải có mặt, chỉ huy công tác bảo đảm an ninh, liên lạc bằng máy bộ đàm có kênh tần số chuyên dụng của cảnh sát, nhất loạt không được phép sử dụng điện thoại di động...

Cô cảm thấy trên người hơi lạnh, trở vào trong biệt thự, đi lên lầu hai, bước vào phòng mình, mở túi hồ sơ mà Lưu Tiệp đưa cho, định xem thử có phương thức gì để liên lạc với các cảnh sát hoặc lãnh đạo khác hay không, bỗng cô phát hiện ra, trong một lần kẹp của túi hồ sơ có một tờ giấy gấp lại, vừa mở ra xem, là danh sách các chuyên gia khách mời đặc biệt của khóa giảng dạy chuyên nghiệp bắt đầu từ ngày mai, kéo dài trong một tuần của học viện cảnh sát tỉnh, bất ngờ thay cái tên đầu tiên được ghi trên đấy là...

"Lưu Tư Miễu"!

Lôi Dung hoàn toàn không dám tin vào mắt mình, trong lúc mình cần chuyên gia điều tra hiện trường phạm tội nhất, thì bất ngờ chuyên gia điều tra hiện trường phạm tội hàng đầu trong nước sắp sửa đến đây, rất tiếc lại là ngày mai, thế nhưng, cô còn nhớ mang máng rằng ngày trước Lưu Tư Miễu và Lâm Hương Minh từng cùng nhau đến tỉnh lỵ giải quyết vụ án, cũng có nghĩa là, rất có khả năng cô nàng có một mảnh tình si với Lâm Hương Minh ấy sẽ đến tỉnh lỵ từ trước, để tìm kiếm những ký ức từng đi qua cùng với anh chàng.

Thử vận may xem sao.

Cô bấm gọi vào điện thoại của Lưu Tư Miễu....

Nói chuyện xong với Lưu Tư Miễu, trái tim treo lủng lẳng của Lôi Dung vẫn chưa thể đặt xuống được, cô thấu hiểu mối chán ghét và phản cảm của Lưu Tư Miễu dành cho Hô Diên Vân, nhưng nói từ góc độ của lý trí, cô cực kỳ biết rõ, dẫu là nhân viên điều tra hiện trường phạm tội ưu tú đến mấy, tại hiện trường phạm tội đã qua vệ sinh, cũng sẽ rất khó phát hiện ra vật chứng gì có giá trị, mà phương pháp tốt nhất để bù lấp vào khoảng trống giữa biểu tượng và sự thật, chính là suy luận, vì vậy, bất luận thế nào, tối hôm nay cũng không được để cho Lưu Tư Miễu tác chiến lẻ loi, cô nhất định phải trang bị một trợ thủ cho Lưu Tư Miễu, bất kể cô ấy bằng lòng hay không.

Thế là, Lôi Dung lại gọi vào điện thoại của Hô Diên Vân, vừa mới nói qua diễn biến của sự việc, Hô Diên Vân đã nôn nóng, "Sao chị có thể để Lưu Tư Miễu điều tra hiện trường một mình? Lỡ như tên Tu Thúc ấy mai phục sẵn, chính để chờ chị đến nhà, Tư Miễu đi rồi, chẳng phải sẽ thành kẻ thế mạng thay cho chị rồi sao!"

Lôi Dung có chút không vui, nhưng giọng điệu cô vẫn rất ôn hòa, "Chẳng phải tôi thật sự không rời khỏi đây được sao, nếu thật sự đi được thì tôi đã tự mình đi rồi."

Đặc trưng điển hình của hạng đồ ngốc chính là không biết mình ngốc. Hô Diên Vân còn chưa ý thức được mình đã nói lỡ lời, "Chị không đi khỏi được cũng đâu cần phải gọi Tư Miễu chứ, Tư Miễu một thân một mình vào chỗ hiểm nguy, lỡ xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm nổi?!"

Lôi Dung khẽ cười khổ sở, "Hô Diên, tôi nhận thấy cậu đối xử với Tư Miễu thật sự tốt quá..."

“Tôi... chẳng qua là tôi sợ sau này gặp Hương Minh, không cách nào ăn nói với cậu ta thôi.” Hô Diên Vân chống chế, “Không nói chuyện này nữa, chị mau chóng tìm ra vị sĩ quan cảnh sát tên Bộc Lượng, nói qua đại thể sự việc với anh ta, đến lúc Tư Miễu tìm được tiểu Quách tiên sinh, xác định chắc chắn căn hung trạch thứ nhất nằm ở đâu, thì có thể nhanh chóng điều tra được khái quát tình tiết vụ án và các dữ liệu liên quan, trong lúc gửi chuyển tiếp cho Tư Miễu thì chị cũng hãy gửi cho tôi một bộ.”

Từ trong ống nghe vọng đến một tràng âm thanh loạt soạt như thể lục lọi đồ, Lôi Dung hơi tò mò, “Hô Diên, cậu làm gì đấy?”

Tuy nhiên điện thoại đã ngắt ngay lập tức.

Lôi Dung không biết làm sao, đành vội vàng gọi điện thoại cho Bộc Lượng, vừa hay Bộc Lượng đang trực ban, anh ta nhận lời hỗ trợ Lôi Dung giải quyết vụ án một cách vui vẻ nhanh chóng “Mọi chuyện đều nghe chị điều phối cả”. Cân nhắc đến chuyện Bộc Lượng với Lưu Tư Miễu không quen biết nhau, tính cách của hai người lại cực kỳ khác biệt, để đề phòng xảy ra vấn đề trong giao tiếp giữa họ, Lôi Dung không xây dựng mối liên hệ trực tiếp giữa họ với nhau, “Chuyện khẩn cấp lúc này, anh hãy lập tức điều tra về gốc rễ của Tu Thúc, địa chỉ cư trú của gia đình hắn, sơ yếu lý lịch cá nhân, tình trạng bạn bè thân thích, tài khoản ngân hàng, có hồ sơ phạm tội gì đấy hay không, tôi cần tất cả! Ngoài ra, phương thức liên lạc của hắn, số điện thoại, tài khoản Wechat, địa chỉ Weibo, địa chỉ email, cũng phải điều tra rõ ràng!”

Lôi Dung thở hắt ra một hơi, chợt nhớ ra mình đã rời khỏi nhà ăn lâu quá, dễ khiến Trần Nhất Tân sinh nghi, vội vàng xuống dưới lầu, vừa mới đến trước cửa nhà ăn, đã nghe thấy vọng ra tiếng nhiếc mắng của Đồng Lệ, "Tên họ Trần kia, rõ ràng là ông biết, thầy phong thủy bảo Hồng Pha phải cách xa khỏi 'phong một chút, vì thế mới chặt hết toàn bộ cây phong trên núi. Nếu không phải do lúc nãy cô Lôi nói đến, tôi cũng không biết, thì ra đại danh của cây trinh đằng ba mũi là phong đằng, mà dạo ấy thì ngươi nhất quyết sắp đặt phải trồng trinh đằng ba mũi trên giả sơn, ông còn dám bảo là không có tà tâm muốn làm hại Hồng Pha nữa ư? Tôi hỏi thêm, bức tranh treo trong phòng khách kia là thế nào?!"

"Tranh gì? Bức tranh nào?" Trần Nhất Tân còn vờ vịt không biết.

"Chính là bức *Ngôi nhà của người chết treo* được treo chính giữa phòng khách! Bức đấy do chính tay ông lựa chọn và treo lên, còn bảo là tác phẩm của họa sĩ không nổi tiếng của Âu châu gì nữa, ý tôi và lão Triệu không biết nghệ thuật thì hiếp đáp!" Đồng Lệ tức đến nỗi giọng run lẩy bẩy, "Tôi không biết ông đã bỏ bao nhiêu cơ mưu vào Phong Chi Thự này, nhưng có một điểm có thể chắc chắn, ngay từ khoảnh khắc đổ móng, ông đã trăm phương ngàn kế hạ đủ các loại trấn yểm, không đưa Hồng Pha vào chỗ chết thì quyết không ngơi tay! Cái đồ khốn kiếp mặt người dạ thú!"

Xem ra, lão Ngô đã đem những lời mình nói chiều hôm nay nói cho Đồng Lệ.

Trần Nhất Tân, kẻ đang ngồi chắc nịch trên ghế, đối diện với Đồng Lệ, nhướng lông mày lên thành hình chữ "bát", tựa hồ cảm thấy đối phương đang biểu diễn vở hài kịch buồn cười, "Phu nhân Triệu, cớ sao phải kể lể tôi thậm tệ như thể, vốn dĩ trên đời này đã không tồn tại đạo đức mẫu mực gì cả, xưa nay tôi cũng không phủ nhận mình là một tên ác ôn, nhưng nếu cô em bảo là tôi đã hại chết Triệu Hồng Pha, thế thì xin mời đưa bằng chứng ra đây, không đưa ra được thì tôi có thể tố cáo cô tội phỉ báng đấy... Ngoài ra, chẳng lẽ cô em cao thượng hơn tôi được ít nhiều chăng? Để vực dậy chút khả năng tình dục ít ỏi ấy, Triệu Hồng Pha đã coi bà vợ là cô em đây hệt như một nữ minh tinh phim AV, có chiêu trò đặc sắc nào đều sử dụng, người ngoài đều tưởng cô em chịu không nổi ông ấy, thế mà theo như tôi biết được, khoảng thời gian từ lúc cô em rời khỏi Phong Chi Thự đến lúc trước khi ông ấy qua đời, ngoài kia cô em đã phong lưu vui vẻ biết bao, phải thế không, giáo sư Triệu?"

Ngay khoảnh khắc Trần Nhất Tân nghiêng đầu về phía Triệu Long với nụ cười hiểm ác, tất cả mọi người trong phòng ăn đều chết sững.

Triệu Long vốn đang nhấp rượu vang như thể là người ngoài cuộc, trong nháy mắt, từ cổ lên đến má, còn đỏ hơn cả rượu trong ly.

Đồng Lệ thét lên một tiếng, ném ly rượu sang phía Trần Nhất Tân, hắn đỡ một phát, ly rượu rơi xuống một bên dưới chân của Tommy, vỡ tan tành!

"Tôi phải giết chết ông!" Đồng Lệ hệt như con sư tử cái bị phát cuồng, vừa gầm gào vừa xông về phía Trần Nhất Tân, bị Tô

Tô ôm chặt lấy; Hồ Nhạc quay trở lại sau khi đã thu xếp ổn thỏa Triệu Lân Chi, đứng trước mặt Trần Nhất Tân; Triệu Long chẳng biết đã lủi đi từ khi nào; La Khiêm đứng đấy mà luống cuống không biết làm sao, trên mặt vẫn treo nụ cười như cũ, chỉ có điều cực kỳ gượng gạo; Tommy dùng một miếng khăn giấy lau ống quần đã bị thấm rượu vang; lão Ngô ló nửa người ra từ trong bếp, nhìn màn kịch này trong nhà ăn với vẻ đờ đẫn, sau đó đột ngột ngước mặt lên trần nhà nói lẩm bẩm gì đó...

Tô Tô lôi Đồng Lệ về căn phòng dành cho khách trên tầng hai, dìu cô ta ngồi lên ghế, đóng cửa lại, vừa dỗ dành vừa khuyên giải, Đồng Lệ úp mặt khóc lóc tỉ tê, sau một lúc, cửa mở ra, Lôi Dung bước vào, cô dẩu môi với Tô Tô, ý là bảo cô hãy đi ra, sau khi Tô Tô rời đi, Lôi Dung đóng cửa lại.

Đồng Lệ ngẩng đầu lên, nhìn cô với mắt lệ hoen nhòe, chỉ biết cô ấy là đại Quách tiên sinh đến từ Bắc Kinh, những chuyện khác thì không biết gì cả.

Lôi Dung vừa mới nói chuyện điện thoại qua với Bộc Lượng, Tư Miễu, đã điều tra rõ được căn hung trạch mà Tu Thúc muốn ám chỉ thông qua một chiếc móng tay là căn hộ số 701 đơn nguyên 4, tòa nhà số 1, tiểu khu Tân Thủy Viên, rồi lại gửi khái quát tình tiết vụ án cho Lưu Tư Miễu và Hô Diên Vân, bây giờ điều cần làm chính là chờ đợi. Là một viên pháp y thường xuyên "ra tuyến đầu", cô biết công tác mà Lưu Tư Miễu sắp phải đối mặt gian truân nhường nào, vì thế, tối nay trong căn Phong Chi Thự này, cô càng không thể cho phép mình xôi hỏng bỏng không.

Vì vậy, Lôi Dung quyết định tìm đến người mà mãi đến lúc này vẫn chưa từng trò chuyện qua là Đồng Lệ, nhất là trong tình trạng mà cô ta vừa mới hứng chịu cơn kích động lớn, phòng tuyến tâm lý sẽ bị công phá rất dễ dàng.

Lôi Dung lôi một chiếc ghế, ngồi xuống đối mặt với Đồng Lệ, nhìn cô ta chăm chăm với thần thái nghiêm túc, Đồng Lệ vừa lau nước mắt vừa nhìn vị 'đại Quách tiên sinh này với đôi chút kinh hoảng, sự trầm lặng của Lôi Dung như thể một tảng đá đè trên gáy sau cổ, khiến cô ta cảm thấy càng lúc càng nặng nề, ngay lúc cô ta sắp sửa hét lớn lên, Lôi Dung bỗng nhiên cất lời.

"Nếu cô và Triệu Long hợp mưu với nhau để giết chết Triệu Hồng Pha, bây giờ nếu cô thừa nhận, thì tôi còn có thể xem như là cô đầu thú."

Đồng Lệ sửng sốt, "Chị... chị đang nói bừa gì đấy!"

"Tôi đang cho cô một cơ hội." Lôi Dung lạnh lùng nói, "Cái hôm Triệu Hồng Pha bị giết hại, cô và Triệu Long đều ở Phong Chi Thự nhỉ, nếu hai người hợp mưu giết hại Triệu Hồng Pha, chẳng phải sẽ rất dễ dàng sao?"

"Cô là ai? Cô lấy gì mà cho tôi cơ hội?!" Chợt Đồng Lệ nổi giận, nhảy phắt khỏi ghế, nhưng lại bị một tấm thẻ sĩ quan cảnh sát trước mặt làm cho chết sững.

Tuy Lôi Dung là người phụ trách của một cơ quan nghiên cứu pháp y độc lập duy nhất trong nước, nhưng do xét đến địa vị học thuật và tính chất công việc của cô, bộ công an đặc biệt chuẩn y cho bảo lưu quân hàm cảnh sát và tư cách trong hàng ngũ, lúc này đây thẻ sĩ quan cảnh sát vừa chìa ra trước mặt

Đồng Lệ đã ngay lập tức tạo ra được hiệu quả trấn phục không gì sánh bằng.

“Tôi đến đây là để điều tra vụ án, vì vậy tốt nhất là cô hãy thành thật nói rõ ràng quan hệ giữa cô với Triệu Long, nếu không nói ở đây, đến những nơi khác thì chưa chắc sẽ nói được rõ ràng đâu.” Lôi Dung nói.

Đồng Lệ ngồi sõng soài trên ghế, một cách chầm chậm, hai hàng nước mắt chảy xuống gò má.

Thấy Đồng Lệ không biết danh tính sĩ quan cảnh sát của mình, niềm hoài nghi của Lôi Dung đối với cô ta trái lại còn giảm xuống mạnh mẽ, vì nếu cô ta thật sự hợp mưu với Triệu Long để giết hại Triệu Hồng Pha, thì Triệu Long - người đã biết được danh tính của cô không thể nào không nói sự thật này cho Đồng Lệ, đề phòng Đồng Lệ nói hớ, mà Triệu Long đã không nói, cũng có nghĩa là quan hệ giữa Triệu Long và Đồng Lệ chỉ là sự không đứng đắn trong cuộc sống đời tư, không liên can gì đến cái chết của Triệu Hồng Pha.

“Ban đầu, tôi chỉ là một y tá của bệnh viện nhân dân tỉnh, gặp phải sự gạ gẫm của bệnh nhân lưu manh, là Triệu Hồng Pha đã cứu tôi, tôi cảm tạ lão lắm, lão cầu hôn tôi, tôi chẳng suy xét nhiều đã đồng ý rồi. Ai mà không mong bản thân mình được gả cho một người giàu có chứ? Thế nhưng sau khi cưới tôi mới nhận ra, lão ta là một người đặc biệt ích kỷ, máu lạnh, thích trêu ngươi người khác, thích chơi đùa cả thế giới trong lòng bàn tay, để chiếm đất xây nhà, lão đã cấu kết với Trần Nhất Tân từ lâu, tổ chức nên một băng đảng lưu manh làm cưỡng chế tháo dỡ, khiến rất nhiều người không còn nhà để về, nói ngay tòa

Phong Chi Thự trước mắt đây thôi, nguyên nơi này có một viện dưỡng lão, về sau có đến mấy cụ già liên tiếp chết vì bệnh, nhưng cũng chẳng đến nước không thể vận hành tiếp được, Hồng Pha bèn thừa cơ lợi dụng truyền thông xào nấu sự việc này, làm mưa làm gió, viện dưỡng lão đã phải đóng cửa, rất nhiều cụ già không có nhà để về, không biết đã đi về chốn nào, dù gì thì Hồng Pha cũng chẳng thèm quan tâm, lão đặc biệt thích nói một câu Không cho người khác con đường sống, thì bản thân mới có đường sống'... Cuối cùng, lão xây Phong Chi Thự lên, nhưng không ngờ là Trần Nhất Tân cũng không cho lão con đường sống..."

Đồng Lệ nghẹn ngào trong giây lát, rồi nói tiếp, "Triệu Hồng Pha vẫn luôn muốn có một đứa con, nhưng rượu chè ăn chơi thời trẻ đã làm tổn hại đến thân thể lão, thế mà lão cứ khăng khăng trách là tôi vô tích sự, về sau đi bệnh viện kiểm tra, mới phát hiện ra là vấn đề nằm trên chính người lão, kể từ lúc đấy, tính khí lão càng gàn dở hơn, uống thuốc rồi mà sinh hoạt vợ chồng vẫn không ổn, lại còn định giở mấy chiêu trò, tôi thực sự chịu hết nổi nên đã tháo chạy khỏi Phong Chi Thự, nhất thời cùng đường không biết về đâu, Triệu Long là bạn tốt của lão, trước kia thường ghé thăm Phong Chi Thự, quan hệ với tôi cũng không tồi, tôi bèn đến nhờ cậy anh ta, kết quả là chúng tôi đã trở nên thân thiết, nhưng mà chị sĩ quan cảnh sát ơi, chị nhất định phải tin tôi, tôi thật sự không giết hại Hồng Pha đâu, tôi thừa nhận tôi đã làm chuyện có lỗi với lão, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm hại lão..."

Nói đoạn cô ta lại bật khóc. Lôi Dung rút một tờ khăn giấy đưa cho cô ta lau nước mắt, sau đó hỏi, “Về nguyên nhân cái chết của Triệu Hồng Pha, cô nhìn nhận thế nào?”

“Cái hôm lão gặp chuyện, tôi nhận được cuộc gọi của lão, bảo là muốn thương lượng các sự vụ liên quan đến ly hôn và phân chia tài sản, đến lúc tôi tới nơi, nhận thấy phòng khách sáng choang không một bóng người, vài âm thanh đáng sợ vọng từ trên lầu xuống, giống như là có ai đang đánh nhau, tôi hơi sợ, bèn lui ra ngoài, định vòng ra sân sau xem thử động tĩnh, vừa đến dưới chân cửa sổ phía nam, thì phát hiện ra có một cái bóng vụt qua chỗ ngọn giả sơn, ngay lúc tôi tiến mấy bước lên phía trước định nhìn cho rõ, thì đèn trên thư phòng tầng ba bỗng sáng lên, hắt xuống một ánh sáng dài dằng dặc trên mặt đất, bao phủ ngay lên người tôi, tôi sững ra, trông thấy vị sĩ quan cảnh sát họ Bộc ấy xuất hiện ở cửa sổ, nhìn găm vào tôi với vẻ dữ dằn, làm tôi sợ đến tê cứng...”

Lôi Dung khẽ suy nghĩ rồi hỏi, “Tôi tò mò quá, nếu cô với Triệu Hồng Pha đã sống cùng nhau, vì sao từ sau khi ông ấy dọn vào ở trong Phong Chi Thự thì đã xuất hiện một số triệu chứng không bình thường, nhưng cô thì lại chẳng hề có...”

Đồng Lệ cười cay đắng, “Thực ra kể từ sau khi đến Phong Chi Thự, tôi và Hồng Pha chưa bao giờ nằm trên cùng một chiếc giường.”

Lôi Dung để lộ ra một biểu cảm kinh ngạc.

“Mỗi lần... làm xong chuyện đó, lão đều bảo tôi về ngủ tại phòng của tôi ở tầng hai, lão thích ở một mình trong thư phòng và phòng suite, về sau càng lúc lão càng trở nên loạn thần kinh,

không thích ngủ giường, cứ thích nằm trên sàn nhà, hướng mặt vào bức tường trống không chẳng có ma nào, lẩm bẩm một mình; nửa đêm nửa hôm mặc áo ngủ, đi vòng vòng khắp trong lẫn ngoài căn biệt thự này, cầm chiếc xẻng công binh đào xới bừa cả lên, bị ai đó bắt gặp, thì bảo là nơi này nơi kia có ma quỷ gì gì đấy... làm tôi sợ đến mức càng chẳng dám lại gần lão hơn nữa."

Ánh sáng của ngọn đèn chạm sàn, biến căn phòng thành một tấm tranh cắt giấy, những nơi tàn dư, những nơi sáng sủa chỉ còn sót lại một mảnh rất nhỏ, nhưng đa số các nơi lại là tối ám, là trống rỗng, nhưng cảm giác trong lòng người thì trái ngược hẳn, chỗ có ánh sáng thì tỏ ra trống rỗng, mà chỗ tối ám thì dù là một khối đen kịt hay là lờ mờ hư ảo, cũng trái lại có thứ gì đó hình dạng kỳ quái đang mai phục ẩn nấp, tựa hồ một người giấu cả răng độc và vuốt nhọn dưới lớp áo choàng màu đen.

Lôi Dung nói với Đồng Lệ, "Tôi muốn hỏi cô một câu, cô nhất định phải trả lời thành thực."

Có lẽ do cô nhả chữ tròn rõ quá đỗi, hoặc do tiếng nói nặng nề quá đỗi, Đồng Lệ bất giác ngồi ngay ngắn người lại.

"Khoảng thời gian cô cư ngụ ở Phong Chi Thự, có phát hiện ra hiện tượng hoặc vật thể siêu nhiên gì, hoặc nói cho chính xác hơn, có vật thể ngờ là yêu ma hoặc quỷ quái không?"

"Ngôi biệt thự này được xây dựng trên một hòn đảo nhỏ bốn bề là nước, đến ban đêm, hơi nước mịt mù, cây cỏ hoa lá cũng đều biến thành những chiếc bóng đen xiêu vẹo, quả thực đáng sợ lắm, thế nhưng nếu muốn nói những vật thể dạng như yêu

ma quỷ quái gì đấy, thì thật sự tôi chưa bao giờ gặp, chị biết tôi làm y tá mà, sinh lão bệnh tử trong bệnh viện đã gặp nhiều rồi, không tin vào những thứ bàng môn tà đạo." Đồng Lệ khẽ lắc đầu nhưng lại có chút ngần ngừ, "Thế nhưng, biểu hiện như bị trúng tà ấy của Hồng Pha, cũng thật sự làm tôi nghi hoặc không sao hiểu nổi, Triệu Long từng nghi ngờ là vật liệu xây dựng hoặc chất lượng nước có vấn đề, một hôm nọ vào ban ngày, thừa lúc Hồng Pha không ở nhà, tôi đã lén mời người đến nhà làm kiểm định, đặc biệt là phòng suite và thư phòng, từ mặt tường đến sàn nhà, từ đồ gia dụng đến vật liệu bằng đá, từ bồn tắm đến chất lượng nước, đều đã kiểm định hết, trừ chuyện vật chất mang tính phóng xạ và khí ra-đon trong các vật liệu đá quý giá vẫn chưa bốc tỏa hết, thì không phát hiện ra các vấn đề nào khác trong an toàn môi trường."

Lôi Dung khẽ gật đầu chậm rãi, chợt nhớ ra điều gì, "Nhân viên kiểm định an toàn môi trường mà cô mời đến, là Triệu Long hay là bạn của anh ta?"

Nếu là Triệu Long, thì có khả năng cấu kết đồng lõa với Đồng Lệ hoặc bị Trần Nhất Tân mua chuộc, để làm giả từ bên trong.

Tuy nhiên Đồng Lệ khẽ lắc đầu, "Công ty môi trường mà tôi mời là một công ty khác, không dính dáng gì đến Triệu Long."

Xem ra người phụ nữ hơi không kiềm chế được cảm xúc và thần kinh này, chẳng phải là một ả ngốc.

Lôi Dung lại hỏi qua về tình hình của Triệu Lân Chi, Đồng Lệ vô cùng khinh rẻ đứa con nuôi trên danh nghĩa, cho rằng cậu ta là một thằng ngốc vô dụng, sau khi bị Triệu Hồng Pha phát

hiện ra là hút ma túy, phải chịu hình phạt bị đuổi ra khỏi nhà, nhưng từ sau khi Triệu Hồng Pha từ bệnh viện tâm thần trở về, thần kinh ông ấy suy sụp cực độ, lúc này Triệu Lân Chi trở về nhà, trái lại còn làm Triệu Hồng Pha vui mừng và tin tưởng vô cùng.

"Trong bữa tiệc tối hôm nay, Triệu Lân Chi thể hiện ra phản ứng mãnh liệt đối với chữ 'súng, hơn nữa còn nhắc đến chuyện Triệu Hồng Pha có một khẩu súng ngắn, chuyện này là thế nào?" Lôi Dung hỏi.

"Quả thực Hồng Pha có một khẩu súng lục, dùng để phòng thân, cất trong ngăn tủ trong thư phòng lão, nhưng sau khi lão xảy ra chuyện, lúc cảnh sát lục soát trong thư phòng, thì không phát hiện ra khẩu súng ngắn ấy, nó cứ thế mà biến mất tăm." Đồng Lệ nói, "Tôi cũng không biết vì sao Triệu Lân Chi lại đặc biệt nhạy cảm với khẩu súng ấy, thế nhưng sau khi Hồng Pha chết, quan hệ giữa cậu ta với Trần Nhất Tân rất kỳ quặc, lúc thì thân thiết gắn bó, lúc thì cãi vã ầm ĩ. Lẽ ra, tôi chẳng muốn bán Phong Chi Thự với mức giá thấp như thể, nhưng căn cứ theo di chúc mà Hồng Pha đã lập ra lúc còn sống, tôi và Triệu Lân Chi lần lượt sở hữu 50% quyền tài sản đối với ngôi biệt thự này, Triệu Lân Chi đã mau mắn đồng ý với cái giá thấp mà Trần Nhất Tân đưa ra, thì tôi cũng chỉ đành đồng ý thôi..."

Lôi Dung nói, "Từ những lời mà Triệu Lân Chi la lên về phía Trần Nhất Tân trong phòng ăn, không khó để nghe ra, dường như hai người họ đã hợp mưu hại chết Triệu Hồng Pha, nhưng Trần Nhất Tân lại muốn đổ vấy mọi chuyện lên người Triệu Lân Chi, cô thấy sao về điều này?

“Có một chuyện có lẽ chị không nắm rõ.” Đồng Lệ nói, “Sau khi Hồng Pha mất, Triệu Lân Chi thường xuyên nói năng bậy bạ, cứ như là bị ma ám, thêm nữa ai cũng biết là cậu ta là nghiện công tử, cơ bản là chẳng ai xem lời nói của cậu ta ra gì cả. Tuy tôi từng nghi ngờ là Hồng Pha bị mưu sát, nhưng căn thư phòng mà có cửa lẫn cửa sổ đều khóa trái ấy, thực sự khiến tôi không thể làm gì hơn. Lúc nãy tôi mắng Trần Nhất Tân, tôi không hối hận, sự thật đã chứng minh rằng hắn chính là một tên tiểu nhân bị ổi vong ơn bội nghĩa, nhưng nếu chị muốn tôi đưa ra bằng chứng hắn đã giết chết Hồng Pha, thì tôi tìm không ra...”

“Chứng cứ thì chắc chắn là có, chỉ xem cô có tìm ra hay không thôi, nếu giá tiền đưa ra đủ cao, thì có lẽ viên thám tử tư ấy sẽ bán bằng chứng mang tính mấu chốt cho cô thôi.”

“Đây không phải vấn đề giá tiền cao hay thấp, ngay từ lúc bắt đầu tôi đã từng nghĩ, dù bên kia ra giá bao nhiêu, tôi cũng lập tức mua lại, tuyệt không trả giá.” Bất chợt, Đồng Lệ há hốc miệng, “Trời ơi... làm sao chị lại biết chuyện này?”

Lôi Dung nở một nụ cười kín đáo, bộ dạng cứ như kiểu “Cô chơi một ván cờ lớn cỡ nào thì chính phủ cũng biết”.

Đồng Lệ thở dài một hơi, “Hôm qua tôi vội sang đấy, mà cũng chẳng biết là tên thám tử tư ấy đã tự chạy mất, hay bị ai đó bắt cóc rồi, chung quy là người đi mất còn nhà thì trống, chẳng lấy được gì.”

“Làm sao Ngô quản gia biết được sự tồn tại của bằng chứng này?”

“Hồi Triệu Hồng Pha còn sống, lão từng tìm thám tử tư để điều tra Trần Nhất Tân, nhưng lão chưa bao giờ kể chuyện này với bất kỳ ai, chỉ từng nhắc qua một câu với lão Ngô, bảo là ‘Trần Nhất Tân đang tạo dựng hung trạch, tôi tìm người điều tra, có lẽ sắp có kết quả rồi, cái hôm mà Hồng Pha triệu hết mọi người đến Phong Chi Thự, cả tôi và lão Ngô đều cho rằng, nhất định là lão đã nắm được bằng chứng đanh thép, định vạch trần âm mưu của Trần Nhất Tân ngay trước mặt mọi người, ai ngờ trái lại lão còn bị giết hại... Lão Ngô trung thành với Hồng Pha, lão quyết tâm ‘đọ sống mái’ đến cùng với Trần Nhất Tân, lão cho rằng nếu chứng cứ ấy đã không thể được tìm thấy trong nhà, mà cũng chẳng rơi vào trong tay Trần Nhất Tân, thế thì cách tốt nhất chính là trực tiếp tìm tên thám tử tư ấy để dò hỏi cho rõ ràng”

“Khoan đã, làm sao mà lão Ngô biết được món chứng cứ ấy đã không rơi vào tay Trần Nhất Tân?”

“Trần Nhất Tân từng tìm lão để hỏi bóng gió là món chứng cứ ấy đã đi về đâu, lão Ngô vờ ra vẻ hoàn toàn chẳng biết có chuyện như thể, nhưng lại âm thầm tiến hành điều tra, cuối cùng cũng tìm ra được tên thám tử tư ấy, gọi điện thoại liên hệ gã ấy để giao dịch, nào giờ hôm qua lúc tôi đến đấy, thì chẳng lấy được gì... nhưng mà, thực ra thì dù có lấy được cũng vô dụng thôi.”

“Vì sao? Chẳng lẽ cảnh sát sẽ mặc kệ không màng đến chứng cứ phạm tội của Trần Nhất Tân ư?”

“Một món bằng chứng, nằm trong tay ai, được tố giác bởi ai, thì trọng lượng của nó sẽ khác biệt rất lớn. Nếu Hồng Pha còn

sống, tố giác lên đấy, lão dù có lớn bé kiểu gì thì cũng là doanh nhân trong giới thương nhân, cảnh sát sẽ không dám chậm trễ, nhưng bây giờ lão chết rồi, thương nhân bất động sản lớn nhất tỉnh lỵ là Trần Nhất Tân, mà tên này thì bấy lâu nay luôn quảng giao với nhiều mối quen biết trong giới quan chức, dẫu không thể vùi dập sự việc một cách triệt để thì cũng chẳng đến nỗi khiến cho mình lâm vào bước đường thân bại danh liệt đâu."

Lôi Dung nói với vẻ nghiêm nghị, "Mấy năm nay cấp trên chú trọng mạnh mẽ việc xây dựng liêm chính, tôi tin rằng nếu tố giác bằng chứng này lên đấy, sẽ không có kiểu kết cục mà cô nói đâu."

Đồng Lệ cười khổ sở bảo, "Có khả năng đây chính là nguyên nhân làm Trần Nhất Tân nôn nóng muốn nắm chắc bằng chứng ấy về tay nhỉ, dù gì hắn cũng thủ đoạn độc ác, không thể chấp nhận sự tồn tại của bất kỳ sự vật gì khả dĩ uy hiếp được hắn..."

9

Lúc đi ra từ phòng của Đồng Lệ, động tác kéo cửa ra của Lôi Dung hơi mạnh, làm Tô Tô đứng trước cửa giật bắn.

Lôi Dung hơi kinh ngạc, "Sao em lại ở đây?"

"Em thấy tình trạng thần kinh của Đồng Lệ không được ổn định lắm, sợ cô ấy thượng cẳng chân hạ cẳng tay với chị, cho nên mới thủ trước cửa, ngộ nhỡ nghe thấy động tĩnh gì thì mau chóng xông vào trong." Tô Tô cười nói.

Lôi Dung nhoẻn cười.

"Nói thật, lúc nãy trên bàn ăn, những lời mà chị bình luận về phong thủy của Phong Chi Thự thật sự đã gây sốc cho em đấy." Tô Tô nói vẻ thật lòng, "Trong khoảnh khắc ấy em còn tưởng chị từng làm qua đại Quách tiên sinh thật nữa cơ!"

"Mấy chuyện văn hóa truyền thống đều có liên quan với nhau cả, mấy thứ dạng như âm dương ngũ hành, bát tự mệnh lý, biết được chút chút thì đã có thể trích dẫn qua lại được rồi." Lôi Dung không muốn kể lể với Tô Tô về quá khứ của mình.

Tô Tô làm như hiểu mà không hiểu mấy, "Được thôi... chị điều tra thế nào rồi?"

"Tạm thời chưa phát hiện ra điều gì."

“Thế phải làm sao? Không thì chờ đến khi đêm khuya thanh vắng, hai chúng ta cùng lên lầu ba xem thử?”

Lôi Dung khẽ lắc đầu, “Tối nay em ở trong phòng này trông chừng Đồng Lệ, chị sợ cô ấy nghĩ quẩn, làm điều gì dại dột.”

“Không thành vấn đề!” Tô Tô làm cử chỉ tay OK, “Bảo đảm không rời nửa bước!” Nói xong cô đẩy cửa ra đi khuất vào trong. Lôi Dung về đến phòng mình, ngồi trước bàn đọc sách, bật đèn bàn lên, nhìn trân trối vào đốm tròn màu trắng được hắt lên trên mặt bàn... Câu đố nhiều đến thế, câu hỏi khó đến như thể, mà lời giải thì vẫn không sao nắm bắt được. Đương lúc hoang mang, bỗng điện thoại reo vang, làm cô giật mình, tưởng là Tu Thúc gọi đến, sau khi bắt máy, tiếng nói vọng đến là cái giọng lớn oang oang ấy của Bộc Lượng, “Chủ nhiệm Lôi, tình hình cô bên đấy sao rồi?”

Để tiện cho công việc, Lôi Dung đã nói cho Bộc Lượng hay về sự tình chính cô đang ở Phong Chi Thự và Lưu Tư Miễu đã thay thế mình đi điều tra hung trạch, vì vậy nhất thời cô không biết “tình hình bên đấy” mà anh ta hỏi là chỉ bên nào, nên chỉ đành nói, “Bên sĩ quan Lưu thì vẫn đang điều tra, bên tôi đây thì vẫn chưa có đầu mối nào, muốn sang thư phòng của Triệu Hồng Pha để xem thử, nhưng lại sợ bị tên vệ sĩ Hồ Nhạc ấy cản lại lần nữa.”

Bộc Lượng giận dữ nói, “Cái tên Hồ Nhạc ấy, lần trước đánh nhau với tôi, tôi còn chưa tìm hắn để tính sổ! Có cần tôi sang Phong Chi Thự một chuyến, còng cái tên khốn nạn ấy về không?”

“Hiện tại còng Hồ Nhạc chẳng có nghĩa lý gì. Anh cứ ở yên trong đồn cảnh sát, nhất thiết đừng hành động bừa, vì bất cứ ám hiệu gì mà Tu Thúc để lại, cũng cần có Từ Nhiễm giải mã, rồi lại đến anh tìm kiếm kho dữ liệu, xác định vị trí cuối cùng của hung trạch, huống chi chính vì hiện nay anh đảm nhiệm chức trưởng đồn cảnh sát Phong Thụ Lĩnh, vì vậy ngoài bản khái quát tình tiết vụ án ra, còn có thể cung cấp nhiều tài liệu và hình ảnh của vụ án mạng ở tiểu khu Tân Thủy Viên hơn nữa, tôi tin rằng buổi tối hôm nay, ba ngôi hung trạch mà Tu Thúc lựa chọn không thể cách nhau quá xa, chưa biết chừng căn hung trạch thứ hai cũng vẫn xảy ra trong khu vực do anh phụ trách, anh ở lại, thì xem như chúng tôi đã có một viên thuốc an thần.”

Chắc có lẽ đã được Lôi Dung mang lại cảm giác hiện hữu, Bộc Lượng có chút ngời ngời đắc chí, “Được thôi, dù gì thì dạo gần đây, khu vực Phong Thụ Lĩnh này xảy ra không ít vụ án mạng. Nói ngay tiểu khu Tân Thủy Viên, chết tận mấy người, điều tra kiểu gì cũng không phá nổi vụ án, làm rộ lên đủ các loại tin đồn, ai cũng bảo tiểu khu này đã được xây trên một khu đất nghĩa địa lớn, động chạm đến oán khí của hung linh... Rất nhiều hộ dân cư đều sợ đến mức chuyển nhà đi, hừ, mới nửa năm trước bọn họ còn đoàn kết cùng nhau làm hộ đóng đinh ở lỳ nữa cơ...”

Lôi Dung ngắt lời, “Tôi nhờ anh điều tra tình trạng cá nhân của Tu Thúc, kết quả ra sao?”

Bộc Lượng thật thà thừa nhận rằng kết quả điều tra không được tốt. Bấy lâu nay danh tính Tu Thúc luôn bí ẩn, ngay cả Tù

Tam Ảo, người được coi là quen thân với ông ta đến thế, mà cũng không biết họ tên thực sự của Tu Thúc, tài khoản ngân hàng, hồ sơ phạm tội gì đó thì miễn bàn rồi. Về phương thức liên lạc, người này có rất nhiều số điện thoại di động, sử dụng khi liên hệ với những người khác nhau, số điện thoại dùng khi dọn dẹp hung trạch chỉ là một trong số đó mà thôi. Hơn nữa dường như ông ta đã mua rất nhiều "số ma", có tra cũng tra không ra, dùng qua rồi là vứt đi. Còn về Weibo, WeChat, hay email, toàn bộ đều không có.

Chẳng lẽ cái tên này nhảy ra từ kẽ đá nứt à?!

Lôi Dung thoáng xem đồng hồ, "Bộc Lượng, anh ngắt máy trước đi, tôi phải chờ cuộc điện thoại của Tư Miễu, sắp sửa đến 9 giờ rồi."

Không ngoài dự đoán, cuộc gọi vừa mới ngắt, Lưu Tư Miễu đã gọi sang.

Phân tích của Lưu Tư Miễu đối với tình tiết vụ án làm Lôi Dung kinh ngạc muôn phần, dĩ nhiên điều khiến cô kinh ngạc không phải là bản thân vụ án, những vụ án tàn bạo hơn cả thế và hung thủ kỳ dị hơn cả thế, điều khiến cô kinh ngạc là trong khoảng thời gian ngắn như thể, trong một căn hiện trường phạm tội đã qua dọn sạch, mà không ngờ Lưu Tư Miễu lại thực sự có thể tìm ra sự thật, "Tư Miễu, Tư Miễu, xuất sắc quá, xuất sắc quá đi mất! Mỗi một mắt xích logic đều chặt chẽ, không gì bắt bẻ nổi!"

So ra thì, chính mình đến Phong Chi Thự hơn nửa ngày trời nay, mà ngờ đâu chẳng gặt hái được gì.

Một cảm giác chua chát trước giờ chưa từng có, chợt toát lên từ đáy lòng Lôi Dung.

Rất nhanh sau đó, Tu Thúc gọi điện đến, để tránh bị theo dõi, số điện thoại ông ta sử dụng lại là một số mới, sau một thôi mồm dao lưỡi kiếm, cuối cùng Tu Thúc cũng đồng ý nhượng bộ trong quy định trò chơi, đồng thời đưa ra ám hiệu cho vị trí thứ hai.

Sau khi nói lại cho Lưu Tư Miễu về vị trí này, Lôi Dung ngồi trước bàn đọc sách, trải bản vẽ mặt phẳng của Phong Chi Thự mà Lưu Tiệp đưa cho ra trước mặt, vừa xem xét đối chiếu, vừa ghi nguệch ngoạc các nghi vấn sâu trong lòng ra trang giấy trắng.

Tổng cộng có bảy câu hỏi, như thể "Bảy câu chuyện dài kỳ quái không tưởng tượng nổi" thường xuyên xuất hiện trong các phim anime Nhật Bản.

Câu trả lời nằm ở đâu? Lần lượt các câu trả lời lại là gì? Rất nhanh sau đó, Lưu Tư Miễu đã gọi điện đến.

"Lôi Dung, dựa trên ám hiệu mà Tu Thúc để lại, Từ Nhiễm đã phân tích ra được rồi, hiện trường phạm tội mà tiếp đến Tu Thúc phải dọn dẹp có lẽ từng xảy ra một vụ án thế này, người đàn ông đơn thân treo cổ tự vẫn, có khả năng là chết do làm ngạt thở. Chị tra tìm ngay nhé!"

Lôi Dung lập tức gọi vào điện thoại của Bộc Lượng, Bộc Lượng vừa nghe máy đã nói oang oang. "Vụ án này tôi có biết, người chết chính là người cầm đầu của bọn người mà lúc nãy tôi kể với cô đấy."

Nghe cái kiểu nói chuyện nửa vời của anh ta, Lôi Dung chau mày lại, “Bọn người nào? Cầm đầu gì? Anh nói rõ ràng một chút.”

“Lúc nãy không phải tôi đã nói qua với cô rồi sao? Tiểu khu Tân Thủy Viên được chia làm hai phần, phần phía nam là nhà tiện dụng kinh tế, khu phía bắc là nhà thương mại, bắt đầu từ năm ngoái đã phong phanh tin đồn một bộ phận nhà tiện dụng kinh tế sẽ phải dỡ bỏ, xây nhà lầu mới, trả tiền đền bù cho các hộ cư dân ban đầu, nhưng vì tiền đền bù ít quá, các cư dân không chịu nữa, ra ngồi tĩnh tọa trước cửa tòa nhà ủy ban thành phố rồi phản ánh gì đấy, làm căng dữ dội, người dẫn đầu là một gã đơn thân tên là Nghê Binh, vì khá là trượng nghĩa và hiền hậu, nên được sự ủng hộ của các cư dân, một hôm của vài tháng trước, gã đột ngột treo cổ tự sát, nhìn từ hiện trường thì, trong lúc nhìn vào gương, gã đã dùng dây thừng siết lấy cổ để tìm cảm giác khoái lạc, kết quả thì... dù sao thì chuyện này vừa rộ ra, các cư dân đều cảm thấy mặt mũi không bỏ đâu cho hết, suy cho cùng thì cái chết chịu không thấu của một ‘thủ lĩnh như thể, thật sự chẳng phải là chuyện vẻ vang gì, rất nhiều người bèn đã bằng lòng di dời.”

“Nói như vậy, địa điểm xảy ra của vụ án này cũng ở tại Tân Thủy Viên?”

“Phải đấy, cô đừng nôn nóng, tôi kiểm tra lại cho cô.” Từ trong điện thoại, một tràng tiếng lích kích phát ra do nhấn chuột truyền sang, sau đó là giọng nói, “Tra ra rõ ràng rồi, địa chỉ của hung trạch là phòng 1202, đơn nguyên 2, tòa nhà số 3 tiểu khu Tân Thủy Viên. Tôi sẽ gửi bản khái quát tình tiết vụ án

cho cô nhanh hết sức có thể, sau đó để tôi tìm hình ảnh và tài liệu của vụ án này, rồi gửi cho cô luôn."

Lôi Dung lại vội vàng gọi điện thoại cho Lưu Tư Miễu, nói cho cô ấy hay căn hung trạch cần điều tra thứ hai.

"Sao lại là Tân Thủy Viên nữa?" Lưu Tư Miễu nói, "Giả sử nếu ba căn hung trạch mà Tu Thúc lựa chọn đều nằm tại Tân Thủy Viên, chúng ta chỉ cần điều tra toàn bộ những vụ án từng xảy ra trong Tân Thủy Viên, mỗi một căn hộ sắp đặt cho một cảnh sát, chẳng phải là sẽ có thể há miệng chờ sung rồi sao?"

"Trước tiên, chị không biết Tu Thúc sẽ chỉ căn hung trạch thứ ba về nơi nào, ngộ nhỡ chỉ sang Phong Chi Thự cũng chưa biết chừng, thứ hai, chị đã nói chuyện điện thoại với Bộc Lượng rồi, ngay cả những dân cảnh ở đồn cảnh sát của anh ta phần lớn cũng bị điều đi làm công tác bảo vệ an ninh ở hội thao toàn quốc rồi, chỉ còn lắt nhắt vài ba người, đến tiểu khu Tân Thủy Viên rồi cũng chưa chắc làm được trò trống gì, hơn nữa một kẻ tinh nhạy như Tu Thúc, thì làm sao lại chẳng thể nghĩ tới chuyện đề phòng chiêu trò này?"

"Được rồi, em sẽ sang đấy triển khai điều tra, cái tên đấy có nói thời gian hết hạn không? Để em còn nắm chắc dự liệu trong lòng"

"Hắn bảo là 10 giờ rưỡi."

"Chết tiệt!" Lưu Tư Miễu không kiềm nổi một câu mắng, "Chỉ còn một tiếng đồng hồ thôi!"

Bảng hiển thị "Kết thúc cuộc gọi" lóe lên một cái, liền sau đó ánh sáng nền cũng tắt ngấm, màn hình điện thoại màu đen chiếu rọi ra chiếc bóng cửa chính mình, chỉ là một khối đen kịt,

nhìn không thấy rõ mặt mày, tựa hồ một khuôn mặt lồi ra khỏi mặt tường loang lổ...

Cô độc mà mơ hồ.

Trái tim Lôi Dung, bất chợt bị nỗi đau đớn cô độc mà mơ hồ chiếm trọn lấy, không biết vì sao, cô cảm thấy bản thân mình không phải đang ở trong căn biệt thự trên hòn đảo nhỏ giữa lòng sông, mà là đang ngồi trên một mảnh đò trôi nổi giữa bể hư vô màu đen, không nơi gửi thác, không chốn nương tựa, không neo để hạ, không cáp để buộc. Chuyện quá vãng hệt như cái xác trôi nổi đồng hành song song với mảnh đò của số phận, thứ trôi lên đằng trước thì sẽ trở thành tương lai. Giả dụ mỗi thời đại đều sáng tạo ra những cái chết bất bình thường với nét đặc sắc của riêng nó, vậy thì há chẳng phải rằng, theo dòng trôi chảy của thời gian, chung quy mỗi một gian phòng khách đã bạc màu cũng sẽ biến thành căn hung trạch....

Tay cô thoắt run.

Điện thoại rơi xuống sàn, do có thảm trải sàn, nên không gây tiếng động.

Lôi Dung nhìn trân trân vào điện thoại. Những suy nghĩ chủ quan hoặc ảo giác đáng sợ vừa nãy, tựa hồ đã sinh ra từ trong đấy... Dù có đối diện với thi thể trên bàn giải phẫu, cô cũng chưa từng sợ hãi, cớ sao lại sợ hãi một chiếc điện thoại chứ? Cô cảm thấy hoang đường tột độ, thế là cô khom lưng xuống nhặt điện thoại lên, bước nhanh ra khỏi phòng, gõ khẽ lên cánh của căn phòng mà Hầu Kế Phong đang ở, không ai đáp lại.

Có thể nhìn thấy từ bên dưới khe cửa, trong căn phòng tối đen như mực.

Cái cậu chàng ấy, cẳng chân đã bị đá sưng lên rồi, sao không ở yên trong phòng, mà đi đâu rồi?

Hay là... cậu ta không khỏe, nên đã ngủ sớm?

Nếu vậy, tối nay mình chỉ đành lên thư phòng trên tầng ba mà xem xét một mình thôi ư?

Mới chỉ nghĩ đến đây thôi, cả một lớp da gà đã sởn hết lên khắp người cô.

Trong hành lang màu đen yên tịch như chết.

Lôi Dung quay người trở về phòng, mới vừa khóa trái cửa phòng, quay đầu lại, đột nhiên trông thấy một người đang ngồi trước bàn đọc sách!

Giật bắn cả người.

"Là tôi, là tôi đây!" La Khiêm cười hề hề đứng dậy, thân người khom gù lại như con tôm khô.

"Anh đã vào đây bằng cách nào?" Lôi Dung hơi nổi giận.

"Tôi đến là để tìm chị đấy, thấy chị đứng ở trước của căn phòng kế bên, tôi sợ đang tối om tối mò mà chào hỏi chị đột ngột sẽ làm chị giật mình, bèn lặng lẽ đi ngang qua sau lưng chị, vào phòng để chờ chị."

Lôi Dung nhìn gương mặt lúc nào cũng cười hề hề của gã, nói vẻ lạnh lùng, "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

"Báo cáo chút tình hình với chị." La Khiêm nói, "Lúc nãy sau khi tàn tiệc tối, tôi ra vườn hoa tản bộ, phát hiện thấy Trần Nhất Tân và Hồ Nhạc đang bàn bạc gì đấy sau lưng ngọn giả sơn, tôi nghĩ tôi là tai mắt của chị, bèn nhón mũi chân đi sang bên đấy để nghe lén, chỉ nghe Hồ Nhạc bảo, "Tôi làm được rồi, nhưng họ sẩy tay mất rồi, làm sao bây giờ?" Trần Nhất Tân nói,

‘Chẳng sao, cứ trông vào Tu Thúc. Hồ Nhạc nói, “Tôi đã rửa mặt ổn thỏa cho Triệu Lân Chi rồi, có lẽ nó đã biết phải ngậm miệng lại mới giữ được mạng. Trần Nhất Tân nói, “Tốt lắm. Hồ Nhạc lại nói, Còn người kia thì, đã biết được quá nhiều, nếu không giải quyết dứt điểm, thì thật sự sẽ đêm dài lắm mộng đấy.’ Trần Nhất Tân suy nghĩ hồi lâu, rồi nói một câu ‘làm cho sạch sẽ tí, Hồ Nhạc khẽ chỉ lên ô cửa sổ ở tầng trên, Loại người ấy có chết đi, thì cũng như đạp chết một con kiến thôi.’ Trần Nhất Tân bật ra một tràng cười dị hợm, sau đó thì bọn chúng trở về biệt thự.”

Nghe xong lời của La Khiêm, Lôi Dung chau chặt mày lại, “làm được” là ám chỉ điều gì? “Sẩy tay” là ám chỉ điều gì? Còn “trông ở Tu Thúc” thì ám chỉ điều gì? Dường như Trần Nhất Tân đã bày ra một ván cược, có thua có thắng, mà khoản cược lớn nhất thì lại đặt vào Tu Thúc, vậy thì, rốt cuộc thì sự vụ mà bọn chúng đã tín thác ở Tu Thúc là gì? Còn chuyện quan trọng hơn, người mà Trần Nhất Tân bảo Hồ Nhạc giải quyết dứt điểm rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ buổi tối hôm nay, trong căn Phong Chi Thự đã từng xảy ra hai vụ án mạng này, thật sự sẽ có vụ mưu sát lần thứ ba hay sao?

“Trần Nhất Tân ở phòng nào?” Lôi Dung hỏi.

“Ở tầng một, bên cạnh phòng khách có một gian phòng suite rất sang trọng.”

Lôi Dung khẽ gật đầu, “Được rồi, anh vất vả rồi, về nghỉ ngơi sớm đi.”

La Khiêm lui ra ngoài.

Lôi Dung nhìn trang giấy ghi đầy chữ trên bàn đọc sách, nhìn vào bảy câu hỏi không lời giải ấy, chậm rãi ngước đầu lên,

nhìn lên khoảng trần phòng u tối, trong thư phòng ngăn cách bởi chính khoảng trần phòng này, có lẽ đang ẩn chứa toàn bộ bí mật vì sao Phong Chi Thự lại trở thành hung trạch, tối nay bằng mọi giá, nhất định phải đi xem qua nó...

Lạch cạch!

Một tiếng động khẽ khàng cùng cực, nhưng lại tựa tiếng sấm hùng gần trong gang tấc, làm Lôi Dung khẽ rùng mình.

Tiếng động vọng xuống từ trên trần phòng.

Có người trong thư phòng?!

Có lẽ, bây giờ mình mà đi lên đấy thì có thể chạm trán con "hung linh" luẩn quẩn trong Phong Chi Thự?

Cô đứng dậy, rồi lại ngồi xuống.

Có lẽ là do những cuộc thăm hỏi điều tra kỹ càng tỉ mỉ khiến cô cảm thấy rệu rã; có lẽ là, do những điều bí ẩn tạt thẳng vào mặt hơn nữa còn cuồn cuộn không dứt, khiến cô cảm thấy ngộp thở; hay có lẽ do nỗi sợ hãi mà chính cô cũng không thể gọi tên rõ ràng đã ghìm chặt lấy mắt cá chân... Cuối cùng cô đã không đi lên đấy. Về sau cô mới hiểu rằng, nếu như lúc ấy cô đi lên tầng ba, bước vào căn thư phòng của Triệu Hồng Pha, thì biết đâu đã có thể chặn đứng một vụ huyết án kinh hoàng.

[1E]Một công ty chuyển phát nhanh có trụ sở tại Thâm Quyến, Quảng Đông, Trung Quốc.

[2E]Màn trình diễn do những nghệ sĩ mỹ thuật thực hiện nhằm diễn đạt ý tưởng của nghệ thuật tạo hình.

[3E]Cụm từ dùng để chỉ những đặc vụ ngầm hoạt động ở khu Triều Dương, Bắc Kinh, Trung Quốc, từng hỗ trợ công an Bắc Kinh triệt phá thành công nhiều vụ án và về sau được công an Bắc Kinh công nhận tư cách pháp lý.

[4E]Chỉ bốn lĩnh vực được Khổng Tử xem là có hại cho việc tu thân, nghĩa là những chuyện yêu ma quái dị, khoe dũng đấu sức, nhiễu loạn kỷ cương và quỷ thần.

[5E]Chơi chữ: chữ "Ảo" trong tên của Từ Tam Ảo là một từ đồng âm đồng tự nhưng khác nghĩa với từ "gàn bướng", ở đây tác giả dùng tên của nhân vật đề chơi chữ, ám chỉ tính cách nhân vật này.

[6E]Tiếng Hán: một từ cổ được cộng đồng mạng Trung Quốc sử dụng vào những năm gần đây để thể hiện nét mặt, có nghĩa cổ là "ngại ngùng, quýnh quáng", hoặc "cửa sổ".

[7E]Tạm dịch: Nói về trạch (nhà), thì đó là nơi đầu mối của âm dương, khuôn mẫu của đạo lý làm người, có nhà thì người mới vững, có người thì nhà mới tồn tại, người và nhà cùng hỗ trợ

lẫn nhau, niềm đồng cảm ấy có thể lay chuyển cả trời đất, vì vậy không thể chỉ một lòng tin vào số mệnh.

[8E]Nguyên văn: lưu trú, đây là một chứng bệnh theo Đông y, nói đơn giản thì sau khi bệnh cảm, độc tà còn lại chảy trong mạch đi khắp cơ thể, gây ra các vết sưng bầm và mưng mủ, đi kèm với thân nhiệt cao.

[9E]Một cuốn sách cổ của Trung Quốc ghi chép về trăm họ của người dân tộc Hán, hình thành từ thời Tống sơ.

[10E]Nhân vật oan hồn nổi tiếng trong series tác phẩm *The ring* của tác giả Suzuki Koji.

[11E]Một trang web phổ biến dạng như Wikipedia của Trung Quốc.

[12E]Tạm dịch: Những người từng ở đều chết, đã nhiều năm không ai cư ngụ, nhà cửa nát tan, bụi gai mọc giăng đầy.

[13E]Tạm dịch: Cắt tỉa sạch bụi gai, sửa sang lại tường nhà.

[14E]Tạm dịch: Có một phòng ở phía sau, về đêm có nhiều ma.

[15E]Tạm dịch: Lấy bút vẽ mặt đỏ, mặc áo bào đi ủng, hóa trang thành Quan Công.

[16E]Tạm dịch: Mang ra ngoài cải táng, thế là việc xấu dứt hẳn.

[17E]Tạm dịch: Chuyện cát hung trong địa lý, thường thường đều ủng nghiệm.

[18E]Tạm dịch: Tin vào những lý thuyết của nhà phong thủy là không bịa đặt, không vu vạ.

[19E]Tạm dịch: Châm thêm lửa đuốc mười lần vẫn thế.

[20E]Tạm dịch: Một hôm dỡ giường lò ra, thì thấy có một thi thể thiếu phụ ở dưới đấy, trông tựa như còn sống.

[21E]Eugénie Grandet, nhân vật vô cùng ham tiền của trọng tác phẩm cùng tên của nhà văn Pháp Balzac.

[22E]Tạm dịch: Đổi lấy một căn hung trạch với giá rẻ rúng.

[23E]Tạm dịch: Tìm được một chiếc vò sắt, lúc mở nó ra thì thấy có 30 cân vàng tử kim.

[24E]Tạm dịch: Đối với những vong ma ác quỷ chết đột tử, ám lâu không chịu đi, đa phần là ở trong những ngôi nhà trống hoặc phòng u ám, không được đến gần, nếu đến gần sẽ bị hại.

[25E]Chỉ một chính sách lao động diễn ra vào những năm thập niên 80 ở Trung Quốc, theo đó nhiều người lao động nghỉ việc nhưng vẫn giữ biên chế, làm nhiều người điêu đứng vì không thể tìm được việc mới mà lương biên chế thì không đủ trang trải.

[26E]Một biên chế giữ gìn an ninh ở Trung Quốc, giống như dân phòng ở nước ta.

[27E]Một biên chế giữ gìn an ninh ở Trung Quốc, giống như dân quân tự vệ ở nước ta.

[28E]Súng trường tự động kiểu 95, còn được biết với mã thông dụng là QBZ-95, là loại súng trường tấn công được chế tạo bởi Xưởng 266 (thuộc Tập đoàn Công nghiệp Phương Bắc, Trung Quốc - Norinco) và Xưởng 296 thuộc tập đoàn Kiến Thiết Nam Trung Hoa dành cho quân Giải phóng Nhân dân Trung Hoa cũng như lực lượng thi hành công vụ tại nước này. QBZ-95 đã được thiết kế để trở thành một loại súng thông dụng.

[29E]Một thương hiệu smartphone nội địa của Trung Quốc.

[30E]Doanh nhân nổi tiếng người Trung Quốc, người đã sáng lập Smartisan, bullog.cn...

[31E]Chỉ khu năm vành đai tập trung ở trung tâm của Bắc Kinh.

[32E]Một món ăn đặc trưng của vùng Vũ Hán, Trung Quốc.

[33E]Chỉ một thực trạng diễn ra ở Trung Quốc: muốn mua nhà phải xếp hàng trước văn phòng bất động sản từ đêm hôm trước, hôm sau vừa mở cửa làm việc thì mọi người ùa vào để giành số thứ tự, chờ đến lượt giao dịch mua nhà.

[34E]Bệnh zona: là dạng tái hoạt của virus *varicella zoster*, tức là bệnh nhân trước đó đã từng mắc bệnh thủy đậu. Thường thì bệnh nhân nhiễm thủy đậu khi còn nhỏ rồi lành bệnh nhưng virus không bị diệt mà ẩn vào trong tế bào thần kinh, hạch thần kinh dưới dạng không hoạt động. Sau một thời gian dài, có khi hằng mấy chục năm, virus tái hoạt động thành bệnh zona. Virus sẽ lan theo đường đi của dây thần kinh rồi bộc phát ở trên da tương ứng với khu vực của dây thần kinh. Động lực khiến virus tái hoạt sau nhiều năm tiềm ẩn vẫn chưa được xác định.

[35E]Người dịch mượn ý câu: Phượng hoàng ở chốn cheo leo - Sa cơ lỡ vận phải theo đàn gà. (Ca dao Việt Nam).

[36E]Từ lóng hiện đại của Trung Quốc, lấy ba chữ cái đầu từ "cao cấp", "quý phái" và "sang trọng".

[37E]Tên một chương trình truyền hình nổi tiếng ở Trung Quốc.

[38E]Ngô Mạnh Đạt là diễn viên Hong Kong, nổi tiếng vì thường đóng vai phụ với Châu Tinh Trì trong các bộ phim nổi tiếng.

[39E]Một phong tục mê tín thời nhà Thanh, Trung Quốc.

[40E]Một nhãn hiệu đồ ăn vặt làm từ thịt vịt có tiếng ở Trung Quốc, phiên âm là Zhou-hei-ya.

[41E]Cù sưu: một loại sâu sống ở nơi ẩm thấp, đầu và đuôi chẻ.

[42E]Phép chơi chữ, "Rửa tay chậu vàng" là một thành ngữ Trung Quốc, chỉ việc một người quyết tâm từ nay không làm một chuyện gì đó nữa.

[43E]Một từ ngữ thịnh hành gần đây trên cộng đồng mạng Trung Quốc, ám chỉ một cách quan hệ.

[44E]Cách gọi vắn tắt của Kinh tế tiện dụng.

[45E]Một feet = 30,48 cen-ti-met.

[46E]LBS: viết tắt của Location Based Service - hệ thống định vị và giám sát đối tượng dựa vào sự kết hợp giữ hệ thống thông tin địa lý, Hệ thống định vị toàn cầu GPS và hạ tầng viễn thông để theo dõi và giám sát vị trí của đối tượng.

[47E]Xem *Lời nguyền của Hoàng đế* - tác giả Hô Diên Vân.

[48E]Tạm dịch: Như định mỏng như băng mùa xuân, tựa con lăn như ngọc lạnh, hồi dài hồi cong. Thấy giày phượng bám đất bẩn, người ngại gượng xỉa, nước dãi rồng thơm đứt, phẩy lửa nhẹ lật. Học đổi đàn ngọc, thường muốn cắt luôn, càng vốc cả nỗi lạnh dưới đáy sóng nước vảy cá. Chỗ thon mềm, thứ hai hoa thơm đầy, khắc táo thành lốm đốm...

[49E]Tên nhân vật trong bộ phim hoạt hình *Hùng xuất một* của Trung Quốc.

[50E]Nguyên là câu thơ trong bài Nguyên Nhật của nhà thơ Vương An Thạch thời Đường: "*Hết một năm rồi, tiếng pháo đưa*" (Bản dịch của Trần Trọng San). Chữ 'tuế (tuổi) và chữ 'tụy (điều xấu) có cùng âm đọc trong tiếng Trung hiện đại.

[51E]Lấy ý từ bài hát *Cuộc sống không chỉ là sự cẩu thả trước mắt* của nhạc sĩ Cao Hiếu Tùng (Trung Quốc), rất thịnh hành trên internet vào khoảng năm 2016.

[52E]Phương pháp vét kiệt (còn gọi là phương pháp tát cạn).

[53E]Xuất xứ từ điển tích ở *Hồi 72 - Tam quốc diễn nghĩa* của La Quán Trung, ý chỉ những việc làm hoặc những vật vô bổ, bỏ đi thì tiếc mà giữ cũng chẳng ích gì.

[54E]Một thành phố ở tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc.